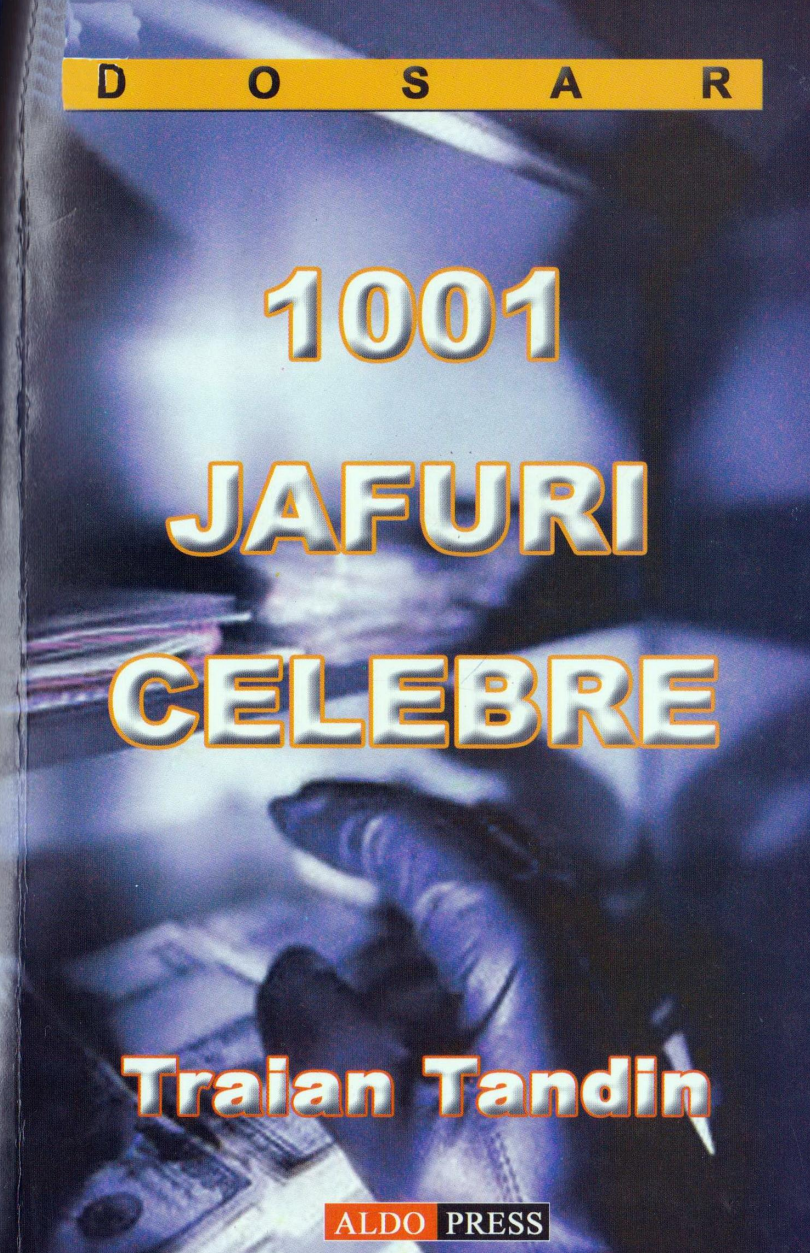
D O S A R
1001
JAFURI
CELEBRE
Traian Tandin
ALDO PRESS

TRAIAN TANDIN
1001 Jafuri celebre

Editor Aldo Press, București

© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Aldo Press

Informații, comenzi ramburs, comenzi pentru editare și tipărire de cărți și broșuri
OP 76, CP 161, București, 062590
Tel./Fax 4341750;
Email: aldopress1@xnet.ro,
Site: www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României

TANDIN, TRAIAN
1001 Jafuri celebre / Traian Tandin. - Bucuresti : Aldo Press, 2006
ISBN 973-701-003-5

343.71(100)

fedprint
tipografie

TRAIAN TANDIN

1001 JAFURI CELEBRE

ALDO PRESS

TÂLHARI LA DRUMUL MARE, IUBIȚI DE POPOR ȘI TRANSFORMAȚI ÎN EROI DE LEGENDĂ

Cartouche, Jean Lafitte, frații Harpe, Billy the Kid, Terente sunt doar câțiva dintre asasinii cu aureolă de Făt-Frumos justițiar.

De ce numeroși briganzi, chiar ucigași de profesie s-au bucurat de multă simpatie din partea oamenilor simpli? Explicația ni se pare simplă. Omul de jos, apăsat de greutăți, a privit întotdeauna cu invidie spre cel bogat și s-a bucurat ori de câte ori acesta era deposedat de bani și de agoniseala de-o viață. Bolșevismul s-a născut și el din această ură colectivă a insului nevoiaș față de cel îndestulat. Se pare, de asemenea, că unii bandiți obișnuiau să doneze celor sărmani o parte din lucrurile furate, instituind, în acest mod, un soi de dreptate socială sui-generis, ceea ce evident i-a făcut cu atât mai îndrăgiți și populari. Cinematograful a avut în această privință o contribuție importantă. Cu forța lui evocatoare, cu puterea de a reconstitui plastic evenimente și personaje ale trecutului, a izbutit să transforme asasini fioroși în eroi de legendă, sub înfățișarea unor bărbați chipeși, cu suflet mare și misiuni justițiare. Din șirul numeroșilor răufăcători intrați în legendă vom desprinde în rândurile ce urmează cinci exemple.

Cu mulți ani în urmă, a rulat și pe ecranele cinematografelor din țara noastră filmul *Cartouche,* avându-i în rolurile principale pe Jean Paul Belmondo și Claudia Cardinale, amândoi foarte tineri pe atunci. Cartouche - spun cronicile vremii - a avut multe amante frumoase și e posibil ca una din ele să fi semănat cu actrița italiană. În ceea ce îl

privește pe faimosul haiduc din secolul al XVIII-lea, pe numele lui adevărat Louis Dominique Bourguignon, există puține informații despre înfățișarea lui, deci e greu de spus dacă i s-a asemuit, cât de cât, lui Belmondo. Se știe, în schimb, că a fost o căpetenie de tâlhari cu o puternică personalitate, excelent organizator, care a creat o vastă rețea de informații și tăinuitori. Aceștia îl înștiințau de mersul poștalioanelor sau de prezența jandarmilor. Hangiii în tinerețe îl adăposteau, negustorii îi vindeau lucrurile furate. Potera a izbutit să-l captureze în cele din urmă, iar justiția s-a dovedit nemiloasă. A fost tras pe roată la Paris, în Place de la Grève, la 26 noiembrie 1721. Avea 27 de ani.

Un alt francez, vestit și el prin actele sale banditești și piratерești - e vorba de Jean Lafitte, născut la Port-au-Prince în 1792 -, s-a bucurat de o viață mai lungă, ba chiar a avut o contribuție bănească la editarea "Manifestului Partidului Comunist" al lui Marx și Engels, pe care i-a cunoscut în 1847. A devenit atât de vestit, încât englezii i-au propus să treacă de partea lor împotriva americanilor, propunere care a venit și din partea răsculaților din Lumea Nouă. S-a aliat cu americanii dar aceștia, drept mulțumire, i-au confiscat trei sferturi din averea strânsă în Insula Barataria.

America a avut și ea bandiți priviți cu simpatie de masele de oameni simpli. Tot din considerentele arătate mai sus. În această țară, numărul bandiților a fost foarte mare. Noi îi vom aminti acum doar pe frații Harpe și pe celebrul Billy the Kid. Big Harpe și Little Harpe aveau 26 și, respectiv, 24 de ani, când au început să aștină calea drumeților și să-i asasineze uneori numai din plăcere. Faptele s-au petrecut la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul celui de-al XIX-lea. În realitate era vorba de doi monștri cărora li se atribuie 39 de crime (cunoscute). Ei erau urmați pretutindeni de o cohortă de femei tinere care îi ascultau orbește. Victimele au fost oameni maturi, bărbați și femei, dar și bătrâni, tineri și copii.

Au murit unul după altul, la interval de trei ani, împușcați de oamenii șerifului.

Billy the Kid a rămas în legendă sub înfățișarea unui Don Juan seducător, cu pistolul la brâu. Banditul, pe numele lui adevărat William H. Bonney, a asasinat 21 de persoane. Șeriful Pat Garnett l-a surprins în patul unei ibovnice și l-a arestat. Descrierea fizicului său ne-a rămas mulțumită unui afiș întocmit de poliție, prin care se oferea o recompensă de 300 de dolari pentru prinderea banditului. Iată textul anunțului: "Recompensă pentru cei ce vor prinde, viu sau mort, pe numitul W. Wright, mai cunoscut sub numele de Billy the Kid. Vârsta: 18 ani. Talia: 1,72. Greutatea: 70 kg. Păr blond, ochi albaștri. Numitul este șeful de bandă cel mai crud, care a terorizat vreodată ținutul nostru. Recompensa de sus va fi plătită pentru capturarea lui sau pentru o dovadă precisă a morții lui". Semnează: Jim Dalton, șerif.

Tâlhari la drumul mare - lotri sau haiduci cum li s-a mai spus - au avut și românii. Iar asta până nu demult. La începutul veacului trecut, cei mai frumoși briganzi de pe plaiurile noastre au fost Pantelimon, tâlhar ce hălăduia prin zonele nemțene, Gheorghe Coroiu și Vasile Ștefan Terente, supranumit "Regele bălților". Vom vorbi despre acesta din urmă.

S-a născut în 1896 în comuna Caracaliu din județul Tulcea și a fost, după spusele mamei lui, un copil cuminte și bun la învățătură. Se căsătorește de tânăr, la numai 20 de ani, dar curând soarta îl potopește cu necazuri. După numai câțiva ani își pierde, în boli și accidente, nevasta și toți cei patru copii. Disperarea îl aruncă în patima beției. Cunoaște o nouă fată, se îndrăgostește de ea, dar o prinde în grădina casei cu altul. Turbat de furie o înjunghie în burtă, fără să o ucidă. E arestat, condamnat, dar evadează și se ascunde în stufărișurile Deltei unde, împreună cu doi pescari, Ștefan Petrof și Ion Lavrinte, alcătuiesc o bandă și încep să dij-

muiască lotcile pescarilor. Prind curaj și încep să atace vapoarele de pe Dunăre, jefuiesc apoi casele unor negustori bogați, dau lovituri chiar și în Brăila. Terente surprinde un inginer ce plecase să ducă salariile muncitorilor de la carierele de piatră și-l jefuiește de 60.000 de lei. Răpește apoi două fete de pension (ce plecaseră să se plimbe cu barca, însoțite de doi cavaleri), pe care le sechestrează în inima Deltei pentru nevoile sexuale ale băieților din bandă. Autoritățile intră în alertă. Pe capul banditului se pune o recompensă: 300.000 de lei. Dar Terente rămâne suveran pe o zonă întinsă, cuprinsă între Brăila-Ghecet-Măcin și Brăila-Hârșova-Ghidănești. Un uriaș dispozitiv militar, alcătuit din o mie de polițiști, jandarmi și ostași, începe să scormonească zona, dar fără rezultat. Banditul trece Dunărea și își face meseria prin Bulgaria, Grecia și Iugoslavia, unde ucide nu mai puțin de 19 persoane. După trei ani revine în țară și își continuă tâlhăriile în zona bălților. De data asta, însă comite o gravă nesăbuință. În aprilie 1927, în chiar noaptea de Înviere, pătrunde în locuința preotului Filip din satul său, pe care o jefuiește și, găsind-o acasă pe preoteasă, o necinstește. Gestul îngrozește lumea satului. Pescarii, până atunci fuseseră sprijinitori ai banditului, îi devin dușmani și jură să se răzbune. În dimineața zilei de patru iunie, același an, un grup de jandarmi aflați într-o lotcă zăresc într-o altă barcă, pe Dunăre, un bărbat. În ambarcațiunea militarilor se află și un lipovean, Silvestru Artimov, care îl recunoaște pe Terente. Soldații deschid focul. Cu gâtul perforat, banditul reușește totuși să dispară în Dunăre. E descoperit, pe jumătate mort, de o altă barcă, și ea cu jandarmi. Moare curând. Trupul lui e autopsiat de medicul legist al plasei Măcin. Capul și penisul (de dimensiuni enorme) sunt trimise Institutului Medico-Legal "Mina Minovici", unde pot fi văzute și azi.

ATACUL ASUPRA "NATIONAL CITY BANK" DIN LIMA

Într-o zi de toamnă, pe la ora 16.00, cinci indivizi mascați au pătruns printr-o intrare secundară, în clădirea "National City Bank" din Lima (Peru), care era deja închisă accesului public. După ce, ca o primă măsură, au încuiat ușa prin care au intrat, doi indivizi s-au repezit asupra ghișeului casei, cu pistoalele îndreptate asupra celor doi casieri ocupați cu încheierea încasărilor zilnice, silindu-i să ridice mâinile. Ceilalți trei indivizi s-au împrăștiat în același timp în încăpere și au strâns rapid într-un colț al camerei - amenințându-i cu armele - pe toți funcționarii nord-americani și peruani încă prezenți, inclusiv pe șeful băncii. În timp ce personalul băncii era ținut în șah de către unul dintre bandiți, ceilalți au procedat la o percheziție amănunțită, căutând bani și reușind să ridice suma de 145.460 soles. Bancnotele și banii de metal furați - de tezaurul situat în încăperile subterane ale băncii bandiții au făcut abstracție din motive necunoscute - au fost vărsați în mare parte într-o manta de culoare albastră ținută la îndemână; numai câte o mică sumă a luat fiecare asupra sa. Sub permanentă amenințare cu armele - banda, după cum s-a stabilit ulterior, a avut asupra ei cinci pistoale cu peste 50 de gloanțe -, bandiții au părăsit, după aproximativ 20 de minute, banca, încuind singura intrare secundară existentă, pe care o întrebuințaseră la venire.

Vestea despre atacul săvârșit împotriva băncii s-a răspândit imediat și la câteva minute după dispariția bandei, s-a adunat o mulțime de oameni în fața clădirii. Un polițist, care din întâmplare trecea pe acolo, a fost înștiințat de către

clienții unei cafenele situate vizavi că, înainte cu puțin timp, cinci bărbați au părăsit intrarea secundară a băncii; unul din ei a oprit un taxi, plecând cu el. Aspectul mașinii și direcția luată au fost descrise polițistului care, cu ajutorul unei trăsuri, a procedat imediat la urmărirea celui suspect. După câteva minute de drum, el a observat în mijlocul străzii o mașină care, staționând cu capota motorului ridicată, stânjenea circulația și care părea să fie identică cu cea descrisă; șoferul mașinii umbla la motor. Polițistul, care din întâmplare nu era în uniformă, a oprit trăsura, nefiind nevoie de o mai lungă cercetare pentru a ajunge la concluzia că în mașină se găsea unul dintre agresorii bănuiți. Cu alți doi polițiști chemați în ajutor, clientul din mașină a putut fi ridicat fără multă rezistență. S-a găsit asupra lui mantaua mai sus-amintită, cu suma de 123.075 soles și un pistol încărcat, cu care îl amenințase pe șofer să-l ducă cu mașina. Acesta - după cum a declarat mai târziu - a plecat în cursă fiind amenințat, însă la scurt timp a simulat o pană la motor pentru a avea astfel ocazia de a chema poliția.

Autorul arestat, un croitor pe nume Ruiz Gomez, a dat, prin declarațiile sale, un concurs prețios poliției peruane pentru descoperirea bandei. Alți trei bandiți, care participaseră la atacul împotrivă băncii, au putut fi arestați zilele următoare și un șofer complice care a așteptat cu mașina sa în timpul atacului, în apropierea băncii, plecând cu ceilalți trei bandiți. Mai greu a putut fi arestat autorul moral al îndrăznețului atac, un oarecare Jose Vasquez. Din cercetările poliției a rezultat următoarea stare de fapt, interesantă din punctul de vedere al tacticii criminalistice, întrebuințată la pregătirile în vederea atacului.

Vasquez, peruan de origine, plecase cu câțiva ani în urmă în America de Nord unde, în calitate de muncitor de ocazie, și-a câștigat existența la San Francisco. Acolo a putut cunoaște zilnic, întrucâtva chiar la sursă, crimele comise de

bande de gangsteri nord-americani, aproape fără întrerupere. Dacă a și intrat în legătură cu acestea n-a putut fi stabilit. În martie, cu un an în urmă, s-a întors în Peru și s-a stabilit în portul peruan Callao, ca muncitor de ocazie. Încă de la sosire, el era hotărât să ajungă ușor în posesia unor mari sume de bani, pe calea unui atac împotriva unei bănci, după sistemul nord-american. După discuții îndelungate cu complicii săi s-a ajuns la concluzia că portul Callao n-ar fi localitatea potrivită pentru un asemenea plan și s-a decis să facă recunoașteri necesare în acest scop în capitală. Banda a aflat în curând că "National City Bank" din Lima ar fi cea mai indicată din punctul de vedere al așezării ei pentru un asemenea atac, mai ales că această bancă încasa și plătea zilnic mari sume de bani fără însă să dispună de un număr prea mare de funcționari. Grație observațiilor făcute timp de săptămâni, cu care ocazie Vasquez dădea directivele după care trebuia procedat, s-a stabilit că, după închiderea oficială, intrarea secundară continua să rămână deschisă și că până la ora 16.00 o parte din funcționari, ca de exemplu cei de la ghișeul cu hârtiile de valoare și al celui de valută străină sunt plecați acasă, că decontările zilnice ale încasărilor și cheltuielilor sunt întotdeauna terminate abia pe la ora 16.30, că intrarea secundară a băncii nu cade în raza pazei permanente polițienești etc.

Pregătirile, făcute cu multă grijă, poate că ar fi dus în final la un succes deplin, dacă primul arestat, Ruiz Gomez, după reușita atacului nu și-ar fi pierdut sângele rece, ceea ce dovedește de altfel și arestarea sa fără nici o rezistență din partea lui. Banda proiectase ca toți participanții să se urce în mașina care-i aștepta, ale cărei sosire și plecare n-au fost observate de nici un martor. În tot cazul, din atitudinea lui Ruiz Gomez s-au putut deduce hotărârea și dorința lui de a dispărea singur cu cea mai mare parte a prăzii în mantaua albastră.

SFÂRȘITUL FRAȚILOR KELLEY. *ATENȚIE, AȚI INTRAT ÎN ȚINUTUL GROAZEI!*

Frații Kelley au acționat în zona New South Wales a Australiei, ținând sub controlul lor banditesc un teritoriu de 15.000 kilometri pătrați. Se ajunsese la un moment dat ca zona respectivă să fie denumită "Ținutul Kelley".

Cei doi bandiți s-au dovedit a fi dotați cu o inteligență sclipitoare, cu un spirit de organizare și inițiativă dezvoltat și cu o capacitate de orientare practică deosebită. Numai că, din nefericire, toate aceste calități au fost puse în slujba banditismului, a jafului, a crimei...

Frații Kelley au ales și au atras în jurul lor oameni de toată încrederea pentru ei, verificați pe parcursul a mai multor jafuri, tâlhării, spargeri și omucideri. Din rândul acestora și-au numit și "ajutoarele principale", cum au fost Steve Hart și Joe Burn. Frații Kelley au pus mare preț pe crearea unor "antene" aflate în diverse puncte ale zonei pe care o controlau. Acestea aveau rolul, pe de o parte, de a-i informa asupra posibilităților ce existau sau se puteau ivi de a organiza și a da o lovitură care să se soldeze cu un câștig cât mai mare, iar, pe de altă parte, să pareze eventualele lovituri din partea organelor de poliție. Au avut "prieteni" și "simpatizanți" care-i informau cu regularitate asupra transporturilor de aur, bani și bijuterii, asupra rezervelor financiare existente în bănci sau asupra altor locuri unde se depuneau mari valori pentru păstrare, precum și asupra sistemului de siguranță și apărare ale acestora. Banditii reușiseră să-și facă "prieteni" chiar și printre polițiști, plătindu-i cu sume de bani care depășeau cu mult salariul pe care aceștia îl primeau. După primele "recom-

pense" de acest gen, oamenii poliției erau șantajați și forțați să facă tot ce li se cerea.

În tot ținutul controlat de frații Kelley se introduseseră teroarea și groaza. Nimeni nu îndrăznea să opună rezistență hoților și ucigașilor, sau să sprijine, într-un fel sau altul, organele de poliție care încercau să acționeze împotriva lor.

FISURĂ ÎN ZIDUL MORȚII

Când totuși, în ciuda acestor dificultăți, câțiva din "prietenii" fraților Kelley au fost arestați, s-a crezut că fortăreața tâlharilor australieni din New South Wales va fi străpunsă și sfărâmată. Rezultatele au fost însă altele. Poliția n-a putut să afle nimic de la cei arestați, iar probe concrete asupra lor nu avea, așa că a trebuit să-i pună în libertate. În acest moment s-au promis recompense substanțiale celor care, mai devreme sau mai târziu, vor denunța poliției pe cei doi frați. Recompensele se ridicau până la patru mii de lire sterline, sumă foarte frumoasă și atrăgătoare pentru vremea aceea. Unul din cei puși în libertate, un anume Aron Sherritt, a rămas, probabil, cu gândul la recompensa promisă, pentru că, nu după mult timp, a informat poliția de pregătirile pe care frații Kelley le făceau pentru a jefui banca din Gerildery.

Lovitura a fost dată însă înainte ca autoritățile să poată mobiliza forțe suficiente și capabile să facă față grupului de bandiți. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. La scurt timp bandiții au reușit, prin mama lui Joe Burn, să afle cine-i trădase: aceasta văzuse forțe de poliție stând la pândă în coliba lui Sherritt; dându-și seama de trădarea fostului complice, bătrâna i-a anunțat pe cei doi frați. Răzbunarea a venit imediat: atras într-un anumit loc, printr-un vicleșug bine pus la punct, Sherritt a fost împușcat de un alt complice al lui Dan Kelley. Au urmat alte asasinate, alte spargeri și jafuri.

Orășelul Urua, așezat la circa 150 de kilometri de Melbourne, a fost luat cu asalt, banca locală devastată și prădată până la ultimul ban, mai mulți oameni fiind uciși fără milă.

Situația care se crease era extrem de încordată și neliniștitoare. Se părea că îndrăzneala bandiților era fără margini. Unii afirmau că au fost chiar momente când frații Kelley s-au simțit atât de puternici încât au considerat că pot să înfrunte forțe de poliție chiar cu efective mai mari. De aici, se pare, li s-a tras în final și pieirea.

ULTIMA BĂTĂLIE

... Prin "antenele" pe care le aveau, frații Kelley au aflat că poliția hotărâse să organizeze o operațiune de lichidare a bandei lor, folosind toate efectivele de care dispunea. În acest scop un tren special urma să se deplaseze spre localitatea Beachwart, în apropierea căreia se ascundeau banditii.

Primind asemenea informații, cei doi frați au hotărât la rândul lor să organizeze deraierea trenului, scoțând șinele de cale ferată la un anumit punct. În felul acesta, sperau ei, ar fi putut să lichideze toate forțele de poliție dintr-o singură lovitură. Practic, o asemenea reușită ar fi însemnat că banda Kelley n-ar mai fi avut nici un adversar de temut și ar fi putut controla întreaga Australie.

De precizat că în același tren special, o dată cu efectivele poliției, urmau să fie transportate și alte forțe, care, de obicei, erau folosite în mai toate acțiunile care se organizau pentru prinderea bandiților. Un mare număr de detectivi, "cititori de urme", respectiv băștinași care depistau cu ușurință traseele parcurse de bandiți, precum și alți localnici hotărâți să ajute la lichidarea bandei. Acțiunea părea a fi de amploare și foarte periculoasă. Se aflase că frații Kelly luaseră

hotărârea ca toți cei care vor reuși să scape din catastrofă să fie împușcați pe loc, sperând că astfel vor spori și mai mult teama și groaza care existau deja printre polițiști și localnici.

Planul bandiților a eșuat, pentru că poliția, la rândul ei, a fost prevenită de un învățător, care, aflând de intenția fraților Kelly, a reușit s-o informeze în timp util. Primind datele, aceasta și-a modificat multe puncte din programul acțiunii. De pildă, ora atacului a fost fixată mai devreme, iar deplasarea efectivelor ce urmau să fie angajate în lupta cu bandiții s-a făcut nu cu un singur tren, ci cu două garnituri.

"Confruntarea" a durat aproape patru ore. Prevăzând sfârșitul, Dan Kelley și Steve Hart s-au sinucis, iar Ned Kelley, deși grav rănit, a încercat să fugă, folosindu-se de un cal. În final a fost prins, judecat și condamnat la moarte. Într-o cronică a vremii se spune că ar fi "urcat treptele spânzurătorii cu o bărbăție de necontestat și cu o vădită căință".

PROCESUL SECOLULUI - RĂPIREA TÂNĂRULUI LINDBERGH

Pe pista aeroportului din Roosevelt, Long Island, Statele Unite, un avion se pregătește să decoleze.

Nu are nimic extraordinar. E un monomotor ușor, cum se văd zilnic pe câmpurile de aviație la sfârșitul acestor ani 1920.

Extraordinară, în schimb, e destinația lui: Paris. Pornește să traverseze Atlanticul, nici mai mult, nici mai puțin. La bord se află un tânăr de douăzeci și cinci de ani cu ochi candizi, cu păr zburlit, care arată mai tânăr.

- E nebun! șușotesc cei câțiva amatori care-l văd îndepărtându-se către ocean și dispărând la orizont...

Suntem în 20 mai 1927. E ora șapte dimineața. Treizeci și trei de ore și jumătate mai târziu, "nebunul" aterizează pe Le Bourget. Într-o clipă va deveni omul cel mai popular al timpului, un erou de legendă. Charles Lindbergh tocmai a intrat în istorie.

Dar, vai ! Cinci ani mai târziu, Charles Lindbergh va avea o altă întâlnire cu istoria...

Când biruitorul Atlanticului se întoarce în țară, entuziasmul americanilor ajunge la delir. Modestia și politețea eroului cuceresc pe toată lumea. Iar când în mai 1929, Charles Lindbergh se căsătorește cu fiica ambasadorului SUA în Mexic, frumoasa Anne Morrow, e un eveniment național.

Un an mai târziu, la 27 iunie 1930, când se naște un fiu, botezat ca și tatăl său, Charles August, fiecare înregistrează știrea de parcă ar fi vorba despre familia lui. Un ziar din epocă scrie: "Lindbergh a dăruit un fiu întregii Americi !"

Dar o astfel de glorie se sfârșește prin a fi copleșitoare pentru tânăra pereche. Cei doi nu mai pot face un pas fără să fie recunoscuți. Zeci, sute de oameni se țin după ei, staționează în fața casei lor... Astfel că, după nașterea copilului, Lindbergh se hotărăște să caute un loc în care să fie mai feriți de mulțime.

Casa de la Hopewell se ridică iute. Are parter și un etaj. Sufrageria, salonul, biroul și bucătăriile se află jos, camerele de dormit - la etaj.

La 1 martie 1932, casa încă nu e terminată, dar perechea locuiește aici încă de la începutul anului. În această zi, copilul e bolnav. Trebuie să fie dus la bunicii lui, dar, ca să nu răcească și mai rău, familia Lindbergh preferă să-l țină la ea.

Spre ora șapte seara, bona, Betty Gow, o tânără englezoaică de douăzeci și șapte de ani, face baie copilului. Merge mai bine, își spune ea, n-o să se întâmple nimic. Mai

apoi îi duce la culcare; îi trage peste cămășuță o pijama de lână, îi prinde cuvertura de saltea cu ace de siguranță, ca să nu se dezvelească, îl sărută și părăsește camera.

La ora 8, Betty se întoarce. Pruncul doarme liniștit. Ea observă că fereastra nu-i închisă. Încercă s-o împingă, dar nu izbutește: lemnul e umed. Cum nu e frig, o lasă întredeschisă.

O răceală ușoară, care a făcut ca băiețelul să nu fie dus la bunicii lui, o fereastră umedă, care nu se închide, sunt elemente infime, insignifiante. Și totuși din cauza lor se va produce unul dintre faptele diverse cele mai răsunătoare ale secolului XX.

Cu puțin timp înainte de ora zece seara, domnul și doamna Lindbergh, care-și iau cafeaua în salon, aud afară un trosnet. E, fără îndoială, o creangă uscată care s-a rupt. Nici unul, nici altul nu-i dă atenție. Câteva minute mai apoi. Anne Lindbergh urcă în camera ei și soțul se retrage în biroul său.

În aceeași clipă, bona se întoarce să arunce o privire în camera copilului ca să aibă conștiința împăcată. Patul e gol...

Singurul lucru la care se poate gândi Betty Gow e că mama lui l-a luat la ea. Se duce să bată la ușa doamnei Lindbergh. Dar copilul nu e acolo.

De astă dată foarte îngrijorate, cele două femei coboară alergând spre biroul colonelului. Înseamnă că băiețelul e la el. Intră: Lindbergh e singur, scrie.

Toți trei urcă scările în grabă, năvălesc în cameră... Nu le trebuie mult ca să înțeleagă: urme de noroi pe jos, o scară sprijinită de fațada casei și, mai ales, un plic de format mic, pe radiator, lângă fereastră: copilul a fost răpit !

Câteva minute mai târziu, polițiștii sosesc. Primele constatări sunt ușor de făcut. Există mai întâi mesajul pus la vedere, un mesaj foarte ciudat, scris de mână, într-un stil

neverosimil. În care greșelile de limbă engleză abundă. Traducerea următoare nu oferă decât o idee vagă despre asta:

Dragă domnule,

Pregătește 50.000 de dolari, 25.000 în hârtii de douăzeci de dolari, 15.000 în hârtii de zece dolari, 10.000 de hârtii de cinci dolari. În câteva zile o să te informăm unde duci banii. Te prevenim să nu anunți poliția, să nu spui nimic. Copilul e în bună grijă. Semnul scrisorilor pe care o să le primești de la noi e sămnătura asta...

Sub text, apare un desen bizar: două cercuri întretăiate, unul albastru și unul roșu, formând trei goluri. Nu trebuie să fii expert ca să presupui că autorul scrisorii e străin, probabil german. Într-adevăr, pentru a spune "bună", în locul cuvântului englezesc *good,* autorul a scris cuvântul *gut*.

Pe scrisoare nu sunt amprente. Urmele de pași nu prezintă nici ele interes. Răpitorul sau răpitorii trebuie să-și fi învelit pantofii în ciorapi. Scara e, în schimb, mult mai interesantă. E un model foarte special, demontabil în trei bucăți. Nu-i un articol care se poate găsi în comerț. E lucrarea unui profesionist. În plus, a șasea treaptă, pornind de jos, e ruptă și, după cum o dovedesc urmele, omul a căzut la pământ, provocând zgomotul pe care familia Lindbergh l-a auzit în salon. În sfârșit, poliția găsește în apropierea scării o daltă de tâmplar.

Așadar, primele indicii par să ducă spre un tâmplar de origine germană. Dacă au cumva, bineînțeles, au fost lăsate înadins acolo ca să-i încurce pe anchetatori.

A doua zi dimineața, colonelul Lindbergh, palid, încordat, ține o conferință de presă plină de dramatism. E gata să accepte toate pretențiile răpitorilor, le dă cuvântul că nu vor avea neplăceri.

Cât despre opinia publică americană, ea înregistrează evenimentul ca pe o insultă personală. Pe zi ce trece, mii de oameni se vor preface în detectivi amatori, poliția va fi înecată în denunțuri și piste false.

Poliția trebuie să-și desfășoare ancheta în aceste condiții, în acest climat de confuzie colectivă. Una dintre cele mai grele din istoria ei.

Ea se orientează mai întâi către angajații lui Lindbergh. Asta întrucât i se pare evident că răpitorul a avut un complice la fața locului. Dacă nu, cum a știut care-i camera copilului și, mai ales, cum de a știut că în această noapte acesta se află aici, și nu la bunicii lui ? Lindbergh însă e sigur de personalul său e nevinovat și nu permite să fie interogat. Această poziție ciudată va face ca mai apoi să fie grav învinuit și va stârni multe bănuieli.

Deocamdată, lipsită de personalul casei, poliția se interesează de cineva foarte apropiat de acesta: un marinar norvegian, Henry Johnson, fost șofer al familiei Lindbergh și prietenul din prezent al bonei Betty Gow. El venise la vilă pe 28 februarie. Trebuia să revină la 1 martie, ziua răpirii, dar seara îi telefonase lui Betty că nu vine, fără explicații.

E destul pentru ca, la 4 martie, poliția să-l aresteze. Cu atât mai mult cu cât ea descoperă alte două elemente suspecte. Niște martori au văzut în seara dramei un Chrysler verde în vecinătatea vilei. Or, Johnson are un Chrysler verde și într-unul din buzunarele mașinii... o sticlă cu lapte.

Un marinar care bea lapte, așa ceva nu-i de crezut... Precis era pentru un copil ! Poliția îl interoghează pe Henry Johnson, fără menajamente, în timp ce pe stradă e răzmeriță. Mulțimea dezlănțuită încearcă să ia cu asalt comisariatul.

— Nici un proces ! Funia pe loc ! Să-l linșăm !

Va fi nevoie de mai multe șarje foarte violente pentru a împrăștia pe toată lumea. Din fericire, întrucât bietul

Johnson nu are nici o legătură cu cele petrecute. El are un alibi de neclintit: și-a petrecut întreaga zi ca și noaptea de 1 martie la pensiunea de familie la care locuiește și mai multe persoane pot să o dovedească. În ceea ce privește laptele, pur și simplu e băutura lui preferată. Henry Johnson e un marinar care bea lapte și a fost cât pe ce să plătească scump acest lucru...

Între timp familia Lindbergh primește un al doilea mesaj semnat cu cele două cercuri cu trei goluri.

Te-am prevenit să nu anunți poliția și vei suporta urmările. Răscumpărarea crește de la 50.000 la 70.000 de dolari.

Acum, polițiștii văd apărând la o veche cunoștință: Al Capone în persoană.

În momentul de față, borfașul e încarcerat la închisoarea de la Cook-Contry, însă reputația lui rămâne atât de mare că un detectiv n-a șovăit să declare presei că el ar fi putut prea bine organiza și conduce răpirea din celula sa.

Al Capone prinde mingea din zbor. El îi scrie președintelui Statelor Unite că știe totul și că e gata să dea lucrurile în vileag. Pune două condiții: eliberarea lui și menținerea prohibiției.

Nu trebuie să treacă prea mult timp până se lămuresc lucrurile: Al Capone nu știe nimic. E lăsat, așadar, în închisoare și ancheta se reia de la zero.

Suntem pe 8 martie, la o săptămână după răpire, iar familia Lindbergh n-a putut nici măcar stabili contactul cu cei care au răpit copilul. Disperați, dându-și seama că fiecare zi care trece reprezintă o șansă în minus ca să-și mai vadă copilul în viață, soții publică în presă o declarație plină de spaimă:

Doamna Lindbergh și cu mine dorim să intrăm în legătură directă cu cei care ne-au răpit copilul. Îi rugăm stăruitor pe cei care-l dețin să numească un reprezentant care să se poată întâlni cu o persoană din partea noastră și acceptată de ei într-un loc pe care-l vor fixa.

Acum în sfârșit o să se întâmple ceva. La cererea răpitorilor, întâlnirea e fixată noaptea într-un cimitir din New York. Lindbergh a reușit să convingă poliția să nu pregătească o capcană, dar, în ceea ce o privește, poliția a cerut să noteze seriile tuturor bancnotelor. Aviatorul și șoferul său se opresc la intrarea cimitirului. Iar profesorul Condon, cel care se oferise să facă intermedierea, se duce singur printre morminte, strângând cu mare grijă la piept cutia care conține 50.000 de dolari.

O umbră se apropie și extraordinara întâlnire dintre un bătrân profesor cu inimă largă și unul dintre cei mai înfricoșători gangsteri americani are loc.

E lună plină. Omul își ascunde trăsăturile. Arată spre cutie.

— Cât ?

Are un puternic accent german.

— 50.000 de dolari.

— Vreau 70.000.

Profesorul argumentează. Soții Lindbergh nu pot să dea o sumă mai mare. E deja prea mult.

În cele din urmă, schimbul are lor: 50.000 de dolari contra unei scrisori care arată unde se găsește copilul. Când să dispară, omul precizează că scrisoarea nu trebuie deschisă decât peste trei ore.

Firește, Lindbergh nu respectă termenul. El rupe plicul.

Copilul e pe vasul NELLY. E un vas mic, de zece metri. La bord se află două persoane. Ele sunt nevinovate.

Nava se găsește între Hoerseneck Beach și Guy Head, lângă Elisabeth Island.

Tatăl sare în avion și se grăbește spre locul cu pricina. Dar acolo nimeni nu cunoaște un vas cu numele NELLY. Lindbergh străbate zadarnic litoralul în toate sensurile.

La Hopewell, toată lumea e atât de sigură de producerea unui deznodământ fericit, că se pregătește o sărbătoare. Pentru prima dată după răpire, în camera copilului fusese aprinsă lumina. Leagănul era pregătit.

Lindbergh se întoarce spre prânz. Singur...

După trei săptămâni scurse fără nici un rezultat, la 9 mai, Lindbergh reușește să convingă guvernul: la cercetări trebuie să ia parte marina americană.

E organizată o adevărată operațiune de luptă. În afară de iahtul aviatorului, trei hidroavioane, șase contratorpiloare, treisprezece vedete înarmate cu mitraliere, cincizeci de nave de coastă bântuie marea vreme de trei zile.

Lindbergh se întoarce frânt după o zi de patrulare zadarnică la bordul iahtului său. Pe chei îl așteaptă un ofițer de poliție, locotenentul Richard. El se apropie.

— Domnule colonel, cercetările trebuie abandonate.

— De ce ? A fost găsit copilul meu ?

— Nu... adică... da. Dar e... mort, domnule colonel...

Într-adevăr, la 12 mai 1932, foarte aproape de vila de la Hopewell, doi camionagii care transportau o încărcătură de lemn au descoperit într-un desiș cadavrul copilului. Bona a recunoscut oficial îmbrăcămintea micului Charles August. Totul s-a sfârșit. Primele constatări medicale nu fac decât să sporească oroarea. Starea cadavrului arată că moartea s-a produs acum două luni și jumătate, probabil în chiar noaptea răpirii. Întreaga târguială a răpitorilor n-a fost, de la un cap la altul, decât o mascaradă odioasă. Copilul prezintă o adâncitură în cutia craniană determinată de un șoc foarte violent

care i-a cauzat moartea. El a fost ucis în pădurea în care a fost descoperit sau a murit accidental chiar în căderea provocată de ruperea scării...

Inutil de spus că de-a lungul Statelor Unite se aude un strigăt de revoltă, de răzbunare. Cel puțin acum, poliția va putea să acționeze cu adevărat. Câtă vreme în joc era viața copilului, ea se vedea obligată să fie prudentă; nu mai era cazul.

Cu atât mai mult cu cât, în emoția indescriptibilă care urmează morții copilului, e votată o lege de urgență: "Lindbergh Kidnapp Law", care dă FBI-ului însărcinarea de a cerceta toate cazurile de răpire. FBI, adică poliția federală, poliția statului american, și nu, ca până atunci, poliția locală.

Primul element nou intervine la începutul lui iunie 1932 prin apariția, una câte una, a bancnotelor menite răscumpărării. Răpitorul e o persoană prudentă, le dă drumul puțin câte puțin. Din când în când, o bancă, seara, făcând socotelile, găsește una. Dar cum să afli cine a adus-o? Iar dacă, din întâmplare, ajungi să descoperi persoana care a depus o bancnotă din prețul răscumpărării, totdeauna e un comerciant onest, care nu-și amintește cine i-a dat-o.

Poliția urmează deci altă cale și se întoarce la prima sa idee: să găsească un complice din rândul personalului de la familia Lindbergh. Foarte curând, crede că l-a descoperit în persoana lui Violette Sharp, o brunetă încântătoare de douăzeci și șapte de ani, camerista doamnei Lindbergh. Conform verificărilor, ea a fost plecată toată noaptea răpirii și nu are alibi. E interogată fără menajamente. Se cere precizat faptul că atitudinea cameristei e cel puțin ciudată. Afirmă că în seara aceea a fost cu patru tineri, însă refuză cu încăpățânare să dea numele lor. Tot ceea ce primește să spună e că pe unul dintre aceștia îl cheamă Ernest.

Or, poliția tocmai a arestat un anume Ernest Brinkert și crede că a pus mâna pe faimosul necunoscut. Pusă în fața

fotografiei acestuia, Violette izbucnește în lacrimi. E o mărturisire? Cum s-a făcut cam târziu, polițiștii decid să amâne continuarea interogatoriului pentru a doua zi.

Dar a doua zi, nu află nimic. De la primele întrebări, Violette Sharp cere să fie dusă la toaletă. Câteva clipe mai târziu este găsită moartă: se otrăvise cu cianură! Să fie o dovadă postumă de vinovăție? Sau mai degrabă metodele prea brutale de interogare au dat gata o tânără având un echilibru fragil?

În așteptare, pentru Ernest Brinkert lucrurile stau prost: nu are alibi și profesorul Condon, fără să-l recunoască, declară că ar putea fi prea bine omul din cimitir.

Ernest Brinkert va fi salvat foarte simplu... de către adevăratul Ernest, Ernest Miller, care vine de bunăvoie să declare adevărul: a petrecut, într-adevăr, seara cu Violette și cu o pereche de prieteni, ceea ce-i scoate din cauză pe toți patru. Nu poate să-și explice în nici un fel sinuciderea prietenei sale. Iar poliția trebuie să le dea drumul celor doi Ernest.

Acum își face apariția un adevărat personaj de roman. Arthur Barry e un Arsene Lupin al Americii. Temeritatea lui de necrezut a procurat presei articole de neuitat... N-a furat el, în timpul unui bal și în condiții rocambolești, o avere în bijuterii de la unul din cei mai bogați bancheri din țară?

Or, în noaptea răpirii, el închiriase o vilă foarte apropiată de cea a soților Lindbergh. De ce? Trebuie să se explice. Atunci, în fața gravității excepționale a acuzației și sub spectrul scaunului electric, Barry își destăinuie alibiul. "Destăinuie" e cuvântul potrivit, căci alibiul său nu e unul oarecare: e vorba de un furt.

În noaptea răpirii, Arthur Barry făcea o "vizită" într-o casă din Concordia, la vreo sută de kilometri de locul răpirii. El dă asemenea detalii și face astfel de precizări tehnice, că trebuie nu eliberat, ci arestat pentru furt. Va scăpa cu cinci ani de închisoare...

Suntem în octombrie 1932 și una câte una toate pistele s-au înfundat. Cea mai formidabilă mobilizare polițienească produsă vreodată într-o afecere criminală n-a dus la nimic.

Anul 1933 trece: nimic nou. Lindbergh și soția lui, disperați, zdrobiți, părăsesc frumoasa vilă de la Hopewell, care trebuia să fie cuibul lor de fericire. O donează statului New Jersey: va deveni creșă pentru copiii săraci.

La 15 septembrie 1934, un bărbat se oprește la o pompă de benzină din Bronx ca să-și facă plinul. Plătește cu un bilet de zece dolari. E un certificat-aur. Cum pompistul face observația că, teoretic, certificatele-aur nu mai circulă, răspunde:

— Nu mai circulă ? Fugi de-aici ! Mai am o grămadă acasă.

Individul nu pare om de înțeles și pompistul nu insistă. Dar notează numărul mașinii și duce bancnota la poliție. Ea face parte din banii de răscumpărare.

Poliției nu-i e greu să-l identifice pe automobilist. Se numește Bruno Hauptmann, locuiește pe strada 22 în cartierul Bronx. E un tâmplar de origine germană.

După patru zile de filaj, care nu duc la nimic, poliția se hotărăște să-l aresteze și, pe zi ce trece, Bruno Hauptmann devine omul cel mai renumit din Statele Unite.

S-a născut în 1899, la Kamenz, în Germania. În timpul războiului din 1914-1918 s-a purtat ca un erou, dar, întors la viața civilă, nu reușește să se adapteze. După numeroase furturi, e condamnat la patru ani de închisoare și douăzeci de ani de interzicere de stabilire. Astfel că emigrează clandestin în Statele Unite, pentru a începe o viață nouă. La început izbutește. E un tâmplar priceput: găsește un aranjament bun. Peste câțiva ani se căsătorește cu o compatrioată, Anna Schoffler. Ei se instalează împreună într-o vilișoară din Bronx. Au un copil.

În aparență, Hauptmann se prezintă ca un om cuminte. Există, însă, un detaliu ciudat: în 1932, el își părăsește postul de tâmplar la National Lumber Company; și cu toate că de acum încolo se află în șomaj, nivelul său de trai crește. Perechea petrece vacanțe în Florida și chiar își cumpără o mașină nouă.

Încă de la prima percheziție la el, polițiștii găsesc banii de răscumpărare ascunși în garaj, sub o scândură. Interogatoriile se succed Hauptmann însă neagă tot și găsește răspuns la toate.

— De unde provin bancnotele ?

— De la un prieten care mi-a dat o cutie înainte de a pleca înapoi în Germania. Nu știam ce se află înăuntru.

— Cum se numește prietenul acesta ?

— Fish. Isidor Fish.

— Și unde poate fi găsit ?

— A murit.

— Ce potrivеală !

— N-am nici o vină, nu eu l-am omorât. După moartea lui, am deschis cutia și am găsit bancnotele. Cum nu avea moștenitor, le-am cheltuit.

După informațiile culese, Isidor Fish a existat, într-adevăr. Tuberculos, el s-a întors în Germania și a murit la sosire. Plecând, i-a lăsat efectiv lui Haptmann o parte din bunurile sale. Așadar, povestea nu-i cu totul neverosimilă. Trebuie alte dovezi.

Le va furniza scara folosită la răpire, iar ele vor fi copleșitoare. Ancheta condusă de expertul în lemn Kohler, rămâne un model, o capodoperă de deducție științifică. Încă înainte de arestarea lui Hauptmann, domnul Kohler stabilise că lemnul scării nu putea să provină decât dintr-o singură fabrică de tâmplărie: National Lumber Company, locul în care lucra Hauptmann.

Acum, el va putea fi mai precis. Într-una din barele verticale ale scării se află patru găuri. Or, la Hauptmann sunt

găsite patru cuie care se potrivesc întocmai. Pe de altă parte, scara n-a putut fi rindeluită decât de rindeaua lui Hauptmann. Într-adevăr, lama e uzată și lasă în lemn striuri imperceptibile, caracteristice și de neatacat ca și o amprentă umană.

Și, pe urmă, în apropiere de locul dramei, a fost găsită această daltă de tâmplar. Or, din sculele lui Hauptmann lipsește tocmai o daltă de tâmplar.

Și asta nu-i totul. Percheziționând și mai atent casa, poliția descoperă în spatele ușii unui dulap un număr de telefon, cel al profesorului Condon.

Hauptmann încearcă totuși să se justifice.

— Eram interesat de afacerea Lindbergh, ca toată lumea. Citisem numărul în ziare și-l notasem.

Din păcate pentru el, ziarele nu publicaseră niciodată numărul de telefon al profesorului Condon.

Hauptmann continuă să nege cu disperare, dar ancheta s-a terminat. E inculpat oficial, iar procesul se deschide la 2 ianuarie 1935, la Flemington, în New Jersey. E un proces în stil american, adică gigantic, excesiv. Peste două sute de ziariști din lumea întreagă sosesc în orășel.

Mulțimea supraexcitată se înghesuie în sala prea mică pentru a cuprinde pe toată lumea. Primul martor e doamna Lindbergh. De cum se prezintă la bară, se lasă o tăcere adâncă.

Cu voce fermă, în ciuda emoției violente care se lasă ghicită, ea repetă, la cererea acuzării, circumstanțele răpirii. Când e rugată să recunoască probele, printre care mica pijama de lână a copilului, doamna Lindbergh leșină.

Înțeleaptă, apărarea renunță la dreptul său de contrainterogatoriu și cu toții o lasă pe mamă cu durerea ei.

Și acum, iată-l pe Charles Lindbergh! Are același aer de licean înalt cu ochii lui puțin rătăciți și părul zburlit. Nu-și arată cei treizeci și doi de ani. Poate doar privirea i-a devenit ceva mai gravă, mai dură...

El repetă cele povestite de soția lui asupra împrejurărilor în care s-a produs răpirea. Când abordează transmiterea răscumpărării, tensiunea crește. Căci era acolo. La distanță, dar acolo. Descrie traiectul nocturn prin străzile pustii ale New York-ului, sosirea la cimitir, pe profesorul Condon care se îndepărtează în întuneric purtând cutia în brațe. Apoi, aude în depărtare o voce: "Pe aici, pe aici, profesore !"

Procurorul Willentz se întoarce spre Lindbergh:

— De atunci ați mai auzit această voce ?

— Da, am auzit-o.

— Cui aparține ?

— E vocea lui Bruno Hauptmann.

Bineînțeles, depoziția lui Lindbergh face o impresie uriașă. Însă nu e nimic pe lângă cea care va urma, cea pe care o așteaptă toată lumea, cea a singurei persoane care a vorbit răpitorului, martorul numărul unu...

Profesorul Condon își face depoziția la 9 ianuarie. Curiozitatea publicului e atât de mare, că poliția cere întăriri.

Cu pasul sportiv, alert, în ciuda vârstei lui și a părului alb, profesorul se apropie de bară. El relatează cu precizie întrevederea din cimitir. Acum, îl interoghează procurorul.

— Cine era omul cu care ați stat de vorbă ?

Condon se întoarce spre acuzat, îl privește drept în ochi și spune cu glas hotărât :

— E Bruno Hauptmnn !

Apoi vine rândul experților. Iar depozițiile lor continuă să-l zdrobească pe acuzat. Mai întâi e ascultat grafologul Albert Osborn, o autoritate mondială. Concluziile lui se bazează pe treizeci de piese scrise: paisprezece scrisori privitoare la răscumpărare trimise de Lindbergh și de profesorul Condon și șaisprezece alte documente ale lui Hauptmann înainte și după arestare. E categoric.

— Toate scrisorile cu privire la răscumpărare sunt

scrise de același om. Acest om e Bruno Hauptmann.

El citează o mulțime de dovezi inatacabile. În afara greșelilor de ortografie, e vorba de felul în care sunt formate literele și cifrele. Nu încape nici o îndoială.

E audiat iarăși faimosul expert în lemn, domnul Kohler, care își repetă demonstrația pentru jurați. E sigur, e științific stabilit că uneltele găsite la Hauptmann au servit la fabricarea scării menite răpirii.

Apărarea lasă să treacă acești martori prea exacți și se menține în singurul domeniu care-i e favorabil: complicii posibili ai lui Haupmann. Căci e de necrezut să fi acționat singur. Cineva trebuie să-i fi dat informații asupra locului.

De altfel, atitudinea domnului Lindbergh, care a interzis interogarea personalului său nu e ciudată ? Nu acoperă și el pe cineva ? Iar apărarea îi citează pe complici: Isidor Fish, desigur, prietenul lui Hauptmann, care i-ar fi dat banii de răscumpărare înainte de a pleca să moară în Germania, Violette Sharp, cea care s-a sinucis, și majordomul soților Lindbergh, decedat de puțină vreme... E drept că toți sunt morți și nu vor declara contrariul.

Dar avocatul Reilly merge mai departe. El o pune în cauză pe bona Betty Gow. Nu avea ea toate mijloacele pentru a favoriza intrarea răpitorului ? Nici profesorul Condon însuși nu scapă de clocotitorul avocat. Cum se face că el a fost ales intermediar ? E dubios.

Dar toate acestea rămân la stadiul de simple ipoteze. Din cei cincizeci de martori ai apărării (trebuie spus că acuzarea citase o sută), nici unul nu poate aduce un început de probă.

Procesul se apropie de sfârșit. Într-o atmosferă de patimi dezlănțuite, procurorul general Willentz își încheie rechizitoriul:

— Asasinul e pe această bancă. Dacă îl eliberați, nici o mamă nu-și va mai trimite mâine la școală copilul fără să simtă în inimă o tragică spaimă. Cer pedeapsa cu moartea !

Verdictul e dat la 13 februarie 1935, după unsprezece ore de deliberare. Bruno Hauptmann e declarat vinovat de crimă cu premeditare și condamnat la moarte.

La 3 august 1936, un an și două luni după condamnarea sa, Bruno Hauptmann e executat pe scaunul electric. El și-a susținut până la capăt nevinovăția...

În anul 2000, soția criminalului a intentat proces de reabilitare.

BONNIE ȘI CLYDE

23 mai 1934. Pe un drum lateral, în apropiere de Arcadia (Louisiana), un cuplu de tineri delincvenți cade sub gloanțele unui grup de polițiști. Și, într-o vreme când toată America este pasionată de gangsterul Dillinger, acest obscur fapt divers trece neobservat. Doar câteva coloane în ziarele locale. Timp de treizeci de ani nu va mai pomeni nimeni de Bonnie Parker și Clyde Barrow.

Dar, în 1963, scriitorul american John Toland dezgroapă amănuntele aproape uitate ale acestei întâmplări în cartea sa "Dillinger days". Interesul producătorilor de cinema se trezește numaidecât și, urmarea, succesul mondial al filmului lui Arthur Penn, "Bonnie and Clyde", avându-i ca interpreți pe celebrii Warren Beatty și Faye Dunaway. Dar, dincolo de reușita filmului, fără îndoială excelent, sociologii insistă cu surprindere la nașterea unui mit. Moda se pune în mișcare: femeile se îmbracă "à la Bonnie Parker", Brigitte Bardot însăși înregistrează în duet cu Serge Cainsbourg un cântec pe aceeași temă. De ce această frenezie neașteptată? Fără îndoială pentru că povestea lui Bonnie și Clyde era tipică pentru atmosfera anilor '30 care reveneau subit la modă, dar și pentru că aceeași poveste se acorda perfect cu problemele și sensibilitatea anilor '60, cu revolta tinerilor,

întoarcere către anarhismul de tip romantic. Și cine l-ar fi putut întruchipa mai bine decât aceste două ființe aflate în dispută cu societatea și ucise, el la douăzeci și cinci de ani, ea la douăzeci și trei, lăsând - ea - câteva poeme pline de nefericire și revoltă ?

Dar, dincolo de mit - el însuși repede uitat -, care a fost adevărata istorie a lui Bonnie și Clyde ?

Bonnie Parker, născută în octombrie 1910, la Rowena (Texas), îl va întâlni pe Clyde Barrow, în Dallas, în 1930. Pentru el, își va părăsi aproape imediat fantomaticul soț. Nu și slujba, pe care și-o pierduse deja din cauza crizei. Fusese ospătăriță într-un restaurant.

O dragoste sinceră și împărtășită, dar repede tulburată. Clyde Barrow este arestat. Bonnie află dintr-o dată că amantul ei este căutat pentru comiterea mai multor agresiuni. Îl așteaptă totuși și, la liberarea sa, în 1932 , se hotărăște să împartă alături de el o viață în afara legii.

Un noroc sfruntat le va permite să scape mult timp capcanelor poliției. Dar și ghinion și neîndemânare, mai ales în agresiunile lor. Ca să nu mai socotim numărul loviturilor ratate în chip lamentabil. Un ziarist răbdător a calculat astfel că în decursul a doi ani, prada medie provenind din agresiunile lor n-ar fi depășit... șaisprezece dolari. Așa încât aceștia s-au reorientat spre prăzi mai ușoare, cum au fost pompele de benzină sau băcăniile. Comic, dar tragic, în același timp. Un drum presărat cu cadavre. Cel puțin vreo zece, polițiști mai ales. Și, în final, două vieți tinere secerate pe un micuț drum de țară.

Celor doi li se vor alătura Buck Barrow, fratele lui Clyde, și soția acestuia, Blanche, care, cinstit vorbind, nu-l va însoți pe soțul ei decât pentru a încerca să-l convingă să-și schimbe viața. În momentele dificile, nu va ști decât să-și alăture urletele tirurilor mitralierelor. De altfel, Bonnie și Clyde își doriseră întotdeauna un complice. Toți bărbații jucaseră acest

rol, succesiv, mai degrabă echivoc, de tovarăș terorizat, trăind sub autoritatea morală a cuplului, uneori legat pentru a fi împiedicat să fugă, silit să participe atât la agresiuni, cât și la zbenguielile amoroase în trei, după care Bonnie Parker părea să se dea în vânt.

Primul partener, în toate sensurile cuvântului, a fost un anume Raymond Hamilton, împreună cu care Bonnie și Clyde își multiplicaseră agresiunile în vreo douăsprezece state din Middle West, mai ales Texas, Oklahoma și Louisiana.

Arestat în Michigan, pe când își propusese să-și viziteze familia, Hamilton va fi judecat rapid. Lista agresiunilor la care participase era atât de lungă că suma condamnărilor atinsese 263 ani de închisoare. Bonnie și Clyde juraseră să-l elibereze, dar, până una-alta îl înlocuiră cu un hoț de mașini, în vârstă de 17 ani, William Jones.

Banda lui Barrow avea deja mai multe asasinate la activ și "reputația" sa începea să sporească. Astfel, în aprilie 1933, se refugiază la Joplin (Missouri) unde închiriază un apartament cu garaj. Modul de viață al locatarilor intrigă vecinii care cred că au de-a face cu contrabandiști de alcool, așa încât alertează poliția. Un grup de polițiști se deplasează la fața locului, în după-amiaza zilei de 13 aprilie 1933. Cu o rapiditate și un reflex extraordinare, banda deschide focul la vederea polițiștilor ce se apropiau. Doi polițiști fură împușcați. Poliția n-a reușit să pună mâna decât pe un set de fotografii reprezentându-i pe Bonnie și Clyde etalându-și cu fală armele, fotografii care aveau să facă turul lumii treizeci de ani mai târziu. Găsiră și un poem neterminat al lui Bonnie, intitulat "The story of suicide sal."

Banda o ia spre sud, dar, pe 8 iunie, la Wellington (Texas), mașina lor are un accident în cursul căruia Bonnie se alege cu arsuri grave. În iulie, ajung în statul Iowa, unde comit o serie de agresiuni asupra unor pompe de benzină,

ceea ce-i va identifica rapid. Părăsesc statul, trec în Missouri și se ascund într-o tabără de turiști "Red Crown", la Platte City. Recunoscuți de organizator, sunt înconjurați de poliție. Încă o dată, prezența lor de spirit îi va salva dintr-o situație disperată. Înainte ca polițiștii să tragă, banda deschide focul, protejându-se cu ajutorul saltelelor (protecție contra gloanțelor cu mult mai eficace decât s-ar fi crezut) și reușește să intre în mașină împreună cu tovarășul lor, forțând barajul. Trei polițiști au fost răniți, ca și Buck Barrow.

Banda trece în Iowa și hotărăște, de astă-dată, ca să diminueze riscurile, să poposească în locuri mai izolate. Dar vor fi descoperiți cinci zile mai târziu și surprinși în locuința lor provizorie în apropiere de Dexter (Iowa). Atacul a avut loc pe 24 iunie. Blanche Barrow este capturată. Buke Barrow, rănit deja, este omorât. Dar, un nou miracol: Bonnie, Clyde și complicele lor Jones reușesc să scape din încercuirea polițiștilor. Pentru Jones era deja mai mult decât putea îndura. Va profita de prima ocazie pentru a abandona cuplul și a se întoarce în Texasul natal. Arestat la scurt timp, a făcut mărturisiri complete.

Având acum nevoie de un nou complice, Bonnie și Clyde se gândesc să-l elibereze pe Raymond Hamilton care ispășea pedeapsa la o fermă-penitenciar, din Eastham (Texas). Pe 16 ianuarie 1934, Clyde Barrow, care cunoștea prea bine locurile, căci fusese și el deținut acolo, a pătruns în incinta stabilimentului, profitând de ceața matinală. Zărind detașamentul de prizonieri care mergea la lucru, atacă paznicii prin surprindere. Cinci deținuți, printre care Raymond Hamilton, au fost astfel eliberați.

Bonnie și Clyde se întovărășesc cu unul din ceilalți patru evadați, Henry Methvin, care devine complicele lor cunoscut. În compania lui vor ucide, pe 1 aprilie, doi agenți motocicliști care îi interpelaseră pe un drum, în apropiere de Grapevine (Texas). Acest dublu asasinat îi determină pe

polițiști să isprăvească cu orice preț cu acest cuplu.

Pe 6 aprilie, alți doi polițiști îi surprind pe Bonnie și Clyde pe un drum izolat, în apropiere de Commerce (Oklahoma). Încă o dată Clyde Barrow trage primul. Unul din polițiști, Cal Campbell, este ucis. Șeful lui, Percy Boyd, este rănit și luat ostatic de gangsteri, care îl vor repune în scurt timp în libertate.

Dar se apropia scadența. În mai 1934, Henry Methvin își vizitează tatăl care locuiește în Louisiana. Aceasta, dorind să-și scoată fiul din situația disperată în care se afla, merge la poliție și negociază o amnistie sau cel puțin cere indulgență pentru fiul său, în schimbul lui Bonnie și Clyde.

Târgul odată încheiat, cursa este pusă la punct în cele mai mici amănunte. Pe 23 mai 1934, dimineața, Bonnie și Clyde merg fără să bănuiască nimic la tatăl lui Methvin. Aproape ajunseseră, când îl întâlnesc pe acesta pe drum, reparându-și un pneu. Frânează, nebănuind că după copacii care străjuiesc drumul, un grup de șase bărbați îi așteaptă, conduși de un fost șerif texan, pe nume Frank Hamer.

Polițiștii nu făcură mari eforturi pentru a-i prinde vii pe Bonnie și Clyde. Țâșniră din ascunzătoare și, văzându-i pe Bonnie și Clyde precipitându-se la unison să pună mâna pe arme, declanșară imediat focul. Peste cincizeci de gloanțe ciuruiră mașina și cei doi fură definitiv uciși.

"Infernal" sau "romantic", fiecare are libertatea să judece. Bonnie și Clyde, ajunși la capătul destinului lor, au avut în final parte de aceeași soartă, pe care Bonnie o prevăzuse cu vreun an în urmă când trimisese ziarelor poemul ei "Povestea lui Bonnie și Clyde", ce se încheia într-o notă pesimistă: "Moartea îi așteaptă pe Bonnie și Clyde".

FBI CONTRA LUI DILLINGER

America anului 1933. Marea recesiune economică. Roosevelt se află la primul său mandat. În așteptarea unor vremuri mai bune, criza a atins paroxismul și milioane de șomeri rătăcesc în căutarea unui loc de muncă. Epocă dificilă. Chiar dacă președintele a știut să vorbească despre umanism și speranță, realitatea cotidiană a rămas nemiloasă.

Pentru gangsteri, același lucru. Criză și șomaj. Același an 1933 este o dată fatidică, marcând sfârșitul unei epoci "uscate", provocată de abolirea Legii Volstead care, în 1919, instituise prohibiția băuturilor alcoolice. Destinată să regenereze moravurile americane, măsura avusese efectul contrar: un val de imoralitate fără precedent, corupție, crime, în jurul bănosului trafic cu alcool, încurajat tacit de populație. Lipsiți în chip brutal de această mană cerească, mulți gangsteri se vor reconverti în afacerile cu jocuri de noroc, prostituție, droguri, iar alții se vor deda unor operațiuni brutale, căutând banii acolo unde se mai aflau încă: la oamenii bogați pe care îi răpesc (dacă nu sunt ruinați), în băncile pe care le jefuiesc (dacă nu au dat încă faliment).

Biroul Federal de Investigații, condus de 1924 de John Edgar Hoover, nu este încă decât un compartiment subordonat Departamentului Justiției din Washington. Mijloacele de care dispune și atribuțiile sale sunt încă limitate: numai 250 de agenți, care nu au dreptul de a purta armă, iar pentru arestări, recurg la sprijinul polițiilor locale. Competența lor se limita doar la crimele și delictele "federale". Și nu gravitatea era cea care transforma o crimă "locală" într-una "federală", ci doar faptul că frontiera unui stat fusese trecută de criminal sau de criminali. Această situație urma să se schimbe rapid

după "masacrul din Kansas City", în 1933, care costase viața mai multor polițiști, când agenții federali au primit în sfârșit arme, iar în 1934 atacul băncilor era declarat crimă federală. Și tot agenților federali urma să le revină sarcina de a stârpi gangsterismul în floare.

INAMICUL PUBLIC NUMĂRUL UNU

Din galeria portretelor marilor criminali ai Statelor Unite din cursul acestor ani, John Dillinger este cu siguranță cel mai cunoscut. Multe elemente au contribuit la viitoarea sa legendă. Un fizic atletic, o față cu trăsături aspre, care aducea într-o oarecare măsură cu cea a lui Humphrey Bogart, o îndrăzneală practic fără limită și un sarcasm nemaiîntâlnit.

John Dillinger se născuse în 1903, la Indianapolis. Mama sa murise când acesta avea trei ani. Tatăl său, care ținea o mică băcănie, se recăsătorise destul de repede și se mutase într-un orășel din statul Indiana, la Mooresville. Relațiile dintre John și tatăl său nu fuseseră prea strălucite și educația sa suferise de un exces de indiferență și severitate. Începuse prin a comite câteva delicte minore, apoi în 1924 se căsătorise, dar această căsătorie nu reușise să-l facă mai așezat. În septembrie 1924 se făcuse vinovat de atac cu mână armată, în orașul vecin, Martinsville. Un detaliu pe care psihanaliștii nu au pierdut ocazia să-l fructifice, victima lui fusese, ca și tatăl său, un băcan... Eșecul a fost lamentabil, victima reușind să-și pună pe fugă agresorul care fusese arestat a doua zi. Procurorul districtual îl sfătuise pe Dillinger să pledeze vinovat, sperând în indulgența tribunalului, dar acuzatul a primit pedeapsa maximă. Comportându-se ca un deținut-model, a fost eliberat pe cuvânt după nouă ani de detenție. Între timp, soția sa obținuse divorțul. Dar șederea în închisoare i-a folosit pentru a face cunoștință cu cei care

urmau să devină primii săi complici: Homer van Meter, Harry Pierpont, Charles Makley, Russel Clark, John Hamilton. După eliberare, se întorsese la Mooresville, având aerul unui om care se căiește amarnic pentru faptele sale. În fond, hotărârea lui era deja luată și adevărata sa carieră de criminal putea să înceapă.

Din prima bancă devalizată, "National Bank" din New Carlisle (Ohio) fură 10.000 de dolari. Urmează alte atacuri executate cel mai adesea cu neîndemânare și în compania unor complici lipsiți de experiență. Dillinger începe să se gândească din ce în ce mai serios să-și înființeze o bandă adevărată, împreună cu tipii pe care-i cunoscuse în penitenciarul din Michigan City. Van Meter fusese liberat pe cuvânt cam în același timp cu el, dar ceilalți rămăseseră în închisoare.

Se împrietenise cu Mary Longnaker, sora unuia din foștii lui parteneri de detenție, și va pune la punct evadarea prietenilor săi. Ceea ce nu-l împiedică să devalizeze între timp "First National Bank" din Montpellier (Indiana), apoi o altă bancă din Bluffton (Ohio). Reușește să trimită, pe deasupra zidurilor închisorii Michigan City, câteva revolvere destinate evadării amicilor săi.

Ghinion ! Dillinger este identificat ca autor al atacurilor băncilor și șeful poliției din statul Indiana, Matt Leach, îl căuta. Pe 22 septembrie 1933, polițiștii, care aflaseră de legătura lui cu Mary Longnaker, îi întind o capcană la domiciliul acesteia și Dillinger fu arestat fără să opună rezistență. Ironia sorții făcea să se întoarcă la închisoare chiar în clipa când complicii săi erau pe punctul să iasă de acolo, prin grija neprecupețită a lui Dillinger. Și într-adevăr, patru zile mai târziu, Pierpont, Clark, Makley Hamilton și alți șase deținuți reușiră să evadeze din închisoare, descărcându-și pistoalele în gardianul-șef, director și apoi în gardienii de la poarta principală.

BOMBA LUI DILLINGER

Cum îi erau îndatorați, evadații decid să-l ajute, la rândul lor, pe Dillinger. Și, pe 12 octombrie, Dillinger, care fusese transferat în Ohio și încredințat șerifului Jess Sarber, este eliberat de camarazii săi, asasinându-l, cu această ocazie, și pe șeriful Sarber care le opusese rezistență. Banda lui Dillinger era de-acum constituită. După ce-au făcut rost de oameni, urmau să facă rost și de arme. Le vor procura atacând și devalizând două posturi de poliție din statul Indiana. Și totuși, între două atacuri de bănci, banda ducea o existență liniștită, la Chicago, unde Dillinger avea o nouă amantă, Evelyne Frechette, o tânără pe jumătate indiancă.

Dar poliția era pe urmele lor, ziarele scriau despre faptele săvârșite. Trădat de un informator, Dillinger, numit acum de ziare "Inamicul public numărul unu", abia reușește să scape. La jumătatea lui decembrie, John Hamilton, surprins într-un garaj unde i se repara mașina, reușește să fugă, ucigându-l pe brigadierul William Shanley. În ciuda creării unei "brigăzi speciale pentru capturarea lui Dillinger", acesta își urma netulburat fărădelegile. La sfârșitul anului 1933, atacă "American Bank and Trust Company", în Wisconsin. Gangsterii nu reușesc să scape decât luând ostatici. Ianuarie 1934. Nou atac asupra "First National Bank" din estul orașului Chicago (Indiana). Lucrurile iau o întorsătură proastă. Se lasă cu împușcături. Hamilton este rănit. Agentul Wiliam O'Malley este ucis de Dillinger. Primul asasinat.

După această lovitură, banda hotărăște că ar fi mai prudent să plece în Arizona, unde Dillinger și complicii săi urmau să joace rolul unor turiști cumsecade. Dar, dintr-o incredibilă nesansă, hotelul unde Makley și Clark trăseseră a fost distrus de un incendiu și un pompier recunoscuse doi din clienții salvați din flăcări, ale căror chipuri le văzuse într-o

revistă. Fură reperate destul de repede toate celelalte ascunzători. Pe 25 ianuarie 1934, poliția locală din Tucson reușește ceea ce în zadar încercaseră toate polițiile din Middle West: arestarea lui Dillinger și a trei dintre complicii săi. Prima bandă se dezmembrează. Câteva state își disputau gangsterii arestați. În final, Dillinger fu atribuit statului Indiana pentru a răspunde de asasinarea agentului O'Malley, în timp ce complicii săi fuseseră transferați în Ohio, pentru a da socoteală de asasinarea șerifului. Dillinger a fost dus la închisoarea Crown Point, unde ziariștii și cameramanii îl așteptau ca pe o vedetă. Fu intervievat și apoi pus să pozeze în compania Lilianei Holley, tânăra femeie-șerif din comitat, însărcinată cu garda lui, și a lui Robert Estill, procurorul general al statului Indiana. În euforia generală, procurorul, care jurase să-l trimită pe Dillinger pe scaunul electric, îl lasă pe acesta din urmă să-i așeze familiar brațul pe după umăr. Scena, imortalizată pe un clișeu, a iscat un adevărat scandal și a dus la ruinarea carierei politice a lui Robert Estill. Procurorul n-a mai avut timp, pentru consolare, nici să-l judece pe prizonier pentru că, pe 3 martie 1934, Dillinger evada de la Crowe Point în niște condiții absolut incredibile. Pusese sub nasul gardianului un revolver (despre care nu s-a stabilit niciodată cu certitudine dacă fusese o imitație din lemn sau o armă veritabilă procurată de avocatul lui). Dar șase uși ferecate și 30 de oameni înarmați îl separau pe Dillinger de libertate. Reuși imposibilul, neutralizând succesiv gardienii, dezarmându-i, făcând să i se deschidă grilajele unul după celălalt. În final, ieși însoțit de un coleg de detenție, un negru, și plecă "împrumutând" mașina șerifului Liliane Holley.

Ajunse la Chicago, comițând o gravă imprudență. Trecând frontiera unui stat, la bordul unei mașini furate, se făcea vinovat de un delict federal, așa încât de acum înainte, FBI-ul era pe urmele sale, devenind astfel inamicul public numărul unu pe tot teritoriul SUA.

O NOUĂ BOMBĂ, NOI ATACURI

Prima grijă a lui Dillinger a fost să reconstituie banda și urmarea fu un val de bănci jefuite. Dar, în cursul unor tiruri, Dillinger și unul din gangsteri fură răniți. Banda se dispersează din nou pentru a scăpa de urmărire. Dillinger și Evelyn Frechette închiriază un apartament șic, dar comportamentul lor bizar sfârșește prin a-l intriga pe proprietar, care alertează FBI-ul. Reușesc din nou să scape printre focuri de mitralieră și pe 13 aprilie, Dillinger atacă postul de poliție din Warsaw (Indiana), pentru a fura veste antiglonț. Rana de la picior îl stânjenește. Consultă un doctor din Louisville, care-l recunoaște. Acesta previne poliția că pacientul său va reveni la consult pe 17 aprilie. FBI-ul este prezent la întâlnire, dar Dillinger, nu. Un ziar local, incapabil să reziste tentației unei știri-bombă, tipărise în prima pagină câteva rânduri despre capcana întinsă lui Dillinger.

La scurt timp, prietena lui, Evelyn Frechette, recunoscută de oamenii FBI într-un restaurant din Chicago, este arestată. Lațul se strânge, gangsterii hotărăsc să se dea la fund și să fugă în nordul Wisconsinului, stat limitrof cu Canada, într-un han izolat. Proprietarii hanului "Little Bohemia" nu întârziară însă să-și identifice clienții și previn poliția. Mai multe zeci de agenți federali, echipați cu veste antiglonț și mitraliere, se îngrămădiră în două avioane speciale, care aterizează pe un aeroport din apropiere.

22 aprilie. La căderea întunericului. Ninge. Trei mașini ticsite cu agenți federali se apropiară încet de han, cu farurile stinse. Împușcăturile încep din ambele părți, dar gangsterii fug prin spatele hanului. Polițiștii trag încă multă vreme, fără să-și dea seama că vânatul le-a scăpat.

Pentru banda lui Dillinger lucrurile nu merg prea

strălucit. Rana lui Hamilton se cangrenează, provocându-i moartea, după o lungă agonie. Dillinger și Meter recurg la serviciile a doi chirurgi din Chicago care încearcă, fără un rezultat spectaculos, să le modifice trăsăturile feței și amprentele. Precauție deloc inutilă căci pe capul lui Dillinger se pusese un premiu de 5000 dolari. Apoi, Tommy Carrol, semnalat la o pompă de benzină, fu interpelat de doi polițiști și împușcat în momentul în care acesta pusese mâna pe armă. Și totuși, banda avea nevoie de bani, astfel încât pe 30 iunie 1934, Dillinger împreună cu alți doi atacă "Merchants National Bank" din Indiana. Rezistența neașteptată a funcționarilor și a polițiștilor făcură operațiunea confuză. Agentul Wagner, care dirija circulația fu ucis de către gangsteri. Prada - mediocră. Acest eșec pe jumătate fu ultimul hold-up al lui John Dillinger...

SFÂRȘITUL FILMULUI

Dillinger se ascunse la Chicago, își lăsă mustață, își luă numele de Jimmy Lawrence și se împrieteni cu o ospătăriță dintr-un restaurant, Polly Hamilton. Ar fi dus o viață liniștită dacă Polly n-ar fi avut o prietenă, o anume Anna Sage, o femeie de vreo 40 de ani, de origine română, care ținea un bordel și care era pe cale să fie expulzată. Fără îndoială, recunoscându-l pe Dillinger, văzu un prilej de a evita expulzarea, arătându-se cooperantă. Se prezentă la poliția din estul orașului Chicago, care o puse în legătură cu doi agenți FBI. Potrivit informațiilor ei, Dillinger urma să le ducă la cinema, pe ea și pe Polly, într-una din serile următoare.

Pe 22 aprilie 1934, Anne Sage telefonează polițiștilor că în seara respectivă urmau să meargă toți trei la cinematograful "Biograph".

Înăuntru, o căldură înăbușitoare. În sală, un film cu

gangsteri, "Manhattan Melodrama", cu William Powell, care-l trimite pe Clark Gable pe scaunul electric. La sfârșitul filmului, printre spectatori, agenții o identifică pe Anna, îmbrăcată în rochie roșie, așa cum promisese. Alături de ea, un cuplu ca oricare altul. Polițiștii îl încadrează. Brusc, bărbatul scoate revolverul și fuge. Câțiva metri mai încolo, John Dillinger cade ucis pe trotuar, cu corpul ciuruit de gloanțe.

Vestea se răspândește cu viteza fulgerului. Ziariștii (unul dintre ei se dăduse drept medic legist), curioșii, asediază morga. Au fost admiși, în cele din urmă, să defileze prin fața cadavrului.

Nimic nu-i lipsise lui Dillinger pentru a intra în legendă. Nici chiar faptul de a fi fost trădat de o femeie. Cât despre Anna Sage, "femeia în roșu", aceasta n-a obținut prea multe avantaje. A încasat prima promisă, dar i s-a menținut mandatul de expulzare, fiind silită să se întoarcă în România.

CAZUL WEIDMANN - ȘASE ASASINATE CU ARME DE FOC

În rândurile care urmează vă prezentăm un caz petrecut în vara anului 1937, într-una din suburbiile Parisului. Este vorba despre Eugène Weidmann care s-a făcut vinovat de șase asasinate cu arme de foc. Investigațiile polițienești care au dus la descoperirea lui ar putea fi folosite în școlile de poliție ca un model de anchetă.

ULTIMUL CONDAMNAT... EXECUTAT ÎN PUBLIC

Memoria colectivă nu a uitat "Afacerea Weidmann" care, puțin înainte de război, a aruncat o lumină crudă asupra unui tip de asasin care, în epoca noastră, ar fi numit după modelul american "serial killer" (ucigaș în serie), atât pentru a defini modul său de acțiune, cât și pentru a evoca succesul său în mijlocul de informare în masă și în serialele de televiziune. La rândul său, poliția a făcut din acest caz un subiect de studiu și de reflecție asupra profilului psihologic al asasinului multirecidivist, dar în același timp și un model de perfecțiune privind metodele scrupuloase folosite pentru arestarea psihopatului.

Weidmann va rămâne în istoria Franței ca ultimul condamnat la moarte executat în public. Din cauza unor scene de isterie manifestate cu ocazia decapitării sale, în zorii zilei de 17 iunie 1939, în fața închisorii Saint-Pierre din Versailles, Justiția a hotărât ca execuțiile să se facă numai în spatele zidurilor închisorilor.

ÎNTÂMPLĂRI INEXPLICABILE

Afacerea, care a ținut cu sufletul la gură întreaga Franță, a început pe 21 iulie 1937, o dată cu dispariția inexplicabilă a unei încântătoare dansatoare americane, în vârstă de 21 de ani, Joan De Koren, care locuia într-un mare hotel de pe bulevardul Haussmann din Paris. După întâlnirea cu un tânăr elegant, în holul hotelului, tânăra s-a evaporat. În cursul verii, fratele ei, venit din Statele Unite, a încercat să rezolve cazul, dar fără rezultat, în ciuda celor 25.000 de franci oferiți unor eventuali informatori.

Altă întâmplare inexplicabilă a fost descoperirea, pe 6 septembrie la marginea D.N. 20, a cadavrului lui Joseph Couffy, un șofer de taxi ucis cu un glonț în ceafă. Cadavrul fusese întins pe iarbă, cu un ziar deschis acoperindu-i fața. Un alt asasinat misterios a fost cel al unui tânăr agent bursier, Roger Leblond, găsit pe 16 octombrie, pe o stradă din Neuilly, în mașina sa verde, cu toate farurile aprinse; fusese împușcat în ceafă cu un glonț de același calibru. Detaliu surprinzător: cadavrul se afla în partea din spate a autovehiculului, pe un pat de frunze moarte și pe jumătate înfășurat într-o pânză de saltea. Cele două victime aveau buzunarele golite până la ultima centimă.

Un alt caz a fost cel al lui Raymond Lesobre, un agent imobiliar din Saint-Cloud, care, în ziua precedentă crimei, 27 noiembrie, a arătat una din vilele din zonă unui tânăr cu un puternic accent străin. Găsit culcat pe burtă în pivnița vilei Mon Plaisir, la intersecția străzilor Belmontet și Longchamp, nenorocitul fusese doborât în același fel ca predecesorii; toate buzunarele îi fuseseră întoarse pe dos. Pornind de la această crimă, Siguranța din Seine-et-Oise, acționată de Parchetul din Versailles - avându-l în frunte pe celebrul Marcel Sicot -, a putut ajunge la asasin, datorită unei mici cărți de vizită uitate pe biroul lui Raymond Lesobre, pe care asasinul venise să-l vadă, cu două zile în urmă, interesându-se de aceeași vilă.

CĂRȚILE DE VIZITĂ

Acest amănunt ar fi trecut neobservat fără conștiința profesională a secretarei, d-ra Levogelein, care a pus cartea de vizită într-un sertar. S-a descoperit că această bucățică de carton nu conținea identitatea asasinului - ar fi fost prea frumos -, ci doar pe cea a unui emigrant german care locuia la

Nisa unde lucra ca agent comercial: Arthur Schott. Interogat de poliția locală, acesta a declarat că a încredințat câteva cărți de vizită unui nepot care locuia la Paris, Fritz Frommer, care dispăruse de 15 zile.

Fiind evreu și opunând rezistență naziștilor, Frommer fusese închis, în urmă cu un an, la Frankfurt, după care fugise în Franța pentru a căuta adăpost. În cursul verii, după spusele altui unchi, Hugo Weber, agent imobiliar parizian, tânărul reluase prietenia cu o veche cunoștință din închisoare, un german de aceeași vârstă, care își spunea Karrer. Weber îl auzise pe nepotul său spunând că acesta era tot agent imobiliar și că locuia la Saint-Cloud, într-o vilă închiriată.

Marcel Sicot, un temut vânător de asasini, a exploatat informația împreună cu adjuntul său, comisarul Prinborgne. Lansându-i pe teren pe cei trei copoi favoriți, inspectorii Poignant, Vedrenne și Bourquin, nu a întârziat să-l localizeze pe asasin, într-un cartier din La Celle Saint-Cloud. Și, în ziua de 8 decembrie, lovitură de teatru: ultimul act al anchetei. Examinând o vilă numită La Voulzie, în strada Pigault Lebrun, cei trei inspectori, care văzuseră două mașini în curte, dintre care una era marca Celtaquatre, de același tip ca a lui Raymond Lesobre, sunt abordați de locatar, un tânăr cu aspect plăcut, care, jucându-se cu un caniche, i-a invitat să intre, după ce le-a examinat cărțile de vizită.

Odată ajunși în salon, gazda care îi conducea, se întoarse brusc, cu un automat în mână și trage trei focuri. Un glonț străpunge umărul inspectorului Poignant, altul îi găurește pălăria lui Bourquin, iar al treilea se înfige în perete. Atunci, inspectorul Bourquin, care cântărea 110 kilograme, se lăsă să cadă peste bandit. În cădere reușește să pună mâna pe un ciocan care se afla pe o măsuță joasă și să-i aplice gangsterului o lovitură la cap, acesta prăbușindu-se leșinat.

UCISĂ PENTRU 300 DE FRANCI

Interogat de Marcel Sicot, suspectul pretinde că se numește Eugène Weidmann și recunoaște cu ușurință comiterea a șase asasinate, dintre care două înfăptuite cu ajutorul unui complice francez, numit Roger Million, pe care îl cunoscuse la închisoarea din Frankfurt. În ceea ce-l privește pe "prietenul" său, Fritz Frommer, acesta zace în pivnița vilei La Voulzie, la câțiva centimetri sub pământ, ca și Joan De Koren, îngropată chiar în fața peronului. Spre deosebire de Fritz, omorât cu un glonț în ceafă, tânăra americană, invitată, pe 21 iulie, să bea un ceai, fusese strangulată. "Se pregătea să plece. Ajutând-o să-și pună mantoul, mi-a venit ideea." Cealaltă victimă, neînregistrată, era o tânără infirmieră din Strasbourg, Janine Keller, îngropată în pădurea Fontainbleau.

De o mare distincție, cu un caracter romantic, citindu-l pe Goethe la tot pasul, frumos ca un înger negru, Weidmann și-a uimit contemporanii din cauza caracterului "vaporos" al mobilului crimelor comise. Janine Keller a fost asasinată pentru 300 de franci, ca și Fritz Frommer. Raymond Lesobre avea numai câteva bancnote în buzunar, ca și Joseph Couffy. Numai Roger Leblond, cu cei 5000 de franci, ar fi putut constitui un mobil valabil. Ce l-a împins deci pe Weidmann să comită atâtea crime într-o perioadă atât de scurtă de timp? Răspunsul poate fi dat de psihiatru. Remarcând abundența caselor și a agenților imobiliari în această poveste, putem spune că adevăratul mobil al omorului ar putea fi dorința asasinului de a-și găsi un loc sub soare.

MASACRUL DIN KANSAS CITY

Hot Springs, 1933. Este locul preferat de vilegiatură al tuturor criminalilor. Iar, în ceea ce-l privește pe șeful poliției locale, trebuie spus că nu se prea sinchisește de asta, principalele sale preocupări fiind prosperitatea afacerilor casei de toleranță pe care o patronează metresa sa și încasarea "porției" ce-i este rezervată din profitul vânzătorilor de mașini furate. Atmosfera e de așa natură încât atunci când agenții FBI reperează aici un cunoscut criminal, George Nash, acuzat de furturi cu mâna armată și omoruri, preferă să-l răpească decât să apeleze la ajutorul șerifului local.

Totuși "răpirea" n-a rămas neobservată. Căci, se știe, pe atunci pegra americană era organizată ca un adevărat stat în stat, cu ierarhiile și ordinele sale. Existau tipi însărcinați cu recrutarea "cadrelor", cu asigurarea informațiilor sau stabilirea micilor șefi locali. Tocmai unul dintre aceștia din urmă, crezând că e vorba de o răpire reală, previne întreaga lume interlopă a orașului. Faptul nu surprinde: s-a întâmplat deseori ca unele bande să procedeze la răpirea unor "confrați", în vederea răscumpărării, sigure că aceștia nu vor apela la ajutorul poliției. De această dată gangsterii vor apela însă la "șeriful lor", Verne Miller, care este însărcinat cu eliberarea lui Nash. Dar zadarnic face Miller apel la toate bandele din oraș: nimeni nu e amator să-l secondeze în operațiunea de salvare. În cele din urmă, reușește să contacteze doi "ucigași cu simbrie" dispuși să acționeze.

Între timp, Nash și cei doi polițiști care l-au capturat si-au abandonat mașina și au luat trenul, asta și pentru că agenții s-au plictisit cu sâcâielile polițiilor locale. Apoi când trenul sosește la Kansas City, alți patru polițiști îl așteaptă pe

prețiosul deținut pe peron să-l îmbarce pe locul din față al uneia dintre cele două mașini cu care au venit să-l preia. E momentul în care, cu întârziere, sosește și comandoul care trebuia să-l elibereze pe Nash. Începe un schimb de focuri infernal, cinci morți, doi răniți. Nash însuși, pe care "salvatorii" nu l-au recunoscut deoarece își făcuse o operație estetică (pentru a scăpa de poliție), este ucis.

PANTOFI PENTRU... LUMEA DE DINCOLO

Budapesta 1950. Războiul a trecut, dar urmele sale se văd încă, mai ales în sărăcia care-și face loc prin ochii mari ai vitrinelor. Din când în când însă produsele străine reapar și atunci interminabile cozi marchează interesul general ba pentru impermeabile englezești, ba pentru șosete italiene.

Dar, iată, astăzi s-au pus în vânzare pantofii spanioli. Și la un preț care desfide orice concurență: de câteva ori mai mic ca orice produs autohton. Așa că nu-i nici o mirare că, încă de la prima oră, magazinele unde au fost puși în vânzare sunt luate cu asalt și cozile, departe de a se subția, se îngroașă mereu, iar numărul solicitanților crește pe măsură ce toți cei care au reușit să pună mâna pe o pereche pleacă fericiți.

O săptămână mai târziu însă, consternare: la contactul cu prima ploaie tălpile s-au dezlipit ca niște foi de ceapă. Urmează din nou cozi la magazine, de astă dată pentru a reclama proasta calitate a produsului, apoi la poliție. Una, două, o sută, reclamațiile se adună vrafuri, vrafuri și afacerea promite să devină cea mai mare escrocherie a anului. Ancheta demarează cu destule dificultăți, căci e vorba de o chestiune care își are rădăcinile în Spania, or, între polițiile

dintre cele două țări cooperarea nu-i dintre cele mai lesnicioase. Oricum, în cele din urmă lucrurile încep să se lămurească, marele scandal stingându-se încet-încet, cumpărătorii, mai ales cei care avuseseră "șansa" să cumpere mai multe perechi din acei pantofi chilipir rămânând cu regretele eterne ale păgubașilor dintotdeauna și de pretutindeni. Și dacă am folosit formula "regrete eterne" consacrată pentru a însoți în genere ultima călătorie a unei persoane oarecare, n-am făcut-o întâmplător. Pantofii cu pricina proveneau dintr-un stoc produs (la o cincime din preț!), destinat să fie folosit pentru a încălța în exclusivitate morții de serviciile de pompe funebre, așa încât fabricantul n-a fost deloc preocupat de rezistența... tălpilor. Căci morții, se știe, merg destul de puțin.

DOUĂ CAZURI REZOLVATE DE SERVICIUL SECRET AMERICAN

Cu un nume înșelător, ce poate trimite cu gândul la activitatea de spionaj, Serviciul Secret American reprezintă de fapt o unitate specializată în combaterea unei criminalități extrem de particulare, dar care, prin efectele sale, ar putea crea mari prejudicii statului: falsul de monedă.

De altfel, începuturile acestui serviciu, cu nume atât de enigmatic, trebuie căutate tocmai în perioada războiului civil când, în Statele Unite, o treime din moneda aflată în circulație era, conform estimărilor, falsă.

În epocă, bancnotele erau imprimate de mai multe bănci, în formate diferite, ceea ce desigur că ușura activitatea falsificatorilor, o monedă națională unică fiind adoptată abia în 1863. Dar și această nouă bancnotă, numită în mod obișnuit "greenback" (bancnota verde), nu a întârziat să fie

falsificată, ceea ce a obligat guvernul să-și ia propriile măsuri de protecție. Și, astfel, la 5 iulie 1865, în cadrul Departamentului Trezoreriei (Treasury Department), secretarul de stat de la finanțe, un anume Hugh McCulloch, a creat S.S.A., cu misiunea expresă de a-i combate pe falsificatori și de a readuce încrederea publicului în moneda națională. O misiune pe care agenții acestui prim-serviciu american de poliție federală au îndeplinit-o cu brio: după cinci ani, numărul bancnotelor false aflate în circulație scăzuse la jumătate.

În cele ce urmează vom prezenta câteva dintre cele mai spectaculoase cazuri rezolvate de această poliție mai mult decât centenară care, și astăzi, se bucură de prestigiul uneia dintre cele mai eficiente din lume.

FURTUL TRUPULUI LUI LINCOLN

O afacere care a rămas unică în analele Serviciului Secret s-a derulat în 1876, atunci când agenții săi au reușit să-l captureze pe Ben Boyd, un notoriu falsificator de bani.

El a fost condamnat pentru fals de bancnotă și expediat să-și execute pedeapsa de 10 ani în închisoarea din Joliet. Cu Boyd dincolo de gratii, complicii săi au intrat repede în criză financiară, stocul lor de dolari falși epuizându-se fără să mai existe altcineva în măsură să le fabrice bancnote noi. Atunci, doi dintre membrii bandei, Jack Hughes și Terence Mullen, au avut o idee într-adevăr trăsnită, menită să-l scoată pe Boyd din penitenciar. Ei urmau să meargă în cimitirul Oak Ridge din Springfield (Illinois), unde era înmormântat Abraham Lincoln, și să fure trupul fostului președinte. După care aveau să condiționeze înapoierea rămășițelor pământești ale ilustrului defunct de eliberarea lui Boyd.

Serviciul Secret a reușit să afle de acest plan rocambolesc și s-a decis să fie contactat Robert T. Lincoln, singu-

rul fiu în viață al fostului președinte, deoarece investigarea unor infracțiuni de acest gen nu intra în sfera de competență obișnuită a agenției. Acordul odată primit, S.S.A. și-a asigurat colaborarea unui detectiv devenit celebru pe timpul războiului civil, Allan Pinkerton.

Cu ajutorul câtorva lucrători ai poliției locale, agentul Serviciului Secret însărcinat cu rezolvarea cazului a pregătit o ambuscadă pentru a-i prinde pe răufăcători în flagrant delict.

Și astfel, în 7 noiembrie 1876, seara, oamenii legii s-au postat la pândă în apropierea mormântului, așteptând în întuneric.

După vreo două ore, hoții au apărut și au pătruns în cavou. Cu ajutorul unor leviere, ei au reușit să ridice uriașa dală de piatră care acoperea sicriul. Un foc de armă, tras accidental de unul dintre polițiști, a declanșat un veritabil infern, toți polițiștii crezând că hoții îi atacă, ripostând. De pe urma confuziei create au profitat cei doi răufăcători, care au reușit să se piardă în noapte.

Peste câteva zile, Mullen și Hughes au fost totuși capturați și condamnați la câte un an de închisoare, pentru profanare de morminte.

Interesant de notat, acest succes al Serviciului Secret nu s-a bucurat de prea mare atenție din partea presei, majoritatea ziarelor fiind în întregime ocupate de articole consacrate alegerilor care tocmai avuseseră loc.

BANDA VULPOIULUI ROȘU

În mai 1959, agenții Serviciului Secret, în colaborare cu inspectorii poștei, au lichidat o importantă bandă de falsificatori și hoți de cecuri. Banda se numea "Red fox gang" ("Banda Vulpoiului Roșu") și opera la Dallas (Texas). Nouă-

sprezece dintre membrii săi au fost arestați și inculpați.

Răufăcătorii, găsind insuficiente cecurile de sub 100 de dolari pe care le furau, multiplicau valoarea acestora cu 10 adăugând cifra "1". În doar două luni, ei furaseră, falsificaseră și modificaseră vreo 80 de cecuri și realizaseră un profit considerabil. Ei se deplasau cu automobilul și furau cecurile depuse de factorii poștali în cutiile de scrisori. Le sporeau apoi valoarea cu ajutorul unui timbru de cauciuc. După care, unul dintre ei, înarmat cu documente de identitate false, prezenta cecul unui comerciant. Pentru a-i spori încrederea, un complice intra în magazin, îl saluta pe cumpărător strigându-l pe nume și angajând cu el o conversație. Astfel asigurat în ceea ce privește identitatea clientului său, negustorul accepta cecul.

Membrii bandei foloseau un cod special: ei îi numeau pe agenții guvernului "oncle Charley", iar cecurile "sens unic" sau "dublu sens", după cum erau emise pe numle uneia sau mai multor persoane. Ținând seama de culoarea gălbuie a plicurilor în care erau expediate, cecurilor li se mai spunea și "gălbenele" ("brownies").

ULTIMUL "HOLP-UP" AL LUI MOMO-ȚIGANUL

Unul dintre cei mai renumiți organizatori de atacuri cu mâna înarmată din Franța a fost un individ cunoscut sub numele de Momo-Țiganul. Poliția franceză nu a reușit multă vreme să-l prindă, deși îi cunoștea faptele, pentru că știa să acționeze foarte bine din umbră. Dar, cum "ulciorul nu merge de multe ori la apă", într-o zi a căzut...

ORA 14 - BUCHETUL DE FLORI

Momo își formase o mică bandă de profesioniști, formată din Akei Hassauna, de 40 de ani, și Phillippe Mellouk, de 30 de ani. Prudentul șef Momo dirija totul de la distanță. Banda ataca, fără discernământ, locuințe, magazine, dar mai ales mijloace în care se transportau bani.

Sfârșitul lunii ianuarie, la Paris, se arată blând ca un început de primăvară. O funcționară de la o firmă ce efectuează vânzări imobiliare pleacă de la birou pentru masa de prânz. Este ora 14.00. Coboară în parcajul situat la subsolul imobilului cu un buchet de flori în mână. Deschide portiera unui Renault 5 și aruncă florile pe bancheta din spate. În aceeași clipă, doi indivizi se reped și o îmbrâncesc. Unul se urcă repede la volan, celălalt alături și mașina demarează. Femeia, ce se vede devalizată, se agață de portbagaj. Este târâtă câțiva metri și trebuie să cedeze. Fuge la primul comisariat de poliție și reclamă furtul mașinii, încercând să-i descrie pe cei doi infractori.

ORA 18 - ÎNTUNERICUL VINE DEVREME

S-a făcut seară. Este ora 18.00. Iarna întunericul se lasă devreme. O mașină blindată, aparținând unei bănci, circulă prin zona comercială Champigny-sur-Marne, adunând încasările din ziua respectivă de la marile complexe din piață. Mașina se oprește. Șoferul rămâne la volan împreună cu paznicul înarmat, Pierre Gaudin, în timp ce șeful echipei, Andre Mauger, intră în complex. După ce încasează suma corespondentă a 50.000 de dolari semnează de primirea ei, anunță prin radiotelefon pe cei aflați în mașină că iese cu

banii. Mai are de parcurs, în afara clădirii, 15-20 de metri. Din dreptul cafenelei de vizavi apare un individ cu un buchet mare de flori în brațe, ce înaintează zâmbind către mașină. Este Akei Hassauna, un om din banda lui Momo. Ajuns aproape de autoduba blindată, aruncă buchetul, care ascundea un pistol-mitralieră, și deschide focul. Paznicul Pierre Gaudin, aflat lângă șofer cu fereastra deschisă, se prăbușește lovit în piept de gloanțe. În același timp, apare Phillippe Mellouk cu un pistol în mână și deschide focul asupra șoferului și a lui André Mauger, ce se apropie cu banii, încercând totodată să-și acopere "asociatul". Mauger aruncă sacul cu bani cât mai departe, scoate de la brâu un pistol automat și ripostează. Hassauna, lovit de două gloanțe, se prăbușește. Complicele îl târăște spre Renault-ul furat, continuând să tragă. În schimbul de focuri sunt răniți opt trecători iar o fetiță de 13 ani, Stephania David, este lovită de un glonte în frunte și se prăbușește moartă pe trotuar.

ORA 18 ȘI 15 MINUTE - HOLD-UP-UL NU A REUȘIT

Este ora 18 și 15 minute. Hold-up-ul nu a reușit. Banditii fug de la locul atacului în mașina furată, condusă de Mellouk. O a doua mașină, un "Fiat Uno", aflată mai la distanță, ce a participat la atac "din umbră", părăsește și ea repede locul faptei. În ea se afla Momo-Țiganul, organizatorul operației, iar la volan amanta sa, Yvonne Dhonte. Prima mașină ajunge la hanul "Butoiul de aur", situat lângă granița cu Belgia, al cărui proprietar, Patric Lefebre, este cumnat cu Hassauna. Hassauna, care pe drum a pierdut mult sânge, este scos mort din mașină și îngropat într-un colț al curții. La scurt timp apar și polițiștii, care-l arestează pe Mellouk.

ORA 21.00 - CAPUL BANDEI A DISPĂRUT

Este ora 21.00. Momo-Țiganul, capul bandei, a dispărut. Hangiul și Mellouk nu pot da nici o informație referitoare la locul unde banditul se ascunde. Poliția trece la o nouă actiune. Se cunoaște locuința lui Yvonne din Saint-Denis, o localitate situată la câțiva kilometri la nord de Paris. Cu multă răbdare și discreție se trece la supravegherea casei. Au trecut aproape două zile fără să se fi întâmplat ceva. În seara zilei a doua, o umbră se strecoară din interior. După o cercetare atentă a împrejurimilor, aceasta se urcă la volanul mașinii "Fiat Uno". Este Yvonne, amanta lui Momo. Polițiștii aflați în apropiere sunt în alertă. Începe urmărirea. Yvonne face tot felul de ocoluri, se oprește de câteva ori, apoi pornește cu viteză, încercând astfel să descopere pe eventualii urmăritori și să scape de ei. La un moment dat, coboară chiar din mașină și, timp de o jumătate de oră, se plimbă pe jos. Apoi se urcă la volan și demarează. În fine, convinsă că nimeni nu a putut să o urmărească, oprește mașina și, pe jos, se îndreaptă către un imobil din strada Belliard. Urcă cu repeziciune treptele de la intrare, apoi cu liftul la etajul trei. Se oprește în dreptul apartamentului 14. Bate într-un anumit fel și ușa se deschide. În prag este întâmpinată de Jacques Tacoucian, un prieten de culoare, și tâlharii lui Momo. În tot acest timp un singur lucru nu a știut Yvonne - că urmărirea poliției a fost perfectă. Imobilul a fost înconjurat. În momentul în care Momo-Țiganul își ducea ceașca de cafea la gură, poliția a pătruns în apartament, așa că a rămas cu ochii holbați, gura căscată și ceașca de cafea nebăută. Cu acest ultim episod, s-a reușit ca întreaga bandă să fie pusă după gratii. Momo-Țiganul, așa cum au scris ziarele pariziene, după arestare a solicitat două lucruri poliției: o vioară, care să-i țină

de urât, și un frizer pentru a-l servi zilnic și "în exclusivitate". Băiat cu obraz subțire sau, mai pe scurt, bandit cu tupeu...

JEFUIREA UNUI CASIER DE LA CĂILE FERATE GERMANE

În ziua de 29 septembrie 1956, ora 0.30, poliția din Nederlanderburg a fost sesizată că la ora 0.20 a fost atacat în clădirea gării Gneukon, funcționarul de la căile ferate A. Brodin. Făptuitorul i-a furat suma de 500.000 mărci germane, destinate plății salariilor, și a fugit.

Echipa ce cercetare a sosit imediat la locul faptei. Victima fusese transportată la spital și, fiind în comă, nu putea fi audiată. Pierduse foarte mult sânge. Totuși, până să intre în comă, funcționarul mai avusese puterea să cheme stația vecină și prin cuvinte sugrumate să raporteze cele întâmplate.

Brodin era un funcționar apreciat, onest și devotat, care avea o vechime mare în Serviciul Căilor Ferate Germane și care, în noaptea respectivă, era de serviciu. La primirea schimbului i s-a încredințat spre păstrare suma respectivă, care urma să fie folosită ziua următoare pentru a plăti salariile. El era și casier.

Locul faptei era camera de serviciu a gării. Făptuitorul a intrat pe ușa neîncuiată. Încăperea era luminată, iar prin fereastra fără perdele oricine putea să privească înăuntru. Avându-se în vedere că în stație nu ardea lumina, toate mișcările din camera de serviciu puteau fi văzute foarte bine. Agresorul a exploatat probabil această situație pentru a comite tâlhăria. Mobilierul din camera de serviciu era în dezordine, scaunele au fost răsturnate, ușile fișetelor larg deschise. Casa de bani a fost scoasă și scoto-

cită, furându-se până și monedele divizionare. Un lac de sânge se prelingea pe podea, aspect din care se putea deduce gravitatea vătămărilor pe care le suferise Brodin. Unealta care servise la agresiune - judecând după răni, trebuia să fie un topor - nu a fost găsită. Acestea au fost primele rezultate ale cercetărilor de la locul faptei.

Pentru a se putea cerceta cât mai grabnic această infracțiune gravă, s-a alcătuit sub conducerea unui ofițer de judiciar, în colaborare cu delegații regionali operativi, o brigadă de intervenție. Deoarece exista eventualitatea ca infractorul, îndată după comiterea faptei, să fi părăsit localitatea, respectiv să nu fie din partea locului, s-a ordonat starea de alarmă pentru organele polițienești din raioanele vecine și supravegherea tuturor căilor de circulație.

O grupă de polițiști a început cercetarea persoanelor suspecte cunoscute cu un astfel de mod de operare, iar alți lucrători operativi verificau în colaborare cu formațiunea Pașapoarte și Evidența Populației persoanele suspecte care, în ultimul timp, s-au mutat în localitate sau care erau în trecere, precum și infractorii liberați din închisori, care au folosit metode asemănătoare la comiterea faptelor. Cârciumile și restaurantele de la marginea localităților au fost de asemenea controlate pentru a se identifica persoanele suspecte. În gări erau supravegheate toate persoanele care urcau și coborau din trenuri, cele suspecte fiind cercetate.

Ofițerul de judiciar a stat de vorbă cu funcționarul de la căile ferate care adusese bani și îi predase lui Brodin. În momentul predării banilor, în camera de serviciu se aflau mai mulți cetățeni din comunele învecinate, care coborâseră din același tren și veniseră acolo să-și ia bicicletele. Printre aceste persoane s-a aflat și tânărul Liften. Despre acesta se știa că mai suferise o condamnare pentru vătămare corporală și furt.

Polițiștii se deplasează imediat la domiciliul acestuia, aflat la 15 kilometri de gară. Mama suspectului declară că

Liften a venit seara, la ora 23.00, cu bicicleta de la gară și nu a mai părăsit locuința. La percheziția corporală s-a găsit în buzunarul suspectului o batistă pătată de sânge. El a declarat că avusese o puternică hemoragie. De altfel, Liften făcea eforturi vizibile să-și ascundă neliniștea.

Polițiștii au observat că în curte se afla o buturugă pentru spargerea lemnelor, lângă care era o grămadă de lemne netăiate, însă toporul lipsea. Sora suspectului declară că lângă buturugă se afla în permanență un topor și că nu-și poate explica unde dispăruse acesta.

Misterul se dezleagă când se cercetează magazia. Aici, într-un sac cu paie sunt găsiți banii jefuiți și toporul însângerat, identificat drept obiectul cu care a fost lovită victima în cap. Infractorul a declarat că a comis acest jaf pentru că dorea să-și cumpere o motocicletă. El a încercat să se apere, spunând că n-a vrut să-l omoare pe casier, ci numai să-l amețească, așa cum citise într-o carte polițistă. Era o apărare puerilă, intenția lui fiind clară de a ucide, deoarece, lăsată în viață, victima l-ar fi denunțat.

El a mai precizat că pentru a avea un alibi perfect, a venit de la gară cu bicicleta, împreună cu alți consăteni. Apoi, după ce toți cei din casă s-au culcat, a luat toporul și a revenit la gară, tot cu bicicleta. Casierul dormea întins pe o bancă și în această poziție l-a lovit zdavăn cu toporul în cap. Dar, spre surprinderea agresorului, victima s-a ridicat în picioare și l-a recunoscut. Atunci a fost nevoit să-i aplice alte lovituri cu toporul în cap... Ceea ce n-a bănuit Liften a fost că, până la urmă, casierul a supraviețuit, fapt incredibil în raport cu câte lovituri de topor a primit în cap.

HOAȚĂ CE PUTEA DEVENI CELEBRĂ

La secția a II-a Căpităniei din Budapesta s-a reclamat un furt. Păbugitul K.I. a arătat că a vrut să vândă o sobă și a anunțat acest lucru printr-un afiș pe care l-a lipit pe poarta casei. La ora 11.00 și-a făcut apariția o femeie în vârstă de 50-55 ani, de 1.60 metri, cu fața rotundă, brunetă, grăsuță, cu o comportare foarte sigură și fermă. După ce s-a uitat la sobă, a spus că este dispusă să o cumpere. Ea a declarat că în curând va sosi și sora sa care locuiește la Pesthidegkut și o vor transporta împreună cu un taxi. După o scurtă așteptare, vizitatoarea a spus că o doare capul și până la sosirea surorii sale se va duce să bea o cafea. Dar nu s-a mai întors, păgubitul observând târziu dispariția unei bijuterii în valoare de 1.000 de forinți.

Doamna F.I., croitoreasă, a reclamat și ea un furt. La ora 17.00 a bătut la ușă o femeie care s-a interesat dacă prietena ei, care intenționează să comande două costume de haine, a fost acolo. După ce a primit un răspuns negativ, necunoscuta a cerut permisiunea croitoresei de a-și aștepta prietena. După cinci minute de așteptare, necunoscuta a plecat să bea o cafea. Abia după plecarea acesteia, croitoreasa a observat că-i lipsește din locuință un ceas de aur, în valoare de 6.000 forinți.

A doua zi, un alt furt. O femeie necunoscută s-a prezentat la locuința lui S.B. cu pretextul că dorește să predea acesteia un mesaj din partea unei cunoștințe comune. S.B. nu a fost acasă și "vizitatoarea" a fost primită de mama acesteia, cu care a avut o lungă conversație amicală. Hoața i-a câștigat încrederea bătrânei în așa fel încât aceasta i-a permis, la rugămintea ei, să treacă în camera de alături ca să-și repare bretelele de la furou, care, chipurile, s-au rupt.

Apoi, a plecat, bătrâna constatând după două zile că îi lipsește lănțișorul de aur, în valoare de 2.000 de forinți.

În raionul 2 un alt furt, comis în dauna doamnei K.S. în urma unui anunț dat la ziar. Ea a spus că vrea să cumpere pentru fiul ei mai multe costume, palton, haină de piele (obiectele anunțate în ziar), talia potrivindu-se perfect. Din nefericire, păgubașa a fost chemată în locuință pentru câteva minute. La reîntoarcerea gazdei, i-a spus că se va duce să dea un telefon fiului ei și se va întoarce împreună cu el. După plecarea ei, păgubașa a constatat că-i lipseau bijuteriile din șifonier și o mare sumă de bani.

Și astfel, furturile s-au ținit lanț, exasperându-i pe polițiștii budapestani. Fotografiile cu infractoarele cunoscute cu un asemenea mod de operare n-au avut nici un efect, deoarece nici o victimă nu a recunoscut-o.

S-a apelat atunci la Evidența Operativă de la nivelul Poliției Generale. De aici s-au primit datele personale și fotografiile a zece infractoare, cunoscute cu un asemenea mod de operare. Toate aceste fotografii au fost prezentate victimelor. Doamna F.I., croitoreasa, în baza unei fotografii executate cu opt ani în urmă și cu unele ezitări, a recunoscut-o în persoana lui Bende Ferencne pe femeia care a fost la ea în locuință.

S-a trecut atunci la verificarea acestei infractoare, stabilindu-se că fusese condamnată de cinci ori pentru astfel de furturi. Ultima oară suferise o condamnare de doi ani închisoare, pedeapsa fiind ispășită înainte de începerea acestei serii de infracțiuni care o făcuse bogată. Ea era din Godollo. Căpitănia acestui raion a comunicat polițiștilor din Budapesta că femeia era cunoscută ca infractoare periculoasă și urmărită, întrucât dispăruse.

S-a descoperit, de asemenea, că Bende Ferencne a vândut un ceas de aur pentru care primise suma de 6.000 de forinți. Ceasul a fost recunoscut de croitoreasă.

Împotriva infractoarei s-a emis mandat de arestare, iar doi polițiști s-au deplasat în strada Lalelelor, unde locuia o soră de-a ei. Femeia a declarat că Benda rupsese demult legăturile cu familia și a indicat să fie căutată la o fostă colegă de închisoare, ce are prenumele Maria și locuiește la Pacel. Cu prilejul infracțiunilor anterioare, poliția o arestase tot de la această adresă.

Informația s-a dovedit a fi exactă, hoața fiind găsită în acea locuință, petrecând de mama focului cu "colega" sa. Ambele erau dependente de alcool și tot ce "câștigau" turnau pe gât...

CEA MAI ÎNDRĂZNEAȚĂ LOVITURĂ DIN ISTORIA AMERICII

La 8 ianuarie 1989, patru agenți FBI se prezentau în cabinetul colonelului David Harbach, asprul comandant al școlii de cadeți "The Virginia Military Institute" din orașul Lexington, Virginia, căutându-i pe William Bill Jasinski și pe Bryan Smals. Necunoscându-i, Harbach a trebuit să le caute dosarele pentru a-i identifica. Jasinski - 1,92 metri, păr negru, ochi căprui, trăsături fine - era un submediocru student în inginerie mecanică. Smals - 1,77 metri, păr închis, nas proeminent, bine făcut - era student în anul II, bine cotat la învățătură. Cei doi nu s-au arătat deloc surprinși în momentul arestării. În aceeași după-amiază, Jasinski și Smals aveau să apară în fața unui judecător, pentru a auzi acuzațiile ce li se aduceau: atac în stil militar asupra unui vehicul blindat ce transporta bani, în orașul Clifton, statul New Jersey, răpind în plină zi trei gardieni. După ce au condus mașina blindată într-un parking din apropiere, au transferat sacii cu bani într-o furgonetă care-i aștepta, condusă de tatăl

lui Jasinski (Robert Jasinski, Bob cum i se mai spunea, a fost manager al unei companii telefonice).

Ce a determinat un bărbat respectabil, dintr-o familie onorabilă, și o pereche de cadeți să se constituie într-o bandă de jefuitori înarmați ? Așa cum s-a exprimat un detectiv al poliției: "Patru milioane și jumătate de dolari este o motivație suficientă."

După arestare, a ieșit la iveală viața secretă a lui Bob Jasinski: acesta era un profesionist al interceptării convorbirilor telefonice și un spărgător permanent înarmat. Bryan și Bill aveau să spună mai târziu că Bob pretindea a fi un asasin cu contract, ce lucrase pentru CIA . Bob îi spusese fiului său că omorâse mulți oameni în cariera sa. Multe din poveștile lui Bob Jasinski se pare că sunt adevărate. Jasinski și-a recunoscut crimele din trecut și faptul că a avut de-a face cu criminali condamnați, ca Ronnie Stromp, care în timpul loviturii a jucat rolul celui care ține "de șase"

CUM SE PUNE LA CALE O LOVITURĂ

Era cu trei zile înaintea Crăciunului, când Ronnie Stromp stătea nemișcat în Fordul său albastru, pe Mount Prospect Avenue din Clifton. Tocmai interceptase și ascultase un scanner al poliției, după care comunicase cu Bob Jasinski printr-o instalație radio. Când mașina blindată apăru, Stromp dădu semnalul: "Teterboro Tower către Cessna, gata pentru aterizare." O furgonetă albă pătrunse pe liniștita stradă rezidențială, urmărind vehiculul blindat, în drumul său către bancă. David Capella, șoferul mașinii blindate, găsi ușor un loc de parcare în spatele lui First Fidelity Bank. Capella deschise ușile laterale ale vehiculului pentru ca gardienii Rafael Hernandez și Bobby Alexander să poată ieși. În momentul în care cei trei tocmai se pregăteau să înceapă

descărcarea banilor, Alexander auzi o voce în spatele lui: "Stați pe loc! Nu mișcați! Dacă faceți ceea ce vi se spune, nimeni nu va păți nimic!" Celor doi gardieni și șoferului li s-au pus cătușe și au fost introduși în mașina blindată, în genunchi, cu capetele către peretele despărțitor dintre cabina șoferului și vehiculul propriu-zis.

Mașina blindată se opri într-un parking pustiu. Cei doi bandiți deschiseseră ușile din spate ale vehiculului și începură să descarce sacii cu bani în furgoneta care-i aștepta. Când terminară, îi lăsară pe cei trei închiși în mașina blindată și dispărură cu furgoneta. Întreaga operațiune nu a durat mai mult de șase minute.

În iulie 1988, Bill și Bob Jasinski l-au primit pe Bryan să-și petreacă vacanța de vară în casa lor. Într-o seară, Bill l-a întrebat pe Bryan: "Ți-ar plăcea să fii milionar?" A urmat apoi întâlnirea cu Ronnie Stromp, șomer, fost lăcătuș, care locuia într-un fel de azil. Cei patru au discutat toate detaliile. Aveau nevoie de uniforme de polițiști, cătușe. Bob avea armele, inclusiv un pistol-mitralieră KG 99, o pușcă de vânătoare cu țeava retezată, diferite pistoale și cuțite. Tot Bob știa deja și ce anume vor prăda: mașina blindată ce părăsea în fiecare joi dimineața trezoreria, având cel puțin un milion de dolari încărcătură. După ce și-au procurat uniformele de polițiști și mustățile false au făcut câteva repetiții ale operațiunii pe care aveau s-o pună în practică.

FBI INTRĂ ÎN ACȚIUNE

În cei 17 ani de muncă neîntreruptă la FBI, agentul special Tom Cottone jr. soluționase cele mai mari jafuri asupra mașinilor blindate, inclusiv sângerosul jaf din orașul Nyack, statul New York, în 1981, când muriseră doi polițiști și un gardian. În astfel de cazuri, Cottone își caută "clienții"

printre criminalii de carieră și grupurile teroriste. Acum, totalul sumei furate se ridică la exact 4.456.300 dolari, cea mai mare sumă de bani subtilizată vreodată în timpul unui singur jaf. Polițiștii din Clifton aveau descrierea bandiților și a furgonetei. La locul "crimei", mai găsiseră un ac de cravată și o geantă din piele cafenie, conținând saci de plastic și fâșii din cele cu care se leagă cablurile telefonice.

În timp ce Cottone își începea investigațiile, cei patru jefuitori se întâlneau undeva lângă orășelul Marsippany din New Jersey, într-o casă ce aparținea unui prieten al lui Bob Jasinsky. Bob era cam nervos și a trebuit să dea pe gât câteva pahare de whisky, înainte de a începe să numere banii. După ce și-au evaluat captura, Bill, Bob și Bryan și-au luat fiecare câte 100.000 de dolari, i-au dat lui Stromp peste 21.000 de dolari, sfătuindu-l să facă o călătorie în Arizona, iar restul banilor i-au ascuns în mansarda garajului, înainte ca proprietarul garajului să se întoarcă de la lucru. Timp de aproape o lună, Bill, Bob și Bryan au avut mai mult de patru milioane de dolari bani lichizi, fără să știe vreunul ce să facă cu ei. Tot ce au făcut a fost să-și ofere lor și familiilor lor, mici cadouri. Bob i-a mai dat lui Ronnie Stromp încă 101.000 de dolari pentru contribuția lui la jaf. Stromp cerându-i mai mult, Bob i-a spus să dispară definitiv. După Crăciun, Bill și Bryan s-au întors la școală.

În tot acest timp, Cottone și oamenii lui interogau sute de persoane, funcționari ai băncii, lucrători ai trezoreriei și alți posibili martori de pe traseul jafului. Bob Jasinsky a fost suspectat încă de la început, înainte de a fi chemat la un "interviu" cu FBI-ul care aflase că are un fiu de 1.92 metri, statura unui dintre atacatori. Când Cottone i-a cerut să treacă testul detectorului de minciuni, Jasinsky a acceptat și nu a cerut un avocat. Jasinsky a căzut la examenul cu detectorul de minciuni. În aceeași zi, lui Jasinsky și fiului său li s-au luat amprentele și mostre de păr. Dând ochii cu Cottone din nou,

bătrânul l-a fixat cu ochii săi albaștri și l-a întrebat: "Câți bani vrei?" Apoi i-a spus că au dat lovitura doar ca să se verifice pe ei înșiși dacă sunt în stare de așa ceva. În aceeași noapte, Jasinsky îi conduse pe agenții FBI-ului în mansarda din Marsippany, unde aceștia găsiseră 11 saci din plastic, burduși cu bancnote. Arestat în dimineața următoare, Jasinsky a fost eliberat înainte de lăsarea nopții, contra unei cauțiuni de 400.000 de dolari. Bill și Bryan au fost nevoiți să stea mai mult de o săptămână în închisoare, până ce bătrânul Jasinsky a reușit să adune și pentru ei de două ori 400.000 de dolari, cauțiunile pentru eliberarea lor.

Tâlharii au fost duși la Tribunalul Federal din Trenton, New Jersey, pentru a-și auzi sentințele: Bob Jasinsky opt ani de închisoare, după care vor urma alți trei ani de supraveghere. A doua zi, separat, a fost condamnat Ronnie Stromp: șase ani și jumătate de închisoare.

FIICĂ DE MILIARDAR, O CELEBRĂ TERORISTĂ

Cele mai teribile filme polițiste sunt adesea depășite de realitatea vieții cotidiene. Într-o dimineață, America uluită și îngrozită urmărea în direct o bandă de teroriști care jefuia o bancă din California. Printre bandiții cu cagule pe față se găsea și o fetiță înaltă, suplă, zveltă, frumoasă. Fetița care atacase și jefuise banca era Patty Hearst, fiica celebrului miliardar american Randolph Hearst. Jaful armat era transmis în direct pe toate canalele TV. Secvența era filmată de o cameră ascunsă discret în spatele ghișeului central al băncii. Era în anul de grație 1978, și Patricia Campbell Hearst (diminutivul Patty) abia împlinise 18 ani. Răpită de către Organizația Teroristă "Symbionese Liberation Army", pentru

Patty s-a cerut familiei Hearst o sumă uriașă ca răscumpărare. Patty era moștenitoarea uneia dintre cele mai fabuloase averi din SUA și din întreaga lume. Răpitorii au convins-o pe Patty să participe la toate acțiunile teroriste ale grupului lor militaro-revoluționar și "anticapitalist". Una dintre principalele activități ale grupării "Symbionese Liberation Army" era luarea de ostatici pentru obținerea unor sume colosale ca răscumpărare. Jefuirea băncilor în vederea obținerii de fonduri și capital era o altă activitate importantă a grupării. Teroriștii aveau nevoie de foarte mulți bani pentru a se înarma și pentru a-și putea desfășura acțiunile în SUA și în afara acestora. Amerika privea înmărmurită o tânără curajoasă, cu aspect de manechin, care la 19 ani se găsea când în mâinile răpitorilor săi, când în mâinile FBI-ului și ale poliției.

În anul 1978, toate agențiile de presă și principalele canale TV, ziarele și revistele din întreaga lume transmiteau imagini de la procesul lui Patty și al teroriștilor grupării "Symbionese Liberation Army". Prinsă în flagrant delict în timpul jafului armat asupra băncii, Patty Hearst a fost inițial condamnată la șapte ani de închisoare, cu posibilitatea de a fi eliberată pe cuvânt, după o perioadă de 14 luni de detenție. Patty a fost închisă la Penitenciarul Pleasanton din California. La ora șase dimineața, Patty se trezea și își începea lucrul ca femeie de serviciu la cantina închisorii. Primea un salariu de doi cenți pe oră. Moștenitoarea miliardarului Hearts spăla vasele și servea masa celor 300 de deținute din penitenciar. Deși într-unul din interviuri Patty apărea cu unghiile lăcuite cu grijă cu o ojă roșu-închis, mâinile sale roșii, bătătorite erau dovada vie a faptului că "specialista" în jefuirea băncilor muncea ore în șir, din greu, îndeplinind cele mai umilitoare activități din penitenciar.

"Puține fete de vârsta mea au trecut prin ce am trecut eu !" a declarat Patty ziariștilor. Patty era închisă într-o celulă de 4 pe 2 metri, pe care o împărțea cu o deținută originară

din Alaska. Citea uneori Biblia... Dar niciodată nu se uita la televizor! Surorile lui Patty recunosc faptul că ea nu și-a mai revenit niciodată după ce a fost răpită de milițiile "Symbionese Army". Adesea Patty se trezește în mijlocul nopții, urlând. Revenirea sa în închisoare a fost un adevărat șoc. Încă din prima zi, un gardian da dat-o pe Patty jos din pat și a obligat-o să curețe toate birourile. În închisoare, Patty nu ținea nici un calendar. Singura bucurie erau cele trei vizite săptămânale ale familiei, la care avea dreptul, conform regulamentului. Ce spun părinții lui Patty? "Am trăit un veritabil coșmar, din momentul în care Patty a fost răpită. Teroristul care a negociat răscumpărarea a urlat la noi la telefon: «Voi sunteți opresorii, asasinii, hoții. Acum noi o să vă hăituim și nu o să vă lăsăm în pace!»" Convorbirea dintre răpitori și părinții lui Patty a fost înregistrată de FBI.

"Am făcut ceea ce trebuia să fac pentru ca să rămân în viață!" a declarat Patty ziariștilor.

Proiecte de viitor? Ce proiecte de viitor poate avea o tânără întemnițată pentru jaf armat pe o perioadă de șapte ani? Doar o eventuală eliberare condiționată...

ODISEEA MARELUI JAF AL SECOLULUI, LA FINAL

8 august 1963, ora 3 dimineața. Trenul poștal de noapte Glasgow-Londra pleacă din mica gară Leighton, apropiindu-se de podul Bridego, aruncat peste un fir de apă din câmpia engleză. Cei doi mecanici de locomotivă urmăresc cu atenție semnalele luminoase pe lângă care trec din când în când. La un moment dat, acestea încep să-și schimbe culoarea pe rând din verde în portocaliu și apoi în roșu, forțându-i pe mecanici să oprească trenul. Într-un timp

foarte scurt, cei doi sunt atacați și doborâți, iar locomotiva și primele două vagoane sunt desprinse și duse într-un loc unde erau așteptate de două Land Rover-ur și un camion. 11 siluete se năpustesc asupra ușilor vagoanelor, iar paznicii sunt neutralizați, având soarta mecanicilor. În mai puțin de zece minute; 119 saci sigilați, conținând exact 2. 631.784 lire sterline, sunt transferați în mașini.

SE ÎMPARTE PRADA

În anul 1963, transportul banilor uzați, care trebuiau distruși la Londra, se făcea zilnic la aceeași oră, urmându-se un program strict, astfel fiind posibilă și jefuirea trenului, supranumită pe bună dreptate "furtul secolului".

După încărcarea sacilor poștali, mașinile s-au pus în mișcare, urmând căi lăturalnice, pentru a evita o eventuală întâlnire cu Poliția. La 40 de kilometri se afla ferma de unde pornise practic toată acțiunea. Eroii acesteia sunt fericiți, planul lor dovedindu-se un succes deplin. Bruce Reynolds, de 30 de ani, Ronald Edwards, de 30 de ani, Charlie Wilson, de 32 de ani, Bob Welch, de 32 de ani, Tommy Whisbey, de 32 de ani, Jim Hussey, de 30 de ani, un anume Jimmy, de 24 de ani, fost parașutist, alături de specialiștii Roy James, de 30 de ani, expert în semnalizări feroviare și mecanic de locomotivă pensionat, creierul jafului, Ronald Biggs, și ceilalți încep numărarea și împărțirea prăzii.

UNUL DUPĂ ALTUL, DUPĂ GRATII

O uriașă operațiune de vânătoare a bandiților a fost inițiată de către autorități în întregul Albion, portretele autorilor furtului fiind afișate pretutindeni. Rând pe rând, de-a lun-

gul primului an, Goody, Welch, James, Hussey - care, în urma procesului, aveau să fie condamnați la câte 30 de ani de închisoare - și Cordy - care va primi 12 ani - sunt arestați fără să apuce să cheltuiască nici jumătate din "câștig".

După un an de ședere în Londra, Reynolds și Edwards reușesc să fugă în Mexic, sub identități false, unde își încep viața de huzur. Însă și de această dată celebra teorie conform căreia hoțul se întoarce la locul faptei avea să fie perfect valabilă. Revenind la Londra, cei doi nu vor avea prea mult timp pentru a se bucura de banii furați. Edwards este arestat în 1966, executând nouă ani de închisoare din cei 15 pe care-i primise, iar Reynolds este prins în 1968 și condamnat la 25 de ani, din care va efectua zece.

DISPARIȚIA CREIERULUI

Lovitura de teatru o va da tot cel care a gândit marele jaf - Ronald Biggs. După arestarea și depunerea lui la o închisoare de maximă securitate din Londra, totul părea să decurgă normal. Rapoartele gardienilor nu conțineau nimic îngrijorător, Biggs comportându-se normal, legăturile lui cu lumea din exterior fiind cunoscute și controlate strict. Și totuși, în 1965, în timpul "plimbării zilnice" în curtea închisorii, Ronnie Biggs dispare pur și simplu. Evadarea a fost simplă și eficace: un salt peste zid, încă unul pe acoperișul unei mașini de gunoi care se afla într-una din curțile interioare și Biggs s-a "volatilizat".

După o operație estetică executată cu măiestrie de un plastician și cu pașaportul fals în buzunar, Biggs decolează, cu destinația Melbourne, unde, pentru a nu atrage atenția, se angajează ca instalator. După cinci ani de viață liniștită, Biggs prinde de veste că Scotland Yard-ul i-a dat de urmă și fuge în Brazilia. Se scurg alți patru ani, timp în care "furtul secolului" nu încetase să fie gustat de cititorii ziarelor londoneze. Astfel,

datorită unui ziarist englez cu veleități de detectiv, Biggs este "găsit" din nou. De această dată, polițiștii englezi, trimiși la Rio de Janeiro cu un mandat de arestare pe urmele vestitului bandit, aveau să se întoarcă la Londra așa cum veniseră, din alte motive.

TRĂDAREA PRIETENULUI DE PAHAR

Ajunși pe aeroportul din Rio, detectivilor de la Scotland Yard li s-a comunicat respectuos de către autorități că "nu există un acord guvernamental de extrădare între Brazilia și Anglia". În plus, că "tatăl unui copil brazilian, în speță Biggs, care se căsătorise între timp cu o braziliancă și cu care avea un copil, nu poate fi extrădat, chiar în cazul existenței unui acord între cele două țări".

Dar povestea este departe de a se fi sfârșit. După alți șapte ani, poliția nu mai spera decât ca Biggs să părăsească paradisul brazilian pentru a-l aresta. Însă Ronnie nu avea un asemenea gând. Părăsit de soție, acum locuia doar cu fiul său și își petrecea mai tot timpul în cârciumi în compania amicilor de pahar. Printre aceștia se număra și John Miller, un fost sergent în armata britanică. Acesta, gândindu-se la beneficiile pe care le-ar avea de pe urma răpirii și predării lui Biggs autorităților engleze, organizează împreună cu alți câțiva prieteni "afacerea" prin care urma să intre în posesia recompensei. Dar vorba după care "nu este pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește" a "funcționat" și de această dată. Ambarcațiunea care îl ducea pe Biggs spre Insulele Antile are o defecțiune la motor, fiind nevoită să intre în port înainte ca Miller să dea semnalul pentru transferul lui Biggs în schimbul banilor. Autoritățile din Barbados îl arestează pe Ronnie, iar răpitorilor nu le mai rămâne altceva de făcut decât să fugă pentru a nu fi și ei închiși.

DIN NOU ACASĂ

Având încă prieteni buni la Rio de Janeiro, Biggs trage ițele și avocatul Ezra Alleyc, un reputat maestru al baroului brazilian, intră în acțiune, contestând legalitatea extrădării și după trei săptămâni de dezbateri aprinse, președintele Tribunalului din Barbados hotărăște că extrădarea nu este posibilă.

Ronnie Biggs revine astfel în Brazilia, unde va locui împreună cu fiul său, Mike, încă 20 de ani. Creierul "furtului secolului" adresează o scrisoare Scotland Yard-ului, prin care își exprimă dorința de a se preda autorităților engleze, pentru a-și petrece ultimii ani din viață în țara natală.

În vârstă de 71 de ani, după 36 de ani de exil, Biggs a fost arestat imediat după sosirea sa pe Aeroportul Heathrow din Londra. Dar datorită vârstei înaintate și a faptului că în 1999 a suferit un atac cerebral, din cauza căruia nu a mai putut vorbi, este foarte probabil ca Biggs să fie grațiat, motivându-se imposibilitatea executării pedepsei.

Astfel se încheie încă un capitol din odiseea faimosului atac din 1963, care a suscitat atenția opiniei publice timp de atâția zeci de ani. Poate că, o dată cu această arestare a "creierului" întregii acțiuni, se va clasa și cazul "furtului secolului", cu toate că nu au fost recuperați toți banii și nu toți membrii bandei lui Biggs au fost prinși.

RĂPIREA LUI CHARLES URSCHEL

Afacerea Lindbergh a avut urmare votarea în 1932 de către Congresul american a "Legii Lindbergh" care oferea forțelor de ordine un redutabil arsenal juridic. Răpirea este declarată de acum înainte "crimă federală", orice răpire fiind de competența FBI, și nu numai a poliției din fiecare stat.

Răpitorii de orice fel, nu peste mult timp, aveau să suporte efectele acestor măsuri. Începând cu luna iunie 1932 (data la care a fost votată Legea Lindbergh) și până în 1960, au existat 517 răpiri în SUA. Doar două au rămas nepedepsite...

În cazul răpirii lui Urschel, urmele au fost depistate relativ repede. În seara zilei de 22 iulie 1933, bogatul om de afaceri Charles Urschel juca bridge, împreună cu soția și un cuplu de prieteni, în vila sa din Oklahoma City, când doi bărbați și-au făcut apariția, înarmați cu mitraliere și i-au ordonat lui Urschel să-i urmeze.

Răscumpărarea fu fixată la suma de 200.000 de dolari, în bancnote uzate de 20 de dolari. Un ziarist fu însărcinat să predea răscumpărarea. În principiu, urma să ia trenul de noapte spre Kansas City pe data de 29 iulie si să rămână pe platforma din spate. La un anumit semnal dat de farurile unei mașini, urma să arunce pe drum sacoșa cu bani. Respectă cu rigurozitate instrucțiunile, dar nu remarcă nici cel mai mărunt semnal: răpitorii întârziaseră la întâlnirea fixată de ei! În final contactul a fost reluat telefonic și răscumpărarea lăsată în holul hotelului "La Salle" din Kansas City. Așa cum promiseseră, Urschel fu eliberat câteva ore mai târziu.

Poliția deținea puține indicii. Scrisoarea care pretindea răscumpărarea fusese expediată din Joplin (Missouri), un orășel cunoscut ca ascunzătoare favorită a gangsterilor din Middle West. Fu ascultată evident mărturisirea făcută de

Urschel. Ochii legați, mâinile legate cu lanțuri, fusese sechestrat într-o fermă, apoi în alta apropiată. FBI exploră în întregime statul Oklahoma, cu ajutorul avionului. În zadar.

Și totuși, Urschel le furniză un indiciu foarte interesant. În cursul captivității sale, observase un avion care survolase ferma în fiecare dimineață. Meticulos, numărase în gând cinci minute. Apoi, fără să dea senzația că are vreo legătură cu zborul avionului, întrebă cât e ceasul pe unul din gardienii săi. Află astfel că avionul survola ferma la 9.45, în afara zilei de duminică, 30 iulie, când fusese furtună.

Agenții FBI se cufundară în studiul orarelor avioanelor și al buletinelor meteo pe o rază de o mie de kilometri în regiunea Oklahoma. Mult mai spre sud, în Texas, identificară un avion care făcea zilnic ruta Fort Worth-Amarillo, survolând la ora 9.45 micul orășel Paradise, în afară de ziua de 30 iulie când o furtună împiedicase avionul să se reîntoarcă.

Reexaminară atunci informația apărută încă din primele zile ale anchetei: un polițist din Fort Worth, care juca rolul polițistului corupt pentru a spiona mai bine pegra locală, semnalase că o femeie, pe nume Katheryne Kelly, îi dezvăluise intenția să-și schimbe stilul, trecând de la atacul băncilor la răpiri... Informându-se asupra familiei acesteia, polițiștii aflară că mama ei trăia într-o fermă, în împrejurimile orășelului Paradise, din Texas.

Urmarea fu simplă: începură să supravegheze ferma locuită de mama Katherynei Kelly și cel de-al doilea soț al mamei, Shannon. Totul se potrivea descrierii lui Urschel.

Pe 12 august 1933, agenții federali năvăliră la ferma lui Shannon și arestară toată familia. Mai mult, avură surpriza să dea peste un jefuitor de bănci căutat de multă vreme, pe care cei de aici îi ascundeau.

Dar principalii autori ai răpirii lipseau. Făcând mărturisiri, Armon Shannon îi dădu în primire: erau George și Katheryne Kelly și Albert Bates.

Acesta din urmă fu arestat în aceeași zi cu totul întâmplător, la Denver, pentru un alt motiv. Se descoperiseră asupra lui mai multe sute de dolari provenind din răscumpărare.

Vânătoarea urma să se concentreze de acum asupra cuplului Kelly. Straniu acest menaj format din doi gangsteri. Kelly, un gangster mărunt, un hoț prăpădit, n-ar fi ieșit niciodată din anonimat dacă n-ar fi întâlnit-o pe Katheryne Thorne. Tânără, elegantă, drăguță, fusese măritată de trei ori, cel de-al doilea soț îi murise în împrejurări cel puțin suspecte. Întreprinzătoare, lipsită de scrupule, ascunzând sub o mască un suflet dur, Katheryne domnea asupra pegrei din Texas. După căsătorie, luă comanda, alegându-i chiar ea porecla soțului.

Cuplul se lansă mai întâi, nu fără succes, în jaful băncilor. Și cum Katheryne nu trezea nici o bănuială, ea era cea care repera locul unde urmau să dea lovitura. Dar criza economică le-o luă înainte și goli seifurile băncilor, încât "creierului" cuplului îi veni ideea unui "kidnaping".

Dar prima lor tentativă fu puțin tragi-comică. Răpiră un om de afaceri din South Bend (Indiana), aflând apoi că acesta, ruinat de criza economică, era complet insolvabil. Cu inimile strânse, l-au eliberat fără alte comentarii.

Apoi, avu loc afacerea Urschel. După arestarea mamei sale, Katheryne propuse oamenilor legii o originală tranzacție: era gata să-și predea soțul în schimbul mamei sale. Neprimind răspunsul pe care-l aștepta, își puse soțul să scrie o scrisoare pretinzând eliberarea mamei ei și amenințându-l pe Urschel și pe familia acestuia cu un masacru general.

Cu totul întâmplător, în timpul fugii lor, soții Kelly întâlniseră în Texas o familie pe care criza o azvârlise pe drumuri. Plină de imaginație, Katheryne propusese atunci soților Arnold să le "împrumute" (contra unei sume de bani) pe fiica lor Geraldine, în vârstă de 12 ani. O acoperire ideală pentru

cuplu. Părinții micuței acceptaseră.

Ciudatul trio traversase America dintr-o parte în alta, din Texas până la Chicago, de la Chicago la Memphis (Tennessee). Acolo, se despărțiseră de Geraldine. Dar, când aceasta se întorcea la părinții ei, în gara din Oklahoma City, i-a întâlnit și pe agenții federali și răspunse la toate întrebările acestora.

În zorii zilei de 26 septembrie 1933, polițiștii scotociseră vila din Memphis care servea drept ascunzătoare soților Kelly. Aceștia se aflau în pat și n-au opus nici o rezistență. 75.000 dolari din răscumpărare au fost descoperiți ulterior, îngropați într-o fermă din Texas, la o altă rudă a Katherynei.

George și Katheryne au fost condamnați la închisoare pe viață de tribunalul din Oklahoma City. Soțul a fost trimis mai întâi la Alcatraz, apoi în penitenciarul din Leavenworth, unde avea să moară în 1954.

COMOARA DIN TROIA, OBIECT DE DISPUTĂ INTERNAȚIONALĂ

Data de 31 mai 1873 este una dintre cele mai importante pentru istoricii și arheologii din întreaga lume, pentru că atunci a fost descoperită comoara din Troia de către germanul Heinrich Schliemann. Numai că mulțimea de bijuterii, pocale și alte obiecte de aur de o inestimabilă valoare scoase din cufărul ce a adăpostit secole la rând comoara legendarului rege Priam nu și-a găsit locul, așa cum ar fi fost poate normal, într-un muzeu turcesc, din moment ce a fost descoperită pe teritoriul turc, ci s-a transformat extrem de repede într-o marfă de contrabandă.

Odată scoase din ascunzișul subteran, Heinrich Schliemann nu a fost găsit altceva mai bun de făcut cu

obiectele ce făceau parte din comoara legendarului Priam decât să o împodobească cu bijuteriile Andromacăi (soția lui Hector) și Hecubei (soția lui Priam) pe cea de-a doua soție a sa, grecoaica Sofia Kastromenos, pe care nu a ezitat să o fotografieze în această ipostază. După ce și-a satisfăcut acest mic capriciu, arheologul german s-a grăbit să transporte comoara în Berlin. Evident, apelând la o cale frauduloasă: a trecut mai întâi comoara în Grecia, țară care, fiind de puțin timp independentă, dispunea de legi încă neclare, de care a profitat arheologul german pentru a transporta de aici comoara în Germania.

Sosirea celebrei comori din Troia în Berlin a provocat o adevărată furtună în lumea arheologiei internaționale, evenimentul fiind foarte puțin apreciat de autoritățile turcești din acea perioadă, sultanul Abdul Hamid atrăgând atenția că potrivit legislației otomane din acea vreme, jumătate din comoară ar fi trebuit să revină Imperiului Otoman și jumătate descoperitorului său.

Condamnat, în epocă, de un tribunal turc la plata a 10.000 de franci de aur pentru încălcarea legilor otomane, H. Schliemann a plătit de bună voie, plin de generozitate, 50.000 franci de aur pentru a i se uita "greșeala" și a fi lăsat să "cerceteze" și alte locuri în care bănuia că mai existau comori.

COMOARA A FOST CONFISCATĂ "DISCRET" DE RUȘI

Cu toate acestea, la 126 de ani de la descoperirea sa, comoara din Troia devine obiect de dispută între Turcia și Germania. Statul turc reclamă Germaniei actuale restituirea obiectelor "păstrate" în mod fraudulos de Schliemann. Numai că, oricât ar fi de fondată această cerere, Germania nu o mai

poate satisface, deoarece în acest moment nu mai este în posesia celebrei comori.

Se spune că, spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial, în 1945, un convoi militar ar fi transferat discret comoara lui Priam din Berlin la Leningrad, azi Sankt-Petersburg. Așa se face că, de atunci, comoara a fost solicitată cu aceeași patimă atât de Germania, cât și de Turcia, deși fosta URSS a negat mult timp că ar fi în posesia sa. Abia în 1993, Irina Antonovna, restauratoare la Muzeul Pușkin, a admis că mult-râvnita comoară a regelui Priam se află sub custodia acestui muzeu. De altfel, în 1996, dând dovadă de o mare doză de cinism, rușii au făcut chiar și o expoziție cu obiecte aparținând comorii din Troia.

O PROBLEMĂ DE DREPT INTERNAȚIONAL

Cererile Turciei și Germaniei de rezolvare a problemei comorii din Troia s-au lovit în ultimii ani de încăpățânarea autorităților ruse ce susțin că nu au nici cea mai mică legătură cu acțiunile fostei URSS, motiv pentru care consideră pretențiile Turciei și Germaniei neîntemeiate.

Cea mai uluitoare poziție o are totuși în această problemă de drept internațional Turcia. Ea nu poate face apel la vechea legislație otomană, în timpul căreia s-a produs "pierderea" comorii, deoarece ea a fost recuzată. În plus, este incontestabil faptul că pe timpul regelui Priam, pe teritoriul actual al Turciei nu existau... turci.

Cum și când va fi descurcată această încurcătură juridico-arheologică este greu de spus!... Cel care ar putea să dea o soluție care să mulțumească toate părțile implicate în acest conflict ar merita cu vârf și îndesat un Premiu Nobel pentru drept internațional, care ar putea fi creat, dat fiind ineditul situației, special pentru el.

INTERMINABILA EPOPEE A TEZAURULUI ROMÂNESC

Epopeea Tezaurului românesc începe cu agitatul an 1916. Înaintarea fără nici un fel de opreliște a trupelor germane și pierderea bucată cu bucată a teritoriului țării aduseseră starea psihică a poporului român la limita de jos. La fel se putea spune de ambianța din mediile politice și regale. Fugite din calea germanilor care amenințau să ocupe Bucureștiul, familia regală, Guvernul și Parlamentul își desfășurau activitatea la Iași (acolo unde, în acele zile frământate, profesorul Nicolae Iorga și-a ținut poate cel mai frumos discurs din viața sa, reamintind cuvintele lui Petru Rareș când se afla și el departe de casă: "Vom fi iarăși ce-am fost și mai mult decât atât!"). Panica și pripa sunt cuvintele cel mai la îndemână pentru a caracteriza starea de fapt din acele zile. Sub o astfel de presiune, chiar și Iașiul putea ajunge sub ocupație, se punea serios problema salvării Tezaurului românesc, practic dovada clară a existenței poporului român și a identității sale. Fără prea multe clipe de meditație, în 12 decembrie 1916, Guvernul liberal a luat decizia depozitării la Moscova a întregului Tezaur, socotind că autoritățile țariste pot garanta intangibilitatea și restituirea integrală.

Rezultatul imediat al scurtelor tratative în care se primiseră astfel de asigurări a fost încărcarea, la 14 decembrie 1916, într-o garnitură de tren bine păzită a întregii cantități de aur aparținând Băncii Naționale. Reperele calendaristice ale operațiunii demonstrează clar graba cu care s-a încărcat și expediat prețioasa avere. Neclaritatea proceselor-verbale de predare-primire (constatată ulterior în 1956) a fost elocventă pentru a înțelege disperarea acelor ceasuri. Ajuns

a Moscova, Tezaurul a fost depozitat, conform înțelegerii bilaterale, la Kremlin și în Palatul Armurilor, unde accesul era posibil cu două rânduri de chei (una aparținea consulului român la Moscova, cealaltă autorităților țariste).

Înaintea bătăliei de la Mărășești, al cărei rezultat nu putea fi anticipat, a părăsit țara și al doilea transport cu ce mai rămăsese din Tezaurul României: titluri de stat, avuții ale mănăstirilor, bisericilor, muzeelor, tablouri de valoare și bijuteriile Coroanei au luat calea Moscovei. Printre toate acestea și "Cloșca cu Puii de Aur".

"6 august 1917. La ora 3 am ajuns la Kremlin unde am depus lăzile, într-o sală mică și umedă, sală care a fost acceptată negreșit, fără să fi fost văzută", scria Alexandru L., însărcinatul român cu însoțirea convoiului.

Căderea regimului țarist (2-5 martie), în urma conflictelor interne și instaurarea regimului comunist bolșevic (7 noiembrie) au creat haos pe frontul românesc. Soldații ruși părăseau frontul distrugând tot în jur. Relațiile României cu noul regim instalat, condus de Lenin, s-au tensionat în urma unirii Basarabiei cu România.

Și-au găsit sfârșitul imediat și relațiile diplomatice. Prima poziție oficială a regimului bolșevic a fost cea a Consiliului Comisarilor Poporului la Petrograd care preciza că "Tezaurul României aflat în păstrare la Moscova se declară intangibil pentru oligarhia română. Partea sovietică își asumă răspunderea de a păstra acest tezaur pe care îl va preda în mâinile poporului român". În aceeași perioadă, Lenin a transmis o telegramă (17 februarie 1918) către un comandant de front, act ce avea să fie singura mărturie despre faptul că Tezaurul exista și era în păstrare la Moscova: "Bogatele valori aparținând guvernului român trebuie păstrate cu cea mai mare grijă spre a fi predate, în bună stare, poporului român după doborârea contrarevoluției române."

Pe scurt, atât de ușor și de repede Tezaurul românesc a început pe mâinile rușilor și nu tot atât de ușor ne-am luptat 80 de ani ca cea mai mare bogăție spirituală (nu numai) a țării să se întoarcă acasă.

Din 1919, toate guvernele aflate la putere în România și-au trecut în agendă recuperarea averii. Primul ministru Ionel Brătianu a pus problema Tezaurului la Conferința de Pace de la Paris, imediat după încheierea războiului, ulterior urmând mai multe astfel de intenții în 1921, 1922, 1923. Cel care a făcut primul pas concret a fost Nicolae Titulescu prin redeschiderea relațiilor româno-sovietice în 1934. Spiritul promovat de primul ministru recunoștea existența problemelor litigioase între două țări dar asta nu însemna neapărat și o barieră în calea relațiilor diplomatice. Modul de abordare titulescian și-a găsit ecou la Moscova. Consecința a fost că în 1935 sovieticii ne-au restituit o parte însemnată de arhivă și hârtii prețioase.

Venirea comuniștilor la putere în România în 1945 a pus capac practic datelor reale, informațiile fiind puternic deformate de mașinăria propagandei comuniste. Chiar dacă a reprezentat un subiect tabu, guvernul comunist a pus deseori în prim-plan rezolvarea punctului litigios între cele două țări. De altfel, mărturii serioase despre lupta diplomatică dusă după 1945 le avem în memoriile unor actori importanți ai conducerii comuniste: Paul Niculescu Mizil și Alexandru Bârlădeanu (apărute după 1989).

Decesul tătucului Stalin a destins puțin mersul evenimentelor interne din Rusia sovietică și de asemenea și relațiile cu țările-satelit. Venirea lui Hrușciov la putere dorea să arate lumii că Rusia poate fi și altceva, pe astfel de considerente bazându-se și retragerea trupelor sovietice din România. Speculând situația creată, Dej a reușit să-l convingă pe Hrușciov să înapoieze o parte din tezaur în 1956. S-au restituit României 1350 picturi celebre, 120 tablouri de N

Grigorescu, Luchian, Băncilă, Tattarescu, Andreescu și, poate cel mai important, "Cloșca cu Puii de Aur". Actul din 1956 reprezintă, fără comentarii răutăcioase, o victorie a comuniștilor români, de unde și marea pompă organizată la întoarcerea în țară. Predarea s-a făcut unei delegații numeroase: Mihail Ralea, ministrul Culturii, academician George Oprescu, academician Tudor Arghezi, academician Andrei Oțetea, Marius Bunescu, directorul Galeriei Naționale. A rămas în Rusia aurul în valoare estimativă de 38 milioane de dolari.

DEJ VS. HRUȘCIOV

La vizita oficială a delegației sovietice, în 1962, Dej a recidivat pe spinoasa problemă a comorii rămase la Kremlin. Spune Paul Niculescu Mizil: "Dej i-a mulțumit că a primit o parte a Tezaurului în 1956 și, apoi, a arătat că ceea ce s-a primit nu reprezintă tot. El a evocat valorile existente încă la Moscova. Spre surprinderea lui Dej, Hrușciov, care în 1956 cunoștea problema și dăduse o parte din Tezaur, a spus: "Nu cunosc această problemă, dați-mi voie să mă documentez." După vizita oficială, la câtva timp, ambasadorul rus la București a sosit la Dej cu următoarea epistolă: "La Moscova nu s-au găsit documente și nici Tezaur din aur. Întrucât este posibil să se fi vândut în 1943 când toate valorile din Kremlin au fost evacuate în Siberia atunci când am fost asediați de trupele germane".

Ulterior cam același tip de răspuns-clișeu avea să fie folosit și de Brejnev, în 1965, și de Gorbaciov îm '89.

NEGOCIERI CEAUȘESCU-BREJNEV

Ceaușescu a făcut prima sa vizită externă după venirea la putere în 1965 în Rusia sovietică, în acea vreme condusă de Brejnev. Printre problemele discutate, pe lângă lămurirea relațiilor bilaterale, independență, avantaj reciproc, neamestec în treburile interne, delegația română a abordat și divergențele istorice rămase în coadă de pește. Au participat din partea română: Nicolae Ceaușescu, Maurer, Gheorghe Apostol, Alexandru Bârlădeanu, Paul Niculescu Mizil, Manea Mănescu, Corneliu Mănescu. Prima ripostă a lui Brejnev, rămasă celebră: *"Kakoi Tezaur ?* Nu știu nimic !" Discuțiile au fost aprinse așa după cum relatează Alexandru Bârlădeanu în cartea sa "Alexandru Bârlădeanu despre Dej, Ceaușescu și Iliescu" (Editura Evenimentul Românesc).

"Atunci am apelat la folosirea armei noastre secrete: telegrama lui Lenin, care recunoștea existența Tezaurului. Metoda a produs derută printre membrii delegației sovietice, iar Brejnev a cerut o întrerupere a discuțiilor pentru documentare. La următoarea întrevedere, răspunsul l-a citit Brejnev după niște hârtii. Această problemă e veche de 50 de ani și ea se referă la socotelile dintre Rusia țaristă și România regală. Încă de la început ni se dădea avertismentul că guvernul sovietic își poate aduce aminte de întrebarea: «Ce ați căutat la Stalingrad ?»

Informațiile noi la care ajunsese, după pauza de documentare, sunau cam așa: țarismul a fost înlăturat și toate casetele conținând aurul au căzut în mâinile guvernului provizoriu. Aici se sfârșesc informațiile."

Bârlădeanu povestește în continuare cum Brejnev a spus că reparațiile de război plătite de România, 300 milioane de dolari, au fost simbolice și dacă se ridică problema

tezaurului atunci trebuie ridicată problema distrugerilor armatei române de la Odessa și din Crimeea.

Ultimul la cuvânt a fost Kosâghin, care a amintit câte ceva despre mijloacele de convingere specifice KGB, susținând că diferendul poate afecta serios relațiile bilaterale. Delegația română nu a renunțat, dar despre acest subiect nu s-a mai adus vorba decât de Ceaușescu în două rânduri: în 1969 și la întâlnirea cu Gorbaciov în 1989.

ILIESCU-NĂSTASE

1989, anul marilor schimbări, a însemnat și deschiderea unor noi relații diplomatice cu Rusia.

În aprilie 1991, Iliescu a repus problema vechiului litigiu, cu ocazia întâlnirii cu Gorbaciov la Moscova. Răspunsul sovieticului a fost la fel de stereotip: "Nu știu, să mă documentez."

Revenind în zilele noastre, o dată cu vizita la București a lui Egor Stroev, președintele Adunării Federației Ruse, în runda de convorbiri cu primul ministru Adrian Năstase nu s-a repezit să acorde vreo declarație care să trezească ziariștii din amorțire. El a fost la fel de ambiguu și lapidar ca predecesorii săi: "Această problemă poate fi studiată din punct de vedere istoric și științific." "Nu există nici un fel de tratate internaționale sau înțelegeri care să reglementeze retrocedarea bunurilor către România" sau "Nu există un document oficial."

Sunt câteva din frazele rostite de Stroev în vizita sa la București ce a reprezentat, practic, un pas sigur în stabilirea primelor discuții ce se lansau pentru semnarea Tratatului România-Rusia.

ROMÂNUL "WHISKYMAN" A CUCERIT UNGARIA

Povestea ardeleanului care a devenit cel mai căutat spărgător de bănci din Ungaria va deveni subiectul unui film american. Născut în Ardeal, Ambrus Attila a plecat, după Revoluție, în Ungaria. A devenit spărgătorul de bănci numărul unu din istoria țării vecine. N-a folosit violența. Ba chiar, după fiecare jaf, le oferea casierițelor flori și își cerea scuze. I-a fost ușor să devină răsfățatul presei și al opiniei publice. În 29 de jafuri, cel poreclit Whiskyman a adunat circa 150 de milioane de forinți, bani cu care s-a plimbat prin toată lumea.

BANII

"Poliția, deschide!" Ofițerul bate cu putere în ușă. Intrarea în apartament este înconjurată de zeci de polițiști de la unitatea de intervenții speciale, cu veste antiglonț, înarmați până-n dinți. Suspectul n-are nici o șansă de scăpare. "Nu trageți, sunt neînarmat, mă predau!" Din spatele ușii apare un tânăr, îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni scurți. "Ești Attila Ambrus?" Polițiștii îl pun la pământ și îi pun cătușe la mâini. "Whiskyman", cel mai căutat spărgător de bănci din istoria Ungariei, a fost prins și arestat. În cei șase ani de "activitate", Ambrus Attila a dat 29 de spargeri, în urma cărora a strâns peste 150 de milioane de forinți. "Este destul de bine pentru un biet ardelean", spune Ambrus, de origine din Miercurea Ciuc.

A ÎNCEPUT DE TÂNĂR

Attila Ambrus s-a născut în 6 octombrie 1967 la Miercurea Ciuc. A fost singurul copil al familiei. Mama și-a părăsit familia pe când el avea un an și jumătate, pentru a se înscrie în secta "Martorii lui Iehova". Până la moartea ei, în 1977, a fost crescut de bunică, apoi de o mătușă. În adolescență, s-a ocupat de furtișaguri mărunte. Cea mai "spectaculoasă" acțiune a sa a fost furtul instrumentelor de la o formație din oraș. După ce a fost prins, a fost trimis la casa de corecție. Singur, pentru că n-a vrut să-și deconspire complicii din gașcă. A fost eliberat în 1988. A făcut armata și, timp de trei luni, a lucrat împreună cu tatăl său, Ambrus Karoly, la o întreprindere din oraș. După aceea, a dispărut fără urmă. Poliția din Miercurea Ciuc a eliberat și un mandat de arestare pe numele său, pentru că nu s-a prezentat la evaluările lunare după eliberarea din casa de corecție. De văzut însă polițiștii din Harghita nu l-au mai văzut niciodată.

SPĂRGĂTORUL GENTLEMAN

La puțin timp după plecarea sa, tatăl lui Attila a primit o carte poștală din Budapesta. Attila îl anunța că era bine, sănătos. Lucra în mai multe locuri, ca să facă economii pentru un apartament. A ajuns să aibă chiar și un loc în echipa națională de hochei pe gheață a Ungariei. În 1993, Attila s-a săturat însă de viața modestă. "Înainte de prima spargere m-am gândit mult la ce era de făcut. Nu mergeam la furat găini. Voiam ceva ce nu s-a mai făcut, ceva care să mă reprezinte numai și numai pe mine. Să pun mâna pe mulți bani, fără violență. Mă închipuiam un englez - cu sânge rece

și elegant. Gândul mă bântuia încă din copilărie. Prima carte pe care am citit-o era despre marele jaf al trenului poștal din Anglia. I-am admirat sincer pe cei care au reușit să ducă la bun sfârșit cel mai mare jaf al secolului și le-am urmat exemplul", recunoaște Ambrus, în cartea sa autobiografică. "Eu, Whiskyman", pe care a scris-o după arestarea sa.

WHISKYMAN ȘI-A ÎNCEPUT CARIERA CU VOTCĂ

La începutul anului 1993, Attila își planifica minuțios prima acțiune. Timp de mai multe zile, a observat cu atenție activitatea de la oficiul poștal de pe strada Villanyi, din Budapesta. Știa la ce oră este închiderea, când vine mașina blindată după bani. A calculat că trebuie să termine totul în două minute, înainte ca poliția să ajungă la fața locului, în cazul în care cineva ar fi declanșat alarma. "Timp de câteva zile mi-am tot făcut curaj cu votcă. Pe vremea aia, nu prea îmi dădea mâna să cumpăr whisky", spune spărgătorul.

DEGHIZAT ÎN VLAD ȚEPEȘ

În 22 ianuarie 1993, la orele serii, Attila s-a prezentat la oficiul poștal de pe strada Villanyi. A intrat chiar la ora închiderii. Cu pistolul în mână, le-a cerut angajaților să-i dea banii încasați peste zi. A avut ghinion. A plecat numai cu o jumătate de milion de forinți. "Nu mai văzusem atâția bani în viața mea, dar operațiunea n-a fost totuși un succes, pentru că e o mare diferență între o jumătate de milion și trei milioane de forinți", spune Whiskyman în cartea sa.

RĂSFĂȚATUL OPINIEI PUBLICE

În urma primului jaf, Attila a decis că așa își va câștiga existența. Și-a perfecționat metodele de fugă, și-a cumpărat mai multe rânduri de haine și arme mai bune. De la a doua spargere a renunțat la votcă - băutură cu care-și făcuse curaj. A descoperit că whiskyul scoțian era mult mai bun. Pentru că înaintea fiecărei spargeri își cumpăra dintr-un bar apropiat o sticlă de whisky, din care bea doar un pahar, presa din Ungaria l-a numit "Whiskyman". Attila a obținut ceea ce a vrut. Spargerile sale erau mediatizate pe pagini întregi ale ziarelor. Pentru că n-a folosit niciodată violența și avea chiar un mod galant de a acționa, a câștigat repede simpatia ziariștilor și a opiniei publice. După fiecare spargere, Whiskyman oferea buchete de flori casierițelor din băncile și oficiile poștale jefuite. Pentru poliție însă, Attila a devenit cel mai mare coșmar.

PALMARES DE CAMPION

În șase ani de activitate, în care poliția a fost tot timpul cu un pas în urma lui, Whiskyman a dat nu mai puțin de 29 de spargeri. Anchetatorii n-au reușit însă să dovedească implicarea sa decât în opt cazuri. A dat șase spargeri în 1993, trei în 1994, două în 1995, patru în 1996, cinci în 1997, două în 1998. "Prada" culeasă în urma acestor acțiuni se ridică la peste 130 de milioane de forinți. Cel mai "productiv" an a fost 1997, când a reușit performanța de a da două spargeri într-o singură zi - 10 martie - și să sustragă aproape 60 de milioane de forinți.

PRIMA ARESTARE

La 15 ianuarie 1999, Attila a jefuit sucursala băncii OTP, din strada Ujhegy, de unde a plecat cu 18 milioane de forinți. Polițiștii au reușit să-l prindă pe complicele său, Orban Gabor, la numai câteva minute după jaf. Câteva ore mai târziu, Whiskyman a fost arestat în timp ce încerca să fugă în România, cu cei 18 milioane de forinți asupra sa. Polițiștii de frontieră au primit alerta cu doar cinci minute înainte de sosirea lui. A fost dus imediat la Budapesta, unde a fost plasat în arestul poliției, sub un regim strict de supraveghere.

EVADAREA

Bucuria polițiștilor n-a fost de durată. Deși secția de poliție în care era ținut sub supraveghere avea sisteme suplimentare de securitate, în 10 iulie 1999 ceea ce părea incredibil s-a întâmplat. Attila Ambrus a dispărut fără urmă, chiar din curtea poliției. După cum s-a aflat ulterior, el a urcat la etajul trei al clădirii, de unde, cu ajutorul unei frânghii improvizate din cabluri de telefon, cearșafuri și șireturi, a coborât în plină stradă și a dispărut. Ofițerul care trebuia să stea cu ochii pe monitoarele camerelor de supraveghere tocmai lipsea din post, așa că evadarea lui Ambrus a fost observată când era deja prea târziu.

NUMĂRUL 29

Evadarea a stârnit un imens scandal. Poliția metropolitană a fost acuzată de corupție și incompetență. Coșmarul polițiștilor maghiari avea să capete însă culori și mai sumbre în 29 iulie, la ora 19 zile după evadare. Whiskyman a lovit din nou! De această dată, captura a fost de două milioane de forinți. În magazinele din Budapesta au apărut tricouri cu inscripția "Whiskyman"-Poliție 28-0". Jaful cu numărul 29 a urmat câteva luni mai târziu, în 18 octombrie 1999. Sucursala OTP de pe strada Ulloi a fost "ușurată" de 10 milioane de forinți. Ambrus a reușit să scape în ultimul moment, în urma unui schimb de focuri, fără însă ca vreo persoană să fie rănită. Whiskyman a dat de înțeles, în modul lui specific, că aceasta era tot o acțiune de-a lui. I-a trimis prin poștă avocatului său un tricou, pe care a modificat cu carioca inscripția: "Whiskyman-Poliție 29-0".

POVESTE HOLLYWOODIANĂ

Jaful numărul 29 a fost și ultimul din cariera lui Whiskyman. În urma unei desfășurări de forțe fără precedent, poliția budapestană și-a salvat onoarea. După ce au fost filate sute de persoane din anturajul lui Ambrus și s-au cheltuit milioane de forinți pentru acțiuni de supraveghere, în 27 octombrie 1999, Ambrus a fost capturat la locuința unui prieten. În procesul care i s-a intentat, a fost acuzat de mai multe delicte, printre care și tentativă de omor, din cauza schimburilor de focuri de la ultimul jaf. A primit pedeapsa maximă, de 15 ani. Povestea sa a trezit însă chiar și interesul Hollywoodului. Povestea băietanului din Miercurea Ciuc

va face subiectul unui film american. Suma oferită de Hollywood pentru drepturile de realizare a filmului se ridică la peste 150 de milioane de forinți. La cât se ridică și prejudiciul creat de Ambrus. Whiskyman va avea șansa de a-și spăla păcatele și de a-și păstra statutul de răsfățat al opiniei publice.

TURIST ÎN 24 DE ȚĂRI

Cu banii obținuți în urma jafurilor, Whiskyman și-a putut îndeplini orice dorință. "Îmi plac banii, mașinile rapide și femeile frumoase", spune el în cartea autobiografică. Însoțit de prietenele pe care le-a avut în cei șase ani, a vizitat aproape toate locurile de interes turistic de pe planetă. "Am călătorit în 24 de țări. Nici nu-i de mirare că milioanele s-au terminat așa de repede", recunoaște el. "Dacă n-aș fi călătorit așa de mult, ar mai fi rămas bani. În meseria mea, însă, nu există dacă."

ROMÂN ÎMPUȘCAT ÎNTR-O TENTATIVĂ DE JAF

Unul dintre cei doi spărgători uciși de poliție din Los Angeles, în timpul unui atac asupra unei bănci, era român, se numea Emil Decebal Mătăsureanu și a fost ucis o dată cu complicele său, un american pe nume Larry Phillips. Cei doi au fost împușcați în timp ce încercau să fugă cu un camion plin cu bani, din curtea unei bănci pe care tocmai o jefuiseră. Incidentul s-a produs în ziua de 27 februarie 1997, în imediata apropiere a celebrului cartier Hollywood. Vestea uciderii lui Mătăsureanu a șocat comunitatea românească din Los Angeles, a doua ca mărime din Statele Unite, după cea din New

York. Incidentul care a culminat cu moartea celor doi a fost caracterizat de presa californiană drept cea mai violentă, dar și cea mai spectaculoasă tentativă de jefuire a unei bănci din ultimele două decenii. Mătăsureanu și Phillips, relatează mass-media americană, au încercat până în ultimul moment să spargă cordoanele poliției, utilizând pistoale mitralieră de tip AK-47. Incidentul depășește orice alt jaf anterior petrecut în Los Angeles, atât prin numărul de răniți, cât și prin impresionanta desfășurare a forțelor de poliție. Întreaga operațiune a fost înregistrată pe bandă video, atât de sistemele de supraveghere ale băncii, cât și de mai multe echipaje de televiziune, care s-au deplasat cu elicopterul la locul faptei. Emil Decebal Mătăsureanu, notează BBC, este unul dintre cei circa 40.000 de români care au emigrat în Statele Unite în deceniul trecut.

Cea mai mare spargere de bancă din acest secol, știre ce a ținut capul de afiș la multe posturi TV americane, l-a avut coautor pe un american de origine română, Emil Decebal Mătăsureanu. Se pare că grupul din care făcea parte el are legături cu mai multe organizații paramilitare și a fost finanțat cu bani proveniți din alte spargeri. De asemenea, armele și vestele antiglonț ale teroriștilor au fost introduse ilegal în SUA. Dar iată ce scria "Los Angeles Times":

"POLIȚIA CAUTĂ LEGĂTURILE CELOR DOI TERORIȘTI UCIȘI ÎN SCHIMBUL DE FOCURI - CONFORM AUTORITĂȚILOR, EI AVEAU RELAȚII CU GRUPURI CLANDESTINE

Autoritățile încercau duminică să descopere legăturile celor doi bandiți uciși în schimbul de focuri din timpul încercării eșuate de spargere a sediului Băncii Americii din cartierul North Hollywood din Los Angeles. Se pare că banii necesari dotărilor și antrenamentelor teroriștilor, aproximativ

1,3 milioane dolari, provin din spargeri anterioare, de la organizații paramilitare sau criminale. Comandantul poliției din Los Angeles, Tim McBride, declară: «După modul în care au atacat și felul în care se foloseau armele, ne face să bănuim că ei au fost antrenați undeva.» El a indicat faptul că poliția caută toate legăturile posibile ale celor doi decedați, însă, deși au fost investigate toate grupurile din țară, nu a fost descoperită încă legătura.

VESTELE ANTIGLONȚ ERAU INTERZISE ÎN SUA

«Investigăm acum trecutul lor și ceea ce au făcut până în această zi nefastă, a mai precizat el. Încercăm să urmărim pista banilor.» Între timp, agenții Biroului Federal pentru Alcool, Tutun și Arme de foc încercau să descopere de unde proveneau armele automate ale infractorilor și vestele antiglonț, ele fiind interzise pe teritoriul SUA. Chiar înainte de acest atac, FBI analiza posibilitatea ca două spargeri din zona San Fernando Valley, extraordinar de bine aranjate, să fi fost opera unui grup organizat legat de un nucleu politic sau terorist, din țară sau din afara SUA. Acum indiciile duc spre grupul din care făcea parte și Mătăsureanu. Referitor la timpul scurt în care au fost realizate toate cele trei spargeri, precum și la faptul că atacurile surveneau transportului de dolari cash, unul dintre cei interogați de ziariștii americani a exclamat ironic: «Se pare că aceștia și-au învățat bine lecțiile...» Poliția din Denver a relevat faptul că Mătăsureanu era cunoscut ca un om cu probleme financiare, deoarece înregistrările indicau că el a avut de mai multe ori probleme cu plățile efectuate de pe cartea de credit și numeroase note de plată neachitate, mai ales pentru mașinile pe care le închiria.

MĂTĂSUREANU ERA POSEDAT DE DEMONI

Ziariștii americani au contactat-o pe mama lui Mătăsureanu, Valeria Nicolescu, care le-a declarat că se temea ca

fiul ei să fie un sinucigaș sau ca prin actele sale să nu facă rău altora. Cerându-și scuze pentru faptele fiului său, mama acestuia a ținut să precizeze totuși că nimeni nu a fost omorât, în afară de Mătăsureanu și complicele său. În același timp, ea l-a acuzat pe Larry Eugene Phillips, complicele lui, pentru că l-a antrenat pe fiul ei în spargeri. Pe de altă parte, Valeria Nicolescu afirma că fiul ei era posedat de demoni.

LA 19 ANI, EMIL ȘI-A LUAT MASTERATUL ÎN INFORMATICĂ

După cum spune mama sa, Emil Mătăsureanu era un as al informaticii, pasiune în care s-a refugiat, de altfel, de la frageda vârstă de opt ani, devenind cu timpul expert. La 19 ani Emil Decebal Mătăsureanu își lua masteratul la institutul tehnologic "De Vry", dar lucrurile au început să degenereze în 1993. Împreună cu soția sa și cu fiul său, pe care îl adusese în România post-comunistă, își fondase un serviciu de ajutor al handicapaților mintali, la domiciliu. Ei au încercat să-și extindă afacerea cumpărând o proprietate în Pasadena. Aici a început criza financiară. Totul a pornit de la plângerea unui vecin care îl acuza de un abuz, motiv pentru care i-a fost închis biroul. Despre această perioadă, Valeria Nicolescu relatează cum fiul său a fost dat afară din casă de către autorități, fapt ce l-a determinat pe acesta să se mute. Din acest moment, veștile despre ei au început să fie din ce în ce mai rare.

DIN 1996 NU A MAI DORIT SĂ-ȘI VADĂ FIUL

În august 1996 a urmat divorțul. De atunci Mătăsureanu suna din ce în ce mai rar, în week-end-uri, și atunci ca să ceară bani și să spună că nu vrea să-și mai vadă niciodată fiul. «Nu mai pot să suport situația asta», îi spune prin telefon Mătăsureanu mamei sale, spunând în același timp că preferă să moară.

«Acțiunile sale seamănă mai mult cu un act de sinu-

cidere», preciza Valeria Nicolescu. Unul dintre prietenii acesteia, Christopher Leveaux, declara că acesta și-a șters numele din bazele de date, lichidându-și chiar și conturile bancare. Leveaux a mai amintit că Valeria Nicolescu l-a rugat cu ocazia ultimei discuții telefonice să nu omoare pe cineva. Mama sa a mai precizat că nu crede că fiul său era în legătură cu vreun grup politic sau de natură teroristă.

SPĂRGĂTORII FĂCEAU PARTE DINTR-O ORGANIZAȚIE PARAMILITARĂ

Polițiștii au prezentat mai multe detalii care indică faptul că spărgătorii erau membrii unei organizații paramilitare sau ai unui grup clandestin. «Băieții cunoșteau momentul în care vor găsi o mare sumă de bani în bancă și cât să aștepte după declanșarea alarmei, a declarat șeful poliției din L.A., Tim McBride. Ei au avut un plan foarte bine pus la punct», a mai precizat McBride. Deși bine conceput, planul a eșuat din cauză că un polițist a observat un terorist îmbrăcat în vestă antiglonț și cu o armă automată intrând în Banca Americii. În momentul în care teroriștii au ieșit din sediul băncii, ei au fost așteptați de mai mulți polițiști și au încercat să-și croiască drum cu ajutorul armelor lor superioare. Cei doi teroriști au început apoi să tragă în tot ce le ieșea în cale, polițiști și civili la un loc, chiar și în elicopterele posturilor de televiziune sosite la fața locului, sfârșind prin a fi împușcați în cap. În total, 11 polițiști și șase civili au fost răniți în schimbul de focuri, soldat în cele din urmă cu moartea celor doi teroriști. Doi polițiști sunt încă spitalizați, dar se pare că starea sănătății lor s-a îmbunătățit. McBride a refuzat să dea detalii asupra ultimelor descoperiri legate de cei doi teroriști, dar se pare că a fost mobilizat Departamentul de luptă împotriva crimei organizate și a teroriștilor din cadrul L.A.P.D. De asemenea, FBI încearcă să descopere cum au fost cheltuiți banii proveniți din spargerile anterioare ale celor doi teroriști. Anchetatorii care se ocupă de aceste cazuri (spargerile din

San Fernando Valley) s-au declarat neîncrezători, precizând că este puțin probabil ca vreun om să scape atât de mult timp după ce a furat atâția bani. Ei au precizat că, în general, spărgătorii de bănci reușesc să scape cu cel mult două mii de dolari pentru o perioadă scurtă de timp, foarte puține fiind cazurile când se scapă cu mai mulți dolari proveniți dintr-o spargere. Experții au evaluat spargerile din San Fernando Valley la o sumă cuprinsă între 1,3-1,7 milioane de dolari. McBride s-a declarat surprins de faptul că spărgătorii au avut curajul să acționeze din nou. În ciuda zvonurilor conform cărora ar mai fi existat și alți suspecți, șeful poliției a precizat că bănuiește că numai Mătăsureanu și Phillips au fost implicați în spargere, ca și în celelalte două jafuri, excluzând posibilitatea existenței altor complici.

MĂTĂSUREANU ȘI PHILLIPS URMĂREAU ACTIVITATEA BĂNCII DE MAI MULTĂ VREME

Teroriștii aveau puști automate, ilegale pe teritoriul Statelor Unite, și veste antiglonț, de asemenea interzise. Din această cauză, polițiștii au crezut că ei fac parte din organizații paramilitare. Datorită faptului că un camion blindat a adus banii cash la puțin timp înainte de spargere, investigatorii bănuiesc că cei doi supravegheau de mai mult timp activitatea băncii. Deși a prezentat puține detalii despre cei doi, poliția a relevat faptul că Mătăsureanu și Phillips fuseseră achitați în 1993 într-un caz de deținere ilegală de armament. Atunci ei fuseseră prinși cu o mașină plină de arme și echipament militar: mitraliere AK-47, grenade, două bombe artizanale, pistoale de calibru 9 mm, precum și alte accesorii ca măști de gaze, veste antiglonț, cagule, peruci și altele. Inițial, fuseseră acuzați de conspirație în vederea comiterii unei spargeri de proporții, dar lipsa de dovezi a dus la retragerea acuzațiilor și au fost condamnați numai pentru deținerea ilegală de armament la mai puțin de patru luni închisoare

fiecare. Deoarece erau pregătiți pentru o spargere de mare amploare, dar nici unul nu avea un cazier semnificativ, polițiștii au bănuit că făceau parte dintr-o organizație.

Bănuiala s-a extins a doua zi, când poliția a început să cerceteze modul în care cei doi au făcut rost de arme, fapt care până în prezent a rămas o enigmă. Acest caz este anchetat și de FBI, și de Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc. Aceste piste conduc către două posibilități: ori un atelier care produce ilegal astfel de arme, ori au fost importate de la o companie de armament printr-un intermediar. Polițiștii au descoperit în trecutul lui Mătăsureanu faptul că acesta era de mai mult timp certat cu legea, având două facturi neplătite: una de 5.819 de dolari și alta de 271 de dolari. La locul masacrului, "lupta" pentru suveniruri a devenit din ce în ce mai acerbă, americanii urcându-se și în copaci pentru a găsi gloanțele rătăcite. Locuitorii cartierului North Hollywood au rămas încă sub puternica impresie lăsată de sângerosul schimb de focuri. Mulți dintre ei și-au adus camerele de filmat pentru a imortaliza bălțile de sânge și locurile desenate cu creta în jurul cadavrelor. Trăgătorii de elită care i-au împușcat pe cei doi teroriști au fost felicitați de cetățeni, iar cei din zonă au precizat că pentru ei acest incident a fost o bună ocazie pentru a-și cunoaște vecinii pe care ani de-a rândul îi ignoraseră."

UN SERIAL TV FACE ȘCOALĂ ÎN LUMEA CRIMEI

Cunoscutul paradox enunțat odinioară de Oscar Wilde, anume că "viața copiază arta, și nu viceversa..." are acum o pertinentă confirmare. Galeria eroilor crimei s-a îmbogățit cu un caz cu totul ieșit din comun, care a făcut vâlvă actualmente în Statele Unite și Canada, cel al unui cuplu de femei delincvente, acționând fidel după rețelele dintr-un film TV de mare succes. "Thelma și Louise" era povestea ecranizată a două criminale, așa cum le-a prezentat serialul regizorului Ridley Scott, în cele 100 de episoade ale sale. Rose Truford și Carolyn Stevens au procedat aidoma în viața reală, chiar dacă apărarea lor invocă astăzi cu totul alte motivații. La capătul unei curse de urmărire mai pasionante poate decât cele de pe ecrane, desfășurată de-a lungul și de-a latul continentului nord-american, ele au fost în sfârșit prinse de poliție și acum așteaptă în dosul gratiilor concluzia anchetei.

5 februarie 1995... Data la care a fost declanșată acțiunea de urmărire. Ray Price, un tehnician dentar din Houston, Texas, a reclamat autorităților o agresiune săvârșită asupra lui în ajun. La poarta locuinței sale au sunat două femei, corect îmbrăcate și foarte atrăgătoare, care s-au legitimat ca fiind agenți federali de investigații. Legitimațiile erau false! Le-a deschis politicos ușa, dar în clipa următoare a văzut țeava pistolului îndreptată asupra sa, iar o individă a ordonat să scoată toate cecurile și cărțile de credit pe care le are în casă și să nu opună vreo rezistență. Altfel, a termina-t-o cu viața... Price n-a avut încotro, le-a pus la dispoziție instrumentele de credit cerute, destul de substanțiale, aștep-

tând urmarea. Ea a decurs în stil clasic. Una din agresoare a dispărut cu actele, iar cealaltă l-a ținut pe nefericit sub amenințarea armei tot timpul cât a lipsit colega. Aproximativ trei ore. În acest răstimp, povestește victima, femeia înarmată a debitat un straniu logos despre sex, inechități sociale, ură de rasă, pericolul fascist, modă și film. "Am avut impresia că-mi vorbește cineva ieșit din minți", declară Price, care adaugă că "mi-a cerut să mă dezbrac și să-i arăt ce am ca... argumente sexuale, spunând că ar vrea să mă lege cu o frânghie și să-mi verifice potența, nu numai conturile la bancă. Dar regretă că nu mai are timp, se grăbește!" Într-adevăr, curând și-a făcut apariția și cea plecată, aruncându-i pe masă actele și dând semnalul de retragere. S-au făcut nevăzute, iar Ray Price a putut constata fără dubii că i-au fost ridicate din carnete mai mult de jumătatea sumelor depuse. 300.000 de dolari!

Poliția din Houston a alăturat imediat furtul de la locuința dentistului Price cu alte două, petrecute în mod similar. Trei polițiști experți au fost însărcinați cu ancheta: sergentul Ken McAlpine, detectivul Clement Romeo și agenta Nancy Smith, criminalist. Cercetările au mers greu, dar până la urmă, la începutul lunii iulie, poliția texană era în posesia identităților exacte ale celor două delincvente, ca și a fotografiilor lor. Una era Rose Truford, 37 de ani, asistentă medicală de psihiatrie, angajată până nu demult a Spitalului Spring Shadows din localitate. Căsătorită cu un cetățean canadian, Brian Truford, inginer electronist specializat în calculatoare. Aveau împreună trei copii, iar venitul lor se ridica la 120.000 dolari pentru Brian și 50.000 pentru Rose. Sume ce le-ar fi asigurat o viață fără griji, dar asta n-a fost un argument pentru ca soția să nu ia calea crimei.

Toate par să fi început cu un an în urmă când Rose Truford a întâlnit-o pe cea care avea să-i devină prietenă nedespărțită, Carolyn Stevens. Aceasta, cu șapte ani mai

tânără, era infirmieră la același spital, după ce lucrase în meserii diferite, ba chiar și ca dansatoare de striptease. Carolyn avea și reputația de lesbiană, iar aceasta a fost probabil și liantul lor. În vara lui 1994, Rose și-a adus prietena acasă, cu aprobarea tacită a lui Brian. Atunci a început, fără îndoială, activitatea lor ca infractoare.

Seria loviturilor a debutat departe de Houston, tocmai în Las Vegas. Acolo victime le-au fost doi bărbați tineri, agățați la barul unui hotel, care le-au invitat în camera lor, unde după o consistentă orgie sexuală a urmat agresiunea armată și sustragerea integrală a sumelor pe care aceștia le aveau asupra lor. Următoarele furturi s-au comis pe un traseu de sute de kilometri, între Dallas și orașul canadian cu renume olimpic Calgary. Deplasările se făceau cu mașini împrumutate de la agenția rent-a-car, rareori returnate la bază. Absența lor de acasă, timp de zile întregi și săptămâni, foarte curios, n-a stârnit suspiciunea lui Brian, soțul prea îngăduitor. Și mai curios poate părea că acest cuplu criminal a fost arestat la 14 martie într-un motel din Edmonton, Canada, dar femeile au fost eliberate pe loc contra unei cauțiuni de 250.000 dolari, dispărând apoi fără urmă.

Drumurile celor două le-au adus în mica localitate de la poalele Munților Stâncoși, pe teritoriul canadian, Sainte Agathe des Monts, cunoscută ca stațiune pentru schi, dar și ca reședința unei mânăstiri catolice și având temple de rit mozaic. Martori oculari declară că le-au văzut rătăcind pe străzi, dând semne de instabilitate psihică sau depresiune bigotă. Rose intra deseori în biserică, fiind de credință catolică, iar Carolyn, evreică, putea fi întâlnită oricând la ușa sinagogii. Preoții și rabinul principal din Sainte Agathe au confirmat. Refugiul fugarelor în munți avea și un substrat de necesitate. Între timp trioul de detectivi din Houston a pus la dispoziția televiziunii fotografiile lor, iar Clement Romeo a avut ideea de a le imprima pe bluze și tricouri, vândute în mii

de exemplare. *Wanted!* scria pe acestea și premiul pentru cel care făcea denunțul era de 25.000 dolari. Capătul de drum se apropia implacabil.

Brigada sergentului McAlpine, Interpolul, FBI-ul, poliția montană a Canadei, toate au avut ca punct de conexiune final Sainte Agathe des Monts. În dimineața de 30 august, cele două urmărite se aflau într-un prelungit colocviu cu Rabbi E. Carlebach, la Casa Israel din localitate. Rose Truford se plângea rabinului că nu găsește înțelegere la preotul catolic. "Eu nu mai am casă, n-am copii, m-am rătăcit în lumea păcatului...", mărturisea ea. Carolyn îi ținea isonul. Amândouă au fost surprinse de polițiști în timpul discuției și au invocat zadarnic că se află pe un teritoriu sacru, inviolabil. Au fost arestate.

Ancheta a relevat laturi cu totul insolite ale cazului. Spre deosebire de părerea generală, susținută și în presă, că Rose și Carolyn au acționat, conștient sau inconștient, urmând "sindromul Thelma și Louise" generat de vizionarea filmului de largă audiență, ba unii au adăugat și influența romanului "The Magus" al lui John Foeles, iar alții nuvelele din seria "Mistere nedezlegate" din literatura polițistă, cele două acuzate neagă cu desăvârșire toate acestea. Ele susțin că sunt doar executantele docile ale unei bande mafiote, condusă de un oarecare Avery, pe care nu-l cunosc, nu l-au văzut niciodată, n-au nici măcar un număr de telefon. Avery este geniul lor rău, care le impune săvârșirea actelor banditești, iar dacă nu-l ascultă vor fi executate fără milă.

Probabil că sentința justiției se va arăta, oricum, mai blândă. Rămâne de văzut, totuși, ce va mai aduce în lumină ancheta "cazului Rose Truford și Carolyn Stevens", precum și dacă misteriosul Avery există cu adevărat.

AUR NAZIST DIN DINȚII PRIZONIERILOR EVREI

Cea mai importantă captură de aur aparținând regimului nazist ar fi putut proveni din topirea dinților falși ai prizonierilor uciși în lagăr, se afirmă într-un document secret al guvernului american.

Potrivit documentului, redactat în 1946 de către un diplomat american, cele 8307 lingouri descoperite de armata SUA într-o mină de sare de lângă Merkers, în Germania, nu trebuiau clasificate ca "aur monetar", deoarece, după toate probabilitățile, metalul prețios provenea din dinții unor prizonieri. Semnatarul sugerează efectuarea unor teste care să confirme această ipoteză. În afara lingourilor, la Merkers, s-au mai găsit bijuterii, bani și 400 de tablouri de valoare, întregul tezaur fiind trimis acolo de șeful propagandei naziste, Joseph Goebbels, care dorea să ascundă aceste comori de trupele sovietice, aflate foarte aproape de Berlin.

AMERICANII CAUTĂ AURUL NAZIȘTILOR ÎN MUNȚII STÂNCOȘI

O comoară în valoare de două miliarde de dolari a fost ascunsă de naziști în Munții Stâncoși, iar autoritățile americane au declanșat un proiect secret de localizare și recuperare a acesteia. "Acești munți ascund atâta bogăție încât ar trebui o sută de furgonete blindate pentru a o transporta", afirmă un supraveghetor guvernamental, care a fost însărcinat cu această misiune. Pietrele prețioase și aurul au fost confiscate de la victimele Holocaustului, depozitate în-

tr-o bancă elvețiană, scoase ilegal din Elveția și îngropate undeva în Wyoming, imediat după sfârșitul celui de-al doilea război mondial. "Deja a fost găsit aici aur în valoare de nouă milioane de dolari", afirmă oficialul american care mai precizează: "Și nici măcar nu am reușit să ne apropiem suficient de buzunarul cel mare." Sub protecția anonimatului, el a mai declarat că "persoane cu funcții înalte" din cabinetul președintelui Clinton l-au însărcinat în mod special cu această misiune. Cert este că, în haosul creat după război, nimeni nu a reușit să găsească urma unei comori dispărute într-o bancă elvețiană acum 54 de ani. "Prada" de război infamă, care a trecut în istorie ca "aurul naziștilor", a fost furată din Elveția și transportată peste graniță, prin complicitatea unor bancheri.

Istoricul Richard Bollerston, care s-a specializat în dosarele secrete ale celui de-al doilea război mondial, a atras atenția, cu mulți ani în urmă, că în perioada mai 1945-martie 1947, a dispărut fără urmă o mare parte dintr-o comoară a naziștilor estimată la 2,5 miliarde. Ulterior, unele surse au indicat că respectiva "moștenire a lui Hitler" a luat calea Vestului din Statele Unite. "Documentele găsite în seiful unui lider nazist care fugise în Argentina, unde a și murit, în 1996, arată că un grup de conspiratori, din care făceau parte ofițeri SS, ofițeri din Armata Roșie și bancheri elvețieni, au deturnat pe puțin 1,8 miliarde de dolari din Reichsbank. Valorile au fost transferate în bănci elvețiene și după aceea transportate pe ascuns în America. Aici, o rețea de spioni naziști a îngropat aurul și bijuteriile într-un loc numai de ei știut, în zona Wyoming, pentru a o recupera mai târziu", declară responsabilul american. "Cei mai mulți dintre cei care au dat atunci lovitura au fost judecați și executați sau au murit din cauze naturale, ascunși prin țările Americii Latine înainte să reușească să ajungă în Statele Unite pentru a-și ridica prada", mai afirmă el. Deși Casa Albă nici nu a confirmat și nici nu a infirmat afirmațiile, căutările continuă. Nimeni nu știe cu exac-

titate locul în care a fost îngropat aurul, luându-se în considerare scrisoarea găsită în Argentina, zona de căutare s-a micşorat la o arie a cărei rază are 45 km.

NAZIŞTII NU AU COMIS DOAR CRIME ATROCE, CI ŞI JAFURI PARANOICE

Despre crimele săvârşite în timpul celor două războaie mondiale s-a scris mult. În numeroase documente a fost menţionat că naziştii şi-au desfăşurat, nestânjeniţi, activităţile criminale în timpul celui de-al doilea mare conflict al lumii. Aceste crime sunt strâns legate de faptul că Adolf Hitler şi generalii săi au încercat să se îmbogăţească tâlhărindu-şi şi ucigându-şi victimele. Nu s-au mulţumit cu obiectele luate de la milioanele de evrei trimişi în lagăr. Şi nu s-au sfiit să jefuiască, fără scrupule, tezaurul Rusiei, galeriile de artă din Paris şi băncile din Roma.

CAPTURA REVINE ÎNVINGĂTORILOR

Deşi multe guverne nu vor să declare nici acum, după atâţia ani, cât anume au furat naziştii, se pare că valoarea jafurilor este foarte mare. Şi, în cea mai mare parte, nerecuperată. În ciuda strădaniilor, ofiţerii serviciilor de informaţii nu au reuşit să dea de urma unei mari cantităţi de aur, în valoare de 50 de miliarde de lire sterline, despre care se ştie că naziştii au furat-o. Fiindcă după război, principala preocupare a învingătorilor a fost, firesc, evaluarea numărului victimelor şi a pagubelor materiale. Căutarea banilor şi a aurului furat nu a mai fost o prioritate. Când au început investigaţiile, banii deja nu mai erau, iar sistemul bancar internaţional reprezenta un labirint pentru majoritatea celor implicaţi. Ceea ce s-a

putut afla a fost faptul că o parte din bani a ajuns în conturile statelor sud-americane, care au oferit azil politic criminalilor naziști, în schimbul a cinci milioane de lire sterline de persoană.

În ceea ce privește aurul furat de naziști, el a servit ca bază de demarare pentru afacerile unor concerne multinaționale. Dintre care unele probabil că sunt prospere și astăzi. Lăcomia prea mare a naziștilor nu le-a adus acestora nici un folos. Pentru că era practic imposibil să transporte toate bunurile furate. După război, când cei mai mulți dintre ei încercau disperați să se ascundă, nu au putut duce cu ei întreaga pradă, pavând practic drumurile Europei cu miliarde de lire sterline. În iunie 1983, în timp ce erau renovate câteva mănăstiri părăsite din nordul Italiei, muncitorii au descoperit câteva lăzi din metal. Spre stupoarea tuturor, în ele se aflau 60 de tone de aur. Și seria unor astfel de descoperiri continuă și azi.

În momentul în care guvernul italian a recunoscut public că aliații lor au prădat Banca Centrală a Romei, furând tone de aur, a izbucnit conflictul. Deoarece Guvernul Iugoslaviei consideră că aurul reprezintă o parte din rezervele Băncii Naționale din Zagreb, fapt pentru care și-l revendică. Italia, de asemenea. Lupta pentru dreptul de proprietate asupra aurului a izbucnit. Se băteau pentru un aur care nu se știe exact cui aparținea. Pentru că, în timpul războiului, nu era ceva neobișnuit ca soldații învingători să-i jefuiască pe învinși. Pe motiv că întotdeauna "captura revine învingătorilor".

PENTRU A SCĂPA CU VIAȚĂ, OAMENII DĂDEAU TOT CE AVEAU MAI DE PREȚ

În categoria "prădătorilor" intrau atât soldații de rând - care goleau pivnițele dușmanilor de vin -, cât și ofițerii de rang înalt care nu-și pierdeau timpul cu jafuri mărunte. În fapt, întreaga acțiune de jefuire a fost planificată detaliat - după ordinele lui Hitler -, iar planul, executat riguros.

Așa cum în politica naziștilor intra uciderea în masă a evreilor, tot așa intra și jefuirea organizată a băncilor. Culmea lăcomiei, führer-ul a înființat chiar un "Oficiu al Jafului".

Având o copilărie și o tinerețe pline de umilințe, Hitler nu s-a dat înapoi de la nimic când, ajuns cineva, a pus la cale un plan. Cum a fost cel de a anexa Austria, Germaniei, dintr-o puternică ură față de austrieci. Pentru Viena a pregătit o răzbunare separată. A luat de acolo toate valorile, transformând-o într-un oraș pustiu. Totul din dorința de a face din Linz capitala culturii mondiale. Și pentru asta trebuiau aduse acolo tot ceea ce reprezenta o valoare în Europa, indiferent că era vorba de picturi, sculpturi sau cărți rare, Ordinul său: "Toate comorile din lume trebuie aduse la Linz", a fost executat cu precizie.

Tot din ordinul lui, a luat ființă Misiunea Specială din Linz - trupa de tâlhari care a furat aur, diamante, bijuterii, tablouri și care avea dreptul să ucidă pe oricine în numele Guvernului german. Pentru depozitarea comorilor, Hitler a construit încăperi blindate. Ceea ce intra în posesia lui se putea considera pierdut. Proprietarii nu mai aveau nici o șansă să-și recupereze bunurile.

Prima victimă a fost baronul Louis von Rotschild, cel mai bogat om din Austria. I-au fost confiscate toate proprietățile, colecția de monede, de o mare valoare, operele de

artă - picturi de Van Dyck, Tintoretto și alții. Toate au ajuns în mâinile naziștilor. A fost prețul pe care familia baronului l-a plătit ca să-și poată părăsi țara. Fără să fie vinovați, ei au dat totul pentru a se salva. În aceste condiții, oamenii înstăriți din Europa, evrei sau nu, au fost cuprinși de panică. Și-au vândut casele și bunurile la prețuri foarte mici, depunându-și banii în conturile elvețiene. Care nu mai erau nici ele sigure. Bancherii elvețieni au fost amenințați să-și pună la dispoziție conturile tuturor celor a căror averi urmau să fie confiscate de nemți. Dar majoritatea bancherilor au refuzat să facă acest lucru.

Ofițerii naziști s-au folosit de toată forța necesară pentru a umple adăposturile antiaeriene cu obiecte de preț, pe care specialiștii nu mai pridideau să le evalueze. A fost nevoie chiar de construirea rapidă a unor noi magazii pentru depozitarea obiectelor capturate. Naziștii au intrat și în posesia operelor de artă de la Luvru și Versailles. Alfred Rosenberg, specialist în artă, a fost însărcinat să confiște moștenirea națională a Franței și să o aducă în Germania. În același timp, din Rusia soseau comorile țarului Alexandru și ale țarinei Ecaterina. Un număr de 427 de muzee și bănci au fost jefuite. Băncile Poloniei și ale Cehoslovaciei au fost golite și două treimi din averea națională a Belgiei și Olandei, confiscate. Până în 1944, naziștii au strâns 15 miliarde de lire sterline.

MĂNĂSTIRILE, TRANSFORMATE ÎN DEPOZITE DE DIAMANTE

Începând cu 1944, au apărut primele semne că fascismul va cădea. Forțele aliate se apropiau de Germania, ceea ce punea în pericol visul lui Hitler, privind Muzeul de la Linz. Naziștii au început să ascundă averile: ocnele de sare

au fost umplute cu aur, mănăstirile au devenit depozite de diamante. Se căutau adăposturi sigure atât pentru obiectele furate, cât și pentru hoți. Complicii lui Hitler au înființat o organizație - ODESSA - care se ocupa cu adăpostirea celor mai căutate persoane. Membrii ODESSA au manipulat aurul prin intermediul unor conturi secrete, cumpărându-și astfel, datorită sistemului bancar, identități noi, în special în America de Sud. Chiar în momentul în care trupele americane și rusești se pregăteau să intre în Berlin, a avut loc cel mai ciudat jaf din istorie. Soldații au primit ordinul să atace Reichsbank din Berlin, să arunce în aer seifurile și să încarce totul în camioane. Lucru executat. Însă, pe drum, aurul și acțiunile, în valoare de peste 200 de milioane de lire sterline, au dispărut. Nu se știe cum. Milioanele pe care și le-au însușit soldații nemți nu au fost recuperate niciodată, iar soldații nu au fost acuzați. Care a fost destinația finală a aurului furat de naziști? Cu siguranță, nu una singură.

Însă nu este foarte greu de a-și da cineva seama că imperii comerciale mari și prestigioase din Europa și SUA au fost înființate din averile obținute din jafurile din timpul celui de-al doilea război mondial. Banii nu mai pot fi recuperați, iar pentru acuzarea celor vinovați este cam târziu. Singurul lucru care se poate face este recunoașterea publică a faptelor. Dosarele aflate în arhiva Serviciilor Secrete Britanice și în Arhiva Națională din Washington - în care se află numele jefuitorilor și crimele săvârșite de ei - vor rămâne secrete. Cel puțin până în prezent așa a fost...

CEI MAI MARI TÂLHARI DIN ULTIMUL DECENIU AU FOST CAPTURAȚI

Membrii bandei de gangsteri algerieni care începuseră să opereze în Paris din 1994 erau înzestrați cu armament ultramodern și pregătiți să ucidă cu sânge rece. Obiectul de interes al bandei îl constituiau familiile bogate, ai căror membri erau sechestrați în propria locuință și uneori torturați până la mutilare pentru a dezvălui codul seifului în care-și țineau banii.

Operațiunile erau plănuite din vreme, cu o rigurozitate specifică acțiunilor de comando. Cei care acționau în interior purtau cagule și mănuși, iar prin stații de emisie-recepție păstrau contactul permanent cu complicii rămași afară pentru a supraveghea zona. De la începutul anului 1993 până în noiembrie 1994, când au dat prima lovitură, bandiții s-au organizat, s-au antrenat și au investit în dotarea cu mijloace de luptă și de transport.

După ce au supravegheat timp de 30 de zile reședința miliardarului Marc Desmoulins (72 de ani), la data de 14 noiembrie 1994, ei au pătruns în casa acestuia, la ora 1.00 noaptea. L-au imobilizat pe Desmoulins, legându-l fedeleș cu bandă adezivă. Pentru că bătrânul nu și-a amintit suficient de repede cifrul seifului, i-au scos majordomului acestuia ochiul stâng cu o linguriță. Jaful a durat șapte minute, iar prada a fost de 36.000 de dolari bani gheață și bijuterii în valoare de 800.000 de dolari.

Peste două luni, au năvălit în plină zi într-un hotel. Personalul hotelului și clienții au fost imobilizați în doar 12 minute de către algerienii care purtau cagule și erau înarmați cu mitraliere. Soția patronului a fost violată în fața bărbatului

ei. Operațiunea le-a adus jefuitorilor 60.000 de dolari și bijuterii aparținând în mare parte clienților, în valoare de 1,5 milioane de dolari.

În luna aprilie 1995, un bancher și soția acestuia au fost legați de pat cu cătușe. După șapte minute, bandiții au plecat cu bijuterii și cu obiecte de artă în valoare de 30 de milioane de dolari.

Trei luni după aceasta, locuința unui fost ministru tunisian al afacerilor externe, Ali el Mamin, a fost jefuită de doi indivizi mascați și înarmați cu arme automate. Pentru a pătrunde în apartament, ei au escaladat cele patru etaje ale blocului, pătrunzând în clădire printr-o fereastră deschisă, care dădea într-o curte interioară. Peste 25 de minute, ei au plecat cu 500.000 de dolari, bijuterii valorând 1,2 milioane de dolari și 25 de picturi celebre, estimate la 500.000 dolari fiecare.

Douăsprezece zile mai târziu, la data de 14 august 1995, la ora prânzului, Hélène Duvasse, o renumită decoratoare, intrând în casă, a fost întâmpinată de cinci indivizi mascați, care au imobilizat-o. Unul dintre ei a amenințat-o că o va desfigura dacă nu le dă banii și obiectele de valoare din seif. Ei au părăsit locuința Hélènei cu toate bijuteriile sale, valorând 250.000 de dolari.

În noiembrie 1995, patru bandiți au atacat-o pe Irma Garven în sediul casei sale de modă. Amenințați de două mitraliere îndreptate spre ei, angajații și atașatul de presă al Irmei Garven au asistat neputincioși la torturarea patroanei lor, căreia i s-au înfipt ace sub unghii, pentru a mărturisi mai repede unde își ține banii. Prada a constat în bijuterii în valoare de două milioane de dolari, 20.000 de dolari, bani lichizi, cărți de credit și cecuri.

În februarie 1996, Martha Barrière, văduva fostului președinte al cazinoului din Deauville, a fost atacată de trei membri ai bandei, care, după ce au deconectat sistemul de

alarmă, au pătruns în locuința acesteia în timpul nopții. Personalul, format din trei persoane în vârstă, a fost imobilizat și jefuit, iar Martha, care își pierduse cunoștința, a fost arsă cu țigara pentru a-și reveni. Ea și-a deschis seiful în care bandiții au găsit doar 2000 de dolari și bijuterii valorând 25.000 de dolari.

Până în luna iunie, banda a studiat următoarele victime și a pus la punct planurile de acțiune. Altă țintă a atacului lor a fost Simone del Duca, văduva unui magnat al presei. Aceasta își angajase doi bodyguarzi și locuia împreună cu aceștia și cu personalul ei de serviciu, într-un apartament cu 14 camere situat într-un imobil de pe strada Emile-Acollas, frecvent patrulată de poliție. Pe doi iunie, la miezul nopții, întorcându-se acasă, nici Simone, nici bodyguarzii nu au acordat atenție celor trei bărbați care conversau pe palier cu o femeie învesmântată într-un mantou elegant. Când bodyguardul a descuiat ușa, cei patru s-au năpustit asupra lor, îmbrâncindu-i în apartament. Atât Simone, cât și bodyguarzii, împreună cu cele patru angajate au fost legați de scaune cu bandă adezivă și amenințați cu tortura pentru a mărturisi unde își păstrează valorile. În seiful Simonei, jefuitorii au găsit bijuterii în valoare de 3,5 milioane de dolari, iar la plecare i-au luat Rolls-Royce-ul, pe care l-au urcat într-un camion. A doua zi, la prânz, Simone del Duca a fost eliberată de niște prieteni care, alarmați de faptul că nu răspundea nimeni la telefon, au spart ușa apartamentului. Simone a fost cea dintâi care a putut descrie poliției figura unuia dintre agresori, și anume pe cea a femeii pe care o reținuse, înainte ca aceasta să-și pună cagula.

La acea dată, poliția știa deja că în bandă se află și femei, întrucât primise o știre confidențială de la un informator. Această informație se referea la un anume Djamel Bougchiche (42 de ani) și la faptul că el pregătea banda în vederea jefuirii rețelei de magazine de bijuterii "Boucheron".

Această operațiune a fost caracterizată de comisarul Jules Jobie drept "lovitura secolului". Djamel Bougchiche era un emigrant algerian care își constituise o echipă specializată în agresarea și jefuirea victimelor la domiciliul lor. Bougchiche ispășise deja o condamnare de 30 de luni de închisoare pentru spargerea cu mâna armată a unui magazin de bijuterii, fiind eliberat la sfârșitul anului 1992.

Urmărindu-l pe Bougchiche, polițiștii au descoperit că el se întâlnea frecvent cu traficantul de droguri Abdelkader Benamara, recent eliberat din închisoare.

"Când am început urmărirea lui Djamel Bougchiche și a lui Abdelkader Benamara, nu-mi dădeam seama unde vor duce ițele, dar, cu timpul, nume noi se adăugau pe lista noastră: Djamel Chalibi (28 de ani), Hamid Younsi (36 de ani), ambii cu antecedente penale, precum și două femei: Karina Sadaui (30 de ani) și Jamina Sahouane (31 de ani), numită Mina, fostă prostituată și tăinuitoare de droguri. Mina era cea mai inteligentă și avea o duritate greu de imaginat. Respectată și temută de toți ceilalți, ea devenise creierul bandei", a declarat comisarul Jobie. Legătura dintre banda de gangsteri și lumea bună era realizată prin Ahmed Lahcene, un gangster integrat în burghezia pariziană.

La începutul lunii octombrie 1996, membrii echipei lui Djamel Bougchiche s-au instalat, strategic, la două hoteluri, în vecinătatea locuinței familiei Boucheron. Alain Boucheron era proprietarul unei rețele de magazine de bijuterii și obiecte de artă din Place Vendôme, cifra lui de afaceri ridicându-se la 100 de milioane de dolari pe an.

Concomitent, Boucheron a început să fie supravegheat și de poliție. Patru echipe aflate în mașini cu geamuri fumurii se schimbau la ore diferite din zi și din noapte pentru a observa atât mișcările lui Boucheron, cât și activitatea gangsterilor. La sfârșitul lunii noiembrie 1996, polițiștii au sesizat că pregătirile pentru atacul îndreptat împotriva lui

Boucheron se apropiau de sfârșit. Bougchiche le adusese camarazilor săi două valize cu arme. Două mașini cu geamuri fumurii parcate în locuri retrase așteptau începerea acțiunii. Prima fusese plasată la 30 de metri de domiciliul lui Boucheron, iar cealaltă, identică, la periferia Parisului, pentru a-i deruta pe eventualii urmăritori. Familia Boucheron nu bănuia nimic.

Pe 17 decembrie 1996, 70 de polițiști care împânziseră zona sub diferite deghizări i-au interceptat pe cei 11 membri ai bandei. Deși au opus rezistență, bandiții au fost arestați.

La domiciliile lor au fost descoperite arme sofisticate, cătușe și stații de emisie-recepție reglate pe frecvența poliției, precum și 30 kilograme de heroină.

Poliția a recuperat bunuri în valoare de 40 de milioane de dolari, restul obiectelor furate fiind vândute de bandiți prin mijlocitori, la prețuri derizorii.

ȘI-AU UCIS CAMARAZII DUPĂ CE JEFUISERĂ O BANCĂ DIN CHICAGO

Linda Hogerty (26 de ani), Madeleine Norton (27 de ani), Joseph Cushery (29 de ani) și Anthony Groves (26 de ani) se cunoșteau încă din copilărie, când se jucau împreună pe străzile orășelului Duluth, situat în nordul SUA, în statul Minnesota. Erau buni prieteni și își juraseră să nu se despartă niciodată. Când Linda a împlinit 16 ani, și-a dat seama că era îndrăgostită de Joseph și, nu după mult timp, a devenit amanta lui. Cam în aceeași perioadă, și Madeleine a devenit iubita lui Anthony. Prietenia dintre cei patru era acum și mai strânsă. Nu trecea nici o zi fără să se întâlnească, făcând planuri de viitor. Voiau să părăsească orașul, să-și facă o

situație în altă parte, însă nu aveau bani.

Totuși, în aprilie 1992, exact în ziua în care Linda împlinea 21 de ani, toți patru au dispărut de acasă, luând cu ei toate economiile părinților lor, care însumau ceva mai mult de 5000 de dolari. Călătorind timp de trei zile făcând autostopul și dormind pe unde apucau, ei au ajuns, în cele din urmă, în Chicago.

Inițial, au închiriat o locuință pentru toți patru. După câteva săptămâni și-au dat seama însă că vor trebui să-și găsească slujbe pentru a se putea întreține. Joseph a reușit să obțină un post de lăcătuș, iar Anthony s-a angajat ca ospătar într-un fast-food. Totuși, ei câștigau puțin, astfel că, la un moment dat, fetele au realizat că nu aveau încotro și era necesar să muncească și ele. Cea mai comodă meserie era cea de prostituată și, cu puțin efort, ele au reușit să-i convingă pe partenerii lor că altă soluție nu aveau. După ce au făcut trotuarul timp de câteva săptămâni, câștigând sume destul de mici, au fost remarcate de un client, care era patronul unui club de noapte. Acesta le-a propus să lucreze pentru el, luându-și angajamentul că le va găsi clienți care vor plăti mai bine. Linda și Madeleine au acceptat.

După mai puțin de trei luni, Linda a primit o altă propunere, de la unul dintre clienții ei, producător de filme pornografice: dacă accepta să joace în filmele lui, ar fi primit cu cel puțin 1000 de dolari mai mult decât câștiga ca prostituată. Astfel, Linda și Madeleine s-au despărțit: cea din urmă a rămas să lucreze în continuare pentru patronul clubului de noapte, în timp ce Linda a acceptat propunerea producătorului. Numai în timpul lucrului erau despărțite, fiindcă locuiau în continuare împreună.

Anthony nu a lucrat prea mult timp ca ospătar. Făcându-și relații, el s-a angajat ca lucrător vamal. Acum câștiga mai mulți bani, astfel că s-a mutat, împreună cu Madeleine, într-o locuință nouă, iar femeia nu mai era nevoită

să se prostitueze. Nu la fel se petreceau lucrurile în apartamentul ocupat de Linda și Joseph. Acesta din urmă nu câștiga prea mult ca lăcătuș, astfel că Linda era nevoită să joace în continuare în filme porno. Joseph obișnuia ca, din când în când, să mai fure diverse obiecte de prin magazine. Un timp, a făcut acest lucru cu mare atenție, pentru a nu fi prins, însă ulterior a lăsat prudența la o parte, ceea ce a făcut ca, până la urmă, să fie arestat.

În timp ce Joseph își ispășea pedeapsa de un an de închisoare, Anthony a fost concediat, deoarece fusese prins exact în momentul în care încerca să sustragă o cantitate de marfă din vamă. A scăpat doar cu o amendă, însă și-a pierdut slujba. El și Madeleine au început s-o ducă din nou greu, iar femeia și-a reluat meseria de prostituată.

CEI PATRU AU FURAT 10 KILOGRAME DE AUR DINTR-O BANCĂ DIN CHICAGO !

După ce a fost eliberat din închisoare, Joseph și-a căutat de lucru, însă cei cu cazier nu erau bine văzuți. Pentru că nu-și mai puteau permite să achite chiria a două locuințe, Madeleine și Anthony s-au mutat din nou în micul apartament al prietenilor lor. În câteva luni, toți patru ajunseseră la sapă de lemn. Anthony și Joseph nu-și puteau găsi slujbe, Linda începuse să fie din ce în ce mai prost plătită pentru rolurile din filmele porno și, colac peste pupăză, Madeleine se îmbolnăvise de pneumonie, iar banii cheltuiți pe medicamente îi sărăciseră de tot. "Nu o mai putem duce așa !" a spus într-o seară Joseph. "Trebuie să facem ceva, să obținem mai mulți bani !" Astfel, cei patru au pus la cale jefuirea unei bănci. Pregătirile au durat câteva săptămâni, timp în care ei și-au strâns toate informațiile necesare. De asemenea, profitând de faptul că Joseph, cât fusese la închisoare, își făcuse câte-

va relații printre pușcăriași, au obținut de la o astfel de cunoștință niște acte de identitate false, pe care urmau să le folosească după ce jefuiau banca, pentru a ieși din țară.

Banca pe care puseseră ochii nu era mare și, de aceea, nici sistemul ei de securitate nu corespundea celor mai înalte standarde. Pentru Anthony, care era pasionat de electronică, identificarea modului de funcționare a sistemului de alarmă a fost o joacă. Pândind nopți de-a rândul prin preajma băncii, ei au reușit să-și dea seama cum era păzită clădirea. Nu erau decât doi paznici, dintre care unul avea post fix, la intrare, iar celălalt patrula în jurul băncii. Vizitând de câteva ori banca cei patru au întocmit un plan al acesteia, în funcție de care și-au format o părere asupra locului în care s-ar fi putut afla seifurile.

Astfel, ei au hotărât să jefuiască banca în noaptea de 12/13 aprilie 1997, după care să părăsească orașul și să se ascundă un timp.

În noaptea respectivă, în jurul orei 1.00, cei patru s-au înființat la bancă. Joseph s-a deplasat până în spatele clădirii, unde l-a pândit pe paznicul care patrula. Când acesta a ajuns în dreptul lui, Joseph l-a pocnit în cap cu o cheie franceză. Acesta s-a prăbușit pe loc. Joseph l-a legat cu iuțeală și i-a îndesat un căluș în gură. În acest timp, Anthony s-a ocupat de paznicul din fața intrării, pe care l-a imobilizat în același mod și a chemat-o pe Madeleine, care aștepta puțin mai departe, în mașina condusă de Linda. Folosindu-se de experiența sa de lăcătuș, Joseph a reușit să deschidă ușa băncii în mai puțin de un minut. După ce toți trei au intrat, Anthony a deconectat sistemul de alarmă, după care s-au îndreptat cu toții către seifuri. Joseph a reușit destul de repede să descuie un seif, însă în acesta se aflau bani. Se deciseseră să nu fure bancnote, fiindcă acestea erau cu siguranță înseriate și nu ar fi putut scăpa de ele fără să riște să fie prinși. Într-un alt seif însă, pe care l-au spart folosind

explozibil, se aflau 10 kilograme de aur, în lingouri. Le-au pus în geanta de voiaj pe care o aduseseră cu ei. N-au încercat să deschidă și alte seifuri. Au părăsit în fugă banca, s-au urcat în mașină și au demarat în trombă. Cei doi bărbați au împărțit aurul și s-au înțeles să se întâlnească după șase luni, în orașul mexican Chihuahua. La gară, s-au despărțit. Joseph și Linda au luat primul tren care mergea în nordul SUA, iar ceilalți s-au îndreptat spre sud. Ei și-au abandonat mașină pe lângă gară.

SPĂRGĂTORII ȘI-AU SCHIMBAT IDENTITATEA ȘI ÎNFĂȚIȘAREA !

Când au coborât în orașul Hettinger (North Dakota), Linda și Joseph erau de nerecunoscut. Linda, care acum se numea Audrey Haxon, purta o perucă blondă, cu părul lung, avea ochelari și era îmbrăcată cu niște haine lungi și lălâi, total diferit de cele pe care obișnuia să le poarte în mod normal. Joseph, al cărui nume era Hanibal Haxon și se dădea drept soțul Lindei, își răsese barba și mustățile și purta, la rândul lui, o perucă cu părul ceva mai lung, șaten. Era îmbrăcat într-o salopetă veche.

Prima grijă a celor doi "soți" a fost să-și caute o locuință temporară. Norocul le-a surâs. Exact în ziua în care au sosit, au aflat, în localul în care se opriseră să mănânce ceva, că o bătrână bogată din orășel tocmai anunțase că dorește să angajeze două persoane care să-i îngrijească grădina. Linda și Joseph s-au prezentat la locuința femeii și au fost angajați pe loc, deși nu aveau nici o scrisoare de recomandare. I-au prezentat Eleonorei Brooke, noua lor stăpână, actele de identitate false, care nu i-au trezit bătrânei nici o suspiciune. Noua lor locuință se afla chiar pe proprietatea acesteia. Era o căsuță mică, situată într-un loc mai

retras, exact cum doriseră.

Între timp, Madeleine și Anthony ajunseseră în Carlsbad (Texas), un orășel aflat în sudul SUA, și-și schimbaseră identitatea în Annabell și Leonard Ostrey. Cum au ajuns, s-au angajat la o fermă din orășelul respectiv, ca îngrijitori de animale. Și ei își schimbaseră înfățișarea: Madeleine avea acum părul scurt, creț și negru, iar ochii ei deveniseră căprui, datorită lentilelor de contact. Anthony avea părul blond-șaten și purta ochelari cu rame groase. Nimeni n-ar fi bănuit vreodată că ei erau autorii jefuirii unei bănci din Chicago, despre care se scria în ziare. Tot ce aveau de făcut era să aștepte să mai treacă un timp, pentru ca lucrurile să fie uitate, apoi să găsească omul potrivit căruia să-i vândă aurul și să plece în Mexic. Lingourile le ascunseseră bine, într-o groapă făcută pe pășunile fermierului. Își făcuseră chiar și un plan pentru momentul când aveau să preschimbe aurul în bani: din discuțiile celorlalți locuitori de la fermă, aflaseră că în închisoarea dintr-un oraș vecin se afla un criminal bine cunoscut, care reușea să facă în continuare afaceri nedepistate de poliție. Tot ce aveau de făcut era să ia legătura cu acest individ, cu care să încheie afacerea. Madeleine și Anthony locuiau acum într-o căsuță de pe proprietatea fermierului și, chiar dacă nu aveau cele mai bune condiții de viață, erau mulțumiți.

În acest timp, Linda și Joseph au ajuns la concluzia că aurul pe care îl aveau nu era suficient ca să se îmbogățească și să ducă o viață lipsită de griji. S-au gândit că și-ar fi putut asigura viitorul dacă puneau mâna și pe aurul prietenilor lor. "De ce să ne mulțumim cu 5 kilograme de aur dacă putem avea de două ori mai mult?!" a declarat ulterior Joseph.

LINDA ȘI JOSEPH ȘI-AU UCIS PRIETENII ȘI LE-AU FURAT AURUL!

Astfel, ei au pus la cale un plan. Știau în ce oraș se stabiliseră Madeleine și Anthony și acum trebuia doar să se deplaseze până acolo și, fără a trezi vreo suspiciune, să afle unde locuiau. Zis și făcut. Mai aveau doar să găsească un om căruia să-i vândă aurul. L-au găsit repede. Au aflat, întâmplător, de la barmanul unicului local mai acătării din orășel, că există în zonă un indian care se ocupa de afaceri ilegale cu aur. L-au întâlnit într-una din seri și au convenit ca, în noaptea de 31 iulie, să se întâlnească într-un orășel din Presidio, orășel situat la granița cu Mexicul, pentru a-i preda 10 kilograme de aur și a primi de la el 100.000 de dolari.

Pe data de 31 iulie, Linda și Joseph au plecat către Carlsbad. Au ajuns în miezul zilei, când orășelul era pustiu, toți oamenii fiind plecați la muncă. Au intrat în primul bar întâlnit în cale și, în timp ce-și beau cafeaua și mâncau gogoși, l-au întrebat pe barman dacă știa ceva de cei doi prieteni ai lor. Foarte îndatoritor, barmanul le-a spus atât unde lucrau cei doi, cât și unde locuiau. În bar se mai afla însă un bărbat care, auzind discuția, le-a spus celor doi că el lucrează la același fermier și s-a oferit să-i conducă la casa soților Ostrey. Odată ajunși în fața casei respective, bărbatul i-a părăsit, spunându-le că vor mai avea de așteptat, întrucât la fermă se lucra până seara.

Cei doi s-au postat la pândă în preajma casei lui Madeleine și Anthony. Aceștia au apărut în jurul orei 20.00. Erau obosiți, pentru că munciseră toată ziua. Linda și Joseph au așteptat să se înnopteze, pentru a nu risca să fie observați de cineva. În jurul orei 23.00, ei s-au strecurat în casă. Descuiatul ușii n-a fost o problemă pentru Joseph. Fără să

facă nici un zgomot, cei doi au ajuns în dormitor. Madeleine și Anthony dormeau duși. Conform planului prestabilit, Linda s-a năpustit asupra Madeleinei, iar Joseph asupra lui Anthony. Le-au astupat gurile, pentru a nu țipa, după care i-au legat fedeleș. Cei doi încă nu se dezmeticiseră și habar n-aveau cine erau agresorii. S-au lămurit când, simțind amândoi tăișul câte unui cuțit la gât, au auzit întrebarea șuierată de Joseph: "Unde este aurul ?" Șocați, ei au refuzat să le ofere informația cerută. Fără să stea pe gânduri, Joseph i-a înfipt lui Anthony cuțitul în inimă, după care i-a strigat Madeleinei: "Vrei să pățești la fel ? Du-ne imediat la locul unde ați ascuns aurul !" Terifiată, femeia a început să plângă și a acceptat să-i conducă pe agresori la ascunzătoare. Însoțiți de Madeleine, pe care Joseph o mâna de la spate cu cuțitul, cei doi au ajuns la locul cu pricina. Au dezgropat aurul, l-au pus în geantă și s-au întors în casă. Acolo, Joseph a înfipt cuțitul în gâtul Madeleinei. Femeia a murit, horcăind, câteva minute mai târziu. După aceea, Linda și Joseph au făcut dezordine prin locuință și au luat tot ce au găsit mai de preț: 1200 de dolari, două ceasuri și o brățară de aur, vrând astfel să dea impresia că motivul crimei fusese jaful. Cei doi criminali s-au îndreptat apoi în grabă spre gară și au luat primul tren către Presidio. Au încheiat tranzacția cu indianul și, în aceeași noapte, au trecut granița în Mexic.

După comiterea jafului din Chicago, cu ajutorul descrierilor făcute de paznicul de la intrarea în bancă, polițiștii au întocmit portretele-robot ale spărgătorilor. Folosindu-se de datele pe care le aveau arhivate în computere, ei l-au identificat pe Joseph, care avea antecedente penale. Deplasându-se la domiciliul lui, au aflat de la ceilalți locatari ai imobilului numele amantei lui, precum și ale celor doi prieteni ai lor, Madeleine și Anthony. Toți patru au fost dați în urmărire generală, dar nu au putut fi descoperiți. La un moment dat, bănuind că își schimbaseră identitățile, polițiștii

au interogat mai multe persoane care se ocupau cu procurarea de acte de identitate false. Astfel, una dintre acestea a mărturisit că le făcuse rost de acte celor patru spărgători și le-au spus ofițerilor care erau noile lor nume. În aceeași zi, polițiștii au răspândit, pe tot teritoriul SUA, afișe cu fotografiile lor și cu numele de împrumut. Drept urmare, polițiștii din Carlsbad au semnalat crimele petrecute în oraș, ale căror victime erau două dintre persoanele căutate. Apoi, un vameș din Presidio a raportat că Linda și Joseph ieșiseră din țară cu câteva zile în urmă. Ei au fost dați în urmărire prin Interpol și, pe data de 20 august, au fost arestați în orășelul Chihuahua din Mexic.

După un interogatoriu de cinci ore, Linda și Joseph și-au recunoscut faptele. "Ne săturaserăm de viața plină de lipsuri! Voiam să ne căsătorim, iar acum, datorită noilor acte, eram deja căsătoriți! Ne doream mulți copii, însă, în situația în care eram, n-am fi avut cu ce să-i creștem. Mexicul și banii obținuți ne-ar fi oferit șansa să ducem un trai lipsit de griji. E adevărat, am făcut o greșeală ucigându-i pe Madeleine și pe Anthony. Erau totuși prietenii noștri și, în plus, dacă-i lăsam în viață, poate că aveam șansa de a nu fi descoperiți. Acum s-a ales praful de toate planurile noastre și de toți banii!" a declarat Linda.

Linda Hogerty și Joseph Cushery au fost repatriați și sunt acuzați de crimă de gradul I, jaf, fals și uz de fals și riscă să fie condamnați la închisoare pe viață.

"CEI NOUĂ MAGNIFICI"

Dacă ar fi existat un Oscar al jafului, banda pe care poliția franceză a reușit să o neutralizeze la 27 decembrie 2000 la Paris ar fi avut toate motivele să-l pretindă, devansând toate clasicele ficțiuni. Chiar dacă - ba cu atât mai mult cu cât "Cei nouă magnifici", cum le plăceau să se autointituleze - se inspiraseră, în fărădelegile lor, chiar din modelele puse la dispoziție de marele ecran.

Oricum, palmaresul lor este unic: timp de patru ani au semănat teroarea în Franța și Spania, acumulând o pradă de aproximativ 50 de milioane de dolari. Perfect organizate, impecabile ca logistică (fiecare bandit purtând cu sine câte 20 de kilograme de instrumentar criminal de înaltă tehnologie), jafurile celor nouă se încheiau în cel mult patru-cinci minute, după care dispariția de la locul faptei era aproape instantanee, pentru a se regăsi cu toții a doua zi dimineața într-o sală de gimnastică. Echipa trebuia să fie într-o perfectă formă fizică și nimănui nu-i era permis să chiulească, sub nici un motiv, de la antrenamente.

Șeful bandei se numește Daniel Bellanger și se află acum după gratii, împreună cu acoliții săi. Dacă am putea, fără să greșim, l-am reboteza "Robert de Niro", pentru că loviturile sale - zece la număr între 1996 și sfârșitul lui 2000 - s-au inspirat din două producții cinematografice de succes ale celebrului actor italo-american: "Heat" și "Ronin", al cărui fanatic admirator a mărturisit că este.

De pildă, automobilul Audi A8 folosit pentru a dispărea cu prada este același model (an de fabricație, culoare, amenajări pe comandă) cu cel folosit în filme de Bob de Niro, în vreme ce numele de cod folosite de "Cei nouă magnifici" sunt toate copiate după cinematica hollywoodiană. Acestea

sunt, desigur, similitudinile cele mai evidente. Pentru că, spre a dezlega în întregime misterul - care-i învăluie încă pe Bellanger & Co. - va trebui să aşteptăm derularea procesului. Un lucru fiind însă de pe acum limpede, dacă este să dăm crezare lui Daniel Bernabe, şeful Poliţiei judiciare catalane, o persoană care se pricepe să judece asemenea oameni: "Sunt cei mai buni. Nu credeam să poată exista o asemenea echipă. Am avut multe de învăţat de la ei."

Într-adevăr, un "Dream Team", denumire care nu este, iarăşi, un artificiu jurnalistic, pentru că reprezintă o a doua poreclă pe care spărgătorilor le plăcea să şi-o dea. Pentru că şi în lumea crimei, ca şi în baschet, "maeştrii" ştiu să puncteze de la distanţă.

Dar cum i-a selecţionat Daniel Bellanger, 43 de ani, pe ceilalţi opt? E întrebarea pe care şi-o pune, într-o lungă corespondenţă din Barcelona, cotidianul britanic "The Guardian", fără ca nimeni, deocamdată, să poată răspunde.

Fapt este că avem de-a face cu o echipă atletică, în care "miezul tare" îl constituie câţiva foşti sportivi de performanţă, între care doi foşti celebri jucători de rugby de la Perpignan: Jean-Jacques Naudo şi Karim Maloum - acesta din urmă fiind primul locotenent al lui Bellanger. Nu trebuie uitaţi aici Michel Crutel (ucis la Algeciras, în timpul unui raid împotriva narcotraficanţilor locali pentru a recupera o datorie de 300 kilograme de haşiş) şi Bruno Celini, care locuia la Budapesta...

Ce i-a unit oare, în afară de sport şi de o irezistibilă atracţie a riscului? Şi cum se explică absenţa cronică, din grupul lor, a femeilor, fapt cu totul neobişnuit la răufăcători de vârsta şi de anvergura infracţională a celor nouă?

Dar, să începem cu începutul. Primul jaf - la 23 decembrie 1996 - are loc la Creteil, în suburbiile Parisului. Banda devastează camioneta blindată a unei firme transportatoare de valori, alegându-se cu o pradă de 15 milioane

de franci. Operațiune rapidă și de eficiență maximă, ceea ce denotă și existența unor informații foarte exacte privind natura transportului, traseul, sistemul de securitate.

Cinci zile mai târziu, un "bis" la Limoges, care este de natură să aducă "Dream Team"-ului pe cale de a se naște un veritabil premiu de virtuozitate, determinându-i pe polițiști să deschidă un capitol cu totul nou în materie de mod de operare. Nu atât în privința blocării autovehiculului-țintă - făcut literalmente sandwich între două camioane, cât în modalitatea prin care i-au împiedicat pe însoțitorii valorilor să deschidă focul, amplasând pe flancurile dubei două bare magnetice. Apoi, o mică încărcătură explozivă a făcut o breșă în blindaj, personalul de siguranță, terorizat, neavând alternativă la predarea banilor.

Fapt de notat în ciuda violenței extreme a acțiunilor, în ciuda ușurinței cu care n-au ezitat să folosească fie Kalașnikovul, fie bazooka, fie alte arme de război - la arestare le-a fost confiscat un întreg arsenal -, în patru ani de jafuri cei nouă magnifici n-au ucis pe nimeni. "Pură întâmplare" - crede polițistul Daniel Bernabe - căci, cu toate că "nu căutau crima, dacă ar fi fost cazul, n-ar fi ezitat să o facă."

Pentru atacul care avea să-i fixeze pentru totdeauna în antologia universală a jafurilor, trebuie așteptat sfârșitul verii lui 1998. La 13 august, la Perpignan, în Catalunia franceză, aterizează un Airbus venit din Franța. La bord se află 106 pasageri. Dar nu aceștia îi interesează, ci milioanele de pesetas aflate în compartimentul pentru transportul valorilor. Comandoul - cinci persoane - folosește o camionetă pentru a pătrunde în incinta aeroportului, ca să blocheze calea avionului pe cale de a-și încheia manevra de aterizare. În primul moment, din cauza uniformelor pe care bandiții de poartă, echipajul îi ia drept niște lucrători aeroportuari. "Neînțelegere" pe care un panou pe care scrie "Opriți motoarele, este un jaf" o lămurește rapid. Și, pentru ca să nu

fie loc de echivoc, bandiții deschid focul. Aeronava oprește, ușa se deschide. Patru "păianjeni" cu genți în spate se aruncă spre plasa metalică ce îi separă de comoară. După două minute și 48 de secunde, autovehiculul bandei redemarează în trombă.

Același scenariu, același deznodământ, și în 1999, pe aeroportul spaniol din Malaga, ținta fiind, de această dată, o supercolecție de diamante.

Și lista e lungă: Courbevoie, Frepillon, Orly (unul din rarele eșecuri) și Vert le Grand, unde "Dream Team"-ul folosește un buldozer ca să forțeze camera blindată a unei bănci.

Apoi, pe neașteptate, prăbușirea.

La 27 decembrie 2000, banda recidivează la periferia capitalei franceze, încercând să dispară în necunoscut, pe autostrada Paris-Lyon. Dar întâmplarea a decis să le joace o festă, introducând în scenariu un nou personaj, clasicul automobilist curios, caruia i se pare straniu că, în autovehiculul care tocmai l-a depășit, pasagerii călătoresc cu cagule pe față. Îi va urmări deci până la ascunzătoare, după care va telefona la poliție: "Căutați cumva niște jefuitori" ? "Da, domnule" "Îi găsiți la adresa..." Câteva ore mai târziu, discipolii lui De Niro se aflau în arest. Happy-end-ul, propriu filmelor americane, fiind de-acum pentru ei cu totul improbabil: procurorul va cere o pedeapsă de 30 de ani închisoare și - sunt motive să credem - judecătorii parizieni îi vor îndeplini dorința.

"CU SÂNGE RECE"

Este riscant să încercăm să vă spunem povestea lui Perry Smith și Richard Hickock și a masacrului familiei Clutter, căci ea este de-acum celebră datorită admirabilului reportaj realizat de scriitorul american Truman Capote, în romanul său intitulat "In cold blood" ("Cu sânge rece"). Tuturor celor care vor să înțeleagă aspectele psihologice și sociologice ale acestei afaceri, le vom recomanda să apeleze la lectura cărții.

Acestea fiind zise, caracteristica esențială a afacerii, așa cum a decelat-o admirabil Truman Capote, constă în confruntarea dintre două Americi. De o parte, familia Clutter, proprietara unei exploatări agricole, la Holocomb, în Kansas. Patru persoane trăiau în frumoasa căsuță din bârne, curățică și zugrăvită în alb: tatăl, Herbert Clutter, 48 de ani în 1959, 20 de ani de muncă în spate, nefumător, nebăutor, soția sa, Bonny, și doi din copiii lor: fiica, Nancy, 16 ani, și fiul, Kenyon, 15 ani. O veritabilă familie-model. Și mai ales, de un puritanism și de un conservatorism exemplare, ceea ce, în Middle-West-ul american, nu este lucru rar. Clutter îi refuzase fiicei sale logodna cu un tânăr catolic, pentru că era metodistă. Nancy, al cărei spirit contestatar nu era trăsătura sa dominantă, s-a supus cuminte. Pe de altă parte doi indivizi "de nimic", fără rost, fără morală, nefericiți ai sorții: Dick Hickock, 28 de ani, păr șaten, figură inexpresivă tată a trei copii. De două ori divorțat. Complicele lui, Perry Smith, în vârstă de 31 de ani, moștenise de la mama lui, o indiancă Cherokee, pielea întunecată, părul negru și lucios. Scund, cu picioare scurte și deformate de un accident de motocicletă. O copilărie lamentabilă. Mama bea și se prostituează. Fratele și una din surorile sale se sinuciseseră. El însuși cunoscuse

cariera îndoielnică, bazată pe lovituri și umilințe de tot felul, a orfelinatelor religioase și a Armatei Salvării, războiul din Coreea, tribunalul militar pentru nesupunere și alte condamnări în civilie. În închisoare îl cunoscuse pe Dick Hickock, condamnat la rândul lui pentru furt.

Aceste două Americi n-au nimic în comun. Și, în general, se ignoră. Se vor întâlni într-un punct, în noaptea de 14 noiembrie 1959. În chip simbolic, una o va extermina pe cealaltă.

A doua zi e duminică. Două din prietenele lui Nancy Clutter vin s-o ia la masă. Nimeni nu răspunde și totuși mașinile familiei sunt acolo. Cele două tinere intră în casă și descoperă drama. Nancy și mama ei zac în camerele lor. Toți au fost uciși prin împușcare, Herbert având în plus gâtul tăiat. Toți sunt legați. Toți, în afară de Nancy, au gura lipită cu leucoplast.

Șeriful Al Dewey începuse ancheta, deși nu existau urme, în afara uneia de încălțăminte. Familia Clutter n-avea dușmani. Logodnicul refuzat al lui Nancy se supune de bună voie testului cu detectorul de minciuni și este declarat nevinovat.

Și totuși, în afara asasinilor, exista un om, unul singur pe lume, care, îndată ce auzi știrea la radio, știu că deținea adevărul despre această afacere sau, cel puțin, că poseda un indiciu decisiv. Și indiciul acesta se hotărî să-l negocieze. Acest om, Floyd Wells, era încarcerat la penitenciarul din Leavenwort (Kansas). Cu zece ani în urmă, fusese muncitor la ferma familiei Clutter. De atunci, avusese ocazia să vorbească despre ea, mai ales unui codeținut, pe nume Dick Hickock. Frumoasă lovitură ar fi, fără martori, comentase atunci Hickock. Floyd Wells ceruse să-l vadă pe director.

Polițiștii știau acum că se aflau pe calea cea bună. Se feriră însă să aducă faptul la cunoștința presei, dar trimiseră colegilor lor din 17 state semnalmentele lui Hickock și Smith.

După ce străbătuseră, cu o mașină furată, vestul Statelor Unite, Hickock și Smith, neintuind primejdia, se întorseseră în Kansas, semnând peste tot cecuri fără acoperire. Apoi, trecuseră în Mexic, se întorseseră iar în California pentru a ajunge în Las Vegas, unde o patrulă de poliție îi va aresta pe 30 decembrie 1959.

Smith, primul, va sfârși prin a mărturisi și prin a face o relatare amănunțită a asasinării celor patru. Nu le fusese deloc greu, în seara de 14 noiembrie, să intre în ferma familiei Clutter și să neutralizeze întreaga familie. Informațiile lui Wells se dovediseră corecte, în afară de una singură, dar esențială: n-aveau seif și nu păstrau bani în casă. Crima le adusese drept pradă un tranzistor și 40 de dolari. "Zece dolari de fiecare viață", avea să comenteze procurorul la procesul lor.

După ce scotociseră prin casă, cei doi complici ezitaseră asupra destinului victimelor. Hickock, se pare, fusese cu ideea să o violeze pe Nancy Clutter. Smith l-a împiedicat, dar el va fi cel care, într-o criză subită de furie, va ucide cu mâna lui întreaga familie.

Procesul, care s-a desfășurat la Garden-City (Kansas) în martie 1960 a fost rapid. Avocații au încercat să pledeze că Smith, deși declarat iresponsabil, ar fi comis crimele într-o stare de demență trecătoare, de eclipsă mentală de tip schizofrenic. Argument care va veni în contradicție cu legislația din Kansas asupra iresponsabilității, cu convingerea juraților și, în sfârșit, cu ideea de premeditare.

Hickock și Smith au fost amândoi declarați vinovați și condamnați la moarte, execuția fiind fixată pe 13 mai 1960. Dar, timp de cinci ani, avocații lor, uzând de toate procedurile apelurilor ulterioare, amânară de patru ori la rând data execuției. Vor fi spânzurați, în cele din urmă, la Leavenworth, pe 14 aprilie 1965, imediat după miezul nopții.

ȘI REGII POT FI... FURAȚI

Iunie 1994, Riadul, capitala Arabiei Saudite, este foarte puțin populată din cauza temperaturilor extrem de ridicate. Familia regală și oamenii de afaceri se află la Djeddah sau în străinătate. Prințul moștenitor al tronului, Faysal bin Fahd ibn Abdul Aziz, se odihnea într-o stațiune de la Marea Roșie. Din cauza absenței membrilor familiei regale, gărzile erau mai puțin vigilente; în Arabia Saudită, persoanele sunt mult mai protejate decât bunurile materiale.

În cei șapte ani de când se afla în serviciul casei regale saudite, Kriangkrai Techamong a câștigat încrederea stăpânilor săi princiari. Alți 250.000 de thailandezi, compatrioți de-ai săi, lucrau în regatul saudit, fiind prețuiți pentru discreția, politețea și priceperea lor desăvârșite, care îi făceau niște servitori de neprețuit. Pakistanezii și egiptenii lucrau în special în armată, construcții sau lucrări publice.

Cinci thailandezi și un filipinez se aflau în serviciu în palatul prințului în dimineața în care Kriangkrai Techamong a observat mișcările tehnicianului filipinez care manipula sistemul de securitate al seifului în care se aflau depuse bijuteriile prințului. Decizia a fost luată pe loc: va fura aceste bijuterii și va duce, împreună cu familia sa, o viață de lux. Picături de sudoare se scurgeau pe fața crispată a servitorului thailandez - știa că, dacă va fi prins, îi va fi tăiat capul. Dar visurile unei vieți lipsite de griji au fost mai puternice decât cel mai elementar instinct de conservare: se vedea deja bogat și respectat, cel mai important om din comuna sa ! Pe deasupra umărului tehnicianului filipinez Kiangkrai a reținut codurile sistemului de alarmă și a plănuit să scoată bijuteriile în mai multe reprize, deoarece ele cântăreau în total peste 90 de kilograme - brățări de aur, coliere de perle, pietre prețioase

de mare valoare, broșe cu diamante, 100 de ceasuri Cartier, Longines, Omega, Patek-Philippe, Saint-Laurent, dintre care majoritatea erau piese unice. Valoarea totală a comorii a fost estimată la peste 120 de milioane de franci francezi. Servitorul thailandez a mai extras și un milion de dolari în bancnote. În fiecare seară ieșea din camera în care se afla seiful, cu un sac de sport pe umeri, garnisit cu aur și cu pietre prețioase, cu un calm dezarmat trecând prin fața garajului. Cine l-ar fi putut bănui pe Kriangkrai, cel mai vechi și mai de încredere servitor al prințului Faysal, de o asemenea faptă ?!

Pentru a se putea deplasa cât mai repede, Kriangkrai a aruncat câțiva saci de partea cealaltă a zidului care înconjura piscina, locul cel mai îndepărtat de postul de gardă. I-a recuperat câteva minute mai târziu - intervalul de timp necesar pentru a face turul palatului pentru eliminarea elementului imprevizibil. Totul era calm ca de obicei... Următorul pas consta în părăsirea cât mai rapidă a Arabiei Saudite. Kriangkrai prevăzuse totul: a scris unuia dintre frații săi pentru ca acesta să-i trimită o misivă urgentă în care îl anunța că tatăl lor, grav bolnav, aflat pe punctul de a-și da obștescul sfârșit, dorește să-l vadă pentru ultima oară. Înarmat cu această scrisoare, Kriangkrai a solicitat permisiunea de a părăsi palatul prințului câteva zile pentru a-și vedea tatăl "pentru ultima oară"...

Bijuteriile au fost aduse la avion prin intermediul companiei DHL, care efectuează transporturi consulare; altele se aflau în bagajele lui Kriangkrai.

Astfel debuta acest furt de mari proporții, care s-a transformat rapid într-o afacere de stat, provocând scandaluri în serie și asasinate demne de cele mai bune romane polițiste. Odată ajuns în Thailanda, Kriangkrai și-a sărbătorit norocul, conform tradiției locale, în cele mai bune bordeluri ale Bangkokului. Banii i se scurgeau printre degete precum nisipul deșertului Arabiei pe care era sigur că n-o să-l mai

vadă niciodată. După această escapadă, Kriangkrai s-a întors în satul său natal Lampang, unde a cumpărat un frigider, un aragaz și a donat bani pagodei pentru ca zeii să vegheze asupra sorții sale. Noii "prieteni" pe care și i-a făcut în localurile dubioase din zonă sporeau necontenit. A făcut nenumărate cadouri familiei sale.

Când nu a mai dispus de lichidități, a deșertat unul din sacii încărcați cu diamante și pietre prețioase, le-a scos din monturile lor și a început să le vândă, la câteva zeci de dolari bucata...

În total, Kriangkrai a demontat 19 kilograme de bijuterii ! O veritabilă avere a fost demontată și vândută unor bijutieri pentru câteva... mii de dolari ! Lui Kriangkrai nu-i păsa, însă, de nimic, întrucât rezerva de pietre prețioase i se părea inepuizabilă. Misiții din Lampang au luat legătura cu un mare bijutier din Bangkok, Santi Srithanakan, care a recuperat toate bijuteriile înstrăinate de tâlharul thailandez. Legăturile lui Santi se întind în toată Thailanda; din zonele controlate de khmerii roșii din Birmania și Cambodgia, rubinele se scurg fluviu spre Thailanda prin contrabandă. Santi este numai una din piesele dominoului corupției, care cuprinde nenumărați generali și colonei din conducerea armatei și poliției.

În Arabia Saudită, jefuirea familiei regale, în special a fiului celui mai mare al regelui Fahd, este o crimă de stat: chiar dacă prinții saudiți trăiesc în palate somptuoase dotate cu computere și tehnică de ultimă oră, ei au conservat tradițiile beduine. Dacă un imigrant, un descendent modern al foștilor sclavi, a cutezat să prade un prinț de sânge regal, acesta este un act de lezmaiestate. Pentru a repara această ofensă, monarhul este dator să pedepsească exemplar vinovatul și să recupereze bijuteriile.

Furtul a fost descoperit la câteva săptămâni de la producerea sa. Arabia Saudită a cerut în mod oficial guvernului thailandez să-i aresteze pe Kriangkrai și să înapoieze biju-

teriile proprietarului de drept. Cei mai buni polițiști thailandezi au fost însărcinați cu această anchetă. În ianuarie 1990, Kriangkrai a fost arestat și ținut într-o cameră de hotel din provincia Tak. În momentul arestării, se afla pe punctul de a se sinucide, întrucât nu mai suporta să trăiască precum o fiară urmărită de hăitași foarte pricepuți: două sticle de insecticid tronau la capul patului său. El i-a implorat pe polițiști să nu-l extrădeze, deoarece știa că în Arabia Saudită îi va fi tăiat capul. Câteva zile mai târziu, televiziunea thailandeză a prezentat comoara etalată pe câțiva metri pătrați de satin, la sediul general al poliției. În jurul ei, polițiștii cu piepturile încărcate de medalii se felicitau pentru rezolvarea cu brio a acestei afaceri, care demonstra "calitățile serviciilor de poliție thailandeze". Șeful poliției, generalul Chalor Kerdthes, arbora un surâs radios. "Optzeci la sută din bijuterii au fost recuperate. Este un succes al poliției criminale", a afirmat el.

Însoțit de adjuncții săi, generalul Kerdthes a înapoiat personal bijuteriile familiei regale saudite la Riad. Primit ca un erou, generalul a fost decorat de guvernul saudit cu medalia de onoare clasa a treia și, cu această ocazie, s-a promis finanțarea construirii unui nou stadion la Bangkok ca o recunoaștere a rapidei recuperări a prejudiciului. Întreaga afacere s-ar fi oprit în acest punct dacă familia regală saudită nu ar fi solicitat prezența unor experți europeni în bijuterii, al căror raport a reprezentat o imensă surpriză: abia 20 la sută din bijuteriile returnate erau veritabile, toate celelalte fiind falsuri extrem de bine executate! După un scurt moment de stupoare, mânia regelui Fahd a fost imensă: s-a încercat ridiculizarea familiei regale!

În Thailanda autoritățile se făceau că nu știu nimic, dar o serie de noi incidente au sporit încă mânia prinților deșertului. La 2 februarie 1990 au fost asasinați consulul Al Besri și atașatul Fahd al-Bahli la bordul unui autoturism, iar un al treilea diplomat saudit, Ahmed al-Saif a fost ucis în fața

reședinței sale. Două săptămâni mai târziu un comando l-a răpit în plină stradă pe Mohammed al-Ruwaily, un om de afaceri saudit. Cadavrul său a fost găsit câteva zile mai târziu, atins de nenumărate gloanțe, pe jumătate calcinat. Poliția thailandeză a pus aceste crime pe seama terorismului internațional, iar apoi le-a imputat unui trafic de vize destinate lucrătorilor thailandezi. Al treilea secretar cu vizele al ambasadei Arabiei Saudite la Bangkok, Saleh Abdullah al-Maliki, a fost ucis în 1991. Motivele invocate de poliția thailandeză pentru aceste asasinate nu i-au indus în eroare pe saudiți, care erau convinși că persoanele respective au fost ucise pentru că aflaseră prea multe date despre generalii și coloneii sus-puși din poliția și armata thailandeză implicați în furtul bijuteriilor.

Relațiile saudito-thailandeze s-au deteriorat brusc. Furtul bijuteriilor s-a transformat într-o afacere de stat. 230.000 de muncitori thailandezi au fost evacuați în timpul războiului din Golful Piersic. Vizele lor nu vor mai fi reînnoite, iar cei circa 60.000 de turiști saudiți care vizitau anual Thailanda, cheltuind acolo zeci de milioane de dolari, au boicotat această țară. La 15 martie 1990, regele Fahd l-a numit pe Mohammed Said Khoja însărcinat cu afaceri, a cărui misiune consta în identificarea autorilor asasinatelor și recuperarea bijuteriilor. Mohammed Said Khoja este un ambasador atipic: nu folosește limbajul politicos al saloanelor diplomatice și își expune impresionantul revolver Smith & Wesson. A apărut pe primele pagini ale ziarelor thailandeze înarmat cu alt revolver, Magnum 357 argintat, identic cu cel folosit de celebrul Clint Eastwood. Trei gărzi de corp îl însoțesc permanent în deplasările făcute la bordul unui Cadillac negru, blindat. Camere video, uși blindate, zăvoare electrice îl protejează pe Khoja, în biroul său situat la etajul 10 al unei clădiri moderne din Sathorn Road, păzită de gărzi de corp și polițiști superînarmați. Mohammed Said Khoja este

convins că membrii ambasadei thailandeze de la Riad nu sunt străini de furtul bijuteriilor, altfel ar fi fost imposibilă scoaterea unei cantități de peste 90 de kilograme de bijuterii de către o singură persoană. El apreciază că bijuteriile nu au părăsit nici până azi Thailanda. Șeful poliției thailandeze, generalul Chalor, a fost anchetat în mai multe rânduri fără nici un rezultat. Când presiunea devine prea puternică, câteva kilograme de bijuterii reapar ca prin miracol. În cei cinci ani de anchetă, Mohammed Said Khoja a devenit fatalist: lanțul corupției thailandeze la cel mai înalt nivel este atât de întortocheat încât probabil nu va putea recupera niciodată toate bijuteriile...

UN ROMÂN A COMIS 27 DE JAFURI ARMATE ÎN BELGIA

BIOGRAFIE DE TÂLHAR LA DRUMUL MARE

Francisc Bancsa, născut la Oradea în 1956, a părăsit România în 1977, stabilindu-se în Franța, unde s-a înscris în Legiunea Străină. Pentru rezultatele deosebite obținute în Legiune a fost numit instructor. În 1983 a părăsit Legiunea, stabilindu-se în Belgia. A obținut cetățenia belgiană, fără a renunța la cea română. S-a stabilit în orașul Jemeppe-Sur-Sambre, unde și-a încropit o bandă formată din belgienii Marc Goffart, Awoust Dimitri și Jean (nepot și unchi), Giovanni Ruzzu, Bernard Prignot, Pascal Terwagne și românul Ion Incze (născut la Brașov).

Potrivit judecătorului de instrucție Jean-Pierre Marotte de la Tribunalul de Primă Instanță din Namur - Belgia, banda lui Bancsa era specializată în atacarea cu arme de foc a marilor magazine, a băncilor, a poștelor, precum și în atacarea

furgonetelor blindate care transportau bani. Loviturile (în total au fost 27) erau atât de bine organizate, încât timp de nouă ani polițiștii belgieni au ridicat neputincioși din umeri, înregistrând jafurile cu autori necunoscuți. În tot acest timp, Francisc Bancsa era considerat un cetățean onorabil al orașului Jemeppe-Sur-Sambre. El nu a fost bănuit nici o clipă cu toate că cinci jafuri au fost comise chiar în Jemeppe-Sur-Sambre.

MĂȘTI, ARME, MAȘINI FĂRĂ NUMERE

În timpul atacurilor, membrii bandei lui Bancsa purtau măști și mănuși, armamentul folosit nu era înregistrat, iar de pe mașinile lor erau șterse toate mărcile de identificare.

Membrii bandei au beneficiat de un stagiu de pregătire gen Legiunea Străină, fiind instruiți de Bancsa. Prima lovitură a fost dată în noiembrie 1988, când banda a atacat un mare magazin, chiar din orașul în care locuia Bancsa, Jemeppe-Sur-Sambre. Atunci, Bancsa și Ruzzu, mascați, înarmați cu pistoale, au intrat în magazinul "Mestdagh", au luat ostatici, cărora le-au pus pistolul la tâmplă, și i-au cerut casierului să le dea banii din seif. După ce au primit banii - circa 200.000 de franci belgieni - au ieșit din magazin târând după ei ostaticii pe care i-au abandonat înainte de a urca în mașină (cu un număr fals) care îi aștepta în fața magazinului. Apoi tâlharii au dispărut fără urmă.

În ajunul Crăciunului 1988, Bancsa și trupa sa au atacat poșta din Sambreville. Pentru că nu au avut de unde lua ostatici (holul poștei era gol), iar în birouri nu au reușit să pătrundă, au plecat fără pradă. După o lună, au atacat poșta din Gembloux, unde au luat ca ostatic un poștaș. Prada a fost de "mai multe milioane de franci belgieni", după cum reiese din documentele anchetatorilor. A urmat o pauză de 10 luni, după care banda a atacat poșta din Aiseau-Presles.

Nereușind să ia ostatici sau să intre în birouri, Bancsa a tras cu arma în ușa unui birou. S-a declanșat sistemul de alarmă, iar bandiții au luat-o la sănătoasa.

Având nevoie de bani - între timp membrii bandei se obișnuiseră cu viața bună -, Bancsa a hotărât să atace poșta din orașul său de reședință, Jemeppe-Sur-Sambre, pe care o cunoștea foarte bine. Au intrat mascați și înarmați în poștă, au luat ostatici, au obținut peste cinci milioane de franci belgieni și au fugit cu o mașină a poștei, pe care au abandonat-o pe o străduță lăturalnică (despre care știa că este de obicei pustie) unde erau așteptați de o altă mașină cu număr fals.

FURGONETĂ BLINDATĂ JEFUITĂ DE 40 DE MILIOANE DE FRANCI

Începând cu anul 1993, Bancsa, pentru intimidare, înainte de a pune arma la tâmpla unui ostatic, apăsa din ce în ce mai des pe trăgaci, trăgând în tavan. Chiar și atunci când jefuia magazine pline de cumpărători, cum a fost cazul magazinului, "Match" din Gembloux, de unde s-a ales cu 1,4 milioane de franci. În același mod, banda lui Bancsa a jefuit în următorul an magazinele "Trafic" și "Aldi" din Namur, când au fost luați ostatici întreg personalul magazinului și clienții. De la aceste magazine au furat circa două milioane de franci belgieni. În iunie 1994, în timpul atacului asupra unui magazin din orașul în care locuia, Bancsa i-a obligat pe cei din magazin să se culce la podea, savurând spaima unor persoane pe care le cunoștea. După ce "a încasat" circa un milion de franci, a tras un foc de armă în plafon și a părăsit locul faptei, uitându-și pușca de vânătoare. Cu toate acestea, anchetatorii nu au reușit să îi identifice pe autori. Apoi, banda lui Bancsa a încercat să confecționeze bani falși, dar cum nu

erau buni specialiști, "afacerea" a căzut și s-au reapucat de jafuri. După poște și magazine, banda lui Bancsa a trecut la atacarea furgonetelor blindate care transportau sume mari de bani. În timpul primelor două atacuri, care au eșuat, bandiții au folosit arme simple - pistoale Riot Gun sau puști de vânătoare. Pentru atacul din decembrie 1994, s-au înarmat cu arme de război, între care o pușcă FAL și două Kalașnikov-uri. Atunci au atacat o furgonetă blindată care transporta depozitele de bani ale firmei "Securitas". Au urmărit furgoneta pe șosea, iar în apropierea unei păduri de lângă orașul Jemeppe-Sur-Sambre au început să tragă asupra mașinii căreia i-au perforat blindajul. Șoferul furgonetei a fost rănit, iar cei doi paznici însoțitori au fost luați ostatici. Furgoneta a fost "trasă" în mijlocul pădurii, golită de 40 de milioane de franci belgieni și apoi abandonată cu tot cu ostaticii legați.

Următorul atac a avut loc la data de 6 martie 1996, când bandiții au tras cu arme automate asupra unei furgonete blindate a GMIC. Au ucis șoferul și au furat zece milioane de franci belgieni.

ASASINAREA UNUI TOVARĂȘ INDISCRET

Pascal Terwagne, unul dintre bandiții lui Bancsa, începuse să se laude cu jafurile lor și să pună astfel în pericol securitatea bandei. Șeful bandei a decis că trebuie să-i închidă definitiv gura. În seara zilei de 7 martie 1996, Bancsa împreună cu Dimitri Awoust l-au scos pe Pascal la plimbare cu mașina - un Range Rover care îi aparținea lui Dimitri. După ce Pascal a ațipit pe bancheta din spate, Bancsa i-a tras un glonț în cap. S-au dus apoi într-o pădurice din apropiere, au săpat o groapă unde au îngropat leșul camaradului lor. A doua zi s-au dus într-o altă pădurice unde au dat

foc Range Roverului și au aruncat arma crimei într-un râu pentru a șterge orice urmă. În următoarea zi, Awoust a declarat la poliție că mașina i-a fost furată.

Au urmat noi jafuri, cu victime ucise sau rănite grav. Șirul atacurilor a fost întrerupt pe data de 7 februarie 1997. În seara acelei zile, banda lui Bancsa a atacat un magazin din Namur. Au deschis focul în mai multe reprize, furând încasările în valoare de peste un milion de franci. Împușcăturile au fost auzite de cei de pe stradă care au alertat poliția. La fața locului au sosit mai multe echipaje. Bandiții au părăsit locul faptei luând ca ostatic un client pentru a evita schimburile de focuri cu polițiștii. Au urcat în mașina ostaticului, obligându-l pe acesta să conducă. Au fost urmăriți de echipajele poliției. Cu toate că bandiții trăgeau rafale de mitralieră, poliția nu a făcut uz de armă. Mașina a mers până când s-a întunecat. Bandiții au abandonat ostaticul și mașina acestuia și au încercat să dispară la adăpostul întunericului. Dintre bandiți a fost însă capturat Ion Incze. Ulterior, au fost arestați toți membrii bandei, cu excepția lui Bancsa, care a dispărut. Cei arestați au dat declarații complete, recunoscându-și faptele. A fost depistat și furnizorul lor de arme, italianul Fluvio Marchetto, aflat acum și el în detenție.

REFUGIAT ÎNTR-UN "NO MAN'S LAND": ROMÂNIA

Imediat după capturarea lui Incze, Bancsa și-a luat catrafusele, inclusiv banii, și s-a refugiat în România, în februarie 1997. Își cunoștea bine oamenii și știa că, o dată arestat unul dintre ei, capturarea sa va fi floare la ureche pentru autoritățile belgiene. Bancsa mai știa că va fi dat în urmărire prin Interpol și că locul unde se putea ascunde cel mai bine era țara în care s-a născut.

În România, Bancsa și-a schimbat frecvent domiciliul

pentru a nu fi recuperat de Poliția Română, în cazul în care ar fi fost alertată de către autoritățile belgiene. La începutul lunii noiembrie '97, Interpol-Bruxelles a cerut extrădarea lui Bancsa, indicând și locurile unde s-ar putea ascunde. De asemenea, au fost indicați românii și firmele cu care Bancsa face afaceri în România, precum și numele, și domiciliul concubinei sale, Cristina Radu, care îl însoțea permanent, și chiar al surorii lui Bancsa.

Din investigațiile realizate de anchetatorii belgieni rezultă că din totalul banilor strânși în urma jafurilor, partea care i-a revenit lui Bancsa a fost circa 30 de milioane de franci belgieni, din care a investit în România echivalentul a circa 700.000 de mărci germane. Bancsa a investit într-un abator din Racoșu de Sus (jud. Covasna) și în alte societăți comerciale între care sunt vizate DUDI TRANS SRL și TIDOBENAR IMPEX SRL.

CAPTURAREA LUI BANCSA LA BRAȘOV

Cu toate informațiile primite de la belgieni în noiembrie 1997, Poliția Română a reușit să-l captureze pe Bancsa abia în luna martie a anului următor. Atunci, echipaje ale IPJ Brașov și SIAS-IGP au descins în forță într-un apartament din Brașov locuit de Bancsa și concubina sa, Cristina. În afară de Bancsa și Cristina, în acel apartament a mai fost prins și nepotul lui Bancsa, Imre Zadori. Cei trei au fost arestați.

La percheziție, în apartament au fost găsite trei pistoale-mitralieră tip Kalașnikov-AK 47, 270 de cartușe de război, nouă încărcătoare pentru pistol-mitralieră, hărți ale unor combinate siderurgice și petrochimice și ale unor mine. Hărțile fuseseră întocmite de către Bancsa împreună cu Cristina căreia îi spusese că are un plan pe care i-l va dezvălui la momentul potrivit.

Cu toate că Bancsa avea la activ zeci de jafuri armate și infracțiuni, el și cei doi complici au fost trimiși în judecată, în aprilie 1998, în stare de arest, doar pentru deținerea ilegală de arme și muniție de război. Cea mai mică pedeapsă pentru deținerea ilegală a unei arme, cum ar fi un pistol cu gaze sau o pușcă improvizată de vreun braconier, este de doi ani închisoare. Ei bine, Bancsa a fost condamnat la pedeapsa minimă, deși a fost găsit cu arme și muniție de război pentru deținerea cărora pedeapsa maximă este de șapte ani de închisoare, la care s-ar fi putut adăuga și un spor de cinci ani ținând cont de gravitatea faptei. Nici până astăzi anchetatorii români nu au reușit să stabilească la ce îi foloseau lui Bancsa hărțile combinatelor și minelor. Am mai aflat că autoritățile române nu îl vor extrăda pe Bancsa deoarece are cetățenie română și trebuie judecat și pedepsit în România.

PROCESUL CELOR TREI PURCELUȘI

Titlul, puțin insolit, provine de la exclamația unuia dintre polițiștii care au participat la arestarea celor trei delincvenți periculoși, supranumiți ulterior astfel. "Când îi văd atât de spășiți după gratii, parcă aș viziona filmul cu cei trei purceluși ai lui Walt Disney", rădea polițistul în cauză.

Într-adevăr, așa arătau: umili, speriați, parcă nevenindu-le să creadă că au ajuns acolo unde meritau cu prisosință. Cum le mai tremura osânza! Aidoma celor trei purceluși la venirea lupului cel rău. Deosebirea consta în faptul că ei arătau doar astfel, în realitate erau ceva mai răi decât lupul cel veșnic flămând, care nu vroia, în ruptul capului, să devină vegetarian. Cazul, cunoscut îndeobște sub denumirea de "Procesul celor trei purceluși", a făcut vâlvă în SUA, iar sentința Curții Supreme din Louisville a căzut asemeni cuțitului ghilotinei, întrerupând șirul nelegiuirilor comise de cei

trei răufăcători. În septembrie, în urma unui denunț telefonic anonim, Poliția a descins într-un cartier periferic al Louisville-ului și a procedat la reținerea celor trei delincvenți de culoare, căutați de mai multă vreme pentru o lungă listă de infracțiuni, începând cu furturile și terminând cu numeroasele omoruri. Jackson Morton, Clarence Hewit, Jim Edmonton sunt numele celor trei tineri de culoare, constituiți în renumita bandă "Night-Hawks", care deținea sub control o bună parte a cartierelor mărginașe, locuite preponderent de cetățeni de culoare. Bine organizați, cei trei au terorizat timp de aproape patru ani zona în care și-au desfășurat activitatea. Ei erau cei care țineau evidența prostituatelor, drogurilor, furturilor de mașini, spargerilor cu mână armată. Deseori răfuielile dintre ei și bandele rivale s-au soldat cu victime, multe dintre ele nevinovate, căzute pradă schimburilor de focuri. Nu aveau nici un fel de scrupule: tot ce putea aduce bani era binevenit. Magazinele din zonă, cazinourile, cinematografele, mai puțin sediul circumscripției de Poliție, toate trebuiau să-și dea obolul zilnic, altfel riscau să fie agresate, incendiate, împinse la faliment. Metodele diavolești ale celor trei au chinuit lucrătorii Poliției mai bine de trei ani. Fiind localnici, cunoșteau cartierul, cum s-ar spune, piatră cu piatră, deci nu le era foarte greu să dispară după comiterea loviturilor. Prețurile mari puse pe capul lor nu au dat rezultate. Lumea se temea de răzbunarea lor. Totuși, un binevoitor a deconspirat prin-tr-un apel telefonic locul unde erau ascunși. Luați prin surprindere, au fost capturați fără să se tragă vreun foc de armă. Balul a început o dată cu intrarea pe rol a procesului, când Poliția a oferit Procuraturii o lungă listă de fapte antisociale comise de cei trei:

- în februarie 1991, cei trei au efectuat o spargere la un magazin de bijuterii, pe care l-au jefuit după ce l-au ucis pe patronul de 61 de ani cu lovituri de cuțit în spate și abdomen. Valoarea mărfii sustrase se ridica la aproximativ trei milioane de dolari.

- la 25 septembrie 1991, două tinere prostituate, Elsa P., de 19 ani și Marilyn F., de 17 ani au fost găsite moarte într-o cameră a unui hotel dubios din zonă. Ambele aveau puse pe piept câte o emblemă reprezentând un șoim negru. Poliția a stabilit că au fost ucise prin asfixiere. Totodată, s-a aflat că acele două fete refuzaseră să mai lucreze pentru cei trei. Poliția a început să-i caute, dar nimeni nu era dispus să le ofere vreo informație.

- în octombrie 1991, cei trei l-au ucis în bătaie pe Paco Munos, un "chicano" cunoscut ca traficant de droguri. Paco a fost descoperit la două zile după crimă, într-un container de gunoi, mutilat îngrozitor, dar având pe frunte cunoscuta emblemă.

- în preajma sărbătorilor de iarnă, un magazin alimentar a fost devastat, iar patronul, John Travish, ucis împreună cu soția și fiul de 16 ani. Pe când a ajuns Poliția, în magazin nu mai erau decât trei cadavre ciuruite de gloanțe. Pentru prima oară, "Night Hawks" foloseau arme de foc, prevăzute cu surdină.

- anul 1992 a debutat ceva mai calm, dar în aprilie, în urma unei răfuieli cu o bandă vecină, "Night Hawks" au furnizat Poliției un număr de cinci cadavre împănate cu gloanțe. Motivul răfuielii: drogurile. Aceasta a fost cea de pe urmă lovitură a bandei. Pentru un timp, "Night Hawks" părea că au ieșit din competiție. Totuși, Poliția continua să cerceteze febril. Din nefericire, până în septembrie 1993 nu au reușit să-i aresteze pe cei trei ucigași. Mai mult, în iunie, în momentul când erau pe cale să-i încolțească, cei trei au făcut uz de armă, reușind să scape, ucigând un polițist și rănind alți doi. După această ispravă, au dispărut fără urmă. S-a dat de ei printr-un joc al hazardului, abia în august, descoperindu-se o seamă dintre "ascunzători". Poliția și-a pregătit cu grijă acțiunea, întreprinsă în urma telefonului anonim. Cei trei au fost prinși în timpul unei orgii bahice. Erau atât de beți, încât a-

proape că nu au realizat ce se întâmplă cu ei. Prostituatele arestate o dată cu ei au declarat că în seara respectivă se făcuse abuz de alcool și droguri. Într-o cameră alăturată s-a descoperit o mare cantitate de bijuterii din aur, circa trei kilograme de heroină, o mare sumă de bani lichizi, precum și armele cu care s-au comis crimele. Încarcerați, cei trei tineri "Night Hawks" nu mai aduceau cu cei care au terorizat cartierul. Imediat, făcând legătura cu aspectul lor rotofei, s-a găsit o nouă poreclă, pe care, spre ghinionul lor, n-au apucat să o poarte prea mult timp cei trei purceluși. Curtea Supremă din Kentuky i-a condamnat la moarte. Pentru cei trei purceluși sosise ziua de Ignat...

MARTORUL CRIMEI - BROȘA CU AMETISTE

Doi bărbați în doliu stau în sala tribunalului din Amiens - Franța. Ei sunt contele François Thibault și ducele Alexandre Dupres. Au venit să asiste la procesul intentat asasinului contesei Anna, soția primului și fiica celui de-al doilea.

Asasinul, pe numele său Marcel Servet, a dus o existență plasată sub semnul delincvenței și minciunii. Născut în februarie 1916, a crescut prin orfelinate și a fost un copil extrem de dificil. La 15 ani a fost angajat valet la o fermă, iar după trei zile a fugit, furând de la patronii săi doi ludovici de aur. A urmat o succesiune de escrocherii, întrerupte de arestări mai lungi sau mai scurte. La numai 22 de ani, Marcel făcuse deja de trei ori închisoare și realizase două evadări spectaculoase. Una, sărind gardul curții în care se făcea plimbarea zilnică, iar a doua, ascunzându-se într-un coș cu rufe murdare.

După cel de-al doilea război mondial, Marcel Servet și-a schimbat stilul de lucru. Sub identități false, juca rolul nobilului ruinat. Îmbrăcat elegant, el frecventa hotelurile de lux, de unde își alegea ca victime femei bogate și singure. De pildă, la Vichy el a vândut un diamant fals contesei Noemi B., iar la Paris a escrocat-o pe baroana Marjorie H., cu suma de 40.000 de franci. La Lyon, a păgubit-o pe Stephanie G. de un colier cu diamante, pe care l-a furat sub pretextul că-l duce la un expert.

În urmă cu trei ani a întâlnit-o la hotelul Palace din Lille pe contesa Anna Thibault, viitoarea victimă. Femeia lua masa singură, la restaurant. Uzând de falsul său titlu, Marcel s-a prezentat doamnei și a cerut permisiunea să se așeze. Au cinat împreună, iar la un moment dat, Anna i-a mărturisit că merge în Olanda pentru a-și vedea mama grav bolnavă. În acel moment Marcel Servet și-a manifestat îngrijorarea față de soarta contesei, care făcea un drum așa de lung neînsoțită. S-a oferit să meargă cu ea, iar a doua zi au plecat împreună. După aproximativ 30 de kilometri, Marcel a rugat-o pe Anna să oprească automobilul. Deodată, s-a aruncat asupra ei, smulgându-i broșa, cerceii și inelele. Contesa i s-a împotrivit din răsputeri și a strigat după ajutor. Zadarnic! Marcel Servet a strangulat-o cu eșarfa ei de mătase, i-a luat bijuteriile și a aruncat cadavrul în șanțul de la marginea drumului. A plecat mai departe cu mașina, pe care a abandonat-o la prima gară, continuându-și drumul cu trenul.

Corpul contesei a fost găsit după câteva zile, dar căutarea criminalului a durat trei ani. Marcel a fost arestat, în cele din urmă, la Paris, la percheziție fiind găsită asupra sa o broșă cu ametiste. Această bijuterie de familie a fost recunoscută de soțul și tatăl victimei, atestând astfel vinovăția lui Marcel. După arestare, acesta a negat orice implicare în uciderea contesei, spunând că i-a furat broșa la hotel și că femeia a plecat singură la drum. N-a ținut! Un coșar din

Amiens, care trecuse pe lângă gară, l-a văzut, în urmă cu trei ani, pe Marcel, parcând mașina contesei. Pe baza acestor probe, Marcel Servet a fost condamnat la închisoare pe viață, fără drept de apel.

DUPĂ CE A EVADAT, UN SUCEVEAN A PUS PE JAR POLIȚIȘTII GERMANI

Infractorii suceveni au devenit, în ultimii ani, clienți cunoscuți ai poliției germane. Organizați în bande bine structurate (care își au numele după cel al liderilor), ei obișnuiesc să fure în special din magazine sau să tâlhărească efectiv localnicii, uneori intrând chiar în casele acestora. Foarte rare sunt cazurile în care se reușește anihilarea unei întregi bande. De regulă, infractorii sunt prinși în afara "programului". Așa s-a întâmplat și cu Constantin Clodințchi, 22 de ani, din comuna Frătăuții Vechi - Suceava. El a reușit să îi pună pe jar pe polițiștii germani care, după ce au reușit să îl prindă, după luni de căutări, s-au văzut nevoiți să ia acțiunea de căutare de la capăt o dată cu evadarea suceveanului.

PRINS ÎNTR-UN BORDEL

Constantin Clodințchi a plecat prima dată în Germania în anul 1991, trecând ilegal frontiera polono-germană, prin apă, în dreptul localității Zvorzelec. A stat câteva luni ca și în anul următor. În această perioadă a lucrat în diverse locuri împreună cu fratele său sau diverși cunoscuți. La sfârșitul anului 1993, i s-a urât cu munca, după ce a constatat că se pot face bani mai ușor din furturi. Aflat la Berlin, împreună cu un consătean a furat o mașină, dar a fost prins de

poliție. A fost condamnat la patru săptămâni de închisoare, iar după executarea pedepsei a fost repatriat. În anul 1995, a plecat din nou, ilegal, în Germania unde a stat șase luni, după care a revenit în țară. Apoi, în anul următor, a trecut iarăși ilegal frontiera polono-germană, împreună cu opt consăteni. În toate aceste vizite pe care le-a făcut în Germania, s-a ocupat cu furturi din magazine, luând banii din casele de bani. Toate faptele erau comise în grup și niciodată poliția nu a reușit să prindă vreun membru al grupului în flagrant.

Constantin Clodinţchi a fost însă capturat de poliție în timp ce se afla la un bordel, însoțit de un consătean. Polițiștii germani îi dăduseră în urmărire generală, acuzându-l de tentativă de omor și tâlhării la sucursala SPAR MITTERWALDE. Despre el se spunea că era cunoscut ca fiind un membru al bandei lui Vasile Brandabur din Galați (acuzat de comiterea a 150 de fapte penale pe teritoriul Germaniei), și era recomandat ca fiind un individ periculos, care utilizează arme de foc. Suceveanul a fost judecat de Tribunalul din Neuruppin, care, prin sentința definitivă din 18.03.1998, l-a condamnat la nouă ani de închisoare. Constantin Clodinţchi nu a recunoscut în fața instanței nici una din faptele de care a fost acuzat. Declarația lui Vasile Brandabur (care a fost și el condamnat, însă la 15 ani de închisoare) și a celorlalți membri ai bandei au arătat că suceveanul luase parte la o serie de lovituri date de această bandă. Din pedeapsa minimă, Constantin Clondiţchi a executat aproximativ un an de închisoare. În noaptea de 21/22 martie 1998, a reușit să fugă din închisoarea pentru tineret de la Lukau, unde era încarcerat.

A evadat împreună cu Cristinel Damian, 20 de ani, din Piatra Neamț, care fusese condamnat pentru mai multe tâlhării săvârșite în zona localităților Vehlefanz și Chirstdorf. După ce au evadat, cei doi au furat o mașină cu care s-au deplasat spre granița germano-polonă. Au fost reperați de poliție, moment în care s-au despărțit, urmând a se descurca

fiecare pe cont propriu. Mai ghinionist, Cristinel Damian a fost prins de polițiști, în timp ce suceveanul a reușit să treacă frontiera, fiind prins apoi în Polonia de către grăniceri.

POVESTEA LUI SMARANDACHE

America este o țară mare. Ca orice altă țară are și bancheri, și gunoieri. Și oameni cinstiți, dar și hoți. Unii din acești hoți sparg bănci. Ca peste tot în lume. Numai că un spărgător de bănci a făcut mai multă vâlvă decât alții. Îl chema Smarandache. Și Aurel. Nu a făcut mai mult decât alți spărgători de bănci. Ba chiar că nu a făcut cât fac în general spărgătorii de bănci: scapă în primă instanță, măcar până la colțul străzii.

PENTRU UN MILION DE DOLARI

Acțiunea s-a petrecut pe 12 septembrie 1997. La 10 dimineața, primii clienți ai băncii Glendale Federal Bank din Van Nuys California, în fapt o suburbie a Los Angelesului, au fost doi indivizi mascați, înarmați până-n dinți, care cu amenințarea că vor ucide pe toată lumea, au cerut banii. Toți banii. Scena s-a petrecut aproape ca acelea din filme. Diferența a fost că panica era reală, armele și munițiile, de asemenea, reale. Ca-n filme au întins o geantă unei casiere ca s-o umple cu bani. A pus și femeia mai mult de 100.000 de dolari. Atât avea la dispoziție în acel moment. Dar ei, spărgătorii, voiau milionul de dolari. Își făcuseră planuri despre cum să împartă un milion, nu doar mărunțișul ăla de 100 de mii. Și s-au enervat. Atât de tare încât au împușcat-o pe sărmana casieră. Managerul băncii, văzând că respectivii sunt atât de porniți, le-a mai umplut o geantă, în care erau 400.000 de

dolari. Pentru "obrăznicia" lui, managerului i-au fost zburați creierii. Cum să nu li se satisfacă lor pretenția. De ce nu-i milionul ? Următoarea pe listă pentru îndeplinirea credinței a fost o tânără de culoare, asistent manager al băncii. Nu a mai găsit decât 135.000 de dolari. Și ei i-au fost zburați creierii.

"ROMÂNUL SPĂRGĂTOR DE BĂNCI"

Imediat după ce a fost împușcată cea de-a treia victimă a sosit și poliția, care a înconjurat zona. Zeci de mașini de poliție, ambulanțe, plus câteva ale posturilor TV, au aglomerat brusc cele două parcări ale băncii. Polițiștii, care urmăreau tot ce se petrece în interior prin sistemul de camere video al băncii, erau toți în poziție de tragere. Așteptau doar ordinul. Ordinul a întârziat cam 45 de minute. Poliția voia să afle cine sunt spărgătorii și de la ce se pot aștepta de la ei. Trei victime parcă nu erau de ajuns. Au aflat. Pe unul dintre ei îl chema Aurel Smarandache, iar pe celălalt Jerremy Fischer. Primul de origine română, al doilea american sadea.

După aflarea identității a început și crearea unui curent de opinie care să justifice vărsarea de sânge și incriminarea românilor în general. Primele cuvinte care au fost rostite de posturile radio și TV au fost următoarele: "Românul spărgător de bănci a ucis până acum trei angajați ai băncii. Poliția crede că este vorba de foarte-căutatul spărgător care a mai operat alte șapte bănci în 1997 în California"

Trebuie precizat că Aurel Smarandache este la fel de român așa cum suntem noi americani. Mai exact, el s-a născut în România și a emigrat împreună cu bunicii lui când el avea doi ani. După nici trei luni, bunicii lui au decedat într-un accident rutier, iar el a fost dat în îngrijirea unei familii de americani, care s-au oferit să-l ia de la centrul unde fusese internat. Nu a fost înfiat, ci luat în grijă până la sosirea

părinților din România. Asta s-a petrecut în 1965. Părinții lui adevărați au ajuns în SUA abia în 1980, iar reîntâlnirea a fost dezamăgitoare pentru toți. Nu exista nici un fel de comunicare între părinți și fiu, iar el a ales categoric să rămână la părinții adoptivi. De atunci și până în momentul jafului de la Glendale Federal Bank, aproape 17 ani, nu se văzuseră decât de trei ori, foarte scurt. Lui Smarandache îi era rușine să spună că părinții lui adevărați sunt români, la școală evita să-și divulge originea și era enervat că părinții lui adoptivi nu-l trec pe numele lor, Browns. Aceștia au evitat cu aceasta plata unor sume mari de bani către avocați, (adopțiile în America au un cost imens și trebuie îndeplinite și câteva criterii din punct de vedere financiar, pe care aceștia nu le puteau îndeplini, sau poate doar au vrut să le evite).

ÎL ENERVA CĂ-L CHEAMĂ SMARANDACHE

Iritat că-i tot rămâne numele de Smarandache, a căutat alte soluții. Găsise una relativ simplă: căsătoria și schimbarea numelui după soție. Când s-a hotărât să facă acest pas, avea deja 30 de ani, nu lucrase nicăieri mai mult de o lună, era dependent de droguri, avea un cerc de prieteni gangsteri și a fost obligat de un judecător să viziteze săptămânal un psihiatru din cauza caracterului său violent. A eșuat cu însurătoarea deoarece viitoarea soție a fost arestată pentru prostituție.

În aceste condiții se mai poate spune că Smarandache era român? Un om care a trăit de la doi ani numai între americani, care nu cunoștea nici un cuvânt în românește, care a primit educație de la americani, care nu a avut nici un contract cu românii până la revederea cu părinții și de atunci din nou pauză relațiilor cu românii? Un om care nu știa despre România decât că "ar putea fi o țară unde trăiesc

niște oameni care se dau părinții lui" după cum a spus unui vecin. Atunci de ce s-a pus eticheta "Român asasin și spărgător de bănci"?

În primul rând datorită tendinței mass-media americane de a da mereu vina pe imigranți. Cum se petrece ceva rău, evident că imigranții sunt de vină. Așa s-a petrecut și-n cazul atacului cu bombă de la Oklahoma City. Până să fie arestat Timothy McVeigh, se căutau ca vinovați imigranți. Chiar se vorbea de o lege care să interzică imigrația. De asemenea, bomba artizanală plasată în satul olimpic de la Atlanta de un american sadea a fost atribuită, în primele săptămâni, imigranților.

"ROMÂNII SUNT ASASINI"

În lumina psihozei lansate de ziare, radiouri și televiziuni, nu putea întârzia și aberația cum că toți românii sunt asasini și spărgători de bănci, lansată de un post de radio foarte ascultat în Los Angeles, KXEZ, în timpul unui talk-show pe marginea hold-up-ului de la Glendale Federal Bank. Iar cei care telefonau supralicitau.

Adevărul era însă cu totul altul. Cel carè a tras cu arma în interiorul băncii a fost - culmea! - partenerul lui Smarandache, Jerremy Fischer. Cel care plănuise toată acțiunea era același Jerremy Fischer. Cel care a procurat tot arsenalul pentru asalt a fost - ați ghicit! - tot Jerremy Fischer. Smarandache al nostru s-a ocupat doar să ajute și să-i asigure spatele lui Jerremy Fischer. Toate acestea s-au aflat abia după două săptămâni, în care ziarele erau pline de titluri care mai de care mai incitante: "Românul asasin era un narcoman notoriu" sau "Românul mai are la activ trei jafuri din magazine" etc. Evident, asta nu-l scuză deloc, dar trebuie făcută o diferențiere clară. Americanul a fost protejat de

presă, doar pentru că era american. După ce lui Smarandache i se mai curățaseră din vini, lui Jerremy Fischer nu i s-au mai acordat titluri de genul celor de mai sus. Nu a fost scris nicăieri "Americanul asasin și spărgător".

"A MURIT CA UN CÂINE"

Acțiunea de la bancă s-a terminat previzibil. Cei doi au ieșit din bancă deschizând focul în toate direcțiile. Poliția a deschis focul și ea, doar că singurii care au fost atinși de gloanțe au fost cei doi spărgători. Nu a durat nici un minut până ce ei s-au prăbușit într-un lac de sânge. Curios, deși la fața locului erau cel puțin 20 de ambulanțe, lui Smarandache nu i s-a acordat primul ajutor decât după 15 minute, când deja murise. Poliția nu a lăsat decât presa să se apropie de cei doi. Care presă i-a fotografiat și filmat până când aceștia și-au dat sufletul. Smarandache a murit chiar în direct la TV pe postul "KTLA Chanel 9" care a comentat imediat: "A murit ca un câine." Ambulanțele nu au făcut decât un mic spectacol ridicol, afișând aparatura din dotare mai mult pentru impresia artistică. Smarandache și partenerul lui au fost lăsați să moară sub privirile a multor milioane de americani când mai puteau fi salvați.

S-a vrut poate un exemplu din care au profitat cei ce doresc restrângerea drepturilor imigranților. Ghinionul românilor a fost că Smarandache a fost cândva român. Românii au fost gratuit mânjiți cu noroiul acuzelor de tot felul, asasini, hoți, spărgători, drogați. De parcă Smarandache a venit la doi ani din România cu drogurile în buzunar. El i-a învățat probabil pe americani din vasta lui experiență românească cum se jefuiește o bancă sau cum se folosește armamentul american ori cum să te droghezi. Mirarea unui român din Los Angeles a fost publicată la rubrica de mică

publicitate din "Los Angeles Times" sub forma unui anunț ironic: "Dacă Smarandache i-a învățat pe americani să se drogheze, să spargă bănci, toate relele pământului după doi ani petrecuți în România, probabil dacă emigra în SUA la cinci ani, îi învăța pe americani și limba engleză - o altă îndeletnicire tradițională a românilor. În orice caz, românii așteaptă scuze." Scuzele nu au venit.

ROMÂNII JEFUIAU CONTOARELE PENTRU PARCARE DIN PARIS

Doi țigani români, capii unei bande de copii din România pe care îi obligau să jefuiască, la Paris, contoarele din parcări, au fost reținuți, au anunțat la 26 decembrie 2000, surse din cadrul poliției. Cei doi indivizi, în vârstă de 27 și respectiv 31 de ani, au fost reținuți la 19 decembrie, pe autostrada A4, în dreptul localității Ussy-sur-Marne, de către polițiștii care îi urmăreau.

Răufăcătorii, foarte violenți, sunt considerați "locotenenții" unei bande de copii români, pe care îi maltratau și îi terorizau pentru a-i obliga să golească aparatele de taxare din parcări.

Un număr de 33 de persoane, între care 11 minori având vârste cuprinse între 12 și 17 ani, au fost reținute la 6 decembrie, în trei zone din regiunea pariziană, cinci bărbați, cu vârste cuprinse între 24 și 34 de ani, fiind inculpați și arestați. Copiii, care au fost eliberați, au dat informații despre "șefii" lor, care au putut fi localizați și arestați. În primele zece luni ale anului au fost depuse la Paris 474 de plângeri pentru furt din aparatele de taxat parcarea. Un număr de 1270 de persoane originare din Europa de Est au fost deferite autorităților judiciare.

Prejudiciile provocate de bandele de minori români se

cifrează la zeci de milioane de franci. Minorii români sunt reținuți începând din septembrie de Poliția din Paris de aproximativ 400 de ori pe lună. Numărul minorilor este estimat la circa 200, iar șefii bandelor se bazează pe faptul că minorii cu vârste sub 16 ani nu pot fi trimiși la închisoare pentru asemenea infracțiuni.

Grupurile de copii echipate cu rângi și burghie deschid ceasurile în timpul nopții sau le fură cu totul, predându-le direct șefilor lor. Poliția pariziană a reclamat fenomenul cu un an în urmă, dar se plânge că, începând din luna septembrie, spargerea ceasurilor de parcare a ajuns la dimensiuni "industriale". "Este vorba despre bande organizate care se folosesc de copii, iar rețeaua de tip mafiot funcționează în structură piramidală", a declarat șeful Departamentului pentru minori din cadrul Procuraturii capitalei franceze, Yvon Tallec. El a recunoscut existența unor informații detaliate cu privire la caracterul organizației, după ce, în data de șase decembrie au fost reținuți 33 de români, între care zece copii.

În cursul interogatoriilor s-a aflat că o mare parte a copiilor români din Paris provin din zona Sighetu Marmației, fiind vânduți sau închiriați de propriii părinți, după ce li s-a promis că vor câștiga bani prin acțiuni de genul comercializării de ziare în Paris. Copiii recrutați în acest fel trebuie să "câștige", din ceasurile de parcare, sume cuprinse între 1.500 de franci și 2.000 de franci pe zi. Polițiștii presupun că acești bani sunt schimbați imediat în mărci germane și trimiși în România.

Pe corpurile băieților reținuți de poliție se pot observa numeroase răni cauzate de tăieturi cu lama de ras, arsuri cu țigara și urme de lovituri, deoarece copiii sunt pedepsiți în mod brutal dacă nu adună suficienți bani. Minorii sunt neîngrijiți, dorm în refugii ocazionale situate în suburbiile Parisului, refugii schimbate de șefi o dată la câteva zile, pentru ca minorii să nu poată face dezvăluiri cu privire la adresa șefilor

lor. Ei spun de fiecare dată același text învățat anterior, însă există cazuri în care unii copii obosiți de chinuri fac câte o declarație pe baza căreia poliția reușește să depisteze câte un adult.

Conform datelor Inspectoratului de Poliție al arondismentului 11 din Paris, o treime din persoanele aflate în luna noiembrie sub supravegherea poliției au fost minori români.

"GENTLEMANUL" CRIMINAL

Toți cei care au avut legături cu Archibald Thomson Hall îl considerau a fi gentlemanul perfect. Se comporta întotdeauna politicos și serviabil. Îmbrăcămintea lui nu avea nici un cusur. Încălțămintea îi era bine lustruită. Putea lucra fără să se gândească la timp liber sau concediu. În acest mod, el a devenit, în scurt timp, ceea ce englezii numesc "gentleman's gentleman", omul indispensabil, prietenul perfect.

Datorită acestor calități, mai mulți milionari prosperi din Londra au apelat la serviciile lui. Dar, ca din întâmplare, mulți dintre acești milionari dispăreau brusc, fără urmă. Personalul Scotland Yard-ului nu putea face altceva decât să se scarpine după ureche, pentru că nimeni nu-l putea bănui pe gentlemanul perfect.

Nici una din rude nu s-a sinchisit că fostul parlamentar laburist, în vârstă de 82 de ani, Walter Scott-Elliot și soția sa, în vârstă de 60 de ani, Dorothy, nu au mai fost văzuți prin localurile luxoase din cartierul Chelsea după Crăciunul lui 1977. Toți credeau că perechea milionară își petrecea o binevenită vacanță în Italia. De fapt, așa se pare că era, că Scott-Elliot își informase banca sa că urma să fie plecat un timp și că toate afacerile sale vor fi în grija unui birou notarial al băncii. Cei care, eventual, sunau la telefonul locuinței milionarului, plină de antichități și obiecte familiale în valoare de

milioane, erau întâmpinați de un robot care le aducea la cunoștință că ambii soți erau plecați în vacanța lor obișnuită de iarnă, într-una din stațiunile din sudul Europei.

Primul care a devenit bănuitor a fost un patron al unui magazin de antichități, în momentul în care doi bărbați au vrut să-i vândă niște porțelanuri și obiecte de ceramică deosebit de prețioase, la prețuri ridicol de mici. Adevărul începea să fie bănuit. Patronul și-a notat numerele mașinilor celor doi vânzători. Un control banal în registrul auto a dovedit că cele două mașini au fost închiriate chiar milionarului Scott-Elliot. Faptul acesta a dat de gândit în birourile Scotland Yard-ului și s-a luat hotărârea ca locuința acestuia din Chelsea să fie verificată.

Nimeni nu a răspuns polițiștilor când au sunat la ușă. S-au hotărât atunci să intre cu forța, dar au descoperit că ușa era deschisă și locuința răscolită amănunțit. Pe ici, pe colo, se puteau vedea limpede pete de sânge. Un prim control a dezvăluit că lipsesc obiecte în valoare de cel puțin 20.000 de lire sterline. Nu era vorba numai de ceramică și porțelanuri, ci și de argintărie și monede extrem de valoroase, vechi de peste 700 de ani. Toate acestea au pus pe jar poliția, care a început o adevărată vânătoare prin ținuturile acoperite de zăpadă ale Scoției. Un prim rezultat a fost descoperirea a cinci cadavre, inclusiv cel ale lui Scott-Elliot și al soției sale. De fapt, primul cadavru a fost descoperit cu o zi înainte ca patronul magazinului de antichități să intre la bănuieli. Chiar în ziua de Crăciun a fost descoperit, plutind într-un râu din apropierea localității Dumfries, cadavrul unei femei. Aceasta era îmbrăcată în haine bărbătești și fusese legată de mâini și de picioare înainte de a fi aruncată în apă.

Decedata s-a dovedit a fi Mary Cogle, în vârstă de 50 de ani, cunoscută într-un cerc dubios sub porecla de "Belfast Mary". Lucrase cândva ca bucătăreasă și cameristă pentru Dorothy Scott-Elliot. Era, cumva, "Belfast Mary" amestecată

în vreun fel în misterul dispariției perechii milionare ? se întrebau detectivii.

După mai multe cercetări, s-a putut afla că o femeie cu o înfățișare destul de vulgară a fost văzută în Tilt Hotel, din Blar Atholl (Scoția). Atunci era îmbrăcată într-o haină de blană de nurcă, aceasta amintind de una asemănătoare ce îi aparținuse lui Dorothy Scott-Elliot. Era în compania a trei bărbați. Unul dintre ei era mult mai în vârstă. Semnalmentele acestuia dădeau de crezut că el putea fi foarte bine dispărutul milionar Scott-Elliot. Totul a devenit și mai misterios prin comportarea destul de curioasă în hotel a respectivului cvartet. Bătrânul era extrem de bine păzit de ceilalți doi bărbați, aproape ca un prizonier, și, într-un anumit mod, ei ar fi vrut să dea impresia că vulgara femeie ar fi soția acestuia. Bătrânului nu i s-a dat voie să vorbească cu nimeni. Mesele le servea în cameră. De la bucătărie, mâncarea era adusă pe o tavă, care era preluată și dusă în cameră de către unul dintre cei doi bărbați mai tineri. Dimineața următoare, după o îndelungată muncă de convingere, bătrânul a achitat nota de plată pentru toți patru și a dispărut. Două zile mai târziu, cei tineri au revenit la hotel singuri. De atunci, nimeni din personalul hotelului nu i-a mai văzut pe femeia vulgară și pe bătrânul gentleman. Pe la mijlocul anului, cazul a luat o nouă turnură. Patronul unei cârciumi de la periferia orașului Edinburgh, Norman Wight, care obișnuia să citească atent rubricile din ziar referitoare la crime, a devenit bănuitor asupra a doi dintre obișnuiții localului. "Ce crezi tu despre ei ?" a întrebat-o pe soția sa care, imediat, l-a sfătuit să contacteze poliția. Detectivii și-au făcut apariția în scurt timp și au hotărât ca, în primul rând, să cerceteze mașina celor doi. În portbagajul acesteia au făcut o descoperire șocantă. Acolo zăcea cadavrul gol al lui Donald Hall, fratele lui Archibald Thomson Hall, care fusese servitorul lui Scott-Elliot. Donald Hall era un cunoscut client al închisorilor și un prieten vechi

al lui Mary Cogle, alias "Belfast Mary". Fusese eliberat de puțin timp din închisoare, după o pedeapsă de trei ani pentru furt prin efracție. O reîntâlnise întâmplător pe Mary, cu care locuise un timp. Dar acum amândoi erau morți. Care era, totuși, legătura ? Poliția, având în sprijin câini special dresați în găsirea cadavrelor, a început să "pieptene" zona dintre Iverness și Edinburgh. A fost descoperit astfel cadavrul lui Scott-Elliot, în spatele unor boscheți dintr-o zonă mai puțin circulată, la zece kilometri de Iverness. Cinci zile mai târziu, polițiștii au fost conduși de câini la cadavrul doamnei Scott-Elliot, care era ascuns într-un șanț, la 25 de kilometri de locul unde fusese descoperit cadavrul soțului ei. Cam în același timp, polițiștii au dezgropat cel de-al cincilea cadavru. Acesta era al lui David Wright, un grădinar de 30 de ani care dispăruse pe la mijlocul verii. El lucrase la o văduvă bogată, lady Margaret Hudson, care era bună prietenă cu familia Elliot. Și la ea lucrase, cândva, Archibald Thomson Hall. Poliția a început să facă legăturile și să pună dovezile cap la cap. Archibald Thomson Hall și-a furat stăpâna. David Wright a aflat și a devenit astfel incomod pentru Hall. Acesta "a rezolvat" problema, împușcându-l în cap și ascunzându-i cadavrul. Când a trebuit să "rezolve problema" cu Scott-Elliot și soția acestuia, a primit ajutor din partea lui "Belfast Mary", dar în joc a apărut și fratele său, Donald. Și, deoarece atât Mary, cât și Donald știau prea multe, trebuia să moară amândoi. Prima a fost ucisă doamna Dorothy. Soțul ei, în vârstă de 82 de ani, a fost drogat. În mașină, în drum spre Scoția, a fost transportat leșinat, în timp ce soția sa era strangulată. Scott-Elliot a fost supus la presiuni mari pentru a semna un cec pe numele lui Archibald Hall, dar bătrânul nu a cedat, fapt care l-a costat viața. Înainte ca patronul cârciumii să anunțe poliția și să-i împărtășească soției bănuielile sale, Archibald Hall apucase să-și ucidă fratele și să-l depună, temporar, în portbagajul mașinii sale. Când a fost descoperit de poliție, crimi-

nalul se "întărea" cu un whisky. Cu toate acestea, munca poliției nu luase sfârșit. Dimpotrivă. Enigma crimelor în lanț de-abia acum putea fi elucidată. Mulți milionari dispăruseră în circumstanțe neelucidate. "Încă nu știm cât de multe cadavre vom găsi și cât de multe enigme vor trebui dezlegate", își exprima scepticismul șeful Poliției din Edinburgh, în fața presei. Cei care l-au cunoscut pe Archibald Thomson Hall au fost, se înțelege, șocați. El însuși arăta ca un milionar. Se îmbrăca, vorbea, se comporta într-un mod deosebit. Una din cunoștințele sale feminine și-a amintit de parfumul fin pe care l-a primit de la el, însoțit de o scrisoare înflăcărată. Dar, din motive independente de voința lui, a fost nevoit să o părăsească. În total, poliția a descoperit 14 victime, dar Hall a recunoscut doar patru crime, comise asupra persoanelor cu care a avut relații directe și cu care a fost văzut în diverse împrejurări. Oricum, el a fost condamnat la închisoare pe viață și i s-au confiscat toate bunurile.

OFICIAL ROMÂN ÎMPUȘCAT DE HOȚI

"Hei, gringo ! Dollars, dolars !" Pe Sabana Grande, cea mai scumpă stradă din Caracas, un individ dubios își aruncă vorbele spre europeanul ce se îndrepta spre un luxos magazin. Nedumerit, străinul se întoarce. Este împins și cade peste geanta diplomat pe care cineva încearcă să i-o smulgă.

Un glonte pleacă din pistolul atacatorului și străpunge pieptul lui "gringo". Doi indivizi o rup la fugă și dispar printre clădirile de pe Sabana Grande. Străinul rămâne la pământ. După câteva minute este dus la un spital particular din Caracas.

Aceasta este aventura trăită în Venezuela de un român: Toma Prădatu, secretarul general adjunct al Federației Române de Gimnastică.

Pe 11 martie 1998, o delegație de 39 de persoane, ce

cuprindea loturile naționale de gimnastică, pleca spre Caracas. Deplasarea a fost făcută la invitația federației din Venezuela, care a suportat cheltuielile acestei deplasări. Nu a fost organizat nici un concurs, ci doar un stagiu de pregătire, care s-a încheiat cu o demonstrație într-o sală din Caracas. Vineri după-amiază lotul olimpic de gimnstică feminină a ieșit, împreună cu antrenorul Octavian Belu și cu Toma Prădatu, să colinde magazinele din centrul Caracasului. După ce a schimbat la o bancă centrală banii pentru diurna gimnastelor, Prădatu s-a despărțit de grup pentru a căuta un magazin de muzică. Dorea să cumpere un CD pentru fiica lui, elevă în clasa a IX-a și o foarte bună jucătoare de volei. În timp ce tatăl cădea victimă hoților din Caracas, fata câștiga cu echipa un meci în deplasare, la Bacău.

ÎN VENEZUELA, EUROPENII SUNT PRIMII VIZAȚI DE HOȚI

Vestea că Toma Prădatu a fost împușcat a ajuns la București în câteva ore. Soția lui a plecat spre Caracas, pentru a-și încuraja soțul, care, după cum ne declara, "dacă fizic rezistă, cu psihicul e la pământ". Venezuela, o țară cu puțin peste 20 de milioane de locuitori, nu pare a fi unul din locurile agreate de turiștii români. Surse din Direcția consulară susțin că în 1997 doar câteva zeci de români au solicitat vize pentru această țară.

Unul din motive este și distanța foarte mare până în Venezuela, numai transportul ridicându-se la 1.200-1.300 dolari. Altfel, viza costă doar 25 de dolari și se obține în cel mult două zile. Când ajungi în Venezuela, vei observa însă o mulțime de ochi ațintiți asupra ta.

Cum fizionomia îți trădează originea europeană, devii țintă sigură. *"Hey, gringo!* Dacă mergi prin Caracas și te

trezești pe capota mașinii cu un individ care-ți cere bani, e bine să nu faci pe viteazul." Acesta e sfatul unui cetățean are lucrează la Direcția consulară și are a rezistat mulți ani în Venezuela.

DIAMANTE ȘI 25 DE MILIOANE DE DOLARI

Comedianul american de culoare Arsenio Hall a întâlnit-o cu mulți ani în urmă pe Eva Gabor, unguroiaca nărăvașă, sora actriței Zaza Gabor. Era la o petrecere a lumii bune din Los Angeles. Și Eva G. era împodobită cu multe diamante. Arsenio Hall a admirat gălăgios bijuteriile Evei și i-a spus că el investește banii în diamante. Din vorbă în vorbă, actrița i s-a confesat că posedă o mare cantitate de diamante moștenite din colecția familiei. I-a șoptit că fiecare diamant e cotat oficial, iar întreaga ei colecție valorează 50 de milioane de dolari. Și în final cei doi au încheiat o tranzacție. Eva urma să-i remită colecția de diamante contra sumei de 25 de milioane de dolari, prețul pieței în acel moment. Au bătut la timpul cuvenit mâna, cum se zice pe la noi, s-a achitat suma și fericitul Hall a intrat în posesia diamantelor. Ambii parteneri erau mulțumiți: Eva Gabor încasase un sac de bani, iar Arsenio Hall era stăpânul colecției de diamante de invidiat.

Și într-o zi, Hall nu mai găsește cutia cu diamante. E un om distrat și dezordonat și a crezut că a ascuns pietrele prețioase în seif. Dar nu le găsește acolo și răstoarnă casa cu fundu-n sus. În zadar, uriașa lui vilă e scotocită, dar diamantele nu apar. Când să se anunțe poliția, o cameristă descoperă o cutie într-o cămară. Toate diamantele sunt la locul lor, cum le aranjase actorul. Pentru siguranță, Hall se adresează unui specialist, care le apreciază ca fiind de bună

calitate, însă de natură sintetică, produse printr-o tehnologie cu microunde ce permite obținerea diamantelor artificiale, puțin deosebite de cele naturale. Astăzi se cunosc în lumea diamantelor două procedee de realizare a diamantelor sintetice, utilizate, în special, în scopuri industriale. Iar aceste diamante sunt de bună calitate. La auzul veștii, Arsenio Hall a intrat urlând în jargonul lui afro-american, bine cunoscut din spectacolele și filmele sale, într-o secție de poliție din Los Angeles. "Târfa aia de unguroiacă m-a jefuit... I-am plătit milioane bune de dolari și mi-a dat o grămadă de diamante false. Milioanele s-au scurs pe apa de la closet!" Actorul, țipând incoerent, cerea arestarea actriței Eva Gabor sau obligarea ei de a restitui banii. Poliția a refuzat să ia în considerație soluția unui arest, sugerându-i actorului furios să se adreseze unui avocat spre a intenta proces actriței Eva Gabor. Neajungând la nici o soluție cu violentul Hall, polițiștii l-au amenințat cu arestarea, somându-l să părăsească imediat instituția.

În ceea ce privește reacția Evei Gabor la aceste acuzații, ea a fost categorică: "Diamantele provin din colecția familiei și toată lumea știe că eu nu ating nimic artificial." Ea l-a acuzat pe actorul negru că încearcă s-o șantajeze și l-a amenințat că-l va da în judecată pentru calomnie, dacă nu va înceta. Eva Gabor presupune că e posibil ca în acele zile, când Hall nu-și găsise colecția, cineva să fi înlocuit diamantele originale vândute de ea cu diamante sintetice.

Instanța civilă trebuie să rezolve două întrebări-cheie: de unde provin diamantele artificiale și cine a putut înlocui originalele cu diamantele sintetice, deci false.

Eddie Albert, prietenul actriței, a declarat: "Nu există un motiv pe lume sau în iad pentru care Eva i-ar fi putut vinde niște lucruri lipsite de valoare. Ea este o specialistă de renume și trebuie să-și apere renumele, în timp ce el este un pungaș." Nu s-a aflat cine pe cine a încercat să ducă, dar

litigiul a rămas în coadă de pește. Eva Gabor a murit, familia ei a rămas cu zeci de milioane de dolari. Arsenio Hall, în schimb, e posesorul unei colecții de diamante ce-au aparținut unei actrițe renumite pentru că nu purta nimic sintetic: "Nici măcar materialul rochiei mele nu este artificial", obișnuia ea să spună. Întrebarea postumă pentru Eva Gabor: cine e escrocul ?

HOLD-UP PRIN TELEFON

Un bijutier parizian, pe nume Salomon, din str. Babylone, nr. 2, a primit într-o dimineață, imediat după ora deschiderii, un telefon de la comisariatul de poliție:

- Bună dimineața, domnule Salomon, aici este comisarul Barianni de la brigada judiciară. Peste câteva minute în magazinul dvs. va avea loc o spargere. Vă rog să nu vă apărați în nici un fel. Sunt niște bandiți foarte periculoși ! Lăsați-i să ia tot ce vor și să plece. Noi suntem în apropiere și vom interveni chiar la ieșirea infractorilor din magazin pentru a-i prinde cu prada asupra lor și a-i aresta. Vă rog să instruiți personalul să nu reacționeze în nici un fel. Repet: e absolut necesar pentru protecția dumneavoastră și a personalului să vă purtați cât mai natural să nu se observe că ați fost avertizați. Sunt în stare de orice !

Într-adevăr, abia avu timp Salomon să-și pună în gardă oamenii, că în micul magazin intrară trei bărbați cu figuri aspre, care, cu toate că se prefăceau a admira bijuteriile expuse, erau foarte crispați. Nu dură decât câteva minute și unul dintre ei se propti în ușă, iar ceilalți doi îndreptară câte un pistol mic, de buzunar, către Salomon, care ieșise să-i întâmpine, și spre vânzătoarea aflată după tejghea.

- Repede treceți în spate și nici o vorbă !

Liniștiți, fără să opună nici o rezistență, exact așa cum

îl învățase comisarul Barianni, cei doi intrară în magazin, se lăsară legați și încuiați acolo, după care așteptară sosirea brigăzii judiciare. După o jumătate de oră pe Salomon au început să-l treacă fiori reci și a încercat să se dezlege, dar n-a reușit. L-a eliberat soția lui, peste câteva ore, când, intrigată că nu-i răspunde nimeni la magazin, s-a deplasat personal în str. Babylone. Privindu-și magazinul golit de tot ce era bijuterie de valoare, patronul a început să tremure, iar soția să țipe. Mai stăpână pe sine, vânzătoarea a sunat la poliție și a întrebat de comisarul Barianni, dar nu aveau așa ceva acolo. Nici de vreun hold-up supravegheat de judiciariști nu aveau habar. Bijutierul a făcut un accident cerebral și a rămas cu sechele toate viața. Iar hoții cu banii.

NUME DE COD "MEDWEB"

Ca urmare a valului de arestări în rândul medicilor, asistentelor și altor angajați din domeniul medical efectuate în Florida, directorul FBI, Louis J. Freeh, a declarat că FBI va continua eforturile de aplicare a legii, vizavi de fraudele comise în sistemul de asistență medicală, care-i jefuiesc anual pe americani de miliarde de dolari.

Freeh a declarat acest lucru ca urmare a dezvăluirii a trei din acuzațiile în dosarul din Miami, împotriva a șapte medici, 12 asistente medicale și altor 20 de persoane, vizând infracțiuni comise în sistemul de sănătate, descoperite după o investigație FBI, cu agenți infiltrați, desfășurată sub numele de cod "MEDWEB". Unii din cei acuzați au fost chiar operatori ai companiilor de asistență medicală la domiciliu, se afirmă în rechizitoriu.

Principalele capete de acuzare au inclus false solicitări către "Medicare" privind acordarea de asistență medicală la domiciliu și complicitate la întocmirea de rapoarte

false, care au condus la rambursarea de către "Medicare" a peste zece milioane de dolari pentru asistență medicală neacordată. Celelalte două acuzații formulate au fost: complicitate la prejudicierea programului "Medicare" și încălcarea statutului personalului medical.

Rechizitoriul arată că FBI a dirijat o investigație sub acoperire, pe termen lung, asupra indivizilor și companiilor presupuse a fi comis aceste infracțiuni. Programul "Medicare" de asistență medicală la domiciliu este alternativa la cea oferită prin spitalizare și este destinat persoanelor care au nevoie de servicii de asistență medicală ambulatorie sau terapie.

Arestările din 21 octombrie 1998, făcute publice în aceeași zi de Biroul Național de Presă al FBI, au reprezentat cea de-a doua etapă importantă a operațiunii "MEDWEB".

Freeh a declarat: "FBI va continua investigațiile sub acoperire până la lichidarea fraudelor comise în sistemul de sănătate. Cei care au pus la punct scheme de prejudiciere a sistemului de asistență medicală să fie absolut convinși că FBI a anchetat deja aceste infracțiuni. FBI se declară pentru pedeapsa cu închisoarea, plata unor amenzi și recuperarea neîntârziată a profiturilor ilegale. Majoritatea practicienilor și firmelor specializate în acordarea de asistență medicală la domiciliu acționează corect în ceea ce privește tratamentul și întocmirea facturilor de plată, dar, din păcate, s-au comis și ilegalități majore în acest domeniu, incluzând sofisticate inginerii criminale. Sistemul de îngrijire medicală reprezintă 1/7 din economia națională și elemente ale crimei organizate au penetrat numeroase segmente din domeniul sănătății, FBI manifestă o enormă îngrijorare față de această problemă. Este una din prioritățile naționale absolute și au fost înființate formațiuni speciale de investigare a fraudelor din sistemul de sănătate, în multe centre zonale ca Boston, Newmark, Cleveland, Dallas, Chicago, Detroit, Los Angeles, New York, Tam-

pa, Philadelphia şi Washington DC."

Un raport întocmit în toamna lui 1998, de către Departamentul de Justiţie, arată că "frauda în sistemul de sănătate deturnează miliarde de dolari de la fondurile destinate programelor federale de asistenţă medicală..."

În acest sens, echipa FBI a crescut în efective treptat, începând cu 1992 cu 112 agenţi speciali şi ajungând în 1997 la 356 de agenţi angajaţi în combaterea fraudelor în sistemul de sănătate", a declarat Freeh. În aceeaşi perioadă, cazurile investigate au crescut de la 591 la 2582.

Un stimulent important în accelerarea aplicării legii l-a constituit adoptarea de către Congres, în 1996, a Actului privind asistenţa medicală mobilă şi răspunderea civilă, care prevede alocarea unui număr sporit de funcţionari în combaterea fraudelor din sistemul de sănătate şi acordarea a 47 milioane de dolari bugetului FBI pe 1997 pentru combaterea fraudelor din Sănătate, finanţarea continuând să crească o dată cu sporirea efectivelor de agenţi speciali destinaţi acestui tip de fraude, până ce bugetul va atinge în 2003 un nivel constant de 114 milioane de dolari.

A crescut numărul sentinţelor pronunţate în acest gen de infracţiuni, ca urmare a activităţii depuse de FBI, de la 116 condamnări în 1991, la 485 în 1997.

Pedepse cu închisoarea, amenzi usturătoare au urmat investigaţiilor FBI. Cazuri majore soluţionate de Departamentul de Justiţie, ca urmare a anchetelor FBI:

- 11 medici puşi sub acuzare, în iunie 1997, la New York, pentru acceptarea de folosase necuvenite în schimbul facilităţii accesului pacienţilor "Medicare" la echipament medical şi servicii radiologice. În prima parte a operaţiunii sub acoperire, desfăşurată de FBI cu numele de cod "OVERDRAW", un medic şi alte şase persoane au fost arestaţi în Connecticut.

- în 1997, 17 medici puşi sub acuzare în San Diego,

pentru prejudicierea companiilor de asigurare, 11 medici și-au recunoscut complicitatea la comiterea de fraudă în corespondență.

- într-un dosar, la începutul declanșării operațiunii "Asistență la domiciliu", la Miami, un număr de 23 persoane au fost acuzate de fraudă. Urmarea - șapte persoane și-au recunoscut vinovăția, patru din ele fiind medici.

- doi medici puși sub acuzare în California, în mai 1996, pentru coruperea unui revizor contabil, care efectua un control financiar ca urmare a reclamațiilor în legătură cu programul "Medicare".

- în Chicago, marele juriu federal a condamnat un fost operator pe computer dintr-un ospiciu, care a prejuciciat, nu numai sistemul "Medicare", cu peste 28 milioane de dolari.

- doi bărbați, puși sub acuzare, în 1998, la New York, pentru complicitate la vânzarea de organe umane, prelevate de pe caavrele condamnaților executați în China.

- proprietarii unei agenții de servicii medicale la domiciliu, din Iowa, care au fost rambursați cu peste zece milioane de dolari de către "Medicare", și-au recunoscut vinovăția de a fi întocmit facturi false și au fost trimiși într-o închisoare federală.

- doi rezidenți din Michigan și-au recunoscut vinovăția față de acuzațiile de extorcare a 25 de milioane de dolari, facturi plătite de "Medicare", privind furnizarea de echipament medical durabil în locuințele asistate medical. Amândoi au primit 57 de luni de închisoare și au fost puși să plătească o amendă de 12 milioane de dolari în contul guvernului.

- un individ din Pennsylvania, pus sub acuzare pentru solicitarea de plăți necuvenite de la "Medicare".

Departamentul de Justiție alături de FBI s-au preocupat și de recuperarea prejudiciilor produse în sistemul de sănătate. Iată câteva exemple:

- în 1997, Smithkline Beecham Clinical Laboratories

Inc. a plătit guvernului 325 de milioane de dolari. Sentința civilă a fost rezultatul a patru ani de cercetări în documentele firmei respective, privind analizele clinice de laborator. Firma a făcut false declarații, privind necesitatea tuturor testelor din punct de vedere medical și a emis facturi false pentru teste neefectuate.

- Damon Clinical Laboratories Inc. și-a recunoscut complicitatea la fraudele sistemului "Medicare". Compania a acceptat să plătească guvernului 119 milioane de dolari, reprezentând amenzi contravenționale și despăgubiri civile. Capetele de acuzare au cuprins false pretenții materiale, exercitate asupra "Medicare" și "Medicaid". Patru foști membri de marcă ai executivului lui "Damon" au fost ulterior condamnați pentru complicitate la prejudicierea programului "Medicare" cu peste 25 de milioane de dolari.

- în 1996, Laboratory Corporation of America a acceptat să plătească guvernului 187 milioane de dolari, reprezentând amenzi contravenționale și despăgubiri civile.

- în ultimii ani, chiar unii antreprenori ai "Medicare", dați în judecată, au plătit despăgubiri și au fost acuzați și de complicitate la mușamalizarea performanțelor slabe, ca antrenori guvernamentali. În iulie 1998, "Health Care Service Corporation" din Illinois și-a recunoscut vinovăția și a acceptat să plătească 140 de milioane de dolari, despăgubiri civile și patru milioane de dolari, amenzi convenționale. Câțiva directori au fost deferiți justiției.

Directorul FBI, L.J. Freeh a declarat că succesul acestei operațiuni a fost asigurat și va fi și în viitor doar de cooperarea la nivel federal și statal între poliție, serviciile publice și companiile private, care administrează programele de asigurări de sănătate, se arată în finalul comunicatului de presă dat publicității de Biroul Național de Presă al FBI în 21 octombrie 1998.

SECRETUL CELOR DOUĂ PISTOALE LINCOLN

Din muzeul armatei din Stockholm au fost furate în luna aprilie 1967 patru pistoale de valoare, din care două fuseseră dăruite în anul 1863 de către președintele Abraham Lincoln regelui Carol al XV-lea al Suediei. Aceste pistoale se numărau printre obiectele cele mai valoroase din colecțiile muzeului.

La sfârșitul anului 1967 poliția criminală din Suedia a fost sesizată că revolverele Smith & Wesson au fost oferite unui negustor de arme din America. Într-adevăr, FBI descoperi aceste două pistoale la un armurier. El le primise în consignație de la un cetățean suedez, căruia îi plătise și un avans de 300 de dolari.

Dar mult mai importantă era găsirea celor două pistoale Lincoln, care și ele fuseseră oferite spre vânzare în chip misterios unui alt armurier american, și anume printr-o scrisoare. Prețul cerut se ridica la 200.000 de dolari. Dacă pe cumpărător îl interesa tranzacția, el urma să publice un anunț în ziarul "International Herald Tribune".

La îndemnul FBI-ului, negustorul inseră acest anunț, dar se întâmplă un fapt surprinzător. Concomitent apărură trei anunțuri cu același conținut, semnate cu numele de "Mars" "Platon" și "Cezar". "Mars" era armurierul care se pusese în legătură cu poliția, celelalte două proveneau de asemenea din partea unor negustori serioși.

La îndemnul poliției, numai "Mars" răspunse, propunând o întâlnire la Londra. Între timp s-a aflat că misteriosul domn X a descins însoțit de o tânără suedeză la mai multe hoteluri din Paris. Suedeza a fost arestată și ea declară că

domnul X s-ar afla la Madrid și că ea îi trimite regulat, bani în contul său la o bancă de acolo. Mai târziu ea mărturisi că în urma anunțului privind pistoalele, citește și ziarul "New York Herald Tribune". Ea mai știa că cele două pistoale Lincoln ar fi ascunse într-o pădure din nordul Suediei.

Până la urmă domnul X a fost arestat la Barcelona și extrădat în Suedia. El a fost condamnat la trei ani de închisoare ca tăinuitor, în timp ce prietena sa scapă cu o pedeapsă ușoară.

Dar cele două pistoale Lincoln, a căror valoare se ridică la un milion și un sfert de coroane suedeze, nu au fost încă găsite.

MILIOANE FURATE DINTR-UN CAMION

La doar o lună după ce două persoane au reușit să fure de pe aeroportul londonez Heathrow uriașa sumă de 6,5 milioane de dolari, bani care nu au fost recuperați, măcar parțial, nici până în ziua de azi, un nou jaf de proporții a avut loc în 19 martie 2002, în același loc. De data aceasta, suma furată se ridică la trei milioane de dolari.

Aeroportul Heathrow a fost primul din Europa unde au fost întărite măsurile de securitate după atentatele de la 11 septembrie din SUA. Totuși, hoții reușesc să dea spargere după spargere, fără să poate fi opriți. Două persoane, probabil de origine asiatică, au pus mâna pe trei milioane de dolari, în momentul în care banii erau transferați dintr-un avion aparținând unei companii aeriene sud-africane într-un vehicul al aeroportului. Cei doi bărbați l-au amenințat cu un cuțit pe șoferul camionului, au încărcat containerele cu dolari într-un alt automobil, abandonat ulterior în apropierea aeroportului. Șoferul vehiculului a scăpat nevătămat.

Exact același mod de operare l-au avut și atacatorii

din luna februarie, care au dispărut cu 6,5 milioane de dolari, bani ce proveneau din Bahrein. Interesant este faptul că jaful a avut loc la doar o oră după ce poliția a arestat, în perimetrul aeroportului, o persoană suspectată că ar fi fost implicată în jaful de acum o lună. Autoritățile bănuiesc că în ambele cazuri vinovații sunt sau au fost angajați la Heathrow, altfel ar fi fost dificil să falsifice permisele de liberă trecere ca să aibă acces la containerele cu bani. Totuși, Scotland Yard-ul nu a făcut nici un fel de precizări cu privire la dispozitivul de securitate care asigura transportul de bani și nici cui îi aparțineau dolarii dispăruți.

O BANDĂ DE FEMEI-VAMPIR CRIMINALE A FURAT SÂNGE !

Patru femei înarmate au atacat o caravană medicală și au jefuit câteva sute de litri de sânge proaspăt colectat. Potrivit informațiilor poliției, erau femei-vampir, care uciseseră deja nouă tineri excursioniști, în decurs de șase luni. O asistentă medicală a reușit să scape cu viață, adăpostindu-se în tufișurile de la marginea drumului. Pe baza observațiilor ei, s-au putut realiza portretul-robot, al uneia dintre femeile-vampir, care au fost date în urmărire generală.

Potrivit informațiilor poliției, ele erau femeile-vampir care uciseseră deja nouă tineri excursioniști, în ultimele șase luni.

Patru femei înarmate au atacat la 15 iulie 1993, în apropierea orașului Trieste, Italia, o caravană care transporta sânge proaspăt colectat. Ele erau femei-vampir atât de însetate de sânge, încât l-au lovit în cap pe șoferul dubiței, Luciano de Luca și l-au mușcat de gât și de brațe, sugându-i sângele din vene. Asta s-a petrecut sub ochii îngroziți ai asisten-

tei medicale Sophia Spertino, care reușise să fugă din mașină, în momentul atacului și a urmărit totul ascunsă în niște tufișuri. Femeia a fost două zile în stare de șoc, datorită groazei pe care a încercat-o, văzându-le pe cele patru mânjite pe față, sugând și ultima picătură din sângele șoferului, care a fost găsit inert și livid.

"A fost o acțiune care demonstrează cât de disperate după sânge au devenit aceste creaturi", a declarat profesorul Piercesare Dario, un expert în domeniul vampirilor, chemat de anchetatori. "Vampirii din ziua de azi au căpătat teama de a nu se infesta cu SIDA, așa că nu ezită să fure rezervele de sânge din spitale, știind că acestea au fost recoltate după testarea anti-SIDA".

Profesorul Dario și-a exprimat convingerea că femeile-vampir, însetate, au uitat pur și simplu de teamă, când i-au supt sângele șoferului. "Ele au riscat inutil, sugând sângele acelui om, doar aveau în mână flacoanele acelea. Însă, probabil, vechile deprinderi se uită greu!" Martora Sophia Spertino le-a descris pe cele patru ca având fețe cenușii, cu canini proeminenți și ochi demonici. "Erau îmbrăcate în negru și păreau a fi ieșite de curând din coșciug."

Banda de femei-vampir nu era la prima crimă. Locuitorii regiunii muntoase din jurul orașului Trieste erau terorizați de această bandă de femei încă din decembrie 1992, când începuse șirul de crime pe care aveau să le facă în decurs de șase luni, ucigând și sugând sângele din trupul a nouă tineri excursioniști, surprinși în călătorii solitare pe versanții munților. Cadavrele lor erau mutilate oribil, în momentul descoperiri. Speriați, locuitorii începuseră să-și părăsească locuințele izolate, căutându-și case în orașul Trieste. În fața unui adevărat exod spre oraș, autoritățile italiene au încercat să calmeze spiritele, infirmând zvonurile despre vampiri. Totuși, unii investitori aveau o altă părere, pe care nu o făceau încă publică. Doi polițiști, Luca Norigo și Gianni France, după ce examinaseră mai multe trupuri de victime mutilate, decla-

raseră că nu mai văzuseră niciodată așa ceva.

Ei au afirmat: "Un om sau un animal normal n-ar putea să facă un lucru atât de oribil." Existau și martori care văzuseră femeile-vampir acționând. Maria Mayatza, o săteancă din zona muntoasă, declarase polițiștilor că fusese martoră la o crimă.

"Într-o după-amiază, am urmărit din casa mea două siluete îmbrăcate în negru... Au sărit în spatele unui băiat cu rucsac. L-au doborât la pământ și s-au repezit cu gura la gâtul lui. Când și-au ridicat capul, aveau sânge pe față ! După aceea s-au ascuns în tufișuri !" Alți martori, mai ales ciobani, spuseseră că văzuseră femei misterioase în locurile unde băieții fuseseră omorâți. Muncitorul forestier Pali Murano a susținut că văzuse una chiar în oraș. El se întâlnise cu o femeie ciudată într-un parc întunecos de la marginea orașului. "Era imediat după căderea întunericului. Avea ochi strălucitori și atât de pătrunzători, încât păreau incandescenți. Când m-a văzut, a fugit. A doua zi, după ce-am auzit că în acel oraș, în acea noapte, fusese ucis un băiat, am știut că tot ceea ce văzusem eu era o femeie-vampir !"

Această bandă de femei-vampir a fost la primul ei atac armat asupra unei caravane cu sânge colectat, dar doctorul Dario și-a exprimat temerea că acest gen de atacuri se va înmulți. "Sunt mii de vampiri însetați de sânge în lumea întreagă", a spus profesorul. "Iar când vor descoperi ce pradă ușoară și bogată poate fi o astfel de caravană, nici una nu va mai fi în siguranță."

Detectivul Gianni Duquat a declarat că, în urma incidentului din iulie, toate caravanele de colectare a sângelui din zona Trieste circulă însoțite de gardieni înarmați.

"BANDITUL YANKEU", UN HOȚ DIN LUMEA BUNĂ

Cu mult farmec, bine îmbrăcat, Eddie Dodson trăia o viață de lux. Petrecea cu John Belushi. Era prieten "la cataramă" cu Jack Nicholson. Își dădea întâlnire cu unele dintre cele mai frumoase femei de la Hollywood. Deținea chiar un magazin celebru de antichități pe o stradă nu mai puțin celebră, Melrose Avenue.

Dar Dodson avea o viață secretă: jefuia bănci!

De fapt, a jefuit de atâtea ori încât a intrat în "Cartea recordurilor" ca omul care a prădat de unul singur cele mai multe bănci. Ajunsese chiar să jefuiască șase bănci într-o singură zi! Dar decăderea sa a fost psihică și financiară în același timp, pentru că a căzut în patima consumului de heroină. Cheltuia aproape 1000 de dolari zilnic pe droguri de cea mai bună calitate, numai marfă pură. Un prieten apropiat, care lucrează tot în afaceri cu antichități, a declarat: "Eddie a fost unul dintre cei mai de treabă oameni pe i-am cunoscut. Iubea mașinile și femeile. A luat parte la cele mai mari petreceri și a fost peste tot centrul atenției și sufletul distracției. Dar totul s-a schimbat când a început să se drogheze."

Dodson, supranumit și "Banditul yankeu" de către FBI, pentru că obișnuia să poarte o șapcă cu inițialele echipei de baseball din New York, a jefuit peste 65 de bănci pe tot cuprinsul Americii, între 1983 și 1984. Pentru a scăpa de urmăritori folosea numai mașini puternice: Mercedes și BMW. Era fără frică și impunea respect peste tot. Acționa simplu. Intra în bancă, amenința cu un pistol și dispărea cu câteva zeci de mii de dolari.

"Era foarte politicos. Totdeauna spunea: «Vreau să fie

rapid și ușor și nimeni să nu se rănească»", declară Daniel Bodony, specialist în jafuri de bănci din cadrul FBI. Uneori spunea: "E de ajuns !" în timp ce lucrătorii umpleau geanta cu banii !"

În 1984 Dodson a fost prins și condamnat la zece ani de închisoare. În 1994 a fost eliberat și s-a angajat la Jack Nicholson. Însă Dodson nu a putut sta prea mult "cuminte" și s-a întors la vechea viață. Polițiștii s-au trezit că apare din nou în "vizor" vechiul "Bandit yankeu".

Cei 15 ani de fărădelegi ai lui Dodson au luat sfârșit. FBI i-a întins o cursă și a fost prins. Locuia la un motel unde plătea zilnic, cash, 60 de dolari pe noapte. Și-a dat seama în ultimul moment că va fi prins și a încercat o strategie sinucigașă: a așteptat polițiștii cu un pistol de jucărie în mână, sperând că va fi împușcat și va evita astfel închisoarea. Însă agenții l-au pus la podea, timp în care Dodson a început să strige: "Omorâți-mă ! Omorâți-mă !"

Pentru că a recidivat a fost judecat și condamnat pentru jaf armat și mai multe tentative de omor în timpul jafurilor la nu mai puțin de... 95 de ani în spatele gratiilor. Cu legea americană nu prea te joci !

O AMERICANCĂ A DROGAT ȘI A JEFUIT 114 BĂRBAȚI !

Începând cu anul 1989, Brenda Blake (25 de ani) a jefuit peste o sută de bărbați, după ce-i agăța în barurile texane. Ea îi convingea să o ducă la domiciliul lor, iar aici le prepara ouă jumări, în care strecura un tranchilizant puternic. În câteva minute, aceștia zăceau inconștienți, iar Brenda le lua banii și lucrurile de valoare din casă, după care dispărea.

În noaptea de 3/4 octombrie 1993, într-un bar din Dallas, Brenda Blake a reușit să atragă privirile lui Ronald Walsh

(34 de ani) și s-a oferit să-l însoțească acasă. Ajunși în apartamentul lui Walsh, Brenda a început să-i pregătească jumările promise. Ea a presărat Lorazepam, un tranchilizant puternic, pe o jumătate din conținutul tigăii. Bărbatul urma să adoarmă, după ce vor fi servit micul dejun, iar Brenda ar fi putut să-i fure astfel lucrurile din casă. Dar, într-un moment în care femeia aranja farfuriile pe masă, Walsh a amestecat jumările. Brenda a căzut în propria cursă, adormind și ea. Trezindu-se primul, Walsh a înțeles trucul femeii și a chemat poliția.

Tânăra Brenda Blake, originară din Huston (Texas), a fost, vreme de cinci ani, un adevărat pericol pentru bărbații tineri. Ea a jefuit, după ce, în prealabil, îi adormea cu Lorazepam, 114 bărbați, cu toții bogați și dornici de aventuri. Ea a operat în barurile de lux de pe tot cuprinsul Texasului, în special în Huston și Dallas. Îmbrăcată cochet, tânăra pescuia bărbații care purtau ceasuri sau bijuterii de valoare, se lăsa invitată la masa lor, după care se oferea să-i însoțească acasă, promițându-le un mic dejun pe cinste. Odată ajunsă la domiciliile lor, ea le prepara ouă jumări, pâine prăjită și suc de portocale, amestecând tranchilizantul în mâncare. În numai câteva minute, victimele căzeau în letargie, iar ea dispărea cu banii și bijuteriile lor. Conducea mașina victimei până în fața barului în care operase, după care se întorcea cu mașina personală la domiciliul ei din Houston.

În cinci ani, ea a furat peste un milion de dolari. Și-a procurat un apartament nou și un Mercedes și și-a alcătuit o garderobă de lux. Conform propriilor declarații, într-o singură lună a adunat 20 de ceasuri Rolex, câteva dintre ele din aur, valorând fiecare circa 10.000 de dolari. Odată a "achiziționat" un inel de aur cu diamant, obținând numai pe piatră peste 80.000 de dolari.

Scenariul după care opera a fost descris în câteva zeci de plângeri, adunate de poliția din Texas de la cei pră-

dați de Brenda Blake. Dar numărul lor era mult mai mare. "Cred că numai unul din cinci fraieri ni s-a plâns. Brenda alegea numai purtători de verighete. Ea știa că bărbații însurați nu vor dori să se afle de aventura lor și că vor șovăi să vină la noi", a declarat sergentul Clinton, cel care s-a ocupat de caz. Conform descrierii oferite de păgubași, el a realizat un portret-robot, pe care l-a publicat în presa texană. Însă Brenda nu a fost prinsă până când nu a căzut în propria cursă. În arestul poliției, a declarat că nu s-a culcat cu nici unul dintre bărbații acostați. "Am știut că odată și-odată voi fi prinsă, dar nu eram în stare să-mi câștig existența prin alte mijloace", a declarat Brenda Blake.

Pe cinci ianuarie 1994, Tribunalul din Huston a condamnat-o la 17 ani de închisoare. "I-am spus că cel mai bun lucru pe care-l poate face atunci când va ieși din pușcărie este să lucreze într-un magazin de bijuterii. Se pricepe de minune la ele", a declarat sergentul Clinton.

JAF LA 2000 METRI ALTITUDINE

Un bărbat înarmat, dezamăgit că a fost părăsit de soția sa, a preluat controlul timp de 52 de minute, asupra unui Airbus filipinez având 291 de persoane la bord. El a jefuit toți pasagerii după care a sărit din avion, cu o parașută artizanală.

Avionul companiei Filipine Airlinies (PAL) a aterizat la Manila și toți pasagerii au debarcat nevătămați.

Augusto Lacandula, piratul aerului, a fost descris de autorități ca "instabil psihic". Unul din piloții aparatului a afirmat că bărbatul susținea că a pregătit această deturnare timp de două luni de zile, pentru că soția sa l-a părăsit și a plecat cu un polițist, luând cu ea și copilul.

Bărbatul, în vârstă de 30 de ani, era înarmat cu un

pistol și o grenadă. Aparatul Airbus A 330-300, care efectua un zbor pe ruta Davo-Manila se pregătea să aterizeze la Manila când s-au auzit strigăte în cabină: "Nu aterizăm, nu aterizăm!" Bărbatul a amenințat cu pistolul o stewardesă și a tras un foc de avertisment pentru a-l obliga pe pilot să-i deschidă. Piratul a cerut ca aparatul să se întoarcă la Davo, dar, explicându-i-se că aparatul nu are destul carburant pentru a efectua acest zbor, el a obligat echipajul să strângă toți banii pasagerilor și să-l ajute să sară cu parașuta.

El "a aterizat" deasupra unui cartier din Manila, de la o altitudine de 1818 metri fără ca parașuta, de fabricație proprie, să se fi deschis. Autoritățile filipineze au descoperit corpul neînsuflețit, îngropat în noroi. La suprafață nu se zăreau decât mâinile și genunchii bărbatului, iar geanta cu bani nu a mai fost găsită. Poliția a stabilit greu identitatea individului pentru că acesta avea în buzunare mai multe acte false, printre care și două permise de conducere pe nume diferite și cu aceeași fotografie, cea a piratului aerului.

Secretarul filipinez al apărării, Orlando Mercado, a declarat că tentativa de deturnare nu are nici o legătură cu gherila islamistă din regiunea Mindanao. "Suspectul este instabil emoțional și psihic", a afirmat Mercado, subliniind că motivațiile acestuia au fost doar de ordin financiar. Președintele companiei PAL a precizat că cei 278 de pasageri și cei 13 membri ai echipajului au părăsit avionul imediat după aterizare.

Aceasta este prima deturnare de avion din Filipine, din ultimii 18 ani. De-a lungul timpului, s-au mai înregistrat cazuri asemănătoare în alte țări. De exemplu, în 1971, americanul D.B. Cooper a deturnat un avion în nord-estul Statelor Unite, a jefuit pasagerii de suma de 200.000 de dolari și a sărit cu parașuta. Infractorul nu a fost găsit de autorități nici până în ziua de azi. În 1992, Ly Tong, un fost pilot al forțelor aeriene din Vietnamul de Sud, a deturnat un avion și a forțat

pilotul să zboare la mică înălțime de sol astfel încât piratul aerului să poată arunca manifeste anticomuniste deasupra orașului Ho Și Min. Fostul pilot a fost arestat la aterizarea avionului și a fost eliberat din închisoare în 1998.

ÎN AFARA LEGII, DAR APRECIAȚI DE POLIȚIE

Mai era un sfert de oră până la închiderea Băncii Centrale din Toulon. Sistemele de alarmă pentru interior și exterior încă nu fuseseră puse în funcțiune. Trei indivizi aflați înăuntru și care stăteau de vorbă de câtva timp între ei, cu spatele la ghișee, își pun măștile, scot armele și îl obligă pe un funcționar să-i conducă la depozitul central... Scenariul bine cunoscut din filme se derulează aievea. Cei trei pleacă doar peste 12 minute cu doi saci cu bani și hârtii de valoare. "Lovitura" valora în total peste 10 milioane de franci.

Deși au fost dați imediat în urmărire generală, trecuseră peste patru luni (în vara lui 1999) și spărgătorilor nu li se dase de urmă. Și iată că unui grup de adolescenți din Toulon îi vine ideea să iasă la "atac". Metoda aplicată a fost cam dură și n-avea nici o legătură cu legea. Potera lor oprea indivizi suspecți (după opinia lor) și, la adăpostul măștilor antitero, fabricate de ei înșiși, îi legitimau și le luau un scurt și aspru interogatoriu, mai ales în zonele rău famate ale orașului... Întâmplarea a făcut ca, înainte de a-i prinde poliția, adolescenții să găsească pe unul din făptași - cel al cărui portret-robot se potrivea de minune cu cel răspândit de poliție și presă. L-au imobilizat și l-au predat triumfători...

... Unica recompensă primită a fost o strângere de mână. Ilegalitatea comisă a fost uitată, iar ceilalți doi borfași au fost prinși după numai două zile. A fost o metodă necon-

venţională, dar mult apreciată de public şi de... prietenele celor trei "poteraşi".

AGENT FBI INFILTRAT, TRANSFORMAT ÎN GANGSTER

Miami, Florida. Agentul FBI, Jerry Sullivan se infiltrează în mafie, la fel ca eroul unui best-seller, Donnie Brasco. Dar el e sedus de viaţa de gangster atât de mult încât e transformat de amicii săi într-un adevărat escroc!

Sullivann (45 de ani) a fost condamnat pentru că a furat peste 400.000 de dolari de la FBI pentru a-şi achita datoriile de la jocurile de noroc - rezultatul viciului pe care îl dobândinse în timp ce lucra sub acoperire printre membrii mafiei. "Era fascinat de aceşti oameni şi a devenit foarte apropiat de ei. Îi plăcea să piardă timpul cu ei prin localuri, iar pasiunea pentru jocurile de noroc a fost probabil rezultatul", a declarat Andrew Oosterbaan, cel care a ajutat la prinderea lui Sullivan.

Jerry Sullivan, al cărui frate mai mare era agent FBI, şi-a început cariera ca un înflăcărat cercetaş care venera biroul de combatere a crimei. El s-a distins ca un erou la puţin timp după ce a absolvit academia FBI, prin faptul că a dezarmat un criminal care scăpase de la un ospiciu şi care ţinea ostatică o femeie. Când i s-a propus să se infiltreze ca "gangster", la începutul anilor '80, Sullivan a acceptat imediat. Poliţistul americano-irlandez a studiat intensiv pentru a putea să vorbească italiana suficient de bine pentru a trece drept alter-ego-ul său, Jerry Santaro, vânzător de droguri. De asemenea, a urmărit de mai multe ori filmul "Naşul" până a reuşit să repete cuvânt cu cuvânt anumite fraze. Timp de mai mulţi ani, Sullivan a lucrat sub acoperire în diferite cazuri, inclusiv

în renumitul "Pizza Conection" din New Jersey. Sullivan a fost trimis apoi în Miami să lucreze ca șef de sală într-un restaurant deținut de un om suspectat de a avea legături cu familia mafiotă Lucchese. Trebuia să adune dovezi împotriva gangsterului.

Sullivan era căsătorit și avea copii, dar ego-ul său era singur, fără familie. Pentru a juca rolul în mod convingător, el trebuia să meargă prin cârciumi cu tovarășii săi, să stea acolo până la orele dimineții, să bea și să participe la jocuri de noroc. Cu timpul, a început să aprecieze compania amicilor săi. "Aveam două identități și m-am pierdut", a declarat Sullivan. Pentru a-și acoperi datoriile, el a început să fure bani de la sediul local FBI. Când ceilalți agenți au observat lipsa banilor, l-au suspectat pe Sullivan și a fost chiar arestat. La proces, un psihiatru care l-a testat a precizat că stresul provocat de activitatea sa l-a adus în această situație. "Cred că atunci când bei, te droghezi și participi la jocuri de noroc toată ziua, uiți că ești agent", afirma doctorul Richard B. Seeley la tribunal. Dar juriul a fost de neînduplecat. Agentul a fost condamnat pentru delapidare și trimis la închisoare pentru cinci ani.

"M-AU ADORMIT ȘI MI-AU FURAT TENDOANELE"

Ioan Pop a plecat, ca atâția alți români, să muncească "afară" și s-a întors cu o poveste uluitoare. În cei zece ani petrecuți muncind legal în Africa de Sud s-a ales cu cinci tendoane sănătoase "furate" de un chirurg, cu o arestare pentru amenințare cu antrax și cu o mulțime de alte belele. Acum, românul s-a întors în țară pentru a-și căuta un avocat care să-l reprezinte.

JEFUIT ÎN PLINĂ STRADĂ

Ioan Pop a lucrat șapte ani, ca electronist la Oficiul pentru Deservirea Corpului Diplomatic. La scurt timp după revoluție, mai exact în '92, a fost "sfătuit" să părăsească țara. "Credeau că văzusem ceva la revoluție. Nu știu exact ce anume, dar am priceput că într-adevăr e mai bine pentru mine să plec", spune Pop. Omul și-a luat inima în dinți și a plecat în lumea largă. "Am ales să plec în Africa de Sud. Mi s-a spus că după revenirea lui Nelson Mandela acolo va fi liniște, că e și destul de departe de țară... Și m-am dus, ce era să fac?" Ioan Pop nu știa engleza când a ajuns la Johannesburg și, chiar în primele zile, a fost jefuit. "Eram pe stradă, îmi țineam geanta-diplomat între glezne și mă uitam pe stradă. Un bărbat a trecut în fugă pe lângă mine și mi-a smuls geanta. Aveam tot în ea, de la acte până la bani. M-am dus repede la Ambasada României și mi-au spus că cel mai bine ar fi să-mi găsesc o slujbă și să strâng bani ca să mă pot întoarce eventual în țară." Pop s-a angajat legal la o firmă afiliată companiei de automobile de lux Rolls Royce. "Am obținut foarte repede permisul de muncă, așa că am putut lucra legal chiar de la început. Eram foarte mulțumit și de slujba mea, și de salariu și de cum eram tratat." Într-adevăr, furtul gentii a fost repede uitat și nimeni nu s-ar fi așteptat ca acesta să fie doar începutul unui lung șir de pățanii incredibile prin care românul avea să treacă. În 1994, Ioan Pop și-a adus familia alături, și-a dat copiii la liceu și s-au hotărât să mai rămână vreo doi-trei ani acolo cât să strângă o sumă frumușică de bani, după care să se întoarcă acasă, în România.

13 AVOCAȚI PENTRU CINCI TENDOANE

S-ar putea spune că partea cea mai halucinantă a poveștii românului plecat în Africa de Sud a început de la o simplă bătătură la piciorul drept. Ioan Pop s-a dus la un doctor care lucra într-un cabinet particular, acesta fiindu-i recomandat de medicul său de familie. Acolo s-a trezit însă că este operat de cu totul altceva. "M-au adormit și, în loc să se ocupe de bătătură, mi-au furat tendoanele de la toate degetele de la piciorul drept. Acum nu mai pot îndoi degetele și o perioadă am avut chiar piciorul paralizat, nu l-am putut mișca deloc, iar bătătura a rămas exact așa cum a fost când m-am dus la spital ca s-o tratez." Ioan Pop l-a dat în judecată pe medic, cerând despăgubiri în valoare de 800.000 de ranzi (moneda sud africană), adică în jur de 200.000 de dolari, așa cum îi recomandase un expert în despăgubiri pe motive medicale. În timpul procesului, Pop a fost nevoit să schimbe nici mai mult, nici mai puțin de 13 avocați. "Erau toți cumpărați de doctorul Revelas, cel care m-a operat. Ba îi prindeam că nu prezintă în proces toate probele existente, ba pe unul chiar l-am descoperit că fusese angajat ca avocat de Revelas exact în aceeași perioadă în care era și avocatul meu." În final, după mai mult de trei ani în care a încercat diverse soluții pentru a-și găsi un avocat corect, Ioan Pop s-a hotărât să se reprezinte singur. "Citisem destul de mult, așa că deja știam suficient de multe pentru a mă reprezenta singur. Nu mai avea nici un sens să-mi angajez avocat." Deși vorbea prost limba engleză, românul a reușit să-l convingă pe judecător și a obținut, în final, o sentință favorabilă. Numai că, exact înainte ca instanța să dispună plata celor 800.000 de ranzi despăgubiri cerute de Ioan Pop, în cursul procesului s-a schimbat brusc judecătorul. Noul judecător i-a dat și el drep-

tate românului, dar a micșorat considerabil despăgubirile, la suma de doar 37.000 de mii de ranzi (aproximativ 9000 de dloari). Procesul a luat sfârșit, dar interesant de menționat este că medicul Revelas, cel care l-a operat pe Ioan Pop, părăsise Africa de Sud încă din 1999, plecând să profeseze în Australia. "Nici măcar nu eram singurul păcălit. Am aflat că mai erau încă șapte cazuri similare de pacienți înșelați după același model de medicul Revelas. Spre deosebire de mine, toți pierduseră însă procesele. Probabil din cauza avocaților", afirmă Ioan Pop.

RĂPIRE SENZAȚIONALĂ

Bernadette și Georges Blantier (57 și 58 de ani) au trăit o experiență demnă de un film american de acțiune, fiind răpiți și sechestrați timp de 24 de ore de către un vecin. Și asta pentru că ei au refuzat în mai multe rânduri să-i vândă lui Pierre G., 63 de ani, o pădurice din apropierea casei acestuia din urmă.

Pentru a-și pune în aplicare planul, Pierre G. a atras-o într-o cursă pe Bernadette, la el acasă, spunându-i că vrea să cumpere niște pui de găină pentru a-i crește. Gândindu-se că vecinul ei vrea să-și ceară iertare pentru insistențele sale și că ar dori împăcarea, Bernadette a acceptat invitația. Nici nu a ajuns însă bine la casa agricultorului, că acesta a și legat-o cu mâinile la spate și i-a lipit bandă adezivă pe gură, după care a aruncat-o într-un hambar întunecos. "Mi-era teamă pentru viața mea, a declarat mai târziu la tribunal Bernadette. M-am gândit că înnebunise și că mă va ucide."

Atunci când Georges, de meserie instalator, s-a întors acasă și și-a strigat soția, n-a primit răspuns. Deodată, vecinul pretendent sosi în fugă, spunându-i că Bernadette are o

criză şi că se simte rău. Ştiind foarte bine că soţia sa avea de câtva timp probleme cardiace, Georges nu a mai avut timp să se gândească anume ce căuta ea la Pierre G. şi căzu la rându-i în capcană. Ajuns în curtea acestuia, Georges nu avu timp nici măcar să reacţioneze, Pierre G., foarte iute pentru vârsta lui, legându-l imediat după ce "inamicul" său a păşit dincolo de poartă. Şi iată-i pe cei doi Blantier legaţi fedeleş şi luaţi ostatici de un vecin nebun ce voia să-i oblige astfel să semneze un act prin care să i se doneze mult-râvnita pădurice.

"L-am văzut târând corpul soţului meu, pe care l-am crezut mort, iar apoi ne-a pus spate în spate, legaţi la mâini şi la picioare şi fără posibilitatea de a vorbi. Era îngrozitor. Am încercat să ne desfacem legăturile, dar, la fiecare tentativă, frânghia ne rănea pielea, provocându-ne dureri", povestea Bernadette.

Cei doi au rămas astfel legaţi, în întuneric, fără apă şi fără posibilitatea de a merge la toaletă, până a doua zi la ora 11.00 dimineaţa. Gândindu-se să-şi ia într-un fel revanşa, Georges a recurs la rândul lui la un şiretlic spunându-i vecinului său că este gata să semneze actul pentru notar cu condiţia să fie dezlegat. Crezându-l la capătul puterilor, Pierre G. a acceptat, dar furia i-a reîmprospătat forţele prizonierului său, care cu o lovitură năprasnică de pumn, şi-a doborât rapid adversarul, imobilizându-l apoi fără greutate.

Adus în faţa justiţiei, Pierre G. a regretat cele întâmplate. Prea puţin însă. În urma brutalităţilor lui, Bernadette a fost internată în spital câteva săptămâni, ca urmare a unor crize grave de tahicardie şi coşmaruri nocturne. La rândul său, Pierre G., în urma loviturii de pumn, a acuzat ulterior dureri de cap violente şi şi-a pierdut cunoştinţa de două ori.

"Important însă este că suntem în viaţă, arăta după încheierea procesului Georges. Am crezut cu siguranţă că vom fi omorâţi de acest nebun şi abia în acele momente ne-am dat seama cât de preţioasă este viaţa. De uitat, vom uita poate

mai greu cele întâmplate, mai ales că suntem încă sub șoc."

Pierre G. a fost condamnat cu plata unor despăgubiri și la 16 luni de închisoare. Familia Blantier s-a întors acasă și primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și cumpere un câine lup de pază.

FINALUL DE CARIERĂ AL UNUI HOȚ CELEBRU

Umbra ce se deplasa pe ascuns noaptea pe acoperișuri și sărea agil peste zidurile unor locuințe luxoase din orașele de pe Riviera franceză a fost, în sfârșit, prinsă în lumina lanternelor jandarmilor din Freyus. Operațiunea tip comando ce a avut loc tot noaptea a pus capăt carierei lui Bernard Robert, poreclit de polițiști "Arsene Lupin de pe Coasta de Azur". Acest fost trapezist nu-și avea egalul în a subtiliza bani și bijuterii atunci când pătrundea pe tăcute într-o reședință luxoasă. Bernard Robert este acuzat că ar fi "vizitat" 37 de proprietăți, printre care cea a fratelui regelui Fahd al Arabiei Saudite ori a omului de afaceri Robert Mimran. La 58 de ani, acest gentleman hoț a strâns în 20 de ani de activitate prolifică bijuterii în valoare de 42.784.400 de franci și 3.058.800 de franci bani lichizi. Însă roata norocului s-a oprit și, așa cum s-a întâmplat de multe ori în istorie, când trădarea a învins, acrobatul va dormi multe nopți de acum înainte la închisoare.

El a fost prins pentru că a fost denunțat: un telefon anonim la jandarmeria din Saint-Tropez. A urmat descinderea și arestarea celui mai renumit spărgător al Franței pentru... două ceasuri banale și un inel, în valoare de 10.000 de franci. A venit după asta căderea complicilor: un bijutier tăinuitor de obiecte furate (sau mai degrabă invers), un pro-

xenet și șoferul lui Bernard Robert. Fanny, care a trăit o vreme cu acrobatul, la Saint-Tropez, mărturisea: "Ziua o petrecem pe plajă, iar seara, spre ora 20.00, își îmbrăca ținuta sumbră, întotdeauna aceeași. Era parcă în transă, ca și cum ar fi avut loc o dedublare a personalității. Apoi dispărea și se întorcea noaptea târziu."

Bernard opera în negru: pantaloni și cămașă de culoarea nopții, mănuși și bascheți la fel de negri. Fost trapezist la circul Zavatta, acum 25 de ani, Bernard se furișa cu multă abilitate escaladând blocurile ca un cascador. N-a forțat niciodată o ușă și nu a spart vreo fereastră: la proprietățile pe care le spărgea exista întotdeauna o aniversare, o petrecere, locul era deci "deschis". Alte victime ale lui Robert: industriași francezi și străini, fosta soție a compozitorului Didier Barbelivien. A avut și o tentativă ratată, la cântăreața Regine.

Gardieni, gărzi de corp, invitați, nimeni nu l-a zărit sau auzit vreodată. O singură dată, una singură, într-o seară cu lună plină, cineva a văzut "un individ în negru alergând ca o pisică pe acoperișurile unor clădiri din Saint-Tropez".

DOI SPĂRGĂTORI AU FORȚAT CINCI OAMENI SĂ BEA DETERGENT LICHID !

Orren Walker (43 de ani), îngrijorat că fiul său, Stanley, întârzie prea mult, s-a dus să-l caute. Când a ajuns, în jurul orei 19.45, la magazinul unde Stan lucra ca asistent-manager, Walker a remarcat că luminile erau încă aprinse și o furgonetă galbenă era parcată în fața magazinului. Înăuntru era o dezordine de nedescris. Câteva aparate fuseseră izbite de pereți. Negăsind pe nimeni în partea din fața magazinului, Orren s-a apropiat de scările care duceau la un mic subsol. La capătul scărilor a văzut un bărbat de culoare cu un

pistol calibru 38 în mână. Surprins, spărgătorul a îndreptat arma către pieptul lui Walker. Sub amenințarea pistolului, Orren a fost nevoit să coboare. Jos, și-a revăzut fiul alături de o tânără și un adolescent. Toți trei erau legați de mâini și de picioare. I s-a ordonat să se întindă pe podea, apoi a fost și el legat fedeleș. I-a recunoscut și pe ceilalți prizonieri de lângă fiul lui. Adolescentul (16 ani) lucra din când în când la magazin, ca zilier. Fata era Michelle Ansley, angajată doar de o săptămână. Frica din ochii lor era evidentă. La puțin timp după legarea lui Orren, o femeie blondă a intrat pe ușa din spate a magazinului. Era Carol Naisbitt, mama adolescentului. Venise să-și caute fiul. În încăpere mai era un alt bandit de culoare. Acesta avea un pistol calibru 25. Carol a suportat același tratament ca și ceilalți. După ce a terminat de legat femeia, unul dintre bandiți a adus un bidon învelit în hârtie. Întrebat de Michelle ce-i în bidon, el a răspuns: "Cocktail nemțesc. Vodcă amestecată cu medicamente. Vi-l dăm ca să dormiți câteva ore." Apoi a turnat lichidul într-un pahar și le-a obligat pe victime să bea lichidul care a fost identificat mai târziu ca fiind detergent lichid. Orren Walker a auzit, îngrozit, cum ceilalți tușeau. Când a venit rândul lui, a simțit cum gura îi ia foc, dar în loc să înghită lăsa lichidul să curgă prin colțurile gurii.

"Unul din ei turna în cupă, iar celălalt îmi turna mie în gură", a declarat el mai târziu. "Mă ardea îngrozitor și am crezut că e acid clorhidric. Am lăsat lichidul să-mi curgă prin colțul gurii și m-am prefăcut că tușesc și mă înec, ca și ceilalți. Tânărul Walker a strigat: «Dă-mi-o mie!» Amuzat, individul a turnat lichidul în gura lui Stan. Câteva clipe mai târziu tânărul a vomat. Celălalt bandit a adus o rolă de bandă adezivă și a lipit câte o fâșie pe gura fiecăruia, astfel încât ostaticii să nu mai poată voma. Deoarece gura lui Orren era încă umedă, banda nu s-a lipit. Asculta îngrozit cum victimele gemeau și tușeau înfundat. Cei doi negri au stins lumina și au

părăsit încăperea. După 30 sau 40 de minute, unul dintre ei a revenit în subsol, a pus pistolul în tâmpla lui Carol Naisbitt și a tras."

"Tipul parcă se distra. Se bucura de ceea ce făcea", a declarat poliției Orren Walker. Peste cinci minute, a fost rândul adolescentului să fie împușcat. A urmat Stanley, apoi Orren, care n-a fost nimerit de primul glonț. Înfuriat, ucigașul a mai tras o dată, dar de data asta glonțul a pătruns în capul victimei. N-a murit, dar fiind conștient, a simulat moartea. Calm și eficient, negrul a luat-o pe Michelle și a dus-o în camera de alături. După vreo 20 de minute, fata a revenit, doar cu șosetele pe ea. Fusese violată. Banditul a ajuns-o din urmă și i-a tras un glonț în ceafă. Fata a căzut moartă pe podea. Ucigașul s-a îndreptat către tânărul Walker, care horcăia, și i-a tras un glonț în cap.

"Am simțit că Stanley a încetat să mai respire", avea să declare Orren mai târziu. "Acum știam că fiul meu murise."

Rămas fără gloanțe, criminalul a revenit cu o sfoară și a început să-l stranguleze pe Orren. Dar el și-a încordat mușchii gâtului la maximum și a reușit să supraviețuiască. Ucigașul a scos un pix metalic și l-a înfipt cam șase centimetri în urechea lui Walker, apoi a plecat. La puțin timp după aceea, criminalii părăseau magazinul. Un vecin care auzise împușcăturile a chemat poliția.

Ajunși la locul crimei, polițiștii au tăiat sforile cu care erau legate victimele și au chemat ambulanțele. Adolescentul mai era în viață. El a supraviețuit ca prin minune, dar a rămas paralizat pentru tot restul vieții. Mama lui, Carol Naisbitt, a murit la spital, la puține minute de la sosirea ambulanței. Michelle Ansley și Stanley Walker erau morți. Pielea lor începuse să-și schimbe culoarea. Orren Walker era lucid și a dat polițiștilor primele detalii despre criminali. Un amănunt important a fost că unul dintre asasini avea un ciudat accent caraibian. După o anchetă minuțioasă, polițiștii au reușit să sta-

bilească identitatea criminalilor. Aceștia erau Dale Pierre și William Andrews. Procesul celor doi a durat foarte mult. După 13 ani, la 28 august 1987, Dale Pierre a fost executat prin injectare cu otravă. William Andrews a fost condamnat la închisoare pe viață, dar la 30 iulie 1992, Curtea a revenit asupra sentinței, care a fost comutată în moarte prin injecție letală. Cu toate că Dale Pierre împușcase ostaticii, judecătorii au considerat că și Andrews e vinovat de moartea celor trei, deoarece el îi obligase să bea detergentul lichid. Andrews a fost executat prin injectare la 30 iulie 1992.

SCOTLAND YARD A ZĂDĂRNICIT "FURTUL SECOLULUI"

Scotland Yard a împiedicat săvârșirea "furtului secolului", arestând la Londra un grup de spărgători care încercau să pună mâna pe o colecție de diamante cu o valoare de 350 de milioane de lire sterline (560 de milioane de euro), folosind mijloace demne de ultimele filme cu James Bond, faimosul agent secret britanic 007. Răufăcătorii reușiseră să pătrundă în sala în care erau expuse diamantele în cadrul Domului Mileniului, un gigantic complex de divertisment cultural. Reușiseră să face acest lucru fiind deghizați în muncitori. Spărgătorii intenționau apoi să-și ia tălpășița cu ajutorul unei vedete rapide care îi aștepta pe Tamisa, pe malul căreia a fost construit Domul Mileniului.

Polițiștii britanici s-au dovedit însă a fi mult mai ingenioși decât spărgătorii, datorită faptului că aveau cunoștință, de mai multe luni, de iminența comiterii acestei îndrăznețe lovituri. La fața locului se aflau nu mai puțin de 100 de ofițeri de poliție cu experiență, care au acționat după un plan stabilit în cele mai mici detalii. 12 persoane au fost arestate în decur-

sul dimineții. Cinci complici ai acestora au fost luați ca din oală din două sate din apropiere din comitatul Kent (sud-estul Angliei). "Dacă lucrurile s-ar fi petrecut după planul spărgătorilor, acesta ar fi fost cel mai însemnat furt al secolului XX", a declarat, la cald, comisarul Jon Shatford, cel care a coordonat întreaga acțiune polițienească.

Principala țintă urmărită de răufăcători era reprezentată de o colecție de 12 diamante împrumutate de la nr. 1 mondial în domeniul prelucrării diamantelor, consorțiul sud-african De Beers, având în centru celebra Stea a Mileniului. Acest diamant de 203 carate, cu o lungime de șase centimetri, extras din Congo, este cel mai mare diamant din lume de o asemenea puritate. Mijloacelor îndrăznețe și simple ale spărgătorilor, poliția britanică le-a opus un plan desprins parcă din ultimele filme de spionaj. Mai întâi, diamantele au fost înlocuite cu imitații perfect confecționate. Apoi, în sala de expoziții, se aflau numeroși agenți deghizați în simpli vizitatori și chiar în ghizi care ofereau curioșilor, cu competență, toate informațiile posibile. Capcana s-a strâns în jurul orei 10 dimineața, în momentul în care în sală se aflau circa 60 de vizitatori. Cei 100 de polițiști, care au scos armele în câteva secunde, apărând parcă din neant, nu au avut nici o problemă în imobilizarea spărgătorilor. Directorul executiv al Domului, francezul Pierre-Yves Gerbeau, a mărturisit că și-a dat acordul pentru această spectaculoasă acțiune polițienească, cu inima îndoită, temându-se pentru securitatea vizitatorilor. Totul e bine când se termină cu bine...

COPIL FURAT DIN PÂNTECELE MAMEI!

"Să furi oul de sub cloșcă", reprezenta în imaginația neamului nostru de oameni cumsecade, nededa ți la tainele marilor furtișaguri (asta nu înseamnă că n-am avut și ași în materie, dar asta-i... altă poveste), suprema reușită în materie de "șparleală". Ei bine, va trebui să o recunoaștem după cele ce le vom relata mai jos că la acest capitol chiar am rămas în lumea a treia pe lângă performanțele de-a dreptul de necrezut ale "profesioniștilor" de dincolo de Atlantic. Dar, ca să nu mai lungim povestea, să spunem că un grup de răufăcători, operând în SUA și Mexic, a reușit să fure un copil care se afla încă... în pântecele mamei. Cu alte cuvinte, nu se născuse încă!

Eroina straniei întâmplări este o mexicancă de 24 de ani, Laura Lugo, rezidentă la Brownswille, Texas. În septembrie 1992, gravidă în luna a 8-a, la insistențele a două vecine, mexicane și ele, surorile Paulyna și Rosa Botello, cu care se împrietenise la toartă, decide să se întoarcă în Mexic.

Ajunsă în Mexic, Laura este convinsă să se interneze într-o clinică din Matamortos pentru un... control de rutină.

Este anunțată că îi va fi făcută o ecografie, pentru a se afla mai devreme sexul pruncului ce se va naște și... din acel moment lucrurile iau o turnură neașteptată, mai exact în momentul în care o infirmieră voinică o leagă de pat, injectându-i în vena brațului un lichid ciudat. "E doar un tranchilizant, ca să te relaxezi", o asigură. Dar, în realitate, este vorba de o anestezie totală. Și când, o oră mai târziu, se trezește, Laurei îi este suficient să ridice capul ca să-și dea seama de incredibila realitate. "Pântecele mi se subțiase, de copilul meu nici urmă..." Inutile toate întrebările pe care le pune personalului clinicii. În loc de răspunsuri, primește doze

masive de somnifere. În sfârșit, după trei zile este externată fără nici un fel de explicații.

Revine la Brownswille, merge la surorile Botello, se adresează autorităților, dar nimeni nu o crede. E mai degrabă bănuită că și-a vândut copilul. Nu cedează însă și, cu ajutorul unui detectiv particular, dă de urma micuțului care, între timp, împlinise doi ani.

Și cu aceasta, incredibila sa poveste intră într-o nouă fază. Din fericire, amprenta genetică (testul ADN) permite astăzi stabilirea adevărului. Ceea ce îl determină pe judecătorul texan Robert F. Barnes să pronunțe o sentință prin care copilul este redat mamei, fiind condamnate totodată inițiatoarele furtului, "bunele" prietene.

Trecuseră, de la acel furt comis prin cezariană, doi ani și opt zile!

TÂLHARI ÎNARMAȚI TERORIZEAZĂ UN BLOC CU 13 ETAJE

13 septembrie 2002. O bandă înarmată a luat cu asalt și a ocupat prin forță un bloc cu 13 etaje din Buenos Aires. Atacul a durat ceva mai mult de o oră și s-a soldat cu luare de ostatici și furtul unei sume importante de bani și bijuterii din aur de la proprietarii mai multor apartamente. Infractorii i-au frapat pe martori nu doar prin violență, ci și prin eleganța vestimentară, folosirea unor echipamente moderne de comunicare radio și a unor arme sofisticate.

Incidentul a avut loc pe fondul climatului general de insecuritate care îi afectează pe argentinieni și i-a impresionat profund pe toți cei ce locuiesc în preajma luxosului edificiu, situat în cartierul Belgran din nordul Buenos Airesului.

Tâlharii au intrat în clădire, l-au imobilizat prin ame-

ninţarea armelor pe portar şi au aşteptat sosirea locatarilor, care au fost capturaţi unul câte unul şi băgaţi cu forţa într-un apartament, ales ca bază de operaţii. Ostaticii au fost ameninţaţi cu moartea şi obligaţi să le predea cheile de la locuinţe. Agresorii au deschis apoi uşă după uşă şi au sustras bijuterii şi bani.

De remarcat că, de luni de zile, argentinienii erau constrânşi să suporte un val puternic de violenţă care include asasinate, sechestrări de persoane, extorcări, atentate. Aceasta i-a determinat pe locuitorii din marile oraşe ale ţării să iasă pe străzi şi să protesteze vehement împotriva unor astfel de manifestări, demascând, simultan, slăbiciunea autorităţilor.

A MURIT PENTRU NUMAI 400 DE FORINŢI

O dramă s-a consumat în apropierea Budapestei. Doi tineri, G. Laszlo de 19 ani şi A. Ianos, de 20 de ani, au hotărât să-l jefuiască pe B. Sandor de 77 de ani. Laszlo îl cunoştea bine pe bătrân, fiind deseori invitat la el în casă. Victima, deşi avea o vârstă înaintată, avea o bună condiţie fizică, îi plăcea curăţenia, iar gospodăria sa arăta întotdeauna pusă la punct. Cei doi însă mai cunoşteau un lucru: bătrânul era colecţionar de bijuterii. În special din aur. Acestea i-au atras şi suma pe care o puteau obţine din comercializarea lor. Strâmtoraţi cu banii, cei doi rar acceptau vreo slujbă, preferând să trăiască din mici găinării. Asta în ciuda faptului că Laszlo provenea dintr-o familie bună de intelectuali. Janos locuia cu bunica. Luni de zile şi-au pregătit minuţios lovitura. În mai multe rânduri s-au deplasat până în dreptul casei bătrânului, o dată cu căderea serii, şi s-au gân-

dit cum să-l ușureze pe acesta de bunurile sale. De fiecare dată însă au renunțat.

Au ajuns doar până acolo că, într-o seară, au oprit contorul aflat pe unul din pereții laterali ai casei, însă, când a apărut bătrânul, au șters-o. Într-una din zile însă au avut mare nevoie de bani și s-au hotărât să dea lovitura. Au sărit gardul din spatele casei și au încercat să intre pe geam, dar nu au putut deoarece și-au dat seama că în spatele plasei pentru țânțari sunt gratii. Au întrerupt din nou curentul. Laszlo, care știa bine locul, a ales din trusa de scule a bătrânului un ciocan de 500 de grame și s-a ascuns lângă ușa de intrare. Bătrânul a ieșit să vadă de ce a rămas pe întuneric. De cum a deschis ușa, a și fost lovit cu ciocanul. Atacul a fost atât de brutal, încât pur și simplu l-a scos pe bătrân din papuci; trupul lui a zburat în bucătărie, iar încălțările i-au rămas în ușă. Nu s-au mai putut opri. Trebuiau să-l termine. Degeaba încerca bătrânul să se apere, l-au lovit cu picioarele, cu pumnii, și după încă șapte lovituri de ciocan, l-au terminat. Cei doi tineri și-au șters mâinile pline de sânge pe prosoape curate și au purces la scotocirea casei. Au găsit un portofel cu doar 400 de forinți. N-au dat de urmele bijuteriilor, care erau bine camuflate în piciorul patului și nici de cecurile în valoare de 200.000 de forinți și cei 30.000 de forinți ascunși în dulap. Bătrânul a trebuit să moară pentru doar 400 de forinți. A fost găsit de fratele său, la două zile după ce a fost ucis. Zăcea într-o baltă închegată de sânge.

Pentru echipa operativă care s-a deplasat la fața locului, a urmat o muncă foarte grea. După atâta timp, urmele erau greu de deslușit. Și totuși, după nici o lună, polițiștii i-au prins pe făptași. Tinerii în acest interval de timp nu au stat cu mâinile în sân și au mai operat câteva spargeri, tot prin întreruperea curentului electric. Cei doi au făcut declarații complete. N-au dorit moartea bătrânului, au vrut doar să-l ame-țească. Însă, după prima lovitură de ciocan, nu s-au mai pu-tut opri.

JAF ARMAT ÎN CORSICA

Patru oameni înarmați au atacat o furgonetă a Societății "Securipost" și și-au însușit 5.000.000 de franci francezi - aproximativ un milion de dolari - după care s-au îndreptat către centrul orașului Bastia din Corsica. Atacul a avut loc la o oră de vârf.

Potrivit anchetatorilor, furgoneta transporta banii aparținând societății amintite, preluați de la Banca Franței, la sediul principal al Poștei. Martori oculari au declarat că furgoneta a fost blocată de un alt autovehicul, bandiții fiind înarmați cu pistoale-mitralieră și puști de asalt. Ei i-au obligat pe cei doi însoțitori ai transportului să deschidă ușa mașinii și să le dea mai mulți saci cu bancnote. Cei patru răufăcători au urcat în două autoturisme și au dispărut rapid.

Una dintre mașini, un Renault Espace de culoare albă, a fost găsită abandonată, puțin mai târziu, la ieșirea din oraș.

Acesta a fost al cincilea atac împotriva transporturilor de bani în Corsica. Acțiunea cea mai spectaculoasă a avut loc pe aeroportul din Bastia, unde persoane aflate la bordul unei elicopter au furat șapte milioane de franci francezi (aproximativ 1,2 milioane de dolari) dintr-o mașină care se îndrepta spre un avion gata de decolare.

FBI ȘI MILIȚIA RUSĂ COOPEREAZĂ

Biroul Federal de Investigații al Statelor Unite și anchetatorii ruși au reușit, după mai mulți ani de cercetări, să aresteze o vastă rețea de hoți de diamante, bijuterii, piese de aur și opere de artă, în valoare de aproximativ 180 de milioane de dolari, care proveneau din trezoreria națională a Rusiei.

Afacerea a început în 1990, când la San Francisco s-a deschis un centru de tratare a diamantelor, "Golden ADA", la inițiativa Comitetului Federației Ruse pentru pietre și metale prețioase condus de Evgheni Bâthov. Comitetul a lansat ideea creării acestui centru pentru a contracara supremația în domeniul producției și distribuției mondiale de diamante a cartelului sud-african "De Beers". Societatea nou-creată, condusă de Andrei Kozlenok, ar fi trebuit, conform proiectului, să primească în schimbul unui credit de o jumătate de miliard de dolari de la "Bank of America", banii necesari constituirii centrului, piese provenite din trezorerie, care ar fi servit de garanție pentru acest împrumut. Bâthov obținuse pentru aceasta autorizația mai multor responsabili liberali din guvernul de la Moscova. Începând din primăvara anului 1992, au început să ia drumul Coastei de Vest a Americii mii de diamante și pietre prețioase, multe dintre ele de mărimea unui pumn, topaze, smaralde și ametiste, dar și opere de artă din perioada Renașterii sau a Revoluției Franceze. Kozlenok și partenerii săi au început să arunce cu banii în stânga și-n dreapta, achiziționând mașini de lux (Rolls Royce și Aston Martin), iahturi, un avion particular și 18 proprietăți în California. Alți aproximativ 400.000 de dolari care erau destinați finanțării publicării unei autobiografii a președintelui rus Boris Elțin s-au pierdut. În 1995, când FBI a început să fie intere-

sat de "Golden ADA", Kozlenok a fugit în Belgia. Tot atunci, comandantul miliției rusești a fost chemat la San Francisco. În urma colaborării ruso-americane, în 1996, la Moscova, Bâthov a fost arestat sub acuzația de "neglijență criminală", iar un an mai târziu la Atena, a fost prins și extrădat Kozlenok. Astfel, a luat sfârșit, grație acestei fructuoase colaborări, o afacere care risca să pună în pericol însăși trezoreria Federației Ruse.

UN STUDENT A REZOLVAT UN CAZ DE RĂPIRE

Jeremy Rollins (25 de ani), un student din Colorado Springs, Colorado (SUA), a lucrat șase săptămâni sub acoperire pentru a reuși să rezolve cazul răpirii unui copil. Ceea ce, pentru Jeremy, la început, a fost doar un proiect de cercetare s-a transformat într-un lucru cât se poate de serios. El a reușit să-l prindă pe Jeffrey Bodnar și s-o înapoieze pe fiica acestuia, Alexis, în vârstă de patru ani, mamei sale. Custodia fetiței fusese încredințată mamei lui Alexis, dar tatăl ei o răpise.

Studentul a devenit interesat de cazul Bodnar în clipa în care a citit în ziare despre răpire. Alexis era în vizită la tatăl său, care era divorțat de mama ei. Conform unei hotărâri judecătorești, tatăl avea dreptul să-și vadă fiica o dată la două săptămâni. Bărbatul a fugit cu fetița în munți. "Am sunat-o pe mama lui Jeffrey Bodnar, crezând că știe ceva despre fiul ei. I-am spus că fac un studiu pe care îl voi publica în ziarul universității. Se pare că i-a plăcut vocea mea, fiindcă, după două zile, m-a sunat și m-a invitat la ea acasă."

După această întâlnire cu mama lui Bodnar, Jeremy s-a decis să ajute poliția s-o găsească pe Alexis. Jeremy

Rollins crescuse în orfelinat. Pentru a câștiga încrederea mamei lui Jeffrey Bodnar, el s-a folosit de istoria propriei vieți. "Atunci când m-am întâlnit cu mama răpitorului, aveam la mine un reportofon în buzunarul hainei. În timpul discuției noastre, încercam s-o consolez și ea avea încredere în mine. Mi-a promis că atunci când fiul ei va lua legătura cu ea, îl va ruga să mă sune și pe mine."

Femeia s-a ținut de cuvânt și Jeffrey l-a contactat telefonic pe Jeremy. După câteva întâlniri cu el, Jeremy a reușit să-l convingă că-l poate ajuta să părăsească țara împreună cu fiica lui. "I-am spus că doi prieteni de-ai mei mergeau spre Texas și că acolo ar putea să-i facă rost de o nouă identitate și de un loc de muncă. În cele din urmă, am reușit să-l conving pe Jeffrey să tragă la un motel din Colorado Springs, unde urma să ne întâlnim și să discutăm despre aranjarea plecării sale."

De aici, cazul a fost preluat de poliție. O echipă specială de intervenții a poliției l-a sunat pe Jeffrey în camera motelului, anunțându-l că mașina lui a fost lovită în parcare. În momentul în care Jeffrey a părăsit camera de motel, a fost imobilizat.

Acum, Alexis este împreună cu mama ei și cu tatăl său vitreg, în Soso, Mississippi. Jeffrey Bodnar a fost eliberat pe cauțiune, după ce a fost acuzat de nerespectarea unei decizii judecătorești.

Pentru eforturile depuse, Jeremy Rollins a luat o notă maximă pentru studiul și investigația lui și a primit din partea mamei lui Alexis o recompensă de 10.000 de dolari.

RĂSCUMPĂRARE PENTRU MORȚI

Pentru Matthias Hintze, în vârstă de 20 de ani, soarta a fost destul de neiertătoare, înmormântarea făcută de părinții săi însemnând, de fapt, a două îngropare.

Într-o foarte frumoasă după-amiază de toamnă, un grup restrâns, format din membrii familiei și preot, s-a adunat în liniștea sumbră a unui mic cimitir din Geltow, Germania, localitatea natală a lui Hintze, pentru a-l îngropa pe cel care a fost odată Matthias Hintze. Durerea părinților se manifesta și cu privire la modul în care a murit Matthias. Aproape că a fost îngropat de viu, într-un loc adânc și foarte strâmt, plin cu noroi și lăsat acolo până a murit de foame.

Această răpire i-a indignat pe mulți germani, amintindu-le de un caz similar de răpire și apoi ucidere, cel al lui Hans-Martin Schleyer, în 1977, un magnat al industriei, care a fost comemorat și de cancelarul Helmut Kohl. Dar răpirea și asasinarea lui Hintze - ca și a altora - reamintește germanilor că aceste practici ale trecutului își mai găsesc aplicabilitatea și în ziua de azi. În cele două cazuri recente de răpire, autorii au acționat cu o barbarie ieșită din comun, cerând familiilor prețul răscumpărării, chiar și după ce victimele nu mai erau în viață. Pe 14 septembrie, Hintze, fiul unui proprietar de restaurant, a fost luat pe sus din casa lui și dus departe, într-un loc izolat. Până acolo, a fost transportat în portbagajul mașinii familiei lui Matthias. După câteva zile, părinții lui au primit o cerere de răscumpărare, prin care se solicita suma de 570.000 dolari. Alături de cerere se mai găsea o fotografie - care a devenit familiară fiecărui german - reprezentându-l pe Matthias, cu fața tumefiată de atâta bătaie, în timp ce stătea în locul de detenție. Zi de zi, acesta era ținut într-o groapă adâncă de trei metri în care abia aveai loc să respiri.

"Da, este foarte frig acolo, este înfometat şi este deja bolnav", anunţau într-o altă scrisoare răpitorii. "Nu aţi făcut încă nimic pentru a vă salva unicul fiu." De trei ori părinţii au încercat să achite răscumpărarea, dar de fiecare dată au eşuat. A doua oară, cei care îl ţineau închis pe băiat nu au apărut la întâlnire. Altă dată, barca în care trebuia depusă geanta cu bani nu funcţiona. După atâtea încercări nereuşite, Liane, mama lui Matthias, a făcut un nou apel televizat către răpitori. "Vă implor, nu-l ucideţi pe Matthias al meu!" La ultimul apel telefonic al răpitorilor, Liane nu a putut înţelege instrucţiunile date, din cauza greutăţii cu care se exprimau, având un puternic accent rusesc.

Poliţia a început urmărirea a peste 1.200 de bărbaţi, foşti membri ai armatei sovietice. La data de şase octombrie, doi ofiţeri de poliţie au observat doi bărbaţi suspecţi ce se plimbau cu un BMW, de culoare argintie, cu numere de Rusia. După efectuarea verificărilor, s-a stabilit că amândoi făceau parte din categoria criminalilor deportaţi care s-au întors ilegal în Germania. Sergei Serov, de 37 de ani şi Viaceslav Orlov, de 26 de ani, cetăţeni ruşi, s-au confesat Poliţiei, indicând şi locul suferinţelor. Investigaţiile au dus la descoperirea cadavrului lui Hintze, "care a murit datorită înfometării şi lipsei de aer, la numai câteva zile după capturarea sa". Deşi Matthias a murit, răpitorii au continuat să pretindă recompensă părinţilor.

Un alt caz de privare de libertate este tot al unui german, pe care un avocat l-a catalogat drept "cel mai bizar caz al carierei". Rainer Korppen, fost pictor, în vârstă de 49 de ani, şi fiul lui, Sven, de 27 de ani, au fost acuzaţi de răpirea şi uciderea lui Jakub Fiszman, de 40 de ani, un bogat distribuitor de produse electronice JVC. El a fost răpit din parcarea aflată în faţa biroului la data de 1 octombrie 1996 şi închis într-o grotă de 1,2 metri lăţime, săpată în garajul propriu, în apropiere de Langen.

În 10 octombrie 1996, răscumpărarea de 2,3 milioane de dolari a fost plătită. Dar, conform spuselor procurorilor, în acel moment Fiszman era deja mort. În fața completului de judecată, tatăl și fiul s-au întors unul împotriva celuilalt. Sven își acuza tatăl de planificarea și realizarea crimei. "L-am văzut ducându-l pe Fiszman în pădure, după care s-a reîntors singur", a declarat Sven. Rainer, care a negat comiterea tuturor faptelor, a acuzat un al treilea bărbat. O altă dovadă împotriva lui Rainer a fost moartea celei de-a treia soții, mama lui Sven. În urma unei bătăi crunte, mama lui Sven a murit la scurt timp după aceea. Pentru această faptă a fost condamnat la zece ani închisoare. La data de 16 octombrie, după ce Sven și tatăl lui au spus anchetatorilor unde se află Fiszman, s-a descoperit cadavrul bărbatului.

JAF INEDIT ÎN SUA

Se pare că Barbara Sewel (62 de ani) va intra în istoria furturilor celebre datorită gestului sau imposibil de conceput de o minte normală. Femeia, o bogătașă din Indiana-polis, statul Indiana, este autoarea "furtului secolului" cum titrează revista "Police News". Nevrând să se despartă pentru totdeauna de penisul amantului ei - Patrick Erickson, 32 de ani - organ care-i adusese atâta fericire în ultimii doi ani, femeia a recurs la un gest disperat: i-a furat acestuia penisul și l-a pus la păstrare în formol pe noptiera de la căpătâiul patului.

Barbara Sewel era o femeie cu bani care schimbase șase bărbați și le moștenise toată averea și actuala vilă cu douăsprezece camere. Iubise viața și nici acum, la 62 de ani, nu renunțase la dragostea de viață. Se vorbea în cercurile înalte din Indianapolis că Barbara Sewel divorțase de foștii ei soți nu atât ca să le sufle jumătate din avere, cât pentru faptul că aceștia nu mai reușeau să o satisfacă pe femeia care

avea un apetit sexual ieșit din comun. De aceea, neconsolată, fusese nevoită să apeleze la un număr impresionant de amanți, mulți dintre ei profesioniști.

Dar, conform propriilor declarații, nimeni nu reușise să o mulțumească mai bine decât Patrick Erickson, gigollo de profesie și care în patria sa natală, Suedia, făcuse furori tocmai datorită dimensiunilor amețitoare ale penisului. Cu ani în urmă, implicat într-un scandal, Erickson fusese nevoit să-și părăsească țara și să se refugieze în America. Aici, pentru a-și câștiga existența, fusese nevoit să facă ceea ce știa mai bine, punându-și în valoare calitățile native, și anume sexul. A înnebunit zeci de femei de pe țărmurile celor două oceane, iar în ultimii doi ani marea sa pasiune fusese Barbara Sewel cea care confirma celebra zicală: "Găina bătrână face ciorba bună."

În cei doi ani, Barbara Sewel și Patrick Erickson s-au dedat la lungi și interminabile partide de amor - total, am putea spune - și, în ciuda diferenței de vârstă, perechea forma la pat un cuplu perfect. Bineînțeles că asta nu-i împiedica să aibă legături sexuale și cu terțe persoane, ca să mai învioreze puțin atmosfera. Însă a avut loc o dramă cumplită. Patrick Erickson a fost victima unui cumplit accident de circulație și a decedat la volanul automobilului, în timp ce se îndrepta spre locuința amantei sale.

Vestea a produs un adevărat șoc asupra Barbarei Sewel care, în cele din urmă, avea să o determine să acționeze neașteptat. În noaptea în care avusese loc accidentul, bătrâna s-a strecurat în spitalul unde se afla trupul neînsuflețit al fostului amant, apoi, după ce a mituit portarul, a intrat la morgă și s-a îndreptat spre camera frigorifică unde se afla depus trupul neînsuflețit al lui Patrick. Cu o tărie ieșită din comun, a apucat penisul mortului și l-a tăiat cu un cuțit de vânătoare cumpărat special pentru acest lucru. A învelit organul într-o pungă de plastic pe care a pus-o în poșetă și a părăsit morga.

De-abia a doua zi, când puținele rude au venit să ridice cadavrul lui Patrick Erickson, s-a constatat cu stupoare că acesta nu mai avea penis... Ampla anchetă desfășurată de poliție a dus în cel mai scurt timp la prinderea vinovatei. Au fost arestați atât cei care primiseră mită pentru a-i facilita bătrânei pătrunderea în morga spitalului, portarul și un asistent, cât și principala autoare: Barbara Sewel. În locuința acesteia a fost descoperit corpul delict, adică penisul țeapăn al decedatului, organ care fusese pus la păstrare într-un vas transparent plin cu formol pe noptiera din dormitorul infractoarei.

Făptașa a declarat că nu se simte vinovată, din contră a afirmat că a salvat de la descompunere și pieire ceea ce poate face fericită orice femeie din lume...

141 DE JAFURI ARMATE ÎN 92 DE ZILE

Sfârșitul de mileniu marchează profund și dureros existența băștinașilor, dar și a turiștilor din Guadelupa. În sezonul trecut, un val de violență a "măturat" insula, lăsând în urma sa nenumărate pierderi nu numai materiale, dar și umane. Îngroziți de cele 141 de jafuri armate ce au avut loc în numai 92 de zile, locuitorii au căzut în păcatul unui "exces de autoapărare", fapt ce, departe de a atenua, nu face decât să accentueze escaladarea violenței pe insulă.

Situația devine tot mai îngrijorătoare pentru autoritățile locale, în condițiile în care - speriați de tot ce se întâmplă pe insulă - turiștii străini își reduc sejurul petrecut aici sau chiar evită pur și simplu să mai facă escală la Pointe-à-Pitre. Pentru o zonă în care turismul constituie principala sursă de venituri a populației băștinașe, această lipsă de securitate se dovedește de-a dreptul dezastruoasă pe plan economic și social. Țintele preferate de răufăcători au fost în special restaurantele, barurile, magazinele și benzinăriile. Dacă la

început jafurile aveau loc mai mult noaptea, ulterior au început să se producă și în plină zi, astfel încât poliția locală a fost pur și simplu copleșită de amploarea fără precedent a fenomenului infracțional. Aceasta în condițiile în care, simultan, insula era confruntată și cu ravagiile traficului de droguri, dar și cu escaladarea unor serioase mișcări sociale: greve și demonstrații de stradă, având și ele la origine aceleași consecințe economice ale climatului de insecuritate care alungă turiștii de pe insulă. Turismul (ce ar fi trebuit să ofere Guadelupei 60.000 de locuri de muncă, în prezent existând doar 20.000) este considerat aici "industria numărul unu".

Totul a început brusc, într-o zi de duminică (6 iunie 1999) cu jefuirea benzinăriei "Esso" din Pointe-à-Pitre, de trei indivizi mascați și înarmați. Nimeni nu s-a opus, n-au fost victime ci doar o pagubă de câteva mii de franci. În aceeași zi, un alt trio de răufăcători a devalizat o stațiune avicolă. Spre seară au fost semnalate atacuri cu mână armată în câteva restaurante și bistrouri.

Au trecut apoi cinci zile de calm. Liniștea dinaintea furtunii, pentru că ceea ce a urmat avea să fie cumplit. Simultan, clienții din două restaurante de lux au fost siliți, sub amenințarea puștilor și a pistoalelor îndreptate asupra lor de patru indivizi cagulați, să renunțe la portofele și la toate bijuteriile. În 15 iunie ora 7.30, în condiții similare, patronul magazinului "Ecomax" a fost obligat să-și deschidă seiful și să vadă cum o sută de mii de franci dispar într-o singură clipă.

Ziua următoare a fost rândul magazinului "Exocet", jefuit de numai 9000 de franci. Duminică, 20 iunie bandiții "vizitează" la aceeași manieră câteva stații de benzină, înarmați de această dată cu puști având patul retezat. În plus, la plecare, prădătorii au tras în aer câteva focuri de armă.

După 22 iunie jafurile devin, practic, cotidiene, astfel încât bilanțul poliției a înregistrat 141 de atacuri armate în 92 de zile. Din iunie și până în august, procentul cu care a cres-

cut numărul acestor infracțiuni a fost de 154%. Scenariile după care se derulează sunt din ce în ce mai complicate și mai înspăimântătoare. Acțiunile răufăcătorilor încep să fie precedate de furtul de autoturisme și de motociclete, pentru ca viteza de deplasare să-i protejeze de reacțiile forțelor de ordine. Au fost situații în care, amenințați de revolver, turiștii aflați la volan au fost siliți să coboare și să lase autoturismul la discreția bandiților. Nu înainte de a le "ceda" banii, bijuteriile sau cărțile de credit. Cei care nu i-au luat în serios pe răufăcătorii înarmați și-au plătit scump imprudența. S-au semnalat și situații în care autovehiculul furat a fost folosit în chip de "berbec" pentru a forța intrarea în magazinele protejate cu gratii. În lumea hoților din Guadelupa, această metodă a devenit o adevărată modă. Supermarketurile din Guadelupa erau sparte în viteză, la volanul unor camionete puternice, cărora ușile metalice și gratiile nu le-au putut bara accesul. Jean Marie Durand, patronul unui magazin, a fost obligat să consolideze de câteva ori, succesiv, zidurile clădirii. "În ritmul acesta, în curând, magazinele din Guadelupa vor semăna cu niște fortărețe militare", a afirmat el.

Poliția este pur și simplu excedată de valul infracțional, cu atât mai mult cu cât mișcările sociale, grevele și demonstrațiile de stradă îi obligă pe polițiști și pe jandarmi să dedice o mare parte din activități menținerii ordinii. De altfel șomajul, condițiile mizere de viață ale băștinașilor nu fac decât să amplifice valul de violență care a cuprins insula. Ca și cum toate acestea nu le-ar fi fost de ajuns, polițiștii se confruntă și cu ascensiunea fără precedent a traficului și a consumului de droguri.

VOCi FURATE

Reprezentanții principalelor case de discuri din Sta-tele Unite s-au întâlnit la Dallas pentru a dezbate o problemă care preocupă extrem de mult industria discografică. Este vorba despre activitatea pe care o desfășoară așa-numiții "piraţi ai discurilor", care aduc prejudicii considerabile companiilor specializate. "Pirateria" de acest fel îmbracă forme foarte variate și s-a extins în numeroase state în care nu există încă o legislație de reprimare a unor asemeneà practici.

Unul din cazurile cele mai celebre de "furt al vocilor" este al faimosului cântăreț Bob Dylan, căruia îi dispăruse mai demult o bandă pe care înregistrase câteva din cântecele sale noi, neimprimate încă. Încercările sale de a găsi banda au fost zadarnice. I-a trebuit, după aceea, destul timp pentru a imprima o nouă bandă. Spre marea surprindere a cântărețului, în câteva orașe americane au apărut ulterior albume intitulate "Marea minune albă" conținând două discuri care reproduceau în mod fidel cântecele de pe banda dispărută ! S-a calculat că au fost vândute peste 350.000 de albume, la prețul de 12 dolari bucata, ceea ce a asigurat "piraților" un venit considerabil. Nu a fost, de altfel, singurul caz în care lui Dylan i s-a "furat" vocea. În ultimii ani au fost plasate în mod clandestin pe piață cel puțin nouă discuri cu cântecele sale - pentru producerea cărora nu-și dăduse consimțământul -, unul din ele cuprinzând chiar o selecție a celor mai populare melodii ale lui Dylan...

La Boston, un anume Brian Walton a reușit să-și procure o înregistrare pe bandă a unui concert al formației Beatles. Cu mijloace destul de rudimentare, el a produs la început 500 de discuri intitulate "Beatles la Forest Hill", pe care le-a vândut cu patru dolari bucata, "afacerea" dovedindu-se rentabilă.

Un "pirat" din Los Angeles și-a amenajat un atelier bine utilat din punct de vedere tehnic cu care realizează discuri neautorizate. "Scopul meu - a declarat el unui ziarist - este de a lovi în afacerile pe care le fac marile case producătoare de discuri."

"Performanța" tehnică cea mai de seamă a obținut-o un producător clandestin care a adus pe piață discuri cu opere interpretate de Maria Callas, arii pe care faimoasa cântăreață nu le înregistrase însă niciodată...

"Pirateria" de acest gen este totuși întrucâtva limitată, deoarece reproducerea pe discuri necesită o aparatură cât de cât pusă la punct și destul de costisitoare. Mult mai răspândită este o altă formă a "furtului de voce", și anume reproducerea neautorizată a casetelor, a căror producție anuală atinge, după părerea experților o sută de milioane de dolari. Această cifră ridicată este explicabilă ținând seama atât de prețul în general mai ridicat al casetelor, cât și de procesul mult mai simplu de reproducere. În fapt, pentru a produce în serie casete cu imprimări ale celor mai căutați cântăreți sunt suficiente doar două aparate - unul denumit "stăpân" și celălalt "sclavul". Casetele originale sunt amplasate în aparatul "stăpân", iar cele ce urmează să fie imprimate sunt introduse în "sclav". Unii "pirați" mai bine organizați și-au asigurat o aparatură mai complicată cu ajutorul căreia se scurtează mult timpul înregistrării. Întrucât casetele falsificate sunt mai ieftine decât cele originale, fără să fie afectată calitatea imprimării, ele sunt mult mai căutate de amatorii de muzică. Unul din contrabandiștii de casete a mărturisit unui gazetar că el vinde lunar circa 4000 de casete, producție proprie.

DUPĂ GRATII PENTRU UN TRECUT TENEBROS

Sara Jane Olson, 52 de ani, schițează un zâmbet inocent, din boxa acuzaților. La bară, ca martor, se află Dave Murphy, un vecin de-al familiei ei, din Highland Park, un cartier burghez din Saint Paul (Minnesota). Acesta face o vibrantă pledoarie în favoarea acuzatei: "Sara duce o existență liniștită, este o persoană exemplară, este unul din acei oameni rari, născuți pentru a face altora viața frumoasă." Cuvintele lui par să descrie o altă persoană, în nici un caz pe Sara Jane, mamă a trei copii, acuzată de complicitate la crimă și acțiuni teroriste, căutată de FBI timp de 23 de ani.

Începutul anilor '70. Sara Jane Olson se numea pe atunci Kathleen Ann Soliah și era studentă la teatru în Santa Barbara. După absolvire, îl cunoaște pe Jim Kligore, student la Universitatea Berkley, care îi devine prieten. Asemenea multor tineri de la acea vreme, se alătură împreună mișcării protestatare împotriva războiului din Vietnam, împotriva politicii președintelui Nixon, apoi ea aderă la mișcarea feministă.

1972. Un grup de studenți din Berkley creează o așa-zisă armată de eliberare (paramilitară) care susține idei antifasciste. În februarie 1974 membrii grupării o răpesc pe Patty Hearst, fiica unui magnat al presei americane, și cer răscumpărare în jur de șapte milioane de dolari pe care, susțin ei, îi vor redistribui sub formă de produse alimentare nevoiașilor. Patru luni mai târziu, poliția va descoperi locuința răpitorilor, pe care o iau cu asalt. În acțiune, sunt uciși șase membri ai grupării, printre aceștia numărându-se Angela Atwood, cea mai bună prietenă a lui Kathleen. Până la acea dată, Kathleen, deși cunoștea existența și activitatea grupării, nu

se implicase în mod direct. La moartea Angelei, se decide însă să se angajeze în lupta propriu-zisă. La funeralii, ține un discurs înflăcărat în favorea grupării, mesajul ei e bine receptat și după câteva săptămâni Kathleen și prietenul ei sunt recrutați.

1975. Gruparea decide să se lanseze în acțiuni mai riscante. În 21 aprilie, în California, un mic grup de comando atacă o bancă și este ucis un client. În august, pentru a răzbuna moartea Angelei, membrii grupării amplasaseră bombe sub mașinile poliției din Los Angeles. Acțiunea eșuează, bombele fiind descoperite la timp și dezamorsate. Dar, din acest moment, FBI intră în joc, având ca "misiune prioritară" arestarea membrilor grupării teroriste. O lună mai târziu, agenții FBI descoperă o ascunzătoare a teroriștilor și anchetează cinci persoane. Din declarații reiese că Soliah Kathleen a participat la hold-up. Și astfel, la numai 24 de ani, Kathleen devine cea mai căutată femeie din Statele Unite. Ea se instalează de urgență sub altă identitate - Sara Jane Olson - în Minnesota. Își găsea o slujbă la universitatea din regiune, îl cunoștea pe doctorul Fred Peterson, se căsătorește cu el în 1980, naște primii doi copii, în 1982 pleacă împreună cu soțul ei în Zimbabwe pentru un an, iar la întoarcere se stabilesc în Saint Paul și naște cel de-al treilea copil al familiei. Anii se scurg liniștit, Sara nu trăiește decât pentru copiii și soțul ei, deși se implică activ și în viața comunității: ajută parohia, pregătește mâncare pentru săraci, face lecturi pentru orbi, învață copiii de la școala vecină să joace baseball, organizează petreceri populare și spectacole de teatru în care joacă și ea... Și astfel trec 23 de ani.

În mai 1999, portretul ei din tinerețe e difuzat la America's Most Wanted, o emisiune de televiziune destinată găsirii criminalilor fugari. Pe lista urmăriților se afla și Kathleen Ann Soliah, teroristă dispărută în 1976. Recompensa oferită oricărei persoane care poate da informații este de aproxima-

tiv 25.000 de dolari. Un locuitor din Saint Paul identifică teroarista căutată: Sara Jane Olson. Și anunță poliția. Pe 16 iunie, când Sara tocmai pleca de acasă pentru a le citi orbilor, agenții FBI o reține și o arestează. În raportul lor se precizează că aceasta nu a opus nici o rezistență, ba chiar a dat impresia că e împăcată cu situația. În schimb, soțul ei, doctorul Peterson, a fost consternat la aflarea veștii. A declarat că nu a cunoscut nimic din trecutul soției lui, cu atât mai mult în legătură cu acest aspect, și polițiștilor li s-a părut sincer. Un comitet de sprijin format din 250 de persoane a strâns suma de un milion de dolari și a obținut eliberarea pe cauțiune a Sarei, așa că pe 14 iulie fosta teroristă a părăsit celula și a revenit la locuința ei, de atunci strict supravegheată de poliție și camere video.

RĂPITORII AU MURIT DE BĂTRÂNEȚE

O întâmplare senzațională s-a petrecut în orașul Gisborne, Noua Zeelandă. "Bătrânul de 80 de ani Frederick Cruywagen a fost reținut ostatic mai mult decât oricine altcineva în istoria răpitorilor", au afirmat oficialii. "Și totul s-a datorat zgârceniei familiei sale bogate, care nu a vrut să plătească cele două milioane de dolari pretinși pentru răscumpărarea sa."

"El speră să se răzbune pe familia sa", afirmă purtătorul de cuvânt al poliției, Clarence Muyler. "Nici măcar nu vrea să-i vorbească fratelui său, acum, că este liber. Acesta este la ora actuală singura rudă în viață a lui Frederick. El spune că răpitorii au telefonat și au scris familiei sale care tot timpul a insistat să se scadă prețul. De asemenea, rudele bătrânului nu au fost de acord ca poliția să intervină, nici să plătească răscumpărarea, cu toate că averea lor se ridica la 79 milioane de dolari."

Într-un interviu acordat presei locale, Frederick Cruywagen a declarat că a fost răpit chiar din dormitorul său, la data de 7 ianuarie 1929. Avea 15 ani și era fiul răsfățat al unei familii bogate. Tatăl său era proprietarul unei manufacturi textile și împreună cu soția sa conduceau o afacere extrem de prosperă.

Inițial, familia a cerut ajutorul poliției, însă, la două zile de la răpire, a fost contactată și avertizată că băiatul va fi ucis dacă autoritățile vor interveni.

Părinții au hotărât să păstreze ei înșiși legătura cu răpitorii fiului lor. Poliția a afirmat că a fost un miracol că aceștia - identificați ca fiind frații Calvin și Maurice Dookhan - nu și-au ucis victima în momentul în care s-au lovit de refuzul familiei de a plăti răscumpărarea.

"Cruywagen a fost dus la o fermă imediat după ce a fost răpit și nu i s-a permis să mai părăsească acel loc", a spus ofițerul de poliție Muyler. "Cei doi răpitori erau săraci și ignoranți, și îl tratau pe Frederick cu cruzime, mai ales când familia a refuzat să dea banii. Ei au luat legătura cu familia la fiecare șase luni și cereau răscumpărarea. Rudele însă ar fi vrut să se țocmească pentru 100.000 de dolari."

O dată cu trecerea timpului, Cruywagen își pierdea speranța de a-și mai recăpăta vreodată libertatea și răpitorii săi, care în anii '20 erau bărbați tineri, începuseră să îmbătrânească, iar sănătatea lor a început să dea semne de șubrezeală. În iunie, unul dintre cei doi a murit după o complicație la plămâni datorată unei gripe, apoi, pe 28 decembrie, a murit celălalt după un atac de inimă. Cruywagen a descoperit cadavrul celui de-al doilea și imediat după aceea a fugit, recăpătându-și libertatea. Ce-i drept, mult prea târziu.

Frederick plănuiește să-și dea fratele în judecată pentru că a refuzat să-l ajute.

COMANDOUL CARE SALVEAZĂ COPII RĂPIȚI

Când copiii americani sunt răpiți și duși în țări dușmane, o echipă formată din foști militari specializați în lupte de comando îi aduce înapoi. Acești "ucigași cu inimă bună" sunt ultima speranță a mamelor disperate ai căror copii au fost furați de foștii soți provenind din acele țări unde cererile americane de extrădare nu înseamnă nimic.

Folosind metodele specifice spionilor, deghizările, informatorii, forța brută, acești militari de elită desfășoară misiuni secrete pentru a salva micuții din mâinile răpitorilor. Când mamele li se adresează, ele au epuizat deja toate celelalte metode. "Atunci, intrăm noi în acțiune", spune liderul echipei, Don Feeney, fost membru al Beretelor Verzi și al escadronului american antiterorist Delta Force.

Acești foști militari de carieră și-au început activitatea în Orientul Mijlociu, când Cathy Mahone, o mamă din Dallas, Texas, le-a cerut să-i aducă înapoi fiica, Lauren, răpită de fostul ei soț care a dus micuța acasă la el în Israel, dându-se realizatori de filme la Hollywood. "Printr-o legătură secretă, am obținut documente de trecere în Iordania vecină. Nu știam care e casa unde era ținută Lauren, dar știam orașul. Unul dintre oamenii mei, îmbrăcat ca un arab, s-a dus în recunoaștere și a descoperit autobuzul care ducea fetița la școală. Am plănuit o operațiune de răpire a copilului din autobuz. Eu am blocat autobuzul cu mașina mea, când acesta oprise să coboare niște copii. Un membru al grupului de comando, J.D. Roberts, a țâșnit din mașină și l-a imobilizat pe șofer. Mama lui Lauren a sărit în autobuz și și-a recuperat copilul. Totul a durat doar câteva secunde. Roberts i-a dat

drumul şoferului şi s-a alăturat mie, lui Cathy şi lui Lauren, într-o altă maşină pe care Dave Chatellier o adusese în zonă. Acesta a fugit cu prima maşină, pentru a-i deruta pe eventualii urmăritori. Noi ceilalţi ne-am îndreptat în viteză spre graniţă. Între timp, Chatellier a fost oprit de poliţie, dar, cu un calm de gheaţă, el mânca o acadea, comportându-se ca şi cum nu ştia nimic. Poliţia a trebuit să-i dea drumul."

Aceşti oameni ştiu că riscă să fie arestaţi sau chiar ucişi. În unele ţări din lumea a treia, ei pot fi chiar decapitaţi. O operaţiune de acest fel costă 150.000 de dolari. Mamele plătesc atât cât pot. Restul cheltuielilor le suportă Feeney. El şi soţia lui au o firmă, Corporate Training Unlimited, în Fayetteville, a cărei activitate şi sursă de profit o reprezintă asigurarea securităţii speciale pentru diferite persoane.

FILIERA "SAMURAILOR"

Poliţiştii spanioli au anihilat o reţea alcătuită din 29 de infractori români implicaţi în furturi, trafic de carne vie şi fals de monedă şi deţinere ilegală de armament. Operaţiunile poliţieneşti pentru dezmembrarea acestei filiere organizate au debutat în iunie 2002 cu arestarea la Cadiz a 18 infractori români specializaţi în furturi din maşini şi din locuinţe. În acele împrejurări de "prigoană", alţi membri ai bandei au reuşit să scape, să se restabilească şi să se "reorganizeze" pentru a trece apoi rapid la săvârşirea de noi şi grave delicte.

Capii filierei sunt consideraţi a fi Preda Marius şi Mardale Mirela. Prin aghiotanţi şi oameni de legătură, ei introduceau romănce în Spania şi le obligau apoi să practice prostituţia în localuri de noapte din Madrid şi alte oraşe iberice. Controlul exercitat asupra femeilor-marfă a fost draconic, patronii însuşindu-şi toţi banii rezultaţi din tranzacţionarea acestora la negru. Orice ezitare, refuz sau insubor-

donare din partea victimelor atrăgea sancțiuni drastice, violențe fizice, șantaj, constrângeri morale, amenințări cu arme de foc și arme albe. O "subdiviziune" a bandei, nu mai putin dură, s-a dedat la tâlhării în serie, însușindu-și mari sume de bani și multe obiecte de valoare.

În secvența finală a operațiunilor desfășurate de ofițerii Direcției Generale de Poliție din Spania, în ziua de 16 septembrie 2002, valul arestărilor a atins orașele Madrid, Parla, Valdemoro și Valdepenas.

Doi dintre cei 11 infractori, puși, în ultimă instanță, în cătușe, au frapat prin violență și rezistență opusă polițiștilor. Presa spaniolă a reținut amănuntul că ei au încercat chiar să calce cu mașina un ofițer din forțele de ordine. În urma percheziților domiciliare efectuate în apartamentele închiriate de membrii filierei, în mai multe centre urbane spaniole au fost ridicate trei pistoale, un revolver, un cuțit de munte, două săbii de samurai, 900 euro falși și mai multe instrumente de falsificare de monedă.

Toate detaliile privind concursul de infracțiuni, individualizarea "sarcinilor" penale, precum și dimensiunile întregii activități delictuale vor fi, cu certitudine, stabilite pe durata anchetei polițienești.

LA ȘAPTE ANI, SPĂRGĂTOR PROFESIONIST

Desigur și dumneavoastră ați citit sau ați vizionat filmul de neuitat, dar cutremurător de trist al romanului lui Charles Dickens, intitulat "Oliver Twist".

După o sută de ani, a reînviat istoria realistului scriitor englez în orașul Gyula.

Nu este o exagerare când spunem că ofițerii în vârs-

tă, cu multă experiență în munca de judiciar, la aflarea primelor date, au rămas consternați. Nu au vrut să creadă cele relatate de tânărul ofițer, susținând că așa ceva nu există, nu poate să se întâmple. Andriska este un copil cu părul blond, de șapte ani, inteligent, zâmbitor și dezvoltat corespunzător vârstei. La începutul lunii iunie, după terminarea serviciului de patrulare de noapte, locotenentul K.L. împreună cu echipa sa au hotărât să mai dea o raită prin oraș. Vizavi de Lido, lângă o cabină telefonică le-a atras atenția un copilaș care număra bani. Desigur, era suspect. Ce caută un copil singur pe stradă noaptea ? La început nu a fost ușor de convins, dar până la urmă a acceptat ca nenea polițistul să-l ducă acasă. Pe drum, încet, și-a spus numele și adresa.

Locotenentul K.L. s-a înțeles cu el ca a doua zi dimineața să se întâlnească din nou și atunci puștiul să-i povestească "aventurile". Ajunși acasă, a stat în fața ușii cu îmbrăcămintea zdrențuită și murdară până când tatăl său a deschis. Locuința se afla la etajul patru, iar primirea nu a fost chiar plăcută. Discuțiile purtate cu mama copilului au lămurit multe probleme. În primul rând a rezultat că atunci când alți copii de șapte ani dorm noaptea, Andriska, în loc să se odihnească, trebuie să fure. Este adevărat, instrumente, leviere, chei potrivite nu folosește, dar, cu atât mai mult, se întrebuințează de talentul său deosebit.

Modul său de operare era următorul: ziua, să zicem în timpul când restituia borcane, sticle goale (avea ce să restituie !) observa unde se păstrează banii în cadrul unităților comerciale. Noaptea revenea și pe orificiul de aerisire sau geam pătrundea în magazin și sustrăgea banii păstrați. Au fost cazuri când a pătruns în magazin pe un geam cu dimensiunile de 15-20 x 30-40 centimetri, asigurat în interior și exterior cu placă metalică aplicată cu o deschidere de 45 de grade, situată chiar la o înălțime destul de mare.

Cu altă ocazie, în magazinul unui comerciant de legu-

me, a pătruns prin escaladarea plasei de sârmă ce a fost aplicată pe tocul ușii care a rămas deschisă pentru aerisire, până în partea superioară unde se afla un loc liber de o palmă între rama plasei și tocul ușii. După ce și-a terminat "treaba", a părăsit magazinul prin același loc.

Din discuțiile purtate cu Andriska, reconstituirile efectuate și reclamațiile înregistrate, s-au dovedit cinci asemenea "pătrunderi", prejudiciul creat ridicându-se la ordinul mai multor zeci de mii de forinți, Andriska fiind un bun cunoscător al bancnotelor și monedelor, respectiv a valorilor acestora. Mai mult, ce au văzut în filmele cu ninja este nimic față de ce știe să facă Andriska. De exemplu, în colțul unei camere poate să urce pe perete, nemaivorbind de cățărarea pe interiorul tocului de ușă.

Se pune întrebarea: de unde și de la cine a învățat această "tehnică"? Are un frate de 11 ani, care de asemenea este cercetat pentru fapte infracționale. Printre altele, în sarcina lui s-au dovedit peste 11 furturi de biciclete. Poate nu ne situăm prea departe de adevărul că acesta i-a fost învățătorul, dar trebuie să adăugăm și faptul că banii furați de Andriska erau mult-așteptați de părinții lui. Cu ocazia unei audieri, Andriska a declarat că preferata sa, ciorba de fasole, numai atunci a primit-o cu ocazia reîntoarcerii sale matinale, când deja se lumina afară. Dacă a adus și predat mamei sale banii furați, mânca, dacă nu, nu primea mâncare. Cu aceste ocazii a fost nevoit să fure rămășițele de mâncare din bucătărie.

Pentru tratamentul aplicat față de copii, împotriva părinților lui Andriska s-a început urmărirea penală. Care va fi soarta lui Andriska? În luna septembrie trebuia să se bucure de începerea clasei a I, ca și ceilalți copii de vârsta lui. Ca minor, se va pronunța o sentință, și poate este mai bine să rămână într-o casă de copii.

După acest caz se află la Școala de reeducare și ocrotire a minorilor și tinerilor împreună cu fratele său, care a

organizat deja o evadare. Locotenentul a avut ocazia să so întâlnească cu Andriska din nou, ocazie cu care acesta a dorit neapărat să i se ia un interviu de "nenea ziaristul". Cu această ocazie, ofițerul a recunoscut în Andriska un omuleț sigur pe el, cu bună dispoziție și inteligent. S-a angajat că nu va mai greși, nu va mai fura.

La despărțire, ofițerul a simțit o strângere de inimă, iar copilul a plecat să-și ia micul dejun. Și-a adus aminte de istoria lui Oliver Twist și, dacă nu-l așteptau celelalte evenimente petrecute între timp, mărturisește că ar fi crezut că Dickens a renăscut. "Te rog, Andriska, respectă întru totul ce ai promis. Nu uita că am și bătut palma pentru asta !..."

HOȚUL ERA FUNCȚIONAR LA BANCĂ

În orașul belgian Anvers s-a înregistrat unul dintre cele mai spectaculoase jafuri ale ultimului sfert de secol. La aceasta contribuie atât valoarea prăzii, aproape zece milioane de dolari, cât și faptul că hoțul nu era nimeni altul decât un funcționar al Băncii Industriașilor din Anvers...

Jan Kautters, 52 de ani, lucra de peste 20 de ani la această bancă și era considerat unul din cei mai zeloși funcționari. În mod inexplicabil, refuzase toate propunerile de avansare care i se făcuseră de-a lungul timpului. Rămăsese în același birou, dar avea acces la absolut toate informațiile vehiculate de colegii săi din celelalte departamente. Se pare că totul a pornit de la o neînțelegere pe care, acum, foștii săi șefi o regretă.

În acea zi de vineri, în jurul orei 13, Jan Kautters a cerut o audiență la director. Deși l-a primit bucuros, acesta s-a încruntat, auzind ce dorește subalternul său. "Am nevoie chiar astăzi de un credit fără acoperire de 500.000 de dolari. Sunt într-un real impas și doar banca noastră mă poate

ajuta..." Directorul i-a cerut timp de gândire și l-a amânat pe Kautters până luni dimineață. "Va fi prea târziu atunci" - i-a replicat funcționarul și a ieșit posomorât pe ușă.

Atunci, în mintea lui Jan Kautters a luat naștere un plan diabolic. S-a îndreptat spre curtea interioară unde mașina blindată a băncii se pregătea de plecare, având o încărcătură de zece milioane de dolari în bancnote. Era păzită de doi polițiști înarmați. Profitând de neatenția șoferului și a însoțitorului acestuia, care lipseau momentan, Jan s-a urcat la volan, și-a pus casca de protecție și a pornit mașina. Și, deoarece polițiștii de la poartă nu au reușit să distingă chipul din spatele vizierei fumurii, porțile băncii s-au deschis larg, permițând mașinii blindate să iasă.

Când au realizat că vehiculul se înscrie pe un alt traseu, polițiștii aflați în spate au intrat în panică, neștiind ce se întâmplă. Dar, brusc, mașina s-a oprit. Șoferul a ieșit din cabină și s-a îndreptat spre un magazin. S-a întors după trei minute, ținând în mână un pachet voluminos. Apoi, a deschis ușile din spatele dubei pentru a discuta cu polițiștii. Cei doi care asigurau paza nici nu au apucat să deschidă gura. Au primit în plină față jeturile unui spray paralizant care i-a imobilizat instantaneu.

Apoi, Jan Kautters și-a continuat treaba cu calm. A încărcat în două genți sport 9,7 milioane de dolari și, după ce și-a scos casca, a plecat liniștit spre o destinație necunoscută.

Deși a trecut aproape o lună, polițiștii și cei din Serviciile Secrete belgiene nu au găsit nici o urmă. Se pare că Jan Kautters a părăsit țara imediat și că s-a îndreptat spre Africa. În prezent e căutat și de Interpol, dar deocamdată șansele de a-l găsi sunt minime. "Cine ar fi crezut că tocmai Jan Kautters ne va face o asemenea figură ?..." a declarat directorul băncii. "Nimic din comportamentul său nu arăta că umilul funcționar pregătea de ani de zile o mare lovitură..."

UN POMPIER ȘI UN AFACERIST AU DAT 78 DE SPARGERI

Paul Bottereau (54 de ani) era pompier în localitatea Poitiers (Franța) atunci când ghinionul a început să-l urmărească. În timpul unui incendiu, în 1992, lăcomia avea să-l coste scump. Pompierul a sustras din casa cuprinsă de flăcări o lampă în valoare de 25.000 de franci. El a fost aspru pedepsit, fiindu-i oprit salariul până la achitarea integrală a obiectului furat.

Înglodat în datorii, Bottereau a cedat tentației și a jefuit o bancă. Înarmat cu un pistol, el l-a amenințat pe casierul unei bănci din Poitiers, acționând ca un adevărat profesionist, deși era pentru prima oară când jefuia. Reușita i-a stârnit pofta de a mai încerca de câteva ori. Astfel, numai în 1993 și 1994, el a jefuit 12 bănci. De fiecare dată, Bottereau purta cagulă și o șapcă, mereu aceeași, amănunt care l-a făcut cunoscut forțelor de ordine.

În ianuarie 1995, Bottereau l-a întâlnit pe Claude Nerisson (49 de ani) un afacerist aflat în pragul falimentului. Și acesta avea o mulțime de datorii. Mare amator de motociclete scumpe și de petreceri, Nerisson i-a propus lui Bottereau să se asocieze. După câteva săptămâni de ezitări, acesta a acceptat, luându-l pe Nerisson ca șofer. Bottereau, împins de dorința de a câștiga cât mai mult, a impus un ritm alert, păstrându-și în același timp locul de muncă la pompieri. Jafurile aveau loc în zilele libere ale lui Bottereau.

Cei doi aveau să comită greșeli care au dus la arestarea lor. Bottereau, care intra întotdeauna înarmat și mascat, nu-și scotea cagula decât atunci când ieșea din banca jefuită. Intrarea băncii însă era supravegheată de o cameră

de luat vederi și, cu ajutorul înregistrărilor video, a putut fi alcătuit portretul-robot al jefuitorului.

Pe șase decembrie 1996, un pompier l-a identificat pe Bottereau la jandarmeria din Poitiers. După șapte zile, jandarmii i-au arestat pe Bottereau și Nerisson, care au fost acuzați de 78 de jafuri armate și de jefuirea unor bunuri în valoare de peste trei milioane de franci. Ei nu au fost nevoiți să-și recunoască faptele, deoarece Bottereau își notase într-o agendă toate spargerile, în cele mai mici amănunte.

SPARGI CASA ȘI TE-MPUȘTI!

"Cearta a izbucnit din senin. Paul îl acuzase pe Butt Latimer că-i prea impulsiv și că tot timpul e pus pe omor. Dacă n-ar fi tras în paznic, acum n-ar fi fost căutați și pentru crimă și n-ar fi trebuit să stea ascunși ca niște șoareci. Latimer i-a strigat să-și țină gura, altfel o să-l împușt și pe el. «Poate pe mă-ta!» i-a strigat puștiul. Butt a tras de două ori, dar nu l-a nimerit. Paul s-a târât până la ușă, a luat pușca de vânătoare și, după detunătură, l-am auzit pe Butt gemând ușor. Căzuse sub masă și se ținea de burtă. De acolo a ripostat. L-a nimerit pe Paul undeva în gât. M-am închis în baie. Când n-am mai auzit nimic, am ieșit. Picioarele îmi tremurau și-mi venea să plâng. Am fugit afară și-am vomitat. Era frig. M-am întors și am înghesuit cât am putut într-o geantă de voiaj, în buzunarele impermeabilului, apoi am ieșit și-am luat-o pe câmp la întâmplare. Trei săptămâni mai târziu mi-am cumpărat prima casă, în Boston..."

Butt Latimer și Paul "Kid" Alter au prădat casieria unei fabrici de cherestea. În timpul atacului, singurul paznic înarmat a fost împușcat mortal. Ca să poată scăpa, cei doi bandiți au luat-o ostatică, sub ochii îngroziți ai contabililor, pe Ann Aunter, casierița ghișeului cu numărul patru, o tânără de 18

ani. Trei luni poliția nu a dat de ei. Întâmplător, într-o noapte ploioasă, un camionagiu s-a refugiat într-o cabană pustie, în mijlocul unui câmp la mai mult de 1000 de kilometri distanță de fabrica prădată. A doua zi inspectorii de poliție au constatat cam ce mai rămăsese din cei doi gangsteri. De Ann Aunter nu se știa nimic, iar din banii recuperați lipseau aproape 400.000 de dolari. O întrebare revenea obsesiv: să fi fost Ann complice cu cei doi ?

Patru ani mai târziu, un editor din New York a primit începutul unui roman polițist, pe care l-ați citit la începutul articolului de față. Mai precis acesta a devenit, la rândul său, o probă într-un caz încă nerezolvat.

VETERANĂ A REZISTENȚEI FRANCEZE JEFUITĂ ȘI UCISĂ

Cunoscută sub numele de Marinette, Marie-Madeleine Revillon (84 de ani) locuia singură la periferia localității Argenteuil (Franța), într-o căsuță pe care primăria i-o repartizase pentru meritele ei deosebite.

În 1913, familia Revillon părăsise Rusia, pentru a emigra în Franța, când Marinette avea un an.

La 19 ani, Marinette a absolvit "cum laudae" Școala de arte frumoase din Paris. În acel an, tatăl său murind, ea a renunțat la pictură și s-a dedicat creșterii celor cinci frați ai săi. Ea a învățat și a practicat mai multe meserii.

Una din surorile sale a fost accidentată de un autobuz. Pentru a o ajuta să se însănătoșească, familia s-a mutat la țară, la Argenteuil. La începerea celui de-al doilea război mondial, Marinette era infirmieră la spitalul din localitate. Ocupația germană a determinat-o să se înroleze în Rezistență, devenind membră în OCM (Organizația Civilă și Mili-

tară). Marinette a păstrat discreția desăvârșită asupra activităților desfășurate în această organizație, până la sfârșitul zilelor sale. În 1948, ea a devenit jurnalistă.

La 74 de ani, s-a pensionat.

De un timp, un emigrant marocan, Abdelhak Rahmani (22 de ani) care locuia cu familia sa la 400 de metri de Marinette, a început s-o urmărească. Intenția lui era să o jefuiască pentru că-și închipuia că are mulți bani. Într-o noapte, băut, el a suit poteca spre casa Marinettei.

Printr-un geam răzbătea o lumină firavă. Marinette dormea cu o veioză aprinsă, pentru că se temea de întuneric. Rahmani a smuls oblonul de plastic, a spart geamul și a pătruns în casă. Marinette, o bătrână de 1,50 metri și 45 de kilograme, a încercat să se apere, dar în zadar. Nu s-a putut opune agresorului. Acesta a legat-o de pat și a început s-o tortureze, ca să afle unde-și ține banii. Țipetele bătrânei au fost acoperite de gălăgia unei petreceri de la o cafenea din apropiere. În cele din urmă, Rahmani a plecat, luând cu el televizorul pe care l-a abandonat în stradă, când s-a lămurit că nu era color.

Marinette a fost dusă la spital de o vecină, care a descoperit-o abia respirând, cu fața mutilată, cu un braț rupt, învinețită și cu părul smuls. Peste câteva ore, s-a sfârșit la același spital la care a îngrijit rănițiii de război în 1940.

Rahmani și-a lăsat amprentele peste tot: pe pervazul ferestrei, pe cuțitul însângerat, uitat pe patul bătrânei, pe televizor. Poliția l-a arestat după două zile.

Rahmani a fost judecat și condamnat la 18 ani de închisoare.

TERORISTUL DORMEA CU DINAMITA LA BRÂU

Laurence Dreyfus are 28 de ani și este învățătoare la Școala generală nr. 8 din Neuilly (Franța). Împreună cu clasa ei de elevi a fost victima unui atac terorist, fiind luați ostatici. Pentru Laurence și copii, era o zi normală de școală. Micuții erau așezați la câteva mese și cântau, când deodată în clasă a apărut ca din pământ un om îmbrăcat în negru și cu o mască pe față. Mascatul a scos un pistol și a țipat: "Sunteți toți ostaticii mei !" Apoi a ordonat ca toți copii să se înghesuie într-un colț al clasei, iar el a scos mai multe batoane de dinamită pe care le-a așezat la ușă și la ferestre. În jurul taliei avea un șir de batoane de dinamită și câteva grenade legate cu un lanț al cărui capăt îl ținea în mână, astfel încât, dacă ar fi fost împușcat, să tragă de fir și să moară împreună cu cei aflați în jurul lui. După aceste pregătiri, omul mascat s-a așezat pe un scaun cu pistolul îndreptat asupra copiilor și i-a spus învățătoarei să plece și să-i anunțe pe directoare și pe primarul din Neuilly să vină și să negocieze condițiile eliberării ostaticilor. Directoarea a anunțat poliția și forțele speciale de intervenție RAID, care în scurt timp au înconjurat clădirea școlii. Au venit însoțiți de o echipă formată dintr-un medic pediatru, un psiholog și un specialist în negocierile cu răpitori, Nicolas Sarcozy. Pe tot parcursul celor trei zile și trei nopți de coșmar, cât a durat acest episod tragic din Neuilly, Nicolas Sarcozy a înregistrat pe bandă magnetică toate discuțiile pe care atentatorul le avea în clasă cu ostaticii, la fel toate discuțiile privind eliberarea copiilor. Aceste benzi au fost analizate de psihologi și psihiatri pentru a se stabili dacă atentatorul este bolnav psihic și cam ce ar putea să i se spu-

nă pentru a-l determina să nu-i rănească pe copii. A fost lansată o primă rundă de discuții prin portavoce și individul mascat s-a recomandat ca fiind Eric Schmitt. El a cerut 100 milioane de franci francezi în schimbul vieții copiilor. Oficialitățile au acceptat formal această cerere, pretinzând un răgaz de 24 de ore pentru strângerea banilor. Ceva mai relaxat, Eric a cerut să i se aducă ceva de mâncare, un radio, un televizor și un telefon mobil. Negociatorul Sarcozy i-a dat toate aceste lucruri, obținând la schimb eliberarea câte unui copil pentru fiecare obiect livrat. Între timp, părinții copiilor ostatici au aflat de la radio și TV despre incidentul de la Școala nr. 8 și au devenit cu toții, dormind după aceea în câteva corturi așezate în piața din fața școlii în toate cele trei nopți de groază, doar pentru a fi mai aproape de micuți. În zorii celei de-a doua zi, lui Eric Schmitt i-au fost aduși 50 de milioane de franci, ca o primă rată din banii promiși, iar el a eliberat zece copii. În cursul serii, teroristul a permis învățătoarei să iasă din clasă și să aducă mâncare pentru copii, câteva saltele pe care să doarmă și două găleți în care copiii și-au făcut nevoile. În tot acest timp, învățătoarea Laurence Dreyfus s-a ocupat singură de copii, hrănindu-i, jucându-se cu ei, ținându-i în brațe și cântându-le pentru ca ei să nu se sperie și să nu facă vreun gest necugetat care să-l determine pe Eric să-i rănească. În ziua a treia, Eric Schmitt a cerut un elicopter și restul de bani. I s-a promis că totul i se va pune la dispoziție în cursul serii. Între timp s-a trimis din nou mâncare, de data aceasta hrana fiind tratată cu somnifere puternice. Una dintre mamele copiilor l-a rugat pe terorist să-i dea voie să-i aducă băiatului ei un TV și un video pentru ca să se uite la desene animate. Eric Schmitt a acceptat. El nu știa însă că în acest aparat se afla ascunsă o microcameră de luat vederi prin care cei de la RAID vedeau tot ce se întâmplă în clasă. În cursul nopții, Eric Schmitt a adormit brusc într-un colț. Forțele speciale au acționat instantaneu. Cinci

polițiști l-au înconjurat cu corpurile lor pe terorist, în timp ce alți patru au evacuat copiii. Eric s-a trezit și a întins mâna spre armă. A fost împușcat pe loc. Regăsirea dintre părinți și copii a fost emoționantă. Toate posturile TV din Franța au redat acest episod. În sala de clasă s-a descoperit ulterior că sub saltelele pe care dormiseră copiii fuseseră plasate batoane cu dinamită, care din fericire nu au explodat.

CEL MAI MARE FURT DE AUR

După nouă ani de căutări, poliția britanică a reușit să pună mâna pe cei patru autori ai celui mai mare furt de lingouri din aur din Marea Britanie.

Trei bărbați și o femeie au fost judecați și condamnați la ani grei de temniță în temuta închisoare Old Balley din Londra. Gordon Perry, 48 de ani, cel care a condus operațiunile de "spălare" a banilor, a primit o condamnare de 10 ani; Brian Perry, 53 de ani, "creierul" bandei, care în 1983 a sustras aur în valoare de 26 de milioane lire de la Banca Briank's-Mat, a fost condamnat la nouă ani de închisoare; Patrick Clark, 53 de ani, și Jean Savage, 48 de ani, au primit câte șase și, respectiv, cinci ani pentru "spălarea" câtorva milioane de lire. Timp de nouă ani, Poliția nu a reușit să recupereze nici măcar un gram din aurul furat, topit sau vândut.

În timpul procesului, procurorul a afirmat: "Oricare dintre noi, cei prezenți, care din 1984 încoace, a cumpărat bijuterii, poate fi purtătorul unei mici părți a marelui jaf de lingouri."

Brian Perry, proprietar de taxiuri, l-a recrutat pe milionarul Gordon Perry, prin intermediul căruia, lunar, băga câte un milion de lire în bănci din Elveția, Liechtenstein și Channel Islands și Isle of Man. Banii astfel "spălați" erau investiți în înfloritoare afaceri imobiliare și în operațiuni internaționale de trafic cu droguri.

Eforturile conjugate ale Poliției și justiției pentru prinderea și condamnarea infractorilor au costat șapte milioane de lire. Jurații au fost păziți 24 de ore din 24 de 72 de polițiști, după ce un prim proces a fost amânat, întrucât exista suspiciunea mituirii juriului.

BANCOMATELE FRANCEZE SUNT JEFUITE

Doi bulgari care filmau codurile de pe cardurile bancare au fost arestați în ziua de 30 mai 2002 la Lyon sub acuzația de falsificare și utilizare de carduri false, în cadrul unei anchete asupra unei escrocherii cu cărți de credit. Cei doi bulgari, în vârstă de 29, respectiv 32 de ani, au realizat un sistem inedit, dar eficient, de furt, stratagema funcționând din august 2001.

CLIENȚII BANCOMATELOR ERAU FILMAȚI

Peste 140 de plângeri au fost depuse la Lyon, din cauza acestei escrocherii, a anunțat poliția locală, iar prejudiciul a fost evaluat la aproximativ 260.000 de euro. "Este un sistem pe care-l putem califica foarte bine drept ingenios. Sistemul se baza pe instalarea unei camere video fixe, nu departe de bancomat, iar aceasta filma toate operațiunile de retragere a banilor", a declarat procurorul-adjunct din Lyon. Persoanele care urmau să-și tasteze PIN-ul la bancomatul de la o benzinărie din suburbiile Lyonului erau filmate de o cameră video ascunsă cu grijă. Dispozitivul era instalat în benzinăria supermagazinului "Auchan" din Dardilly (Rhone). Escrocii au amplasat în zid, la mică înălțime, lângă un dis-

tribuitor automat de carburanți, o cameră de luat vederi despre care se putea crede că aparține sistemului de supraveghere al magazinului. Camera respectivă era alimentată de la o baterie de mașină, ascunsă în boscheți, și legată la un emițător. La rândul lui, acesta era ascuns în difuzoare și conectat la o alta, dotată cu monitor, care era instalată într-o mașină staționată la circa 30 de metri distanță. Camera filma codurile care erau tastate de clienți și cele 16 cifre înscrise pe card, a precizat jandarmeria lyoneză. Cei doi escroci nu aveau altceva de făcut decât să vină din oră în oră și să recupereze casetele, pentru a le decodifica. Informațiile astfel culese erau apoi transmise complicilor lor din Bulgaria și din alte țări din estul Europei, cum ar fi Ungaria sau România. Pe baza acestor informații, erau apoi fabricate carduri în alb, cu care urmau să golească respectivele conturi bancare ale victimelor. Anchetatorii au pornit, de fapt, de la numărul neobișnuit de mare de reclamații (143 de plângeri înregistrate) care semnalau furturi de pe card în străinătate. Treptat, anchetatorii au constatat că toate victimele au ceva în comun: își făcuseră plinul de benzină cu câteva zile înainte la aceeași benzinărie, de aceea au plasat-o sub supraveghere. Jandarmii din cadrul brigăzii de cercetări din Lyon nu au exclus posibilitatea ca afacerea să fie în realitate mult mai extinsă.

HOAȚA CU O MIE DE FEȚE

În prezent, în arestul din Metz - Franța, se află o infractoare care a dat multă bătaie de cap poliției franceze. Încă tânără, frumoasă, inteligentă și capabilă să joace când rolul unei femei necăjite, când îndrăgostită în mod subit, ea a reușit să escrocheze o mulțime de oameni. Se îndrepta spre victime numai când era convinsă că își va putea face "mese-

ria" cu succes și că "profitul" va fi cât mai substanțial. I-au căzut în plasă chiar și ofițeri de poliție și din armata franceză.

Brigitte Mania s-a născut în 1964 la Saint Avold, în Moselle. A plecat de acasă, începând să vagabondeze, de la 16 ani. Reprezentanți ai poliției spun că până la "capturarea ei" comisese circa 250 de infracțiuni: falsificări de cecuri, uz de fals, furturi de la diverse persoane, din magazine și hoteluri, falsificări de documente, furturi de autoturisme. De două ori a fost condamnată în lipsă, dar de fiecare dată a reușit să scape.

Într-o seară, spunând că se numește Karine Zaltron și începând să plângă mai bine ca o tragediană pe scenă, această infractoare abilă reușește să ajungă la starețа unei mănăstiri. Călugărița care se ocupa cu ajutoarele catolice rămâne profund impresionată și este convinsă că trebuie să facă ceva pentru a o ajuta pe această femeie cu cinci copii și al cărui soț și-a pierdut viața într-un naufragiu. O roagă să aștepte puțin. Când s-a întors, "sărmana văduvă" dispăruse cu toate cecurile pe care comercianții din oraș le onorează imediat ce văd semnătura starețеi. Altă dată, vicleana Brigitte păcălește vârtos chiar un tânăr ofițer de poliție. Era pe 26 august 1995. Se întâlniseră într-un bar de la Orange Vauclus. De data aceasta infractoarea s-a dat "inginera Silvia", turistă, dornică de noi cunoștințe. Tânărul ofițer o invită la el acasă, dar, a doua zi, a rămas fără banii și bijuteriile din casă, fără cartea de credit și mașină. Câteva luni mai târziu, cam același "noroc" l-a avut un voiajor comercial pe care infractoarea îl rugase s-o ducă cu mașina lui până într-o localitate din apropierea Parisului.

Cu bani din belșug, cărți de credit și cecuri în valori substanțiale, Mania poate cumpăra orice. Își poate schimba toaletele, coafura. Mereu are altă înfățișare. Dispunând și de mașini, se deplasează rapid în diferite localități ale Franței. Poliția intră în alertă. Se mobilizează forțe multiple, se fac

controale tot mai riguroase. În cele din urmă "hoața cu o mie de fețe", cum a fost numită de cei care o urmăreau, cade în plasa unui ofițer pe care-l cunoscuse la cafeneaua "Chez Loulou". Acesta aflase de o "frumoasă" care "circulă rapid" și care, tot așa de rapid, escrochează mai toți bărbații dispuși la o partidă de sex la orice oră din zi și din noapte.

Brigitte Mania i-a uimit și pe anchetatori. Ea a declarat aproape tot amuzându-se de naivitatea oamenilor, mai ales a bărbaților. Cineva spunea că această femeie este atât de deșteaptă încât va fi periculoasă și în pușcărie. Nu-i exclus ca, după o scurtă perioadă de încarcerare, să evadeze.

CELE MAI SPECTACULOASE JAFURI DIN ISTORIE

Secolul XX a fost marcat de cele mai mari jafuri consemnate de istorie. Postul de televiziune CNN a realizat un clasament al celor mai spectaculoase dintre acestea, în funcție de locul unde s-au comis sau felul furtului.

DIAMANTE

Pentru că tentativa de jaf de la Domul Mileniului a dat greș, pe primul loc la acest capitol rămâne spargerea care a avut loc în luna august 1994 într-un magazin de bijuterii din Cannes, Franța. Hoții au reușit atunci să se facă nevăzuți cu diamante care valorau peste 43 de milioane de dolari.

Pe locul doi se clasează jaful care a avut loc chiar în centrul Londrei, în iulie 1987. Atunci au dispărut dintr-un seif plin cu pietre prețioase diamante în valoare de 42 de milioane de dolari.

MIJLOACE DE TRANSPORT

Cu siguranță cel mai spectaculos atac comis vreodată asupra unui mijloc de transport de valori s-a petrecut în 1963 în Marea Britanie. Un tren care se deplasa de la Glasgow spre Londra și care transporta sute de saci poștali cu milioane de lire sterline, în bancnote vechi care trebuiau distruse, a fost atacat în cursul unei ambuscade. Hoții au reușit să sustragă 120 de saci poștali care conțineau peste 3.000.000 de dolari.

Șoferul unei mașini blindate care transporta 20 de milioane de dolari în bancnote nemarcate a înscenat un jaf în cursul căruia i-ar fi fost "furați" toți banii. Trucul a fost însă repede descoperit de polițiști, iar banii recuperați.

BĂNCI

Cel mai mare jaf bancar a fost comis de gherilele libaneze în 1976. Un comando format din 15 oameni a aruncat pur și simplu o bancă în aer și a fugit cu mai multe seifuri al căror conținut a fost evaluat la peste 31 de milioane de dolari.

Mai multe bănci europene au fost victimele unui furt de documente financiare, în valoare de 417 milioane dolari, aflate în posesia unui broker din Londra. Autorii acestui furt au fost însă repede prinși.

POLITICĂ

Deși în domeniul politicii dispariţiile "misterioase" ale unor mari sume de bani sunt ceva destul de obișnuit, foarte rar se află cine este autorul. Cel mai cunoscut furt comis de un politician este cel al fostului președinte filipinez Ferdinand Marcos, care a făcut dispăruți peste 800 de milioane de dolari în 1986. Acești bani nu au fost niciodată recuperați.

CU MITRALIERA LA GÂT

În localitatea germană Bayern, cazinourile sunt strașnic păzite, așa încât, atunci când la "Haiden" a năvălit un bărbat înarmat cu o mitralieră care a cerut să i se predea câștigul zilei, crupierii și jucătorii au înlemnit. Nu de groază, de uimire. Tâlharul nu știa de glumă și, văzând că nu este luat în serios, a devenit violent. L-a apucat pe unul din bodyguarzi de gât și l-a trântit, apoi i-a pus pușca în piept strigând în gura mare că-l ucide dacă nu primește banii. În câteva minute i s-au adus vreo 200.000 de mărci. Părându-i-se puțin, banditul s-a enervat și, după ce l-a lovit pe nefericitul bodyguard cu patul puștii și a mai dărâmat câteva scaune, s-a făcut nevăzut.

Ofițerul de serviciu de la poliție a primit un apel de la locul jafului și o brigadă a plecat acolo. După numai o jumătate de oră telefonul a sunat din nou și o voce răgușită a anunțat cu disperare jefuirea cazinoului "Aral". De aici, banditul, tot singur, s-a pricopsit cu un milion de mărci! Mai departe a tăbărât pe o casă de schimb valutar deschisă non-stop unde, vârându-și arma pe ferestruica ghișeului a mai primit încă 100.000 de mărci. Cu toți acești bani în buzunar,

jefuitorul s-a făcut nevăzut. Probabil că ar fi reușit să dispară, dar lăcomia l-a pierdut. În dimineața următoare, pe când coborâse să-și cumpere țigări, privirile i-au fost atrase de bijuteriile deosebit de frumoase ale unei femei. A urmărit-o aproape o jumătate de oră după care a pierdut-o. A regăsit-o câteva minute mai târziu și, cu toate că era aglomerație pe stradă, s-a decis să acționeze. S-a repezit la ea și i-a smuls colierul de la gât, apoi a încercat să se topească în mulțime. Femeia a început să strige: "Ajutor, hoții!" și câțiva bărbați au sărit. Jefuitorul a fost prins și dus la arest. Aici, după îndelungi interogatorii și după percheziționarea locuinței lui, s-a descoperit că el era jefuitorul cazinourilor. Bărbatul a încercat să se dezvinovățească spunând că nu știe cum au ajuns banii în apartamentul lui. "Probabil niște prieteni vor să mă bage la răcoare!" Până la urmă, datorită presiunii psihice, în seara de 21 iunie a recunoscut tot.

Albert Wensky, jefuitorul nesătul, ieșise de puțină vreme din închisoare, unde își petrecuse cei mai frumoși ani din viață pentru jafuri, falsificare de documente și provocare de răni grave. Vechea lui celulă îl va primi pentru încă 10-15 ani.

MAFIOȚII UCRAINENI I-AU FURAT RINICHIUL DREPT UNUI ROMÂN

Șoferul de TIR de 20 de ani Ion M. a văzut și a trăit pe pielea lui zeci de întâmplări care mai de care mai neverosimile. Dar tocmai când se pregătea să lase volanul pentru totdeauna, el a trecut prin cea mai traumatizantă experiență pe care i-a rezervat-o meseria. Ultima lui călătorie l-a dus în Austria, o țară pe care omul o mai vizitase de zeci de ori fără să piardă decât niscaiva dolari prin parcările bine garnisite cu

fetițe. De data asta însă lui Ion M. i-a fost furat nu portofelul, ci un rinichi... El a căzut pradă, se pare, necruțătoarei mafii ucrainene care s-a profilat pe traficul de organe umane. Spre ghinionul lui, Ion M. a reușit să le trezească interesul neobișnuiților hoți și a ajuns înapoi în România mai sărac cu un rinichi.

CĂUTAT PRIN SATELIT

Misterul a învăluit existența lui Ion M. timp de șase ore. Au fost orele în care n-a mai răspuns la telefon și n-a mai dat nici un semn de viață, determinându-i pe șefi să-l creadă mort la volanul TIR-ului cu care se întorcea din Germania. Dispunând de un sistem de depistare prin satelit, firma care-l angajase pe Ion M. a pornit în căutarea șoferului dispărut fără urmă undeva pe teritoriul Austriei.

A fost prima dată când un șofer al firmei a tăiat orice legătură cu dispeceratul din București. Alerta a fost totală și, după șase ore de căutări, TIR-ul a fost depistat într-o parcare de pe autostrada ce leagă Austria de Ungaria. Cel care l-a găsit pe Ion a fost un șofer care trecea prin zonă. El a anunțat imediat la București, unde toată lumea a început să caute explicații pentru tăcerea misterioasă care a durat câteva ore.

OPERAT PE BANCHETA TIRULUI

Într-un miros ca de morgă, Ion M. dormea pe banchetă de se zguduia parbrizul mașinii. Abia după câteva zgâlțâieli zdravene și după ce a fost stropit cu apă rece, el a reușit să se trezească într-o duhoare insuportabilă de formol. Când a dat să se ridice, o durere atroce l-a făcut să urle de i-a scos din minți pe ceilalți șoferi din parcare. A reușit să se

întoarcă pe-o parte; de sub cămașa ridicată a răsărit o tăietură proaspătă, lungă de-o palmă.

Șocat și paralizat de durere, Ion M. a leșinat imediat în brațele colegului care-l găsise. Poliția și Salvarea au sosit imediat la fața locului, unde au constatat furtul comis asupra românului Ion: cineva îi șterpelise un rinichi!

Incredibilul furt s-a petrecut ziua în amiaza mare și operația s-a derulat cu o acuratețe demnă de un spital în toată regula. Polițiștii austrieci au stabilit că autorii l-au urmărit pe Ion M. până când acesta a parcat pentru a se odihni și au pulverizat formol în interiorul cabinei ca să-l anestezieze complet. După ce românul a adormit instantaneu, a venit rândul "doctorului" angajat de hoții de organe. Într-un timp-record, el a reușit să-i extirpeze lui Ion rinichiul drept, fără a lăsa nici un strop de sânge pe bancheta transformată în masă de operație ad-hoc. Chiar și medicii ce l-au ajutat imediat pe Ion M. au recunoscut că operația a decurs ca la carte, chirurgul fiind un as al bisturiului. Numai că asigurările austriecilor că e în afara oricărui pericol nu l-au încălzit cu nimic pe Ion M. El nu știa decât că a plecat om întreg de-acasă și se întoarce beteag.

SUSPECTUL PRINCIPAL: MAFIA UCRAINEANĂ DE ORGANE

Cazul lui Ion M. nu e singurul cu care s-au confruntat autoritățile austriece. Toate furturile de organe s-au derulat în același mod și indiciile conduc spre o filieră a mafiei din fosta URSS care s-a specializat în traficul de organe umane. Ucrainenii angajează chirurgi pe care-i șantajează și au în vizor mai ales străinii care tranzitează Austria, pentru că opinia publică e mult mai insensibilă la "auslander"-i decât la cetățenii austrieci.

Ancheta pare însă imposibil de finalizat, așa că omului nu-i rămâne decât să regrete că nu a renunțat la ultimul lui drum în Austria. Și să se bucure că mafioții nu au tânjit decât la un rinichi, pentru că altfel ar fi putut să-i fure tot ce avea mai de preț în el.

HOȚUL DE COPII

Mare amator de jocuri mecanice, Koor Pffeil din Orlendstung (Norvegia), 16 ani, pierdea sume importante de bani pentru a-și satisface viciul prematur. În consecință, rămânea deseori dator. O vreme a amanetat diverse lucruri din casă. I s-a interzis de către părinți să mai facă acest lucru. Criza de bani era cu atât mai acută cu cât nevoia imperioasă de a juca poker mecanic pusese stăpânire pe el, anesteziindu-i orice altă acțiune...

Nu mai frecventa școala, lipsea nopți întregi de acasă, iar când se întâmpla totuși să dea prin apartamentul din Kluckmunde, părinții săi erau îngroziți de starea în care își vedeau fiul. Unicul, de altfel.

Pentru a-și face rost de bani, K.P. a început să fure copii. În total, au fost șase și nici unul dintre ei, la data răpirii, nu depășise vârsta de... șapte luni.

"După ce-i subtilizam, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-i anunț pe proprietarii copilului" - avea să declare K.P. la poliție, după numai trei luni de activitate.

"Trimiteam câte un mesaj, cu litere decupate de prin ziare, iar adrisantul meu, disperat, accepta condițiile impuse de mine. Eu am fost corect. Le exploatam doar sentimentele părintești."

Mesajele erau laconice, invariabile în conținut: "Dacă-l vreți înapoi, plătiți ! Dacă nu-l vreți, locul lui va fi într-o ladă de gunoi..."

Urmau, în ordinea importanței, locul de întâlnire, mai exact un parc, și specificarea unui... număr. Acesta corespundea... copacilor ce trebuiau depășiți, o dată cu intrarea în parc.

K.P. își amenajase aici o cutie a milei, un fel de săculeț din piele, mascat de o piatră, în care, pentru verosimilitate, plasa un scutec. "Era proba concretă care le lua mințile părinților în cauză", va zice, cinic, Koor P.

În acest sac trebuiau depuși banii.

Părinții copiilor dispăruți lăsau suma de bani cerută în mesaj și așteptau "pachetul".

Folosindu-se de trecătorii inocenți, de bună-credință, K.P. îi ruga politicos să transporte un coșuleț "spre perechea de acolo" !

Coșul era predat perechii indicate, aflate la o anumită distanță pe alee, iar aceasta, bucuroasă că și-a regăsit copilul, nu mai acorda atenție detaliilor. În tensiunea așteptării uitau pur și simplu totul, atenția fiindu-le concentrată asupra stării copilului. În general, copiii răpiți se aflau sub influența unui somnifer.

K.P. supraveghea, de la distanță, operațiunea de predare a coletului, după care se ducea la locul tainic și-și ridica subvenția.

La cea de-a șasea încercare de acest gen, omul utilizat pentru transportul coșului a sesizat că ceva nu este în regulă. După câțiva pași parcurși, s-a uitat în spate și l-a văzut pe K.P. pândindu-i atent fiecare mișcare. Koor a mai schițat un gest cu mâna, indicând direcția în care anonimul binevoitor urma să se îndrepte, după care, subit, și-a abandonat postul de observație. Trecătorul, devenind suspicios, a lăsat coșul pe alee, încercând să-l ajungă pe K.P. Cu puțin efort, a reușit. Nu i-a fost greu, întrucât G. Stensen fusese, cândva, atlet.

K.P. a fost prins și readus în zona unde fusese lăsat coșul.

Micul prizonier, Gustav J., de șapte luni, a fost găsit într-o stare avansată de malnutriție și șoc medicamentos. Abia la spital s-au putut depista urmele unor puternice somnifere administrate de Koor pentru "a liniști copilul".

Până la majorat, când va fi judecat pentru răpire, estorcare de bani, cumulate cu acuzația de a fi aplicat un tratament inuman, K.P. va fi internat într-un institut special de reeducare. Este pasibil de o pedeapsă între 10 și 15 ani.

UN HOȚ BRĂILEAN A SPERIAT ISLANDA

Infractorii români au depășit de mult granițele țării, faptele lor fiind cunoscute acum în multe țări din lumea întreagă și, în special, în Europa. Unul dintre aceștia și-a făcut simțită prezența din plin în Islanda.

La sfârșitul lunii octombrie 2000, la sediul Inspectoratului Județean de Poliție Brăila a avut loc o conferință de presă în vederea mediatizării cazului brăileanului Florin Dinu, în vârstă de 25 de ani, în prezent arestat în Islanda. El deja este cunoscut în țara respectivă drept "cel mai mare infractor pe care l-a avut vreodată Islanda", reușind să prejudicieze statul islandez cu bunuri în valoare de 254.000 dolari.

De altfel, activitatea "renumitului" infractor brăilean a fost întocmită de Biroul Interpol din Islanda, în colaborare cu cel din România . Prin intermediul specialiștilor români s-a adus la cunoștință că la Brăila s-a deplasat o echipă de polițiști islandezi, imediat după ce s-a stabilit circuitul bunurilor furate de hoțul român.

Cei doi specialiști Interpol din Islanda, împreună cu membrii Parchetului de pe lângă Tribunalul Brăila au stabilit

că Dinu a expediat în Brăila cinci colete în care se aflau bunuri provenite din capitala islandeză Reykjavik. Două colete au ajuns acasă, la familia infractorului, celelalte trei rămânând în Vama Brăila.

Acestea din urmă au fost identificate de polițiștii brăileni și blocate în vamă până la venirea omologilor islandezi. Aceștia și-au recuperat bunurile, nu fără peripeții, după ce au dovedit că lucrurile furate (bijuterii din aur și aparate video ultramoderne) corespund cu cele reținute în Vama Brăila. Mediatizarea cazului și modul de operare al hoțului român au avut și mai multe momente "inedite". Unul dintre acestea a fost atunci când șeful IJP Brăila, colonelul Traian Jipa, a povestit că islandezii, după ce au identificat bunurile din vamă, au fost puși la plata taxelor vamale pentru bunurile furate.

În ceea ce-l privește pe Florin Dinu și "isprăvile" lui în Islanda, se pare că furturile comise de el acolo i-au speriat destul de mult pe localnici. Desprinse parcă din filmele de acțiune, primele furturi au avut loc pe Coasta de Est a Islandei. Dinu a dat cinci spargeri, din care patru într-un magazin de bijuterii foarte scumpe și o altă lovitură într-un magazin cu aparatură video ultrasofisticată.

După cum au aflat ulterior polițiștii, bijuteriile le-a ascuns într-un casetofon pe care apoi l-a îngropat lângă locuința lui din Islanda. Ce este "haios" în cazul brăileanului este faptul că spargerile au avut loc în timp ce Dinu aștepta primirea rezidenței. El însă nu ajunsese pe căi tocmai ortodoxe în insulă. Se pare că, pe baza unui pașaport fals, a intrat în Islanda, prin Norvegia, sub numele de Cătălin Ștefan. După care s-a debarasat de pașaportul fals și a cerut azil politic, motivând regimul strict din România și declarând la interviurile preliminare că Poliția din Brăila i-ar fi ucis tatăl. Astfel, el a primit drept de ședere și, în timp ce oficialitățile pregăteau documentele pentru acordarea rezidenței, Florin

Dinu făcea ce știa cel mai bine să facă, adică să fure.

Polițiștii islandezi au stabilit că, pe lângă spargerile din magazine, românul nu a iertat nici locuințele autohtonilor, ajungând la un moment dat să dea cel puțin două spargeri de case pe zi, într-un ritm frenetic. Din suma totală a prejudiciului constatat, de 254.000 de dolari, au fost recuperați doar 40.000 de dolari.

POLIȚIST ÎN MAFIA HOȚILOR DE MAȘINI

În prezent Nicholas Cobb (28 de ani) se află în închisoare. Foștii lui colegi polițiști l-au arestat înainte să-și pună capăt zilelor. Cobb a încercat să se sinucidă nesuportând gândul că din polițist a ajuns pușcăriaș.

Drama polițistului american din Dallas a început când a cunoscut-o pe Deborah Arby, la o petrecere. Ea era măritată cu un prosper om de afaceri. Deși amândoi și-au dat seama că s-au îndrăgostit la prima vedere, n-au îndrăznit să se caute timp de un an de zile. Apoi, s-au reîntâlnit în condiții cu totul speciale. Casa familiei Arby luase foc, iar Deborah se afla blocată înăuntru. După ce i-a salvat viața, Nicholas și-a dat seama că nu mai poate trăi fără ea. Un an de zile a durat până când femeia a obținut divorțul. Visul tânărului polițist devenise realitate. Noua căsnicie a decurs perfect câteva luni de zile, până când Nicholas și-a dat seama că nu mai avea nici un ban în cont; Deborah cheltuise totul. În loc să-i explice situația soției sale, bărbatul se tot frământa cum să-i ofere, în continuare, o viață luxoasă. Atunci și-a adus aminte de un prieten din copilărie.

Cobb i-a povestit necazurile sale lui Richard Master, iar acesta a găsit soluția salvatoare. Cum el lucra la o secție de computere a unui oficiu de poliție, contra unor sume de bani, trebuia să transmită date despre autoturisme de lux și

posesorii acestora. Master se ocupa cu furtul de mașini. Vreme de doi ani de zile au dispărut 32 de limuzine în valoare de peste două milioane de dolari. La un moment dat, șeful mafiei s-a hotărât să fure și mașini noi, direct din magazine. Cu ajutorul iubitei sale, Wanda Lindberg - care era angajată la un mare magazin auto -, a făcut rost de cheile unui superb Mercedes. Mașina a dispărut în mod misterios chiar a doua zi. Proprietarul a bănuit-o pe Wanda și prietenii ei, spunând totul la poliție. Richard Master a fost prins, și cu el întreaga rețea. Informatorul Nicholas Cobb a fost dat afară din poliție și condamnat, iar soția lui l-a părăsit, mutându-se la părinții ei din New York.

BĂGAT ÎN PUȘCĂRIE PENTRU A I SE FURA NEVASTA !

În orașul american Rumney a avut loc o întâmplare ieșită din comun. Robert Thompson (47 de ani), șeful poliției locale, a arestat un bărbat nevinovat și l-a condamnat la cinci săptămâni de închisoare doar pentru a putea să trăiască în această perioadă cu nevasta sa. Ulterior, soțul avea să fie eliberat, iar Robert Thompson condamnat la șapte ani de detenție.

Cum au decurs lucrurile ? Thomas Phelan, de 34 de ani, a fost implicat într-un accident rutier. Cazul, deosebit de dificil, a fost preluat de însuși șeful Poliției locale, locotenentul Robert Thompson. Atunci a remarcat-o pe soția lui Thomas Phelan, de care s-a îndrăgostit pe loc. A început să se folosească tot mai des de pretextul accidentului pentru a veni în casa soților Phelan. De fiecare dată, doamna Paula Phelan, de a cărei mărturie depindea rezolvarea cazului, se arăta deosebit de încântată de vizitele polițistului. De câteva

ori chiar rămăseseră să discute între patru ochi, lucru care începuse să-l pună pe gânduri pe Thomas Phelan.

Câteva săptămâni mai târziu, Robert Thompson a sosit împreună cu alți trei polițiști și i-a arătat lui Thomas Phelan un mandat de arestare. Îl acuzau de port ilegal de armă și de colaborare cu câțiva traficanți de droguri. Protestele lui Thomas Phelan au fost inutile. Existau suficienți martori care puteau dovedi totul.

Acuzatul a stat în închisoare cinci săptămâni, supraviețuind, deși a fost supus unui regim infernal: bătut cu sălbăticie și silit să-și împartă celula cu trei deținuți de drept comun. În tot acest timp, de mai multe ori, Robert Thompson și Paula Phelan au fost văzuți împreună. Vecinii observaseră că mașina polițistului staționa adesea noaptea în fața casei soților Phelan. Unul din ei, avocat, a preluat cazul reușind în cele din urmă să dovedească faptul că șeful poliției și Paula Phelan deveniseră amanți. Totodată, și pe acela că polițistul cumpărase câțiva martori pentru a-l băga la închisoare pe Thomas Phelan.

Dovedindu-se nevinovat, acuzatul a fost eliberat, iar șeful poliției a fost arestat și condamnat la șapte ani pentru adulter, abuz de funcție și falsă mărturie. Imediat după proces, Paula Phelan a divorțat. "Nu-mi mai iubesc soțul" - a declarat ea. "Acum îl iubesc pe Robert și voi aștepta șapte ani până când își va ispăși pedeapsa. Oricum căsătoria mea cu Thomas era de mult terminată. Cu mult timp chiar înainte de a apărea în viața mea Robert."

VITTEL - "HOLD-UP" CA-N FILME

Timp de trei zile, jandarmii din localitățile Vosges și Meurthe-et-Mosselle au fost în centrul atenției.

În data de 9 ianuarie 1997, la ora 14.20, centrul operațional din Vosges a fost înștiințat de o societate de telesupraveghere în legătură cu un hold-up la casa de economii din Vittel. Este imediat alertată brigada locală și sunt deplasate la fața locului două patrule. În timp ce camarazii lor rămân în exterior, doi subofițeri pătrund în clădirea băncii. Sunt imediat imobilizați de un individ înarmat cu un pistol-mitralieră și apoi dezarmați de alți doi infractori. Aceștia din urmă iau ostatic unul din subofițeri pentru a-și asigura retragerea și pun stăpânire pe arma unui jandarm care încercase să intervină. Doi dintre infractori se urcă într-un "Renault 19", ținând la respect ostaticul. Cel de-al treilea, cu prada, îi urmează, dar în altă mașină. Se pune în aplicare planul de căutare și interceptare "Milan" în zona Vosges, dar și în departamentele limitrofe.

Pe autostrada A 31, fugarii sunt reperați la postul de la Bulgneville. Găsind bariera închisă și observând un jandarm auxiliar care ieșea în grabă din birou, șoferul celui de-al doilea autoturism își pierde cumpătul și se alătură celorlalți doi infractori din prima mașină, abandonând prada și o armă. Trioul împreună cu ostaticul se întorc și se îndreaptă spre Dijon. După câțiva kilometri se debarasează și de mașină, obligă jandarmul ostatec să oprească un "Renault 25" care mergea în sens invers spre Nancy și lasă la fața locului jandarmul ostatic și pe cei doi ocupanți ai vehiculului, ei fugind la bordul noii mașini capturate. Jandarmul își amintește: "Acele momente au fost cele mai penibile din viața mea. În bancă nu am avut timp să reacționez. Am simțit imediat con-

tactul cu țeava rece a unei arme. M-au sfătuit să nu fac pe grozavul. În mașină am încercat să leg un dialog și să le aflu intențiile. Dar nu a servit la nimic, cel mult la a-i enerva."

Datorită informațiilor precise furnizate de jandarmul eliberat, vehiculul este reperat la Chatenois, apoi la Tranqueville-Graux, unde e găsit abandonat. O patrulă alcătuită din doi jandarmi ai brigăzii teritoriale din Colombey-les-Belles, alertată ca urmare a evenimentelor, observă un "Citroën AX" care are o aripă ruptă și li se pare ceva ciudat și în legătură cu ocupanții mașinii. Încearcă să intercepteze vehiculul, dar conducătorul se sustrage controlului și își asumă niște riscuri enorme într-o urmărire în micul sat Crepey. Doi indivizi, care se dovedesc ulterior a fi autorii hold-up-ului, sunt prinși fără a opune rezistență. Cel de-al treilea reușește să fugă. Jandarmii Navarette și Charton de la brigada din Colombey-les-Belles povestesc: "În timpul urmăririi aveam armele pregătite, dar, din fericire, nu a fost nevoie să le folosim. Nu au opus nici o rezistență."

Este ora 15.45. Jandarmii din Meurthe-et-Moselle împreună cu întăriri cercetează satul Crepey. Un număr de 150 de jandarmi sunt pe teren, împreună cu cinci echipe dotate cu câini. Pentru a intra sau ieși din sat trebuie să dai ochii cu ei.

Crepey, sat cu 300 de locuitori este de obicei foarte calm, dar acum, o dată cu lansarea serii, agitația se accentuează tot mai mult. Primăria este transformată în centru operațional și timp de două zile liniile sale telefonice au fost monopolizate.

S-au acordat o serie de facilități pentru bunul mers al lucrurilor, totul înglobând o experiență umană și profesională remarcabile.

Se duce o muncă acerbă de depistare a infractorului, scotocindu-se toate locurile posibile de a se transforma în ascunzători. Locuitorii mărturisesc: "Nu ne-a fost frică, jan-

darmii erau acolo, deci nu putea să ni se întâmple nimic."

Prefectul departamentului și procurorul urmăresc operațiunile minut cu minut. Totuși fugarul rămâne de negăsit.

Dar campania de sensibilizare desfășurată de presă și contactele directe cu populația își arată roadele. Individul este semnalizat într-o cabină telefonică, la Saulxuresles-Vannes, la 15 kilometri de Crepey, a doua zi, la ora șapte dimineața. Dar scapă din nou și abia la ora 19.30 este văzut în altă cabină telefonică la Barisey-au-Plain, 4 kilometri mai departe, obosit și marcat de teamă. Jandarmii se îndreaptă spre acest punct și sunt urmărite, în zadar, mai multe piste.

Deznodământul va fi în 12 ianuarie, la ora 0.45, când infractorul va fi prins. El nu va opune nici o rezistență, fiind într-o stare apropiată hipotermiei, depistarea sa fiind făcută de câinele Razo. Au fost necesari trei zile de căutări, 150 de jandarmi și flerul unui câine!

UN HANDICAPAT A JEFUIT O BANCĂ

În ziua de 27 martie 1994, Michael Vine (de 37 de ani) din Biloxi (Mississippi, SUA) a jefuit banca din localitate și, după ce a părăsit clădirea șchiopătând, din cauza handicapului de la piciorul stâng, a plecat într-un scaun cu rotile. El a fost prins de doi polițiști, după o oră de la comiterea jafului, în timp ce bea liniștit o cafea în barul Ellzey Store, la numai câteva străzi distanță de bancă.

"Aveam o situație materială precară și, dacă n-aș fi reușit să fac rost de bani cât de curând, aș fi riscat să rămân pe drumuri", a declarat Michael Vine în arestul poliției. "Astfel, ideea jefuirii băncii din localitate mi s-a părut a fi cea mai bună soluție. Nu mi-am făcut nici un plan și nici măcar n-am stabilit cu exactitate data la care voi acționa. În ziua de 27

martie, mă aflam în fața băncii și mi-am spus: «Gata, e timpul să trec la treabă! Acum o voi face!» Aveam la mine, ca de obicei, un pistol fără gloanțe, de care m-am și folosit. Mi-am lăsat scaunul cu rotile după colțul clădirii și am intrat în bancă, fără să mă grăbesc. Odată ajuns în dreptul unei funcționare, am profitat de faptul că nu era prea multă lume înăuntru și mi-am scos pistolul. Femeia de la ghișeu s-a speriat, însă nu a țipat și s-a conformat ordinelor mele: a pus banii într-un săculeț de plastic. Ceilalți lucrători au observat că jefuiam banca, dar n-au reacționat violent, cu țipete sau cu mișcări bruște, ca să nu-i pună femeii viața în pericol. Bănuiesc că unul dintre ei a acționat butonul de alarmă, astfel încât au stat cuminți, sperând că voi fi prins în flagrant delict. M-am mișcat cât am putut de repede, am luat săculețul cu bani și am ieșit afară din bancă. În urma mea, am auzit țipete. M-am aruncat în scaunul cu rotile și am pornit cu viteză, pe niște străduțe lăturalnice. Dacă nu aș fi făcut greșeala să mă opresc în acel bar, pentru a mă odihni și pentru a bea o cafea, nu cred că polițiștii m-ar fi prins vreodată!"

Michael Vine a trecut în scaunul său cu rotile pe lângă ceilalți polițiști care se grăbeau să ajungă la bancă. Polițiștii care au ajuns la locul faptei au primit descrierea hoțului: era un negru chel, îmbrăcat într-o geacă albastră și pantaloni negri. În plus, avea un defect la piciorul stâng, căci șchiopăta. Crezând că jefuitorul nu putea ajunge prea departe, din cauza handicapului, polițiștii l-au căutat pe străzile din împrejurimi și prin stațiile de metrou, însă nu l-au găsit. Nimeni nu s-a gândit o clipă în faptul că el ar fi putut folosi un scaun cu rotile.

Vine a fost prins din cauza propriei greșeli. Odată intrat în bar, după ce-și dăduse jos geaca, Michael și-a oprit scaunul cu rotile lângă o masă și i-a cerut barmanului o cafea. Spre ghinionul lui, în local au intrat doi polițiști, care l-au luat pe sus, neținând cont de faptul că individul se afla în scaunul cu rotile. "Colegul meu a observat că Vine bătea din

piciorul drept, în ritmul muzicii care se auzea în local", a afirmat Stephen Jeffries, unul dintre polițiști. "Atunci și-a dat seama că scaunul cu rotile era folosit ca acoperire."

PROFANATORII AU FOST AFUMAȚI

Multimilionarul american Roger Eassey, posesorul unei impresionante colecții de artă amerindiană, aflase, la începutul lunii februarie 1999 prin intermediul Internetului că la cinci kilometri sud de Saint Justin fusese descoperit un străvechi cimitir Maya. Având destule antene în lumea interlopă (prin care-și obținuse o mare parte dintre obiectele din colecție), Roger Eassey a cules informații despre cimitir și a aflat că printre obiectele găsite se afla și o mască, pe care o purtau vracii Maya atunci când îl invocau pe zeul Atzalkuatl. Pus în fața unei astfel de tentații, Roger Eassey n-a rezistat și s-a hotărât să intre în posesia ei. Pentru a-și atinge scopul, l-a angajat pe un mai vechi colaborator al său, Isaac Pertche, care, anul 1988, îi adusese din Alaska, tot la comandă, mumia perfect conservată a unui renumit vraci eschimos, Ragun Araan, decedat în urmă cu peste 400 de ani. Isaac Pertche nu lucra singur, ci împreună cu alți patru spărgători. Toți suferiseră condamnări pentru spargeri de locuință și luaseră doi ani pentru tentativă de jaf asupra unei bănci din Detroit. "Dacă îmi aduci masca, ai 100.000 de dolari", i-a promis Roger lui Isaac.

Pentru spărgători nu a fost greu să afle unde se află masca. Era provizoriu, alături de alte obiecte valoroase, în seiful de la primărie. Un reporter de la "New Telegraph" a reușit să obțină mărturia singurului supraviețuitor al tentativei de furt, Connan Philbert, vărul lui Isaac Pertche, student la arhitectură în Pennsylvania, fără antecedente penale:

"Aveam nevoie de bani și, aflând de la Isaac ce gân-

duri are, m-am oferit să particip și eu, deoarece cunoșteam construcția în detaliu. Avusesem la cursuri, printre planurile mai multor clădiri, și planul acestei primării, ea fiind făcută după un proiect aparte. Am petrecut după-amiaza în oraș, studiind terenul, neluați în seamă de nimeni, deoarece era Festivalul de Teatru, iar noaptea, la ora 23.15, am intrat în clădire prin canalizare. La parter, pe hol, am fost auziți de paznic, care ne-a întrebat, cu mâna pe pistol, ce căutăm acolo. Unul dintre băieții cu care eram, Jimmy, l-a împușcat. Până la ora 24.00 am căutat seiful, iar când l-am descoperit ne-a luat aproape o oră ca să-l descuiem. În interiorul lui am găsit masca și două șiraguri de perle, pe care Isaac Pertche le-a luat. Tot în seif am descoperit un carnețel, în care un arheolog notase că a găsit intrarea într-un mormânt care pare să fi aparținut unui mare șef, eventual un rege. Era notat și locul unde se afla. Isaac ne-a spus că vrea să mergem acolo, să vedem ce găsim. Nu a fost greu să-l descoperim, dar nu am aflat ce conținea. Abia ne apucasem de săpat la lumina unei lanterne de camuflaj, când ne-am pomenit înconjurați de mai mulți bărbați înarmați. După figuri, erau indieni."

Pieile roșii, reprezentanți ai tribului Delaware, i-au luat prizonieri și i-au judecat după propria lege, chiar în aceeași noapte. Erau acuzați de profanare de morminte. În plus, descoperind asupra lor masca și cele două șiraguri de perle, i-au acuzat de furt și au rostit sentința: moartea!

Execuția a fost cu totul aparte. Doi profanatori au fost duși într-o casă, considerată ca fiind bântuită, și urcați la etaj. La parter au fost puse vreascuri uscate și paie, apoi s-a dat foc. Unul dintre ei a încercat să scape, sărind în gol. Dar indienii erau pregătiți și au tras asupra lor cu arcurile. A căzut străpuns de 12 săgeți. A fost aruncat în vâlvătaia de la parter. Camaradul lui a preferat să ardă de viu.

"Vărul meu, Jimmy, și celălalt băiat au avut o moarte la fel de îngrozitoare. Au fost făcute trei focuri, iar ei au fost

spânzurați cu capul în jos, la aproximativ un metru de flăcări. În gură le băgaseră dopurl de ceară și li se pusese căluș. Au murit încet, în chinuri groaznice."

Connan Philbert a avut noroc cu carul. Nu se știe din ce motiv, indienii l-au iertat, dar l-au predat, într-un fel, poliției. "M-au legat fedeleș și m-au dus pe scările primăriei. Au pus lângă mine masca și perlele, apoi au plecat."

Datorită datelor furnizate de Connan Philbert, FBI-ul a dat de urmele lui Roger Eassey, milionarul colecționar, căruia i s-a făcut o percheziție la domiciliu. Astfel au fost descoperite mai multe obiecte de artă precolumbiană de tezaur, dispărute din diferite muzee, obiecte de cult și, bineînțeles, mumia vraciului eschimos. "Numai pentru asta și i-aș fi dat închisoare pe viață", și-a spus părerea judecătorului J.F. Morrisson.

SEX PENTRU FURAT IDEI

Există hoți de... modele vestimentare. Parada modei nu se face, cum s-ar grăbi unii să creadă, decât după ce s-a asigurat concepția pieselor de vestimentație la Oficiul de invenții. Abia după aceea urmează podiumul scenei cu sute de ochi iscoditori și fotografi.

Fllorela este o tipă care se mișcă greoi datorită unei cârje de care se ajută. Dar este o permanență în mai toate colectivele de manechine. Se știe că este lesbiană și, dacă nu ar avea această semiparalizie a labei piciorului stâng, ar trece alături de celelalte frumuseți ale globului, drept un top-model.

Rolul ei este să organizeze exodul în anotimpul rece din emisfera nordică în primitorul meleag al Americii calde: Florida, Miami Beach. Asta este meseria ei. Bântuie casele de modă celebre din Europa oferind spații de cazare, la Avallon, Majestic, Carlysle sau Waldorf, Towers, pentru su-

perbele modele, care vor pune în valoare specialiștilor în vestimentație noile, întotdeauna noile, creații. Dar de la caietul de desen sau computer cu program de grafică, de la concepție până la parada modei, rămân secrete atelierele de creație vestimentară. Mai cu seamă cele europene care întotdeauna dau tonul.

Pentru Fllorela, această evreică superbă ajutându-se perfect de mica ei cârjă-baston, secretele marilor designeri nu mai sunt secrete. Lesbianismul îi dă posibilitatea să racoleze de la croitoresele cele mai fanteziste, la top-modelul cel mai bine cotat.

Știe să se facă agreabilă. Știe să ofere cadoul cel mai potrivit, știe să facă dragoste. Are o fantezie bolnavă în dragoste: își adună partenerele pe alese, le droghează cu băuturi numai de ea știute și într-un ritual deosebit de bine gradat își excită până la paroxism musafirele. Într-o astfel de nebunie începutul, de regulă, este cu dragostea dintre animale mici (drogate și ele, fără îndoială), care stârnește curiozitatea fetelor, dar le și excită. Astfel, șoareci, insecte, pești, pisici, maimuțe mici sunt aduse pe rând și privite. Urmează câini din ce în ce mai mari. Se ajunge la măgari, ponei. Se încearcă... Se tatonează... Și nervii se încordează la maxim. Fetele încep să se dezbrace într-un strip-tease nesfârșit, studiindu-se una pe alta, în timp ce băuturile sunt schimbate cu altele de "calmare", de revigorare. Sunt chemate la saune, la piscine cu abur rece, colorat de reflectoare, urmează masajele făcute de specialiști chinezi și ședințe de acupunctură care le aduc din nou la "dorință", la "împliniri". Perechile se cuplează la vedere și nebunia atinge, prin actele de amor, paroxismul.

În toată această beție sexuală, Fllorela, prin personalul de care dispune, înregistrează toate convorbirile și obține prin halucinogenele special făcute de chimiștii americani descrierea noilor modele încă din faza de creație.

Astfel, marile case de modă americane beneficiază de creații originale, fără munca titanică ce se ascunde, de regulă, în spatele unei noi linii de modă.

Și Fllorela, regretata Fllorela, nu ar fi fost depistată și arestată dacă una dintre fetele invitate la orgia sexuală săptămânală, văzând că un lup alsacian dresat o tot linge între picioare și că animalului i se făcuse o "foame" teribilă de amor - fiindcă se vedea după erecția de sub burta animalului - ca să se apere de o eventuală agresiune canină, a apucat de alături, unde era rezemată, cârja-baston a Fllorelei și abia atunci a observat că, mișcând bara de sprijin și răsucind-o, din capul bastonului se ridica discret un obiectiv fotografic.

Fata s-a "prins". A înlăturat blând animalul insistent care a trecut la altă fată, iar ea s-a "topit" cu bastonul la poliție.

Și-așa au luat sfârșit orgiile nebune de furat... idei!

AU JEFUIT O AGENȚIE DE ASIGURĂRI INSPIRÂNDU-SE DINTR-UN FILM!

Surorile Kelly (23 de ani) și Kimberly Jacobs (28 de ani) din Newburgh (New York, SUA) erau pasionate de filmele de aventuri. Dintre toate însă "Bonnie și Clyde", filmul despre cei doi gangsteri celebri, era favoritul lor. Amândouă erau încântate în asemenea măsură de inventivitatea celor doi răufăcători și de stilul lor nonconformist de viață, încât, de multe ori, își imaginau că ele însele erau protagonistele aventurilor de pe micul ecran. De aici și până la a se gândi să pună la cale, în realitate, jefuirea unor agenții de asigurări din oraș, urmând exemplul eroilor lor preferați, n-a mai fost decât un pas.

La început, mai mult în joacă, au înjghebat un plan conform căruia puteau reuși să intre în posesia banilor cu

multă ușurință. Ele urmau să-l imobilizeze pe păznicul agenției amenințându-l cu pistolul. Totuși nu-și puteau pune planul în aplicare atâta vreme cât nu reușeau să facă rost de arme. Dar, când s-a ivit ocazia, și-au procurat două pistoale și cu gândul la Bonnie și Clyde, în ziua următoare cele două surori s-au înființat la sediul agenției, la scurt timp după ora deschiderii. Purtând o pernă ascunsă sub rochie, pentru a lăsa impresia că este însărcinată, Kelly s-a prezentat la unul dintre ghișee. Apoi, a solicitat câteva informații în legătură cu încheierea unui contract de asigurare. După câteva clipe, pretextând că îi era rău, Kelly i-a cerut funcționarului un pahar cu apă. Profitând de faptul că acesta se îndepărtase de butonul care declanșa alarma, a scos pistolul și l-a so-mat să rămână pe loc, în același timp cu Kimberly, care și-a îndreptat pistolul spre paznicul aflat lângă ușă și l-a obligat să arunce arma. Apoi, Kimberly l-a imobilizat, legându-i mâinile și picioarele cu o sfoară și i-a aplicat un plasture pe gură. Fără să piardă timpul, Kelly i-a somat pe lucrătorii agenției și pe cei câțiva clienți care se aflau înăuntru să se culce pe podea, amenințându-i că va împușca pe oricine va avea intenția să se ridice sau va încerca să acționeze sistemul de alarmă. Imediat după aceea, Kimberly s-a îndreptat către seiful agenției și l-a deschis, după ce l-a obligat pe unul dintre angajați să-i spună cifrul. În scurt timp, a reușit să umple cei doi saci din plastic pe care-i avea asupra ei cu toți banii pe care i-a găsit înăuntru, 200.000 de dolari. Apoi, lucrurile s-au precipitat, când un bărbat a încercat să declanșeze alarma. Fără nici o ezitare, Kelly a îndreptat pistolul spre el și a tras, nimerindu-l în abdomen. Apoi, amândouă au ieșit în fugă, îndreptându-se spre mașina parcată în fața agenției.

"Cazul celor două surori Jacobs e unul dintre cele mai neobișnuite cu care ne-am confruntat vreodată", a afirmat o oficialitate a poliției locale, imediat după capturarea făptașelor. "E ciudat faptul că ele n-au pus la cale acest jaf cu

intenția de a face rost de bani și de a dispărea cu ei. Principalul motiv pentru care s-au dedat la o asemenea faptă a fost dorința de a simți gustul aventurii pe propria piele și de a trăi măcar pentru scurt timp aidoma lui Bonnie și Clyde. De aceea, măsurile de precauție pe care și le-au luat pentru a nu fi prinse au fost aproape inexistente, ceea ce a dus la descoperirea lor mult mai ușor decât ne așteptam. În primul rând, mașina pe care au folosit-o a fost identificată fără nici o greutate, fiindcă un mator ocular a reținut numărul de înmatriculare. Apoi, descrierile referitoare la înfățișarea celor două răufăcătoare făcute de cele câteva persoane prezente la locul faptei ne-au ușurat considerabil munca, iar ele au putut fi identificate după doar două ore de la comiterea jafului. Banii au fost recuperați în totalitate, iar Kelly și Kimberly Jacobs au fost arestate sub acuzația de jaf armat și tentativă de omucidere. Ele riscă o pedeapsă de până la 25 de ani de închisoare", a încheiat polițistul.

AU PLECAT CU 15 MILIOANE DE LIRE !

Pe 23 septembrie 1997, Bruno Lio (25 de ani) și Fabio Lanci (26 de ani) au jefuit o bancă și au luat 15 milioane de lire. Ei au atacat Banca di Legnano, fiind înarmați.

Ziua de 23 septembrie ar fi fost obișnuită dacă n-ar fi apărut cei doi tâlhari. Ca de obicei, în banca din centrul orașului Milano, la acea oră, se aflau mulți clienți în fața ghișeelor. Acest lucru nu i-a speriat pe Bruno și Fabio, fiindcă ei aveau un avantaj: cunoșteau în detaliu sistemul de securitate al clădirii. Maria Giambattista (23 de ani), logodnica lui Fabio, lucra la acea bancă. Fără să știe ce vor face cei doi bărbați, ea le-a mărturisit că aflase totul despre sistemul de securitate. Astfel, într-o seară, Fabio a îmbătat-o pe Maria și i-a cerut amănunte despre interiorul clădirii. A doua zi, cei

doi bărbați au pregătit atacul. Fabio a făcut rost de două pistoale, iar Bruno a supravegheat banca timp de 24 de ore. În fine, pe data de 23 septembrie 1997, la ora 10.00, Bruno și Fabio și-au pus cagule pe față, și-au luat armele și au așteptat în mașina parcată vizavi de bancă. Iar în momentul în care nu se mai afla nimeni în zonă, ei au intrat și i-au imobilizat pe cei din interior, amenințându-i cu pistoalele. Singurul om care era de pază a fost dezarmat și trântit cu fața la podea. "Aceasta este o spargere! Scoateți toți banii și bijuteriile și nu încercați să vă opuneți! Suntem înarmați și vom trage dacă reacționați!" a strigat Fabio.

Toate persoanele din încăpere i-au urmat instrucțiunile. În timp ce Bruno lua banii și bijuteriile, Fabio stătea de pază. După două minute, ei au reușit să fugă cu 15 milioane de lire și cu bijuteriile clienților. Poate nu ar fi fost prinși dacă Maria nu ar fi recunoscut vocea logodnicului ei. Femeia i-a văzut și inelul de logodnă de pe deget. Chiar în acea zi, ea a mers la poliție, dezvăluind suspiciunile sale.

Cu ajutorul ei, tâlharii au fost prinși a doua zi, când încercau să vândă bijuteriile furate. Descinderea făcută în apartamentele lor a dus la recuperarea milioanelor furate.

JAF LA PALATUL BUCKINGHAM

Pe 23 februarie 1993, doi spărgători profesioniști au reușit să treacă de sofisticatele sisteme de alarmă care protejează Palatul regal Buckingham din Londra și au intrat în apartamentul personal al prințului Charles. Înainte de a se declanșa alarma, cei doi au reușit să fure bijuterii și obiecte personale de mare valoare aflate în camera lui Charles.

Palatul a fost scotocit de la pod până-n pivniță, dar cei doi au reușit totuși să scape. Fiind vorba de familia regală, poliția londoneză a mobilizat toate forțele disponibile pentru

rezolvarea acestui caz. Eforturile au fost zadarnice. După două săptămâni de la furt nu se întrevedea nici o pistă, iar prințul era verde de furie. Când toate speranțele păreau pierdute, la poliție s-a prezentat un bijutier, Geoffrey Mann, care a adus o mare parte din piesele furate. El a povestit următoarele lucruri: erau doi bărbați care aveau la vânzare niște piese extraordinare, broșe, ace de cravată, butoni pentru cămașă, stilouri și ceasuri, toate din aur, perle și pietre prețioase. O parte din ele aveau gravate însemnele prințului de Walles. Vânzătorul a devenit suspicios când cei doi au spus că piesele sunt simple insigne militare. Geoffrey le-a oferit pe loc 5000 de lire, știind sigur că valoarea lor este de zece ori mai mare. A doua zi, citind ziarele, Geoffrey Mann a aflat despre spargerea de la palatul regal. El a înțeles imediat că cel mai bine este să predea poliției obiectele furate, mulțumindu-se cu recompensa primită, altfel riscul la care se expunea era extrem de mare.

După ce a mai șovăit o vreme, Geoffrey a predat poliției obiectele furate. Cu această ocazie s-a făcut și portretul-robot al presupușilor hoți. Cei doi infractori au fost arestați cu ajutorul Interpolului după zece zile. Prea târziu însă, pentru că ei au reușit să distrugă și să vândă o parte din obiectele furate, spre marea supărare a prințului Charles.

RACKEȚII BASARABENI IAU TAXĂ DE NUNTĂ

Pe lângă faptul că este recunoscută oficial ca fiind cea mai săracă țară europeană, Republica Moldova conduce detașat și în topul criminalității. Un mic stat aflat la cheremul racketilor care "impozitează" și cea mai mică sursă de venit, mai ceva ca temutele fiscuri din țările occidentale. Numai că, după ce s-a furat cu adevărat tot ce este de furat, mafioții trebuie să-și chinuiască serios neuronii pentru a găsi noi și noi surse ilegale de venit. Astfel s-a ajuns ca ei să încaseze taxe de protecție până și la nunți și botezuri. Tinerii însurăței sunt anunțați de racketii din zona în care fac nunta că, dacă nu plătesc 20 la sută din darul care se va strânge, atunci ei vor avea grijă să le transforme petrecerea într-o baie de sânge. Și cum, dincolo de Prut, a apela la milițieni este ca și cum te-ai vârî singur în gura lupului, bieții oameni acceptă ca la nuntă, la strigarea darului și la numărarea banilor, să asiste și un reprezentant al racketilor care încasează pe loc inedita taxă de protecție.

"NE-AU JUCAT ÎN PICIOARE..."

Vaniușa a fost student bursier în România, dar după absolvirea Facultății de Drept în 1997, el s-a întors la Chișinău și s-a angajat la un birou de avocați. A cunoscut-o pe Olea, studentă la Conservator, și, în octombrie, au avut nunta. "Am aranjat totul la un restaurant mai modest, în cartierul Botanica. Din păcate, nici unul dintre noi nu mai avem părinți, odihnească-se în pace, și ne-au ajutat mai mult

prietenii, colegii de serviciu și de facultate. Cu trei zile înainte de nuntă, când ne-am dus la restaurant să stabilim meniul exact și câți invitați vin, un ospătar ne-a zis că vrea un «șezut» să ne vorbească. La noi «șezuți» se spune la nenorociții ăștia care au șezut mai mult prin pușcării și care nu au nici un Dumnezeu. Ne-a spus, în rusă, că aia e zona lor și, dacă nu vrem să avem probleme la nuntă, să plătim o taxă de 20 la sută din darul care se strânge că altfel ne iau totul, nu ne lasă să facem nici nunta și ne mai și omoară cu bătaia. Nu prea l-am luat în seamă, că ne-am gândit că la nuntă vom fi cel puțin o sută de persoane și că nu au ei chiar curajul ăsta să vină peste noi. Oricum, ne vorbisem că, dacă vin, le dăm acolo 200-300 de dolari și scăpăm de ei. A început nunta, uitasem de toate, când, după miezul nopții, a venit nenorocitul ăla, l-a chemat pe vornic și i-a zis că vrea să stea lângă nași când se dă darul, ca să vadă el cât se strâng, ca nu cumva să-i dăm mai puțin. Au sărit însă imediat vreo șase prieteni nuntași și l-au scos afară din restaurant în șuturi. S-au întors pe la două și ceva noaptea, tocmai când terminaserăm și noi de numărat darul. Au venit vreo zece mașini de haidamaci și ne-au rupt cu bătaia, pur și simplu, ne-au călcat în picioare pe toți cei care ne-a prins la nuntă. Până și pe femei le-au bătut. Ne-au luat toți banii pe care îi strânsesem, 4800 de dolari, și ne-au lăsat întinși pe jos, plini de sânge. A venit un echipaj de polițiști de-abia peste vreo oră și ne-au zis să ne gândim bine dacă vrem să depunem plângere, că ei nu ne pot proteja și ne împușcă racketii în cap dacă află că am dat declarații împotriva lor. Asta a fost nunta noastră, o baie de sânge."

"CA-N AFGANISTAN"

Plata unei taxe de protecție pentru a avea o nuntă sau o cumetrie liniștită a ajuns o adevărată obișnuință. Bieții oameni știu că nu au încotro și, pentru că evenimentul oricum trebuie să aibă loc, preferă să plătească, să blesteme în gând și să zică bogdaproste că au scăpat doar cu atât. Unii, decât să dea acești bani și să aibă probleme, au ajuns să facă nunțile în familie, în apartament, doar cu rudele cele mai apropiate. Puțini, foarte puțini sunt însă cei care reușesc să facă nunțile fără să plătească această taxă. În Chișinău a avut loc o nuntă în care tinerii însurăței acceptaseră de la bun început să plătească cele 20 de procente. Reprezentantul racketilor a venit, totul decurgea conform planului, numai că la nuntă a venit și un verișor al mirelui, ofițer de poliție în trupele speciale. Acesta a venit de la altă nuntă, cea a unui coleg și era însoțit de alți șapte camarazi. Mirele povestește că "atunci când a văzut că racketul vrea să ne ia din bani, n-a mai stat pe gânduri și l-a pocnit. L-au tocat în bătaie, l-au luat de picioare și l-au aruncat în stradă plin de sânge. Imediat au venit vreo 20 de racketi. Băieții noștri le-au arătat legitimațiile, că sunt cine sunt și nu e bine să se pună cu ei. Credeam că or să plece nemernicii, dar de unde, s-au dat imediat la ei. Au sărit și restul nuntașilor și-a ieșit măcel. Dacă au văzut că-și ia bătaia, ăia au scos din mașini arme și au început să tragă în aer. Câțiva erau drogați și au îndreptat armele spre noi, dacă apăsau pe trăgaci, ieșea prăpăd. Noroc c-au sunat băieții pe mobil și-au venit imediat colegii lor, dar până la urmă polițiștii au prins zece dintre ei. Dar dacă nu era vărul ăsta de acolo, cine dracu' se băga pentru noi ? Plăteam și asta era. Așa, a ieșit ca-n Afganistan, numai nuntă n-a mai fost asta !"

BONNIE ȘI CLYDE ÎN STIL ITALIAN

"Nu-mi pot imagina viitorul fără el" - acestea sunt cuvintele cu care o extrem de apreciată membră a poliției municipale dintr-un important oraș italian s-a despărțit de serviciu și de familie. Lăsa în urma sa un soț care o iubea și un copilaș de doi ani. "Viitorul" se numea Pierluigi Piras. Ea - 28 de ani, fost polițist. El - 20 de ani, hoț. Povestea lor de dragoste "blestemată" a ținut trează la un moment dat opinia publică italiană, care a urmărit cu sufletul la gură "loviturile" lui Piras și modul în care, încă în serviciu, Sara Mascitelli l-a ajutat.

După o cursă à la Bonnie și Clyde prin Elveția, Franța și Spania, Piras ajunge în carceră, condamnat la șase ani pentru furt, trafic de droguri, deținere de armament. Sara se angajează chelneriță pentru a câștiga atât cât să-și ducă zilele. După un an însă, cei doi înscriu un nou capitol în pasionanta lor poveste.

O zi de joi, ora 8.15. Patrula stradală controlează - un control de rutină - un Fiat Uno de culoare gri pe autostrada Milano-Veneția. O femeie rasă în cap, cu un aer straniu, și un bărbat cu părul împletit într-o enormă coadă se legitimează ca fiind doi cetățeni elvețieni. Totul pare în regulă, doar că - din nou rutină - o verificare la centrul de calcul al poliției atestă că mașina era furată. Duși la post, cei doi își mențin senini povestea. Dar Interpolul furnizează datele exacte: pașapoartele aparțin unei familii din Neuchatel, la care cei doi se opriseră pentru câteva ore, luând la plecare "ca amintire" un casetofon, un video și... documentele. Numele sub care se prezentaseră gazdelor de câteva ore fuseseră chiar cele reale - Sara și Pierluigi. Mașina era aceeași.

Cei doi Bonnie și Clyde, versiunea italiană 1998 continuă să-și mențină cu seninătate versiunea lor, dar docu-

mentele sunt zdrobitoare. Nu este greu de imaginat sentința pe care o va pronunța judecătorul și viitorul care îi așteaptă. Deși cu asemenea "eroi" nu se știe niciodată...

TERORIȘTII UZBECI AU JEFUIT AMBASADA ROMÂNIEI

Ambasada României din Taşkent, Uzbekistan, a fost jefuită, în noaptea de 13/14 februarie 2001, de către patru indivizi înarmați, care au imobilizat personalul misiunii diplomatice. Atacatorii au sustras obiecte de valoare și banii aflați în casa misiunii. Persoanele aflate în misiunea diplomatică nu au fost vătămate în timpul incidentului. Potrivit comunicatului, autoritățile locale au deschis o anchetă pentru identificarea și pedepsirea făptașilor. "MAE își exprimă îngrijorarea față de amenințarea la adresa siguranței personalului și a misiunii diplomatice și își exprimă speranța că autoritățile uzbece vor lua măsurile care se impun pentru identificarea infractorilor și asigurarea, pe viitor, a siguranței Ambasadei României la Taşkent", se arată în comunicat.

TERORIȘTII AU INTRAT ÎN AMBASADĂ CU CHEI POTRIVITE

Șeful misiunii diplomatice și ceilalți doi angajați ai Ambasadei României din Taşkent au fost efectiv "luați din pat" și au trăit "clipe de coșmar", potrivit propriilor declarații, în noaptea de marți spre miercuri. Atacul asupra ambasadei din Uzbekistan este o premieră pentru România, scopul fiind jaful.

"Era ora trei dimineața. Efectiv ne-au luat din pat", povestește secretara ambasadei. Povestea atacului o știe cel

mai bine însărcinatul cu afaceri, Traian Bordeianu. "O echipă de patru teroriști cu experiență, după cum s-au recomandat chiar ei, a sărit gardul și a intrat cu chei potrivite în ambasadă", spune Bordeianu. El adaugă că nu a fost o dificultate să aibă chei potrivite, din cauza ofertei limitate de yale din oraș. Cei patru purtau cagule, dar, după forma ochilor, de tip asiatic, erau localnici, povestește Bordeianu. Atacatorii, înarmați cu pistoale artizanale și săbii și îmbrăcați cu haine de piele, i-au bruscat pe șeful misiunii și pe secretară, cerând aurul, banii și celelalte valori. Vorbeau limba rusă, iar între ei limba uzbekă.

VICTIMELE ATACULUI AU FOST LEGATE

Între timp, a sosit în ambasadă și șoferul, care condusese la aeroport un grup de patru oameni de afaceri români. Omul a "beneficiat" și el de același tip de tratament. "Au spus că întrețin un grup mai mare și că fac mai de mult acest tip de operațiuni", precizează Bordeianu, adăugând că atacurile teroriste sunt frecvente în această republică exsovietică din Caucaz. Printre obiective, și ambasade. Cele mai concludente exemple sunt jafurile de la ambasadele Bulgariei și Autorității Palestiniene, care au avut loc cu un an înainte. "De la bulgari au luat până și steagul", își amintește șeful misiunii României. Atacatorii i-au bruscat pe cei trei, i-au târât dintr-o cameră în alta și i-au amenințat că îi omoară dacă vor încerca să cheme poliția. Victimele atacului au fost legate cu frânghii și le-au fost puse călușuri la gură. După ce i-au convins pe românii din ambasadă de intențiile lor, cei patru "teroriști", care au "lucrat" cu luminile stinse, au luat banii din seif (7200 de dolari și 800 în monedă locală) și bunuri personale ale angajaților. Între ele, un aparat video, un aparat foto, două ceasuri, un lanț de aur și chiar șase cartușe

de țigări. Toată "operațiunea" a durat 45 de minute. Una dintre victime a reușit să ajungă la telefon și a chemat poliția, care a sosit după o jumătate de oră.

ÎN UZBEKISTAN ATACURILE SE PRODUC ÎN PLINĂ STRADĂ

Tașkentul a fost "răscolit" de autorități în căutarea atacatorilor, Traian Bordeianu estimând că aceștia vor fi prinși în maximum câteva ore. De la producerea atacului, șeful misiunii a fost chemat să identifice cinci suspecți, însă nici unul nu s-a dovedit că face parte din grupul de atacatori.

Șeful misiunii spune că a solicitat încă din 1998 pază pentru clădirea ambasadei, însă autoritățile uzbece au dat răspunsuri negative, motivând că nu au fonduri pentru așa ceva. După atacul din noaptea de marți spre miercuri, clădirea este păzită non-stop. Ambasada României la Tașkent a fost deschisă în 1997. Actualul șef de misiune s-a întors la post în Uzbekistan în 1999, după ce mai ocupase, anterior, o funcție la această ambasadă. Autoritățile au declanșat o adevărată goană pentru a-i prinde pe atacatori, toate ieșirile din oraș fiind închise. Bordeianu spune că a fost pur și simplu "zăpăcit" după ce, de dimineață și până spre după-amiază, diversele servicii, de la Procuratură până la reprezentanții MAE uzbec, s-au perindat pe la Ambasada Română pentru a afla amănunte. Cei trei oameni de la ambasadă spun că se află la misiune într-o țară "cu risc extraordinar", unde atacurile se produc și în plină stradă. Prinderea teroriștilor și recuperarea pabugelor nu pot fi prevăzute cu certitudine, din moment ce un caz similar, al reprezentanței Autorității Palestiniene, de unde au fost furați, cu un an înainte, 70.000 de dolari, nu a fost rezolvat nici până acum.

HOȚUL DE CADAVRE, UCIGAȘ PLĂTIT

La mijlocul lunii aprilie 1998, poliția canadiană a reușit să-l captureze pe Bernard Popendrive, bănuit de furt de cadavre și crime în scopul vinderii cadavrelor. Bănuiala care plana asupra lui s-a confirmat în timpul anchetei declanșate de poliția din Toronto în momentul arestării lui, când Bernard a recunoscut cu toată sinceritatea că și-a ucis fosta nevastă, care-și vânduse corpul pentru cercetări medicale încă din 1993 unui laborator particular de specialitate. "Am încasat suma de 5000 de dolari, cum era specificat în contract, și mi-am achitat o datorie." De menționat că victima era bolnavă de cancer la colon și șansele ei de a apuca vara lui '94 erau minime.

"În fond noi, polițiștii, ne-am autosesizat că în zona Toronto, apoi în zona Ottawa, circulă în libertate un criminal periculos. Numărul mare de crime (14) comise în perioada iunie '94-martie '95 în primul perimetru, apoi septembrie '95-martie '97 în al doilea și nedescoperirea nici unui cadavru ne-au determinat să facem legătura între cadavrele dispărute de la morga din Toronto și cele de la locurile comiterii faptelor. Am luat în calcul toate posibilitățile și am format un cerc de suspecți din rândurile criminalilor și ale bolnavilor psihic, dar am ajuns la concluzia că nici un ucigaș nu umblă cu victima după el decât dacă are de gând să facă ceva cu ea. Și cum singura posibilitate plauzibilă era că ucigașul are nevoie de corpul victimei pentru organe, ne-am îndreptat atenția spre facultățile de medicină și laboratoarele de cercetare din domeniul medical. În plus, am răscolit arhivele poliției pentru a-i depista pe cei care au membri în familie care și-au cedat organele interne după deces, fie contra-cost, fie din spirit de caritate. Nu erau multe astfel de persoane, dar două ne-au atras aten-

ția în mod deosebit. Printre acestea era și Bernard Popendrive, care mai trecuse printr-o astfel de experiență. Pe el l-am căutat primul și ni s-a spus de către vecini că nu l-a mai văzut nimeni de multă vreme. Cu ajutorul judecătorului G.L. am procedat la forțarea ușii și am făcut o percheziție, în timpul căreia am descoperit un pistol marca UJJ de calibru 28, cu amortizor de zgomot, care fusese folosit de curând. Cercetând mai departe printre vecini, am aflat că Bernard Popendrive venea acasă târziu, după ora unu noaptea, puțini fiind cei care-l vedeau la acea oră."

Aflând că este căutat de poliție, Bernard Popendrive a dispărut de acasă părăsind orașul Toronto. Cum nu se găsise nici o dovadă că el ar fi ucigașul în serie, nu a fost dat în urmărire, dar datele lui au ajuns la sediile tuturor secțiilor de poliție din țară. Apoi au apărut crimele și disparițiile victimelor din Ottawa. Ca și la Toronto, poliția din Ottawa nu descoperea decât urme de sânge la locul faptei. S-a făcut conexiunea între modurile de operare și s-a ajuns la concluzia că ucigașul este Bernard Popendrive, deoarece în acea perioadă locuia în Ottawa.

În continuarea cercetărilor și a anchetării lui Bernard, după zile și nopți de nesomn de ambele părți, polițiștii au aflat că ucigașul își selecta victimele cu ajutorul unei asistente medicale, Britta Valerie Dupont, care-i era amantă încă de pe vremea când îi trăia soția și-i furniza date despre pacienții unde lucra. Îl urmase în peregrinări și nebunia lui. "Le împușcam cu un pistol cu surdină marca UJJ, de la distanță mică, de obicei vizam gâtul!" a mărturisit Bernard Popendrive. Britta, care aștepta în apropiere, venea cu microbuzul frigorific, chemată de bărbat prin celular. Urcau victima în el, la rece, și plecau spre granița canadiano-americană, unde o "livrau" unui bărbat pe nume Gregory cu mașină cu tot. Acesta le lăsa o frigorifică asemănătoare și suma de 25.000 de dolari americani. Ce se întâmpla mai departe Bernard

Popendrive nu știa, dar presupunea că organele victimei ajungeau în anumite spitale, pentru grefe. Britta Valerie Dupont a fost reținută de poliția canadiană în apropierea graniței cu SUA, la doi kilometri de cascada Niagara. Era la volanul unei autofrigorifice în care băgase la "congelat" cadavrele a doi copii pe care-i ucisese cu mâna ei în urmă cu câteva ore.

ÎN 20 DE ANI, A DAT PESTE 100 DE SPARGERI!

Americanul Patrick Michel Mitchell (53 de ani) era considerat de poliție cel mai mare spărgător al tuturor timpurilor, pentru că a dat peste 100 de "lovituri" în 20 de ani.

La început, Patrick Mitchell a acționat împreună cu alți doi parteneri: Lionel Wright și Steve Reed, grupul lor autointitulându-se "Stop-watch Gang" și acționa mai repede ca fulgerul. După anul 1980, Mitchell a trebuit să se descurce singur, pentru că partenerii lui fuseseră arestați.

"A fost spărgătorul cu cel mai mare succes din America!", a declarat Charles Spilers, care l-a adus în fața Curții pe Mitchell. "Avea o mare calitate, care se datora, probabil, unor principii pe care unii le-ar considera învechite: era un infractor «moral»; principiul lui de bază era: «Nimeni să nu fie rănit!» Și, în 20 de ani de activitate, Patrick Mitchell n-a omorât și n-a rănit pe nimeni."

Prima lovitură din cariera lui, Patrick a dat-o în anul 1975, împreună cu Lionel Wright și Steve Reed. "Am muncit destul de mult ca să punem la punct această spargere. Nu era nimic complicat, din contră era un plan foarte simplu. Reușita lui depindea de rapiditatea și de sincronizarea mișcărilor noastre. Am făcut foarte multe repetiții înainte de

marea lovitură. Într-adevăr, a fost o mare lovitură, pentru că am acționat atât de repede încât funcționarii băncii și-au dat seama că au fost jefuiți abia la câteva minute bune după ce noi dispăruserăm ! N-am luat prea mulți bani, dar eram fericiți că am reușit ! Am fost porecliți «Banda de hoți prezidențiali», pentru că toți purtam măști care reprezentau câte un președinte american."

Următoarele spargeri au avut același succes, iar cei trei strânseseră într-un an câteva sute de mii de dolari, care le ajungeau să trăiască în belșug. Dar emoțiile și satisfacția unei lovituri reușite nu-i lăsau să renunțe.

"În anul 1980, după 35-40 de spargeri, în timp ce eu îmi petreceam vacanța în Florida, am aflat că Wright și Reed au fost arestați. Am scăpat de cursa întinsă de polițiști, însă m-am văzut singur și puțin nesigur. Dar prietenii mei nu m-au trădat niciodată", și-a amintit Mitchell.

De atunci, el a început să călătorească dintr-un oraș în altul, să dea câte o lovitură, după care își schimba identitatea. "De fiecare dată când ajungeam într-un nou oraș îmi schimbam înfățișarea: îmi puneam barbă, perucă, mustață. Am apelat și la câteva operații estetice și a mers bine."

"În august 1995, am constatat că rămăsesem cu doar 4000 de dolari. Așa că m-am întors la lucru !" a mărturisit spărgătorul. A plănuit o spargere timp de trei săptămâni. S-a orientat spre orașul Southaven din Mississippi. "Această lovitură era ușor de dat. Chiar și sora mea ar fi putut-o realiza cu succes ! Pentru mine însă, a fost ultima, pentru că mă grăbisem îngrozitor de tare. Am dat telefon la poliție și am anunțat că am pus o bombă în primărie, sperând că, în acest fel, îi voi pune pe o pistă falsă și-i voi ține ocupați. Dar se pare că de data asta, ei au mirosit că ceva nu e în regulă. Erau doar nouă bănci în tot orașul. Șeriful a trimis câte o mașină de poliție la fiecare dintre ele. Eu am dat lovitura în doar 45 de secunde, dar când am ieșit din bancă, polițiștii mă așteptau !"

Patrick Michael Mitchell a fost arestat pe data de 15 noiembrie 1995, el fiind pasibil de o pedeapsă cumulând 67 de ani de închisoare.

PRESA - BUCURIA SPĂRGĂTORILOR DE BĂNCI

În rândurile care urmează vă vom relata un caz ieșit din comun, care s-a petrecut în localitatea americană Whitestone și i-a avut ca protagoniști, printre alții, pe soții Robert și Virginia Kallaghari. Pentru ca fapta lor să iasă mai bine în relief, ne vedem nevoiți să facem o întoarcere în timp cu zece zile, mai exact în data de nouă iunie.

În acea zi însorită, Robert și Virginia, tineri șomeri, așteptând ca timpul să treacă într-un mod cât mai plăcut, au ieșit să se plimbe într-un parc din centrul orașului. Acolo, spre surprinderea și bucuria lor, s-au întâlnit cu două cupluri, soții Tayllor și Evans, foști colegi de școală din vremea când erau la Los Angeles la colegiu. În mod firesc, localnicii i-au invitat pe cei patru la ei acasă, în Seanstreet, la nr. 21, și, printre altele, i-au întrebat cu ce ocazie prin oraș. "Să spargem O.D. Bank", au răspuns ei, mai în glumă, mai în serios. Apoi au abandonat acest subiect, pentru ca puțin mai târziu Robert să-l reia spunând că l-ar interesa ideea pentru că, oricum, el și nevastă-sa ar vrea să plece în Europa definitiv. Și de aici a început întreaga tărășenie.

"O.D. Bank" era o bancă la care un institut de cercetări din domeniul fizicii atomice, aflat în partea de nord a orașului, își ținea fondurile financiare provenite din donații. Sumele nu erau niciodată sub 250.000-300.000 de dolari. Această bancă intrase în "colimatorul" celor două cupluri din L.A. datorită unei rude a lui G. Tayllor, care venise cu ideea și furnizase informațiile necesare.

Spargerea a fost planificată pentru noaptea de 19 iunie, iar faptul că la idee s-au raliat și foștii lor colegi a fost un semn de bun augur. Banca a fost spartă conform planului, dar nu ne vom ocupa aici de felul cum au făcut-o, ci vom povesti, în rezumat, raportul poliției. Femeile Tayllor și Evans își așteptau soții la volan, în câte o mașină, iar Virginia, ascunsă la un capăt de stradă, avea rolul ca în caz de necesitate să producă "fum" cu ajutorul unor grenade cu gaze lacrimogene, pentru ca eventualele persoane nedorite să nu aibă acces în acel perimetru. Bărbaților le revenea sarcina cea mai grea, aceea de a goli seiful principal al băncii.

"I-am văzut pe cei doi mergând grăbiți spre Sunday Bridge, iar în urma lor, pe stradă, mult fum. Cel mai scund, despre care mi-am dat seama curând că este femeie, arunca ceva din geantă. Am priceput curând că sunt grenade Silentio cu gaze lacrimogene. Purtau măști și ochelari. I-am oprit și le-am spus că sunt ziarist. Răspunsul lor a fost că sunt bucuroși că au întâlnit un reprezentant al presei pentru că au de declarat ceva. «Suntem tineri și am rămas șomeri, deși avem absolvită o facultate de cibernetică. Noi, americanii, importăm materie cenușie din toată lumea, iar de a noastră ne batem joc. Ne-am hotărât să plecăm în Europa să ne facem acolo un viitor. Banca aceasta a fost spartă și noi suntem doi dintre spărgători.» A vorbit numai bărbatul. Femeia, fără ca eu să-mi dau seama, mi-a pulverizat în față cu un spray cu gaze paralizante. Mi-am revenit curând, dar ei dispăruseră." De mare ajutor poliției a fost declarația ziaristului, pozele făcute de el și cuvintele lui Robert Kallaghari. El și Virginia au fost prinși la granița cu Mexicul. În schimb nu s-a dat de urma celorlalte două cupluri și nici de a complicelui de la bancă. Din cei 320.000 de dolari au fost recuperați numai 80.000, care au fost găsiți la soții Kallaghari.

SPAIMA BAVARIEI, ILARIE GUȚĂ DIN DOROHOI

În ianuarie 1988, un moldovean de 33 de ani ridiculiza organele de Securitate ale României comuniste și grănicerii de la vama de vest. Pe numele său Ilarie Guță, omul respectiv perseverase în visul lui de-a pleca în Occident și, până la urmă, reușise. Nu-l opriseră nici cele două încercări eșuate, în urma cărora făcuse doi ani de pușcărie grea, cu bătăi și lipsuri, nici suferințele la care urma să-i fie supusă familia în cazul părăsirii țării. Guță știa doar atât: să ajungă în Occident pentru a trăi cu adevărat. Era în stare să-și dea o mână sau un picior pentru a se vedea în Germania. Până la urmă nu și-a dat decât trei degete de la o mână, fără de care a rămas în rafalele trase asupra sa de grănicerii orădeni, când a luat-o la fugă spre Ungaria.

Moldoveanul, priceput la toate, din Dorohoi a ajuns. după șase luni de stat într-un lagăr austriac pentru transfugi, în landul german Bavaria. A muncit în fel de fel de locuri, la München și Nürenberg, până în 1990, după care s-a apucat de măgării. Mai întâi a furat din magazine pentru a vinde prin talciocuri, apoi s-a înhăitat cu doi ruși și un chinez, le-a devenit șef și au pornit toți trei să fure mașini de lux pentru a le vinde rețelelor de traficanți sârbi și polonezi. Prin 1992, deja numele lui Guță speria poliția bavareză. Banda lui era căutată asiduu de efective impresionante de polițiști. Între timp, Ilarie din Dorohoi mai recrutase zece inși pentru afacerea lui mafiotă și-și lărgise domeniul de activitate: introducea droguri în țară, dinspre est, plasa prostituate la cele mai mari bordeluri clandestine din Hamburg și Berlin, solicita și primea taxe de protecție de la peste 100 de patroni din

orașele Bavariei, șantaja politicienii etc. Ilarie Guță a comis și două crime cu mânuța lui. Pe 12 februarie 1994 a încuiat un concurent turc într-un camion și i-a dat foc, iar pe nouă mai 1995 a executat în ceafă, cu o armă automată, un subaltern care nu-l ascultase și din cauza căruia pierduse o tranzacție cu marijuana de 500.000 de dolari. Din acel moment, prioritatea poliției germane a devenit prinderea infractorului român, considerat inamicul public numărul unu în Bavaria, cel mai mare și mai bogat land al Germaniei. S-a cerut ajutorul Scotland Yard-ului și, pe patru septembrie 1996, la Nürenberg, Ilarie Guță a fost arestat. La vremea aceea, despre acest eveniment au scris și prestigioasele publicații germane "Stern", "Bild" sau "Der Spiegel", ca și "Evenimentul zilei" sau "România liberă" de la noi. Nimeni n-a mai fost interesat de derularea ulterioară a cazului Guță, deși el este interesant. După un proces întins pe patru luni, românul a primit o condamnare de 25 de ani de închisoare, diminuată la 20 de ani în urma intervenției "Amnesty International", care și-a susținut punctul de vedere: "Ilarie Guță a fost el însuși o victimă a terorii comuniste, care l-a făcut să-și piardă capul atunci când a scăpat peste granița." "Spaima Bavariei", cum încă mai este cunoscut Guță, face an de an cerere către guvernul federal și către Ministerul Justiției să-i fie redusă pedeapsa sau măcar să fie transferat în România. El este tratat cu indiferență de către autorități, până acum neprimind răspuns. După părerea avocaților germani care i-au studiat dosarul, pe Ilarie îl va apuca anul 2016 în celula-izolator din penitenciarul de maximă siguranță de la Siegen (cinci kilometri de granița cu Elveția).

ESTE PAȘAPORTUL ADN O SOLUȚIE ?

În Belgia, în fiecare an, peste o sută de cai de rasă sunt furați. Cei mai mulți cai, de sânge arab sau ponei Shetland, dispar fără urmă. După ce toate bovinele au fost înregistrate, hoții și-au îndreptat atenția către cai. Caii sunt vânduți intermediarilor, iar cei de care nu pot scăpa pe această cale sunt duși la abatoare.

Jandarmul belgian Johan De Smet iubește caii. Chiar avea un cal irlandez și un altul care fusese reformat de la jandarmerie. În 1944, caii i-au fost furați. A început să ia contact cu vânzătorii de cai pe care îi cunoștea. A umblat prin toată țara, ba chiar și prin Germania, Olanda, Franța. În Franța a aflat că situația este și mai gravă: se fură cam opt sute de cai în fiecare an. În Germania se oferă câteodată recompensă celui ce găsește un cal furat. Astfel a început interesul său pentru urmărirea hoților de cai. "Calul nu este un automobil. El are și o valoare afectivă. Imaginați-vă un grup de copii despărțiți de poneiul lor adorat! Dar și adulții suferă când calul lor dispare" - spune Johan De Smet. El împreună cu colegul său, jandarmul Freddy Dumont, au găsit cam 30 de cai furați, cam puțin apreciază ei.

Furtul de cai constituie o afacere care aduce bani buni. Un cal valorează între 50.000 și 80.000 de franci belgieni. Un ponei, cam 10.000-15.000 de franci. În fiecare an în Belgia se fură cai în valoare de cinci până opt milioane de franci. În preajma frontierelor situația este și mai gravă. Caii dificil de vândut sunt duși la abatoare. Iată ce declară Johan De Smet: "Abatoarele nu acceptă bovine decât dacă sunt identificate printr-o fișă și prin marcajul auricular (pe ureche). Pentru cai nu există nici o obligație de înregistrare. Un cal furat este o complicație în plus. Adesea noul proprietar al

unui cal poate fi de bună-credință când îl cumpără, fără să știe că a fost furat."

Caii au semne tatuate pe buze, dar anumiți hoți nu ezită să le înlăture. Un veterinar poate implanta în gâtul calului un cip electronic care conține numărul de identificare, dar hoții îl pot face ilizibil.

Pașaportul ADN pentru cal poate fi o soluție. În Statele Unite, materialul genetic este deja utilizat. Acesta poate fi perfect pentru identificarea unică a cailor.

În Belgia, ministrul Agriculturii a hotărât introducerea generală a sistemului de cipuri pasive, introduse în grumazul cailor. Spre deosebire de cele active, datele nu pot fi falsificate din exterior. Datele sunt centralizate în sistemul de înregistrare. Implantarea lor este făcută de medici veterinari.

Însă ministrul este mai puțin entuziast când este vorba de a întocmi un pașaport ADN, pentru că testele de laborator sunt scumpe și implică un volum mare de muncă.

Când sistemul va fi pus la punct, abatoarele vor avea obligația unui control suplimentar, ce va fi hotărât de Ministerul Sănătății Publice.

URIAȘUL CU PICIOARE DE LUT

În 1986, Jean-Jacques Guillon împlinea frumoasa vârstă de 20 de ani. Tânăr și dispunând de o bună situație materială, pe care părinții, agricultori din Vienne, i-o asiguraseră, Jean-Jacques privea cu încredere viitorul, din care îi lipsea o soție devotată. Și aceasta, în ciuda unei inimi "de aur" care bate într-un trup de uriaș de 1,90 metri înălțime. Pentru a depăși "drama", Jean-Jacques achită unei agenții matrimoniale suma de 6000 de franci. Îi sunt prezentate nu una, ci trei frumoase. "Inima" sa o alege pe Beatrice Bouvier, nu numai pentru senzualitatea ei, dar mai ales pentru o tan-

drețe care-l subjugă, recunoscând că tandrețea este ca drogul. Astfel "adormit", Jean-Jacques va deveni "păpușa vie" a familiei lui B.B.

Urmează prima mișcare! B.B. își roagă soțul să-i achite un împrumut scadent, contractat pentru a-și cumpăra un autoturism. Factura este onorată, dar "atacul" continuă! Plângând, B.B. îi vorbește lui J.J. despre unul din frații ei mort de leucemie, mărturisindu-i că ar suferi de aceeași maladie necruțătoare, ce nu-i mai lasă decât câteva luni de viață. Și cum părinților nu le poate spune nimic despre aceasta, îl roagă pe el să o ajute, plătindu-i spitalizarea. Impresionat (până la lacrimi), bunul J.J. acceptă să se sacrifice material. Cele câteva luni trec repede! B.B. nu cedează. Anunță o nouă catastrofă. Urmare a unei transfuzii de sânge, efectuată în timpul tratamentului, "a contractat SIDA"! Singura soluție de a-și ameliora viața? Cadourile pe care J.J. i le va face din toată inima. Și, astfel, într-un an, J.J. a achitat facturi în valoare totală de 450.000 franci, echivalând cu mai mult de 35.000 franci pe lună. Aceasta, în condițiile în care veniturile din leafă ale lui J.J. erau de 5000 de franci pe lună.

Pentru a susține efortul financiar, J.J. se vede obligat să-și epuizeze rezervele bănești, constând în principal dintr-un împrumut contractat cu o bancă. Inevitabilul se produsese însă! Era ruinat, dar obligat moral să caute și să găsească noi surse de finanțare pentru a o proteja pe B.B. Hotărârea e adoptată rapid! Întocmai ca Robin Hood odinioară, el îi va ataca în bârlog pe escrocii de bancheri, banii furați dându-i "sărmanei" B.B. Convins de noblețea actului de dreptate pe care-l făcea, J.J. cere Madonei la catedrala din Lourdes să-l protejeze încălcând "voit" porunca "Să nu furi!" fapt care se va dovedi a-i fi fatal.

Trece la fapte și, înarmat cu un pistolet cu alice de vânătoare, în șapte luni devalizează nouă bănci. "Agoniseala", însumând 900.000 de franci, o depunere pe altarul

"nevindecatei" B.B. care... îi papă! Absorbit de afacerile zilnice, J.J. nu acordă atenție privirilor discrete ale "ochilor electronici", grație cărora va face cunoștință cu "bancherii". Așa se face că, în ziua de 29 august 1989, un funcționar de bancă anunță poliția. care-l arestează. Goana după aur luase sfârșit! Audiat, recunoaște faptele, precizând că banii (până la ultimul franc) i-a depus la banca... B.B. Încercarea judecătorului de a o implica pe B.B. în această afacere a eșuat, iar J.J., naivul "uriaș cu picioare de lut", a executat de dragul ei (cu stoicism) o pedeapsă de zece ani muncă silnică.

PIRAȚII PĂGUBESC ABONAȚII

Pirați ai informaticii au descoperit codul rețelei de telefoane portabile Deutsche Telekom D1. De mai bine de două luni ei pot să telefoneze pe seama celor câtorva milioane de abonați.

Ce s-a întâmplat? Un colaborator al unui grup industrial de telecomunicații a trădat piraților toți algoritmii de descifrare a rețelei. Deși aveau unele informații în această privință, nici un responsabil nu a luat în serios avertismentele. "Informațiile erau prea vagi", afirmă purtătorul de cuvânt al "T-mobile", filiala specializată a Deutsche Telekom.

După părerea unor informaticieni amatori din Hamburg, de acum înainte este posibilă și falsificarea cartelelor de telefon portabile ale sistemului mondial Standard Global System of Mobile Communication (GSM) folosit și de Deutsche Telekom. Pe piața neagră se găsesc toate elementele cu care cartelele se pot fabrica artizanal. Frauda se poate realiza, cu condiția ca un ordinator să furnizeze datele unor abonați.

În acest fel, s-ar putea folosi gratuit nu doar rețeaua D1, dar și D2 Mannesman, E-Plus sau oricare altă rețea europeană bazată pe norme GSM.

"VIPERĂ" PĂGUBITĂ LA CEAS DE AMOR

Hedda Happer era o celebră ziaristă a Hollywoodului, supranumită "Vipera". A distrus multe cariere într-o lume a atacurilor de acerbă concurență. Bârfa și intriga erau arme de temut și ziarista a făcut ravagii cu ele.

Celebra actriță Olive Tomas, sora celebrei Mary Pickford, încerca să-i câștige prietenia nesuferitei "vipere" de dragul de a-și apăra soțul, ce consuma droguri. La Hollywood, în anii '20, orgiile se țineau lanț. Hedda Hopper participa la ele, pentru a-și culege materialul viitoarelor articole. Așa se face că în noaptea aceea, ziarista, bine amețită de alcool, își lasă fotografii în continuare la chef, să culeagă ce s-o mai putea până în zori, iar ea pleacă acasă cu mașina lui Olive Tomas, singura care îi era mai prietenă.

Cu greu a fost băgată în mașină de șofer și portarii hotelului.

Pe drum înjura de mama-focului și vorbea fără șir. Pe malul Pacificului spre casă, cere șoferului să oprească. Coboară pe plajă, firesc după atâta băutură și, lăsată singură, șoferul se trezește cu ziarista hohotind prostește lipindu-i de parbriz chiloții. Clar! Coboară, deschide portiera din spate, trage de manetă, făcând pat bancheta, apoi se întoarce, o ia în brațe și, trântind-o pe noul pat, începe să o sărute în timp ce cu o mână caută febril închizătoarea strasului de diamante de la gât. În timp ce animalul din femeia ațoasă și uscățivă țipa isteric de plăcere, mâinile dibace ale șoferului reușesc să desfacă strasul, care alunecă pe canapea și de aici în buzunarul bărbatului. "Vipera", arogantă și bătăioasă, acum arată jalnic de răvășită. Epuizată de alcool și de efortul

sexual, doarme adânc. La lumina plafonierei, șoferul Charlie Charter studiază bijuteria. O singură mișcare și rupe plasa de sârme care susținea monturile diamantelor. Acestea irizând multicolor îi cad în palmă. Le ia pe toate, câteva zeci bune, și le bagă în batistă. Apoi înapoindu-se la călătoarea lui, trage de manetă repunând canapeaua la loc și pe călătoare într-o poziție cât mai comodă și, după ce s-a convins că este bine strânsă la mijloc cu cordonul rochiei, strecoară diamantele sub sutien, iar plasa de sârmă i-o agață de guler, undeva sub păr. Ajunsă cu ea acasă, o predă personalului și surorii sale, cu toată condescendența. După trei zile se pre-zintă din nou cu patru diamante la ziaristă. Îi spune că le-a găsit în mașină și că se întreabă dacă nu cumva sunt ale ei pierdute din vreo broșă sau din cercel. Ziarista, care se știa dușmănită de cel puțin jumătate din Hollywood, n-a scos o vorbă despre strasul destrămat și pierdut, pentru a nu-i da nici un fel de satisfacție. Ba îi refuză și diamantele aduse ca nefiind ale ei.

Urmarea: diamantele, o sută patru la număr, au fost vândute în timp, în diferite locuri. S-au transformat într-o grămadă de dolari. Cu acești bani s-a cumpărat o fermă întinsă. Pământul, bine administrat, a produs la rându-i alte ferme. Astăzi cei doi băieți și o nepoată sunt unii dintre cei mai bogați agricultori din Dakota de Sud.

William Charter, unul dintre băieții fostului șofer, povestește: "Pe patul de moarte, tata m-a chemat să-și descarce sufletul și mi-a spus cum a furat strasul și de ce a făcut-o: «Vipera distrusese multe cariere, făcând să cadă multe stele. Mulți oameni s-au sinucis din cauza ei. Și atunci, nu știu ce mi-a venit, poate ca să-i răzbun într-un fel, am păgubit-o de diamante. A fost primul și ultimul meu furt.»"

MAI CEVA CA-N FILME

La începutul dimineții de luni 11 februarie 2002, cursa 124 a companiei British Airways, care transporta 187 de pasageri pe ruta Bahrein-New York, s-a oprit pe Aeroportul Heathrow pentru alimentare. Dar Boeingul 777 mai transporta în afară de pasageri, și opt containere blindate de culoare roșie, în care se aflau 250 de kilograme de bancnote americane uzate, în valoare totală de 6,5 milioane de dolari. În timp ce o echipă de întreținere reîncărca avionul cu combustibil, iar o altă echipă de ocupa de bagajele pasagerilor, o furgonetă Ford Transit a companiei British Airways s-a apropiat pentru a prelua cele opt containere, care urmau să ajungă la New York cu un alt avion. Nu au mai ajuns însă, pentru că în acel moment - în jurul orei 6.30 GMT - a apărut o a doua furgonetă, un Renault, din care au coborât doi bărbați, pe care martorii i-au descris ca "având trăsături de asiatici", care s-au dus la șoferul Fordului, spunându-i acestuia că totul e o greșeală și că banii vor trebui încărcați în furgoneta lor. Fără a folosi arme de foc sau cuțite, cei doi l-au bătut-măr pe acesta și l-au legat cu chingi de plastic, au transferat containerele în Renault și au plecat. Se pare că ei au ieșit de pe Heathrow prin Punctul de Control nr. 24, unde au arătat legitimații false, care însă, fiind bine executate, nu au trezit suspiciuni. Furgoneta a fost abandonată în localitatea Feltham din Middlesex, situată la trei kilometri de Heathrow, 40 de minute mai târziu. Cercetările poliției nu au fost însă cu nimic ușurate de această descoperire, întrucât autorii jafului au dat foc furgonetei, motiv pentru care Renaultul a sfârșit prin a exploda.

CUM A FOST POSIBIL ?

"Totul a fost planificat la secundă. Cei doi atacatori ştiau exact ce au de făcut - cunoşteau exact orarele curselor aeriene, sistemele de securitate, procedurile de alimentare şi control", consideră secţia "Crimă Organizată" a Scotland Yard-ului. Poliţiştii londonezi cred că autorii jafului au avut informaţii exacte din interior, de la angajaţi ai aeroportului, dacă nu cumva fac - sau au făcut parte - din această categorie.

Într-adevăr, sunt greu de explicat altfel legitimaţiile false, uniformele, furgoneta Renault vopsită în culorile British Airways (care a stat într-un garaj de reparaţii al aeroportului în tot timpul week-end-ului), cunoaşterea procedurilor de alimentare, de încărcare-descărcare a bagajelor, precum şi a dispozitivului de securitate. Numai că Aeroportul Heathrow are peste 20.000 de angajaţi, fără a mai socoti şi zilierii. Aşa că poliţia va avea în următoarea săptămână de lucru până peste cap... Până una-alta un purtător de cuvânt al Scotland Yard a declarat că "poliţia încearcă să stabilească împrejurările exacte în care a avut loc jaful şi cum de s-a putut ajunge în această situaţie".

SIGURANŢA AEROPORTURILOR BRITANICE LASĂ DE DORIT

Această ultimă parte a declaraţiei poliţiei pare să-l lase rece pe deputatul John McDonnel, care a declarat BBC că a ridicat de patru ori până acum problema securităţii Aeroportului Internaţional Heathrow în parlamentul britanic, fără însă ca interpelările sale să fi trezit vreo reacţie din

partea guvernului. Lipsa de eficiență a autorităților aeroportuare britanice este cu atât mai condamnabilă cu cât, teoretic vorbind, Heathrow a fost primul aeroport britanic în care măsurile de securitate au fost întărite după atentatele teroriste din 11 septembrie, iar pentru furt există un precedent. În 1983 dintr-un depozit "de maximă securitate" de pe Heathrow au fost furate 26 de milioane de lire sterline. Deși făptașii au fost prinși și condamnați, doar o mică parte din bani a fost recuperată. Mai mult încă de curând avusese loc un test de securitate pe aeroportul din Manchester, când două pistoale și mai multe imitații de explozive au trecut de punctele de control fără a fi detectate. Pe bună dreptate, presa britanică se întreabă când va urma "plantarea" unei bombe într-un avion pentru că lipsa de securitate este o adevărată "invitație" pentru teroriști.

LOVITURA CEA MARE

Norman Ulmer era casier la o bancă din Boston. Aparținea genului de oameni pe care îi recunoști de la distanță că sunt serioși și corecți. Tocmai de aceea se miră de el însuși când, într-o bună zi, îi veni o idee pe cât de genială, pe atât de perfidă.

Norman Ulmer, considerat timp de cincisprezece ani un casier de încredere, avea de gând să sustragă din casă o sumă frumușică, fără ca bănuiala să cadă asupra lui. Planul său era perfect. Pentru îndeplinirea lui era însă nevoie de încă o persoană; ca s-o spunem pe șleau, avea nevoie de un jefuitor de bănci.

Ulmer așteptă aproape trei ani ziua norocoasă și era aproape să renunțe la planul lui când, într-o bună zi, se întâmplară următoarele:

De dimineață, ca de obicei, Ulmer numără banii din

casă și îi aranjă în ordine. De trei ani încoace, el punea bancnotele mici de un dolar și de zece dolari în compartimentele rezervate și însemnate pentru bancnote de valoare mai mare. Punea acești "bani de schimb" dedesubt, iar deasupra punea câteva bancnote de cincizeci și chiar de o sută de dolari.

Acesta era un amănunt foarte important al planului său bine gândit.

Ulmer mai verifică o dată compartimentele sertarului, agață plăcuța cu numele său la ghișeu și așteaptă clienții. Primii fură doi negustori. După ei veni un tânăr înalt, care părea student, numai că purta pălăria trasă peste ochi, gulerul paltonului ridicat și ochelari negri. Se îndreptă direct spre ghișeul lui Ulmer.

- Bună dimineața, îl primi Ulmer.

Individul nu-i răspunse. Băgă mâna în buzunarul hainei, de unde scoase o pungă de hârtie împăturită cu grijă. O vârî cu mâna stângă pe sub geamul ghișeului, în timp ce ținea amenințător mâna dreaptă în buzunar. Pe pungă era scris: "Te rog să umpli punga cu bancnote mari. Fără figuri! Te urmăresc. Dai alarma numai peste zece minute. Am pistol!"

Lui Norman nu-i venea să creadă că planul său se va îndeplini în sfârșit. Cum își închipuise clipa asta de mii de ori până atunci, totul merse strună. Ulmer deschise punga și o umplu sub privirea vigilentă a banditului cu bancnotele de un dolar și zece dolari, acoperite cu cele câteva bancnote de cincizeci și de o sută. Îi dădu apoi punga și-l urmări în timp ce ieșea din bancă încet, pentru a nu da de bănuit. După cinci minute, Ulmer deșurubă fundul mașinii de calculat, vârî acolo bancnotele mari care rămăseseră - erau 18.000 de dolari -, înșurubă la loc placa și reașeză mașina la locul ei. Nimeni nu observase această operație.

Apoi Norman apăsă pe butonul de alarmă.

În mai puțin de cinci minute, polițiștii mișunau prin bancă, în mijlocul funcționarilor speriați și a clienților zăpăciți. Norman își jucă atât de bine rolul, încât toți îl tratară cu milă și considerație. Lester, președintele băncii, îi dădu liber pentru restul zilei. Fură politicoși cu el și acceptară faptul că fusese prădat de suma de 20.000 de dolari. Și de ce nu ar fi făcut-o ? Compartimentele goale din casă vorbeau de la sine.

A doua zi dimineața, Norman își ocupă iar locul la ghișeu și-și roase unghiile cu nervozitate, până ce, în sfârșit, se ivi ocazia să controleze dacă banii erau în ascunzătoare.

Urma acum ultimul și cel mai greu episod al planului său. Trebuia să scoată banii din clădirea băncii. Pentru asta avea nevoie de o zi ploioasă.

Timp de o săptămână holbă ochii la cerul albastru, fără urmă de nori. În a opta zi, când se trezi, auzi picăturile de ploaie care loveau în geam. Sări repede din pat, își pregăti umbrela și o agăță de clanța ușii ca nu cumva să uite s-o ia.

După ce se așeză pe scaunul său de la ghișeu, scoase repede banii din mașina de calculat, îi vârî în umbrelă și închise cu grijă nasturele panglicuței de elastic care ținea umbrela închisă. La ora cinci ieși din bancă, ținând mânerul umbrelei pe braț.

A două zi, Ulmer se prezentă în biroul lui Lester și îl rugă să-i acorde concediul anual de trei săptămâni.

- Desigur, răspunse Lester, dovedind înțelegere deplină. Îl meriți după șocul pe care l-ai avut. Chiar de mâine poți intra în concediu.

Spre seară, la plecare, strânse mâna colegilor și își luă rămas-bun. Pentru trei săptămâni. În drum spre casă, intră la un birou de voiaj și își cumpără bilet de avion pentru Jamaica. Jamaica era visul lui de o viață. Își cumpără apoi îmbrăcăminte nouă, de vară, o valiză și o trusă de voiaj.

Ajuns acasă, încuie bine ușa, desfăcu cu grijă căptușeala valizei noi, scoase cei 18.000 de dolari din umbrelă, îi

aranjă într-un strat egal sub căptușeală, pe care o lipi apoi la loc.

Prima lui zi de concediu era însorită. La ora șapte dimineața chemă un taxi ca să ajungă la timp la aeroport.

Norman era calm și sigur de sine. De la data atacului, citise zilnic toate ziarele, de la prima la ultima pagină, dar nu găsise niciodată nici cea mai ușoară aluzie la o eventuală arestare a tânărului jefuitor. Or, atâta timp cât acesta nu era prins, nimeni nu putea descoperi șmecheria lui Norman. În definitiv, în afară de el, numai banditul putea să știe că în pungă erau numai două mii de dolari, și nu douăzeci de mii.

De aceea nu-și făcu griji văzând mașina care staționa în fața casei. Omul de la volan părea să fie student. Îl salută politicos pe Norman. Acesta îi răspunse cu "Hello" și-și văzu de drum.

Dar străinul îl opri:

- Aș vrea să vă întreb ceva, domnule Ulmer...

Norman își lăsă joc bagajele, se apropie de mașină și-și vârî capul prin geamul din dreapta:

- Da, vă rog.

- Plecați în voiaj, domnule Ulmer?

- Da. Plec cu avionul în Jamaica, răspunse el politicos, dar nu fără emoție. Pot să vă întreb cine sunteți și de ce mă întrebați? Și de unde știți cum mă cheamă?

- Unde sunt banii, Ulmer? șuieră străinul în loc de răspuns.

Lui Ulmer i se tăie respirația.

- Care bani? Nu vă înțeleg.

Îl privi fix pe străin. Și deodată, chipul acestuia i se păru cunoscut.

- Nu știu cum ai făcut, continuă străinul, dar pun capul că dumneata ai diferența de 18.000 de dolari.

Norman se sili să râdă.

- Îmi pare rău, dar nu știu despre ce vorbiți.

Străinul întinse mâna, deschise cu o mișcare ușa din partea dreaptă a mașinii și spuse:

- Urcă, Ulmer, am de vorbit cu dumneata.

Norman nu vru să riște vreo scenă. Se așeză tăcut lângă individ.

- Uită-te la mine ! Nu mă recunoști ? Eu am dat lovitura la bancă. Dar, din păcate, în pungă n-am găsit decât două mii de dolari prăpădiți. Și acum dă-i drumul: unde e restul ?

Norman își aduse perfect aminte: da, acesta era jefuitorul !

Individul nu părea să aibă prea multă răbdare.

- Să fie clar: nu pot să aștept. Am pierdut mult prea mult timp. Să știi, Ulmer, că te urmăresc încă din clipa în care am citit în ziar numele tău.

Privirea pătrunzătoare a banditului căzu pe valiza nou-nouță a lui Ulmer, pe care acesta o lăsase pe marginea trotuarului. Îl împinse cu iuțeala fulgerului pe Norman afară din mașină, sări și el, apucă valiza, o aruncă pe banchetă, se așeză la volan și dispăru în scrâșnet de pneuri cu valiza în căptușeala căreia se aflau 18.000 de dolari.

Norman Ulmer nu avusese noroc. Totul mersese mult prea repede.

Stătea acum nenorocit pe marginea trotuarului, în costumul nou de vară, dar fără valiză. Așteptase răbdător, timp de trei ani, să prindă o clipă norocoasă. Tot o clipă fusese de ajuns ca să i se zădărnicească marea lovitură.

Norman se gândea acum cum ar putea să-l convingă pe Lester că se răzgândise și că ar vrea să-și amâne concediul pentru la toamnă.

DE LA SINAGOGĂ, LA PUȘCĂRIE

În urmă cu 30 de ani, tânăra familie Stănescu părăsea țara, fiind atrasă de mirajul vieții de dincolo de ocean, pentru a se stabili în California. Ca toți emigranții ajunși pe "tărâmul făgăduinței", Doina și Mihai Stănescu au dus-o și ei greu în primii ani. Curând însă, soarele avea să răsară și pe strada lor. Încet, încet, au început să se pună pe picioare, motiv de fericire pentru tinerii căsătoriți. Fericirea a durat pentru Doina până în 1989, când s-a despărțit de soț. De atunci, grijile nu au ocolit-o, având permanent probleme cu banii. Tot mai desele drumuri pe care le făcea spre Las Vegas nu aveau drept țintă căutarea vreunui loc de muncă mai bun. Ca să iasă din mizeria în care se afunda tot mai adânc, s-a gândit să-și încerce șansele la jocurile de noroc. Ghinionul o păștea însă de fiecare dată...

Când s-a angajat în funcția de contabil al Templului Menorah din Redondo Beach, Doina Stănescu avea și mai mari probleme cu banii. A avut însă grijă ca aceste detalii să nu ajungă la urechile oamenilor de la sinagogă. La fel, le-a ascuns pasiunea sa pentru jocurile de noroc.

La scurt timp după angajare, a săvârșit prima infracțiune, scoțând niște cecuri pe computerul sinagogii, fără acordul superiorilor săi. Cam tot în acea perioadă, unii membri ai templului au început să pună întrebări în legătură cu modul în care le sunt cheltuiți banii. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care Ron Maroko, un membru marcant al consiliului templului, a demisionat în anul 2001. Gestul său, de neînțeles la acea vreme pentru colegii săi de consiliu, s-a dovedit îndreptățit. După ce, timp de câteva luni, a încercat să se întâlnească cu Doina Stănescu, acesta a lăsat pe 18 ianuarie un mesaj pe robotul telefonic al sinagogii prin care își anunța demisia.

Lovitura de teatru avea să se producă a doua zi, când, într-o scrisoare trimisă la sinagogă, Doina Stănescu recunoștea că a furat 100.000 de dolari din fondurile lăcașului de cult. Ea își motiva gestul invocând dragostea pe care i-o purta tatălui său, aflat în România, care, bolnav fiind, avea nevoie de o mare sumă de bani în vederea unor intervenții chirurgicale. Ceea ce a omis să spună în scrisoare, dar nu le-a scăpat polițiștilor este faptul că banii nu au luat drumul României ci al... Las Vegas-ului, unde au fost cheltuiți, până la ultimul, la jocurile de noroc.

În încheierea scrisorii, Doina Stănescu arăta că se simte atât de vinovată încât nu mai poate trăi. Că a vrut sau nu să-și pună capăt zilelor nu se poate ști. Oricum, intenția sa nu a fost finalizată deoarece, la două zile după ce și-a mărturisit fapta, s-a predat poliției din Redondo Beach. Dacă n-ar fi risipit pe jocurile de noroc cei 100.000 de dolari furați, poate că ar fi reușit să achite cauțiunea, stabilită la 125.000 de dolari. Pe când așa, la cei 51 de ani ai săi, Doina Stănescu va trebui să petreacă o bună bucată de vreme în spatele gratiilor.

BUNICUL HACKERILOR, ARESTAT

Majoritatea șefilor de bandă din lumea crimei organizate se mândresc cu titlu de "naș". Însă conducătorul unui grup de hackeri din Moscova (a cărui identitate poliția rusă nu a dat-o publicității) prefera să i se spună "bunicuțul" Poate pentru că ieșise la pensie sau poate pentru că îi plăcea să "împărtășească din experiența sa personală de viață" mai tinerilor săi asociați... De acum încolo își va găsi alți "nepoței" care să asculte poveștile sale, dar la închisoare unde va sta în jur de zece ani.

AFACERI CU CHERESTEA ȘI FALSE CĂRȚI DE CREDIT

Cei mai mulți pensionari ruși au toate motivele să vadă realitatea dacă nu în negru măcar în cenușiu închis, pentru că dintr-o pensie de 30 de dolari nu se poate trăi. Pentru a supraviețui de la o lună la alta, ei își suplimentează veniturile cultivând legume sau flori pe care le vând la marginea drumurilor. Fost informatician la un institut din Moscova, "bunicuțul" nostru a decis că merită mai mult de la viață. Și cum activitatea sa nu fusese "corespunzător apreciată" la fostul loc de muncă - șefii săi erau cam zgârciți cu primele - a hotărât "să treacă la contraofensivă". Așa încât "bunicuțul" a început prin a se asocia cu un fost polițist, aflat într-o situație similară (și cam în aceeași stare de spirit), după care "gașca" a fost completată cu încă trei "nepoței". Cei cinci au creat un site pe Internet prin care "vindeau" date (absolut inutile și lipsite de valoare) despre comerțul cu cherestea în Rusia și spațiul ex-sovietic, iar la adăpostul acestui site furau date despre cărți de credit folosite în Vest. Astfel ei își "fabricau" propriile cărți de credit cu ajutorul cărora făceau cumpărături on-line.

"TUNURILE" REALE

"Bunicuțul" și "nepoțeii" săi au fost "prinși în fapt" imediat după ce "ciupiseră" 10.000 de dolari și se pregăteau să "salte" alți 30.000. "Această captură dă o serioasă lovitură mitului că hackerii ruși sunt adolescenți geniali, care se consideră un fel de haiduci ai erei post-industriale. Cei cinci arestați erau profesioniști complet lipsiți de romantism, care

voiau să facă bani cu orice preț", a declarat presei Dimitri Chepuchugov, șef al departamentului "Infracțiuni Cibernetice" din poliția moscovită. Conform datelor de care dispune poliția rusă, "furăciunile" prin Internet - care merg de la cărțile de credit false până la "fraierirea" operatorilor de telefonie mobilă - aduc prejudicii de 12 până la 15 milioane de dolari lunar.

PEȘTELE CU... DIAMANTE

La Paris se furase dintr-un hotel de lux un stras de diamante veritabile ! O avere imensă ! Poliția, Interpolul, bijutierii, băncile au fost avertizate. Practic, hoțul nu le putea valorifica aranjate sub forma inițială, fiindcă s-ar fi dat de gol. Dar nu așa au gândit și hoții, frații Mendez din America de Sud. Până una-alta trebuia să găsească posibilitatea de a ascunde întreg strasul, deoarece diamantele, fiind montate în platină, trebuia extrase din montură fără a le deteriora: treabă de meseriaș. Cea mai bună ascunzătoare a întregului stras a fost un pește, un ton obișnuit, convenabil ca mărime, decongelat până s-au introdus bijuteriile băgate într-o punguță de plastic, recongelat și bineînțeles introdusă în lada frigorifică la păstrare. Pentru a nu fi confundat în nici un fel cu restul peștilor, acesta a fost legat discret de termometrul din interior. Vânzătorul magazinului de fructe de mare era și în rețeaua de distribuție a drogurilor, rețea sud-americană de care nu știa cum să scape. Când s-a întâlnit cu frații Mendez, a înțeles că aceștia au ascuns în pește "clasicul praf alb", adică droguri. I-au promis că în două zile îl scapă de belea și că va putea să vândă peștele atât de prețios. Ispita a fost mare, vânzătorul nostru, domnul Anton Ferdinand (fost Fernandez), a umblat la "icre" și când a văzut "scula" a înlemnit. Bijuteria fusese arătată pe toate canalele tv. Știindu-se

supravegheat, a trimis cu un bilet copilul cel mic la vecină. Vecina, cu biletul, la Poliție. Poliția a înconjurat fără să bată la ochi localul și peste câteva ore același copil se întorcea acasă de la vecini având în buzunarul pantalonașului un stras identic, dar fals, dat de Poliție. Înlocuirea s-a produs imediat și fără dificultăți. Toată lumea s-a liniștit, iar când frații Mendez l-au întrebat dacă a avut probleme vânzătorul a întrebat senin "În ce privință ? Aa, cu peștele acela ? Hai să fim serioși !" Și au râs copios toți trei. Ușurat de conținut, peștele a fost retrocedat, iar săculețul de plastic cu sud-americani cu tot s-a topit. Tocmai la Buenos Aires, pe aeroport, vecinul de fotoliu din avion, zâmbindu-le drăgălaș, le-a prins mâinile în cătușe. Fuseseră expulzați la ei acasă, unde-i așteptau pedepse grele pentru o fructuoasă activitate în domeniul drogurilor. Drept recompensă vânzătorul nostru a intrat sub aripa protectoare a poliției din arondisment și-l puteți găsi și astăzi vorbind prost franțuzește și oferind trecătorilor: "Poftiți, vă rugăm avem otravă proaspătă !" Asta pentru că *otravă* și *pește* au o pronunție aproape identică. Dar lumea care auzise povestea se oprește și se uită după peștele cu... diamante.

MAFIOȚI RUȘI DEVALIZEAZĂ BĂNCI ÎN SUA

Informaticieni ruși, angajați de către mafioți de aceeași nație, au reușit, potrivit cotidianului "Washington Times", să descifreze sistemul de asigurare al sistemelor computerizate ale firmelor americane, cunoscute în limbajul curent sub numele "cortine antiincendiu". Ei folosesc tehnica numită "calul troian", lipindu-se de un beneficiar legal. Acționând din Moscova și Sankt Petersburg, specialiștii ruși în computere

pătrund de la distanță în sistemele computerizate ale băncilor și firmelor de investiții americane. Efectuează zeci de vărsăminte electronice între diverse filiale ale respectivei firme. După ștergerea urmelor, transferă banii într-un cont controlat de mafia rusă. Experții americani estimează la cinci miliarde de dolari pierderile suferite într-un an de firme din SUA. Numai în două luni au dispărut în modul respectiv 300 de milioane de dolari. Specialiștii FBI afirmă că în 1993 au fost aproximativ 200 de "atacuri electronice" asupra băncilor de date americane. În prezent, numărul lor a ajuns la aproape 1000 pe lună. Reporterului cotidianului amintit i s-a arătat pe viu la laboratorul firmei Bell, din statul New Jersey, cum șase beneficiari neautorizați se mișcau pe rețeaua computerizată: doi ruși, doi specialiști în "spălatul banilor" pentru comercianții de narcotice și alți doi pe care specialiștii de la firma Bell nu i-a putut identifica. O parte din acești "pirați" sunt foarte tineri și circulă în "spațiul cibernetic" pur și simplu pentru a se distra. Însă numărul mafioților ruși este cu mult mai mare. Experții americani atrag atenția că specialiștii ruși în computere nu comit, în lumina prevederilor juridice ale Rusiei, nici o infracțiune, deoarece "lucrează" numai în sisteme aflate în Occident.

FBI este de părere că mafiile rusești au angajat cei mai mari specialiști în domeniul computerelor, care au lucrat înainte pentru industria de armament sovietică și în sfera cosmică. Dar cel mai frecvent, rușii transferă banii furați în bănci din Cipru, unde aduc lunar aproape un miliard de dolari. Imigranți din Rusia s-au stabilit în Israel și colaborează cu mafia, în așa măsură încât premierul Rabin a cerut Mossadului să creeze un birou special pentru urmărirea Internetului, sistem global cuprinzând 60.000 de rețele computerizate, și a altor rețele similare.

FBI a identificat 220 de grupe "euroasiatice" de infractori, formate cel mai frecvent din ruși, ce acționează în 17

mari orașe americane și într-un număr de 14 state. Potrivit datelor deținute de FBI, bandele de infractori ruși acționează în 29 de țări, având legături cu 100.000 de diverse grupuri criminale. Hoții din rețeaua computerizată din Rusia nu se limitează doar la sustragerea unor mari sume de bani. Ei mai obțin informații confidențiale despre noi tehnologii, secrete ale firmelor financiare occidentale, ca și cu privire la procesele în pregătire între corporații. Aceste informații sunt vândute ulterior de mafie.Colectivele înființate de CIA și FBI pentru combaterea infracțiunii computerizate sunt neliniștite de faptul că rușii găsesc aproape instantaneu o modalitate pentru a forța orice sistem nou de securitate.

RĂPIRE COMANDATĂ PRIN COMPUTER

Chelmsford este un cartier din Boston. Puțini tineri de aici l-au întâlnit pe John Rex. Mulți însă au "vorbit" cu el prin intermediul computerelor de acasă. Acest individ, la doar 23 de ani, și-a deschis un birou de informații pe calculator, în casa părintească. Se numește "The County Morgue". Tinerii (și numai ei!) pot apela la sistem și pot transmite sau cere diverse informații. Pot face schimb de programe. Pot corresponda cu tot felul de fan-cluburi. Se pot chiar certa cu John!

Ideea lui nu este ieșită din comun. În toată America există peste 40.000 de astfel de rețele de calculatoare. Dar Rex nu-i ca alți operatori. E special. Se pare că-l moștenește pe tatăl său, John Rex senior, un inginer trăsnit, care colecționează șerpi și explozibili.

La 1 martie, tânărul Rex a fost arestat. Tocmai îl convinsese pe un abonat al său să răpească un puștan. Îi promisese o recompensă pe cinste! Multă aparatură electronică. Tocmai când ajunsese în fața casei cu camioneta încărcată, pentru a face schimbul, a fost "săltat" de polițiști. Cores-

pondentul său se speriase și alertase poliția.

Procurorul de la tribunalul Middlesex l-a acuzat de molestarea copiilor cu care a venit în contact prin rețeaua de calculatoare. Jurații i-au stabilit 12 vinovății, printre care și violarea a doi băieți, de 12 și 14 ani, incitarea la răpire de persoane și distrugerea de bunuri particulare. Cu toate acestea, el a susținut că este nevinovat!

A mai fost dovedit faptul că le permisese anumitor clienți accesul la programe pornografice. În prezent i se face expertiza psihologică. Va urma sentința.

Presa americană, însă, vuiește! Opinia publică este de părere că aceste rețele de calculatoare sunt un pericol pentru tânăra generație. Copiii pot deveni victimele unor maniaci, în timp ce se joacă... inteligent!

James Alan Fox, profesor de criminologie la "Boston Northeastern University", a declarat unui reporter TV: "Criminalii țin pasul cu tehnologia modernă. Toți utilizăm calculatoarele, pentru că este în avantajul nostru. De ce n-ar face-o și ei?"

Faptul că nu-l știi pe cel de la capătul rețelei este și rău și bine. Infractorii sunt astfel protejați și "camuflați". Pe de altă parte, copiii se distrează învățând informatică.

"Ar trebui să fie mai atenți doar la datele personale pe care le dau", a comentat Brian Miller, operator la cel mai mare sistem informatic american, Channel 1 Communications. El a adăugat: "Copiii se cred în siguranță pentru că stau acasă. Se simt protejați. Nu este ca la întâlnirea cu un necunoscut, în parc. Oricum, trebuie acordată mai multă atenție activității copiilor. Nu-i destul că sunt sub nasul nostru. Avem datoria să-i apărăm de capcana pedofiliei... informatice".

FURT DE 100 DE MILIOANE, ÎN ZECE MINUTE

Codurile penale ale lumii civilizate s-au îmbogățit, de câțiva ani, cu noțiunea de "hacker", ce reprezintă hoții care fură informații sau bani prin intermediul computerului. "Hacker"-ii, niște maeștri în ale informaticii, sparg codurile cu ușurința cu care pasează Hagi pe terenul de fotbal. Urmarea violului cibernetic este, de cele mai multe ori, furtul. După ce instituții celebre precum CIA, Pentagon, NATO și ONU au avut de suferit de pe urma scurgerilor de informații către "hackeri", iată că și Banca Londrei (una dintre cele mai sigure și mai mari instituții de gen din lume) a căzut pradă eroilor negativi ai informaticii. Brazilianul Jaime Magales (18 ani) a reușit, pe 2 septembrie să spargă codul trezoreriei "Bank of London" și să vadă afișate pe monitorul computerului personal conturile depozitelor de 1,8 miliarde de lire sterline din rezerva strategică a instituției. Emoționat, Jaime a apăsat la întâmplare o tastă de acces și a constatat că unul dintre conturi, de 68 de milioane de lire sterline (circa 100 de milioane de dolari), abia aștepta să fie transferat în unitatea cibernetică accesoare, adică în buzunarul tânărului brazilian. În câteva minute, el a transferat uriașa sumă în contul deschis tot prin calculator la "Banco do Brasil", din Porto Alegre și, speriat, a dat bir cu fugiții din rețeaua băncii londoneze. Jaful ar fi fost furtul secolului dacă englezii, oameni prevăzători, n-ar fi avut 18 specialiști în detectarea și contracarea "hacker"-ilor, care l-au identificat rapid pe hoțul informatic din Brazilia și i-au blocat contul de transfer al sutei de milioane de dolari. În două minute, prin Internet, a fost anunțată și Poliția braziliană, care a ajuns la ușa lui Jaime Magales când

acesta nici nu-și revenise bine din emoția îmbogățirii... Acum, autoritățile braziliene nu știu ce să-i facă adolescentului infractor. Legile penale de acolo nu prevăd urmărirea și pedepsirea "hacker"-ilor decât dacă ei fac pagube în interiorul țării. Până când Jaime va fi extrădat englezilor, la intervenția Ministerului american al Apărării (de unde se vede bine teama yankeilor față de acest gen de infractori), pe adresa sa vor continua să vină oferte de angajare de la cele mai mari concerne de calculatoare din întreaga lume, dornice să-l angajeze pe salarii uriașe. Că doar Jaime Magales a demonstrat că se pricepe la computere...

SCANDAL DUPĂ SCANDAL LA FBI

În luna iulie 2001, în urma unui inventar drastic al Departamentului de Justiție, la sediul FBI (Biroul Federal de Investigații) s-a constatat lipsa a 184 de calculatoare, dintre care trei cu informații strict secrete, și a 449 de arme de foc. Nota de inventar este deosebit de stânjenitoare pentru această instituție, odinioară respectată și considerată ca "numărul unu" în aplicarea legilor. Printre laptopurile dispărute, 13 sunt considerate ca "furate". Unul dintre ele conține informații top-secret, iar despre alte trei se "bănuiește" că ar avea materiale din aceeași categorie, strict-secret. Dintre cele 449 de arme, în care intră pistoale, puști și mitraliere, 184 sunt furate, iar 265 considerate "pierdute". Dispariția cal-

culatoarelor și a armelor a fost constatată în urma unei anchete urmate de un inventar, dispuse de procurorul general, John Ashcroft, după ce o serie continuă de scandaluri a zguduit din temelii instituția FBI. În mai, biroul a recunoscut că documente cu privire la ancheta cazului Timothy McVeigh fuseseră "uitate" prin arhive, astfel că execuția autorului atentatului de la Oklahoma a fost întârziată cu o lună. Cu câteva luni mai devreme, FBI a "roșit în obraji", când unul dintre agenții veterani, Robert Hanssen, a fost arestat pentru spionaj în favoarea Moscovei, vreme de 20 de ani. Anul trecut, alt scandal a izbucnit în această instituție, după ce un laptop cu informații strict secrete a fost furat de la Departamentul de Stat, chiar de lângă biroul fostului secretar de stat, Madeleine Albright. Cu câțiva ani în urmă, FBI a fost acuzat de "acoperirea unor aspecte" privind asediul de la Waco, Texas, din 1993, și de faptul că în 1996 a arestat o persoană "greșită" în atentatul cu bombă de la Atlanta. În plus, directorul FBI, Louis Freeh, a demisionat în iunie, cu doi ani înainte de a-și termina mandatul din cauza "afacerii Hanssen".

ECHIPAMENTE "PIERDUTE"

Responsabili din cadrul FBI au declarat că instituția deține 50.000 de arme de foc și 13.000 de calculatoare. Dintre acestea, 66 de arme "se crede" că s-au pierdut în ocazii "banale", când agenții s-au pensionat, au fost dați afară sau au murit. Chiar și calculatoarele dispărute ar fi putut urma aceeași cale, agenții respectivi luându-și computerele acasă. Armele dispărute ar fi putut fi în mare parte "rătăcite" în operațiuni sau la antrenamente. Departamentul de Justiție a dispus ca inventarul tuturor echipamentelor FBI să fie finalizat până la 30 septembrie, în caz contrar instituția riscând să se trezească fără fonduri, acestea urmând să fie tăiate.

OBIECTE FURATE, SCOASE LA LICITAȚIE PE INTERNET

În Statele Unite a fost creat un site web care permite internauților să dobândească, în condiții de perfectă legalitate, obiecte furate. PropertyRoom.com., născut din imaginația polițiștilor pensionari, propune scoaterea la licitație a unor obiecte care nu au fost reclamate de nimeni și care, după un interval de timp care variază de la stat la stat, pot fi vândute în profitul municipalității. Fondatorii site-ului au încheiat acorduri cu departamentele de poliție. După ce termenul legal expiră, recuperează obiectele furate, le testează și le pun în vânzare pe Internet. Siteul oferea recent celor interesați 983 de obiecte: 17 radiouri auto, 68 de brățări (între 10 și 415 dolari), un calculator portabil (360 de dolari), 61 de cărți de ficțiune (28 de dolari), jocuri video, un aparat foto, o bâtă de baseball semnată de un campion etc. În numai zece zile, pe mâna noii firme au încăput peste 1500 de obiecte. Aici își desfășoară activitatea 50 de persoane, printre care se numără și fostul șef al poliției din Los Angeles, Daryl Gates.

FBI OPEREAZĂ PRIMA ARESTARE GRAȚIE "INTERNETULUI"

FBI a găsit și arestat un criminal, pentru prima dată în istoria sa, grație rețelei Internet. Leslie Rogge, aflat de șase ani pe lista celor zece persoane cele mai căutate din SUA, are 58 de ani și a fost acuzat de atac armat împotriva unei bănci. El a reușit să evadeze în 1985 dintr-o închisoare din Idaho și este bănuit de continuarea activităților sale criminale

înainte de a se refugia în Mexic. "În istoria FBI este prima arestare prin intermediul spațiului cibernetic", a subliniat un purtător de cuvânt al acestei instituții. Acesta a reamintit, în context, că în urmă cu mai puțin de un an, siguranța federală a introdus în rețeaua Internet fotografiile celor mai căutați criminali.

BĂNCILE SUNT JEFUITE PRIN CALCULATOR

Pentru ridicarea calculatoarelor în vederea probării activităților de fraudă este nevoie de un mandat special de percheziție, iar pentru lectura agendelor electronice, de un expert. Folosim curent computerul, de aceea fiecare birou de poliție are un expert în calculatoare. Băncile sunt deja jefuite cu ajutorul acestora. Operatorii, după ce găsesc codul, folosesc cartela și scot banii fără probleme... Asigurările încep deja să creeze o zonă de fraudă. De obicei orice afacere înfloritoare atrage și infractorii care obțin astfel câștiguri fabuloase. Bande bine plătite înscenează accidente de mașini ori incendii de case. Un grup de palestinieni conduși de un oarecare Salem Ali a acționat o vreme în Oklahoma City. Palestinianul se prezenta la societatea de asigurări pentru zece case pe care le cumpărase. De fiecare dată, vinerea, înainte de week-end, când funcționarii se grăbeau să ajungă acasă. Urma o furtună cumplită urmată de un incendiu ce distrugea casele. După o ceartă cu agentul constatator, acesta ajungea la concluzia că proaspătul sosit în SUA era "nevinovat" E greu de evaluat pagubele produse de asemenea sinistre. Tipul își angajase un incendiator. Acesta a fost acolo, la câteva sute de metri și anunțase chiar pompierii, numai că i-am găsit în mașină câteva canistre cu benzină. "Și ce dacă ? ! Aveți probe ? Ce, nu am voie să păstrez bidoanele ? Oricum, n-avea de gând să colaboreze cu noi. A fost eliberat

pe cauțiune. Era un alcoolic notoriu. De mai multe ori a fost arestat pentru diferite delicte...

...Soția sa era o ființă nefericită. Știa cu ce se ocupă și că o făcea pentru bani. Voia să scape de el, cu orice preț. I-am recomandat să-l ducă la dezalcoolizare. După câteva săptămâni a cedat și a mărturisit totul. Am înregistrat și convorbirea cu palestinianul. Primise și alte comenzi. L-am determinat să nu mai facă nimic până nu va fi plătit pentru celelalte incendii. M-am consultat și cu un specialist de la asigurări. Dacă îl cunoaște, câte prime de asigurare primise etc. În câteva săptămâni, am aflat că tipul "călcase" 19 companii de asigurare și încasase prime de asigurare de zeci de milioane de dolari...

SUPERPIRATERIE ÎN CALIFORNIA

Memoria uriașului computer de la "Lawrence Livermore National Lab" din San Francisco, California - cel mai puternic din lume - ce tezaurizează informațiile "top-secret" referitoare la apărarea SUA și cercetările în domeniul nuclear, a fost violată și utilizată pentru înmagazinarea și distribuirea de materiale pornografice de către misterioșii "pirați electronici".

Acești răufăcători moderni, evident cu o pregătire inginerească excepțională, au reușit să treacă peste toate capcanele numeroaselor și complicatelor "cuvinte-cheie" care protejează computerul împotriva eventualilor intruși. Totul s-a petrecut prin "Internet", vasta rețea planetară ce leagă automat între ele calculatoarele electronice din întreaga lume. Acest sistem, cuprinzând la început doar computerele universităților și institutelor de cercetări americane, s-a dezvoltat în ultimii ani, reușind să se extindă pe toate continentele. Este folosit de firme particulare, de instituții științifice, de

bănci și e accesibil oricui posedă un telefon și un calculator personal dotat cu modem. În calculatorul de la Livermore (care nu este singurul ce a fost violat) tehnicienii au descoperit săptămâna trecută 2000 de megabiți - două miliarde de cuvinte electronice ! sub formă de imagini pornografice.

Unde se află și cum lucrează acești piraţi ai erei moderne ? Practic, oriunde ! Și serviciile specializate ale FBI, care până acum au identificat trei (unul la Istanbul, în Turcia și doi la Universitatea Berkley, California) au recunoscut că descoperirea întregii rețele de "depunători" de imagini va fi dificilă și va cere timp, cu atât mai mult cu cât sistemul folosit de piraţi reprezintă o noutate absolută, până nu demult înregistrându-se doar cazuri de vandalism, prin introducerea în computere a unor viruși sau furturi de programe. Un exemplu este tânărul cercetător David La Maccia de la Massachussetts Institute of Technology, arestat în aprilie pentru furtul de software în valoare de două milioane de dolari. Dar, la o operațiune ca înmagazinarea de materiale pornografice și sustragerea din memoria altor calculatoare, situate la mii de kilometri distanță, nimeni nu s-ar fi gândit. Fapt e că oricine se poate lega la Internet cu o cheltuială minimă sau chiar gratuit, dacă reușește să aibă o "căsuță poștală" electronică a universității sau a firmei în care operează. Rețeaua este formată din linii telefonice ce leagă automat diferite computere, lăsând să tranziteze în toate direcțiile miliarde de date în fiecare secundă. Singura problemă e că rețeaua în sine nu posedă memorie. Aceasta o au doar computerele. Iată de ce "piraţii" au nevoie de calculatoare-"gazdă" pentru a-și înmagazina programele furate.

Dar partea cea mai "interesantă" a afacerii este că răufăcătorii electronici, printr-un serviciu Internet care se cheamă "Relay Chat" și care servește pentru legăturile directe între abonați, pot comunica nestingheriți între ei, ca să-și plaseze marfa și să stabilească modurile de plată, ser-

viciu care, se pare, de multe ori este o "cheie" ce permite accesul în seifurile computerizate ale unor bănci. Altfel zis, piraţii fac între ei un fel de troc cu produsele rezultate de pe urma furturilor, câştigând milioane de dolari fără să se mişte de acasă şi cu un risc minim de a fi identificaţi şi prinşi.

TREI AMERICANI AU FOLOSIT 30.000 DE NUME SĂ ACCESEZE CONTURI BANCARE

Autorităţile federale americane au anunţat că anchetează trei bărbaţi suspectaţi a fi autorii celui mai mare furt de informaţii financiare confidenţiale din SUA.

Furtul s-a soldat cu pagube de 2,7 milioane de dolari şi circa 30.000 de persoane păgubite. Numărul păgubiţilor ar putea să fie însă, în realitate, mai mare pentru că în fiecare zi apar zeci de noi cazuri raportate la poliţia din New York.

Potrivit procurorului Districtului de Sud al oraşului New York, James B. Comey, cei trei făceau parte dintr-o reţea specializată în furtul de informaţii financiare cu caracter privat, ei sustrăgând parolele unor persoane fizice pentru a avea acces electronic la conturile bancare ale acestora. Suspecţii sunt Philip Cummings, în vârstă de 33 de ani bănuit de fraudă şi conspiraţie, Linus Baptiste, în vârstă de 43 de ani, arestat şi acuzat de fraudă, şi Hakeem Mohammed, în vârstă de 37 de ani, arestat şi el. Ei foloseau datele personale ale păgubiţilor - cum ar fi data naşterii, numărul dosarului asigurării sociale sau numărul contului bancar - pentru a cumpăra anumite produse utilizând cărţi de credit. Procurorul care anchetează cazul a declarat că cei trei ar fi fost prinşi mult mai târziu sau probabil niciodată dacă nu ar fi devenit lacomi şi ar fi accesat atâtea conturi bancare într-un interval de timp extrem de scurt.

Acuzații riscă să primească o pedeapsă de cel puțin 30 de ani de închisoare.

MOȘ CRĂCIUN A ORGANIZAT O REȚEA DE HOȚI DE BUZUNARE !

La mijlocul lunii decembrie 1994, în Franța, a fost depistată una dintre cele mai ingenioase bande de hoți de buzunare. Rețeaua era compusă din patru studenți și doi copii vagabonzi.

La sfârșitul lunii noiembrie, ieșind de la cursuri, Auguste Noël rătăcea fără nici un țel pe străzile Lyonului. Miresmele apetisante de cârnați și dulciuri invadau aerul rece. Lui Auguste îi era foame, dar în buzunarele lui fluiera vântul. Era un copil orfan, crescut din pensia sărăcăcioasă a unei mătuși. Până atunci, avusese voința de a rezista tentațiilor propuse de vecinii de cartier, care se ocupau cu tot felul de matrapazlâcuri ca să facă rost de bani. Își propusese să devină cibernetician și își urma neabătut vocația.

Trecând prin piața mare a orașului, Auguste se oprise să privească lumea de basm a orășelului de distracții amenajat în vederea sărbătorilor de iarnă. Câțiva bărbați costumați în Moș Crăciun ofereau bomboane copiilor. În jurul lor, se strânsese o grămadă de oameni, de toate vârstele. Atunci, lui Auguste i-a venit o idee.

I-a convocat de urgență pe prietenii lui Patrick Lemaître, Alfons Renoir și Gustave Foltere, cărora le-a expus planul lui, cu care aceștia au fost de acord. Au adunat toți banii pe care îi aveau, au mai împrumutat de pe la rude și și-au încropit cele necesare. Pentru ca planul să reușească, au racolat și doi copii vagabonzi din cartier, Michel și Raoul.

A doua zi, Auguste, costumat în Moș Crăciun, s-a

postat în piața mare, purtând cu el un sac uriaș. O droaie de copii, însoțiți de părinți, s-au strâns în jurul lui. Auguste le dădea câte o bomboană, dar nu înainte de a-i pune să recite versuri, să povestească despre școală sau despre frații lor. În timp ce părinții nu-și pierdeau din ochi odraslele, Patrick, Alfons și Gustave le goleau poșetele și buzunarele. Din când în când, se apropiau de Auguste și, profitând de îmbulzeală, dădeau drumul prăzii în sacul acestuia. Raoul și Michel primeau "darurile" din mâna lui Moș Crăciun și le duceau în garsoniera lui Alfons, care locuia singur, în apropierea pieței.

Activitatea bandei a durat cinci zile, timp în care studenții au subtilizat 185.000 de franci. Reclamațiile păgubiților se adunaseră în teancuri pe birourile poliției din Lyon. Polițiștii știau că bâlciurile din preajma sărbătorilor erau adevărate paradisuri ale hoților, dar atâtea plângeri nu se mai înregistraseră până atunci.

Agenților trimiși la fața locului nu le-a fost greu să-i depisteze pe "șuți". "Erau atât de neîndemânatici, încât, în alte condiții, n-ar fi reușit să fure nici măcar un franc. Numai că euforia de dinaintea sărbătorilor le-a adormit oamenilor vigilența!" a declarat comisarul Druelle. Banda a fost arestată în aceeași zi, iar mare parte din banii furați a fost recuperată. Absorbiți de activitatea lor, hoții nu avuseseră timp să-i cheltuiască.

Ținând lor de conduita lor ireproșabilă de până atunci și de faptul că sărăcia îi împinsese la infracțiuni, tribunalul i-a obligat să presteze zilnic câte șase ore de muncă în folosul obștii, pe o perioadă de șase luni. Ca punct de pornire, s-a stabilit întreținerea curățeniei chiar în parcul de distracții!

Michel și Raoul au fost încredințați unui institut de reeducare pentru minori.

ȘI ROMÂNIA A AVUT... PIRAȚII EI !

Pentru început, un comunicat al autorităților din Ceylon, la început de secol XX: "De multă vreme, vasele comerciale și de pasageri care fac curse între Madagascar, Sumatra și Australia de Vest sunt atacate de o misterioasă corabie cu pânze. Echipajul e alcătuit din vreo 20 de inși, în marea lor majoritate malayezieni și chinezi. Sunt conduși de un alb, impunător, cam de 40 de ani. Pirații au la bord armamentul modern: tunuri, mitraliere, bombe, dinamită. După fiecare atac, vasul își schimbă... culoarea și pavilionul..."

Urmărirea piraților a fost îndelungată. Într-o zi, pe când corabia era urmărită de crucișătoarele amiralității engleze, ea a izbutit să... dispară. Oceanul e cercetat cu amănuntul și, în cele din urmă, apare o insulă izolată, aparent pustie, unde sunt găsite depozite întregi de lucruri prădate, armament. Pirații și toată captura au fost aduse în Ceylon... Autoritățile britanice au dovedit că șeful bandei e de origine... română. Bucureștean sadea, Ionel Andreescu (născut în 1881) s-a îmbarcat clandestin în Egipt. A colindat, cu diverse vase, spre China, Sumatra, Africa, stabilindu-se în... Insulele Britanice, și-a schimbat numele, a obținut naționalitatea britanică. John Baening, alias Ionel Andreescu, a fost executat în Ceylon, în 1924...

SFINȚII FURAȚI

Operațiunea "Torico" a jandarmeriei spaniole s-a finalizat cu arestarea unui cuplu bizar și a doi anticari acuzați de furtul a 200 de opere de artă sacră. Dintre acestea, cele mai valoroase sunt două sculpturi în lemn policromat: Sfânta Fecioară (sec. XVIII) și Sfântul Ioan (secolul XVII), furate din Schitul Santeron (Cuenca) și Arens de Lledo (Teruel). Operațiunea "Torico" a fost declanșată, când efectivele Gărzii Civile însărcinate cu investigarea delictelor îndreptate împotriva patrimoniului au semnalat creșterea alarmantă a numărului de furturi de opere sacre din provinciile Cuenca, Guadalajara, Teruel, Zaragoza, Castellon și Soria. Analizând atent modul de operare al hoților, ei au ajuns la concluzia că, în toate cazurile, este vorba de aceiași autori. Pornind de la informații obținute de la negustorii de antichități, din magazinele specializate și de pe "piața neagră", în atenția polițiștilor a intrat un cuplu din Benarjo (Valencia). Ulterior, s-a stabilit că Victor J.P.G., de 42 de ani, și soția sa, R.J.M., de 54 de ani, foloseau un autovehicul industrial pentru a se deplasa în zone îndepărtate din nordul Spaniei, unde dădeau lovituri la schituri și biserici. Prada era preluată și depozitată temporar de cei doi complici anticari. Deși, în final, toate cele 200 de opere de artă sacră au fost recuperate, autorii își vor primi pedeapsa. Care va fi aceasta va decide instanța de judecată.

IMPERIUL PIRAȚILOR DE ASTĂZI

Domnesc peste întregul labirint de insulițe al arhipelagului filipinez, de pe coastele Malayeziei până în Indonezia, din Marea Java până la China meridională, de la Singapore la Macao. Emblema lor a rămas aceeași de acum două se-cole: celebrul drapel cu cap de mort, "Jolly Roger", care bagă spaima în navigatorii rătăciți pe ape, în voia hazardului. Căci pirații de astăzi sunt la fel de cruzi ca aceia de odinioară - pradă ambarcațiuni, iau ostatici și ucid fără milă. Paza de coastă nu îndrăznește să li se împotrivească, tâlharii mărilor având la dispoziție vedete rapide, armament sofisticat, scanere, radare, sisteme de ascultare perfecționate și echipe de comando, înarmate până-n dinți. Atacurile asupra navelor care cutează să se avânte în regatul lor au loc în general noaptea, ziua fiind rezervată unor prăzi mult mai modeste - bărcile pescărești ale bieților localnici care sfârșesc adesea prin a fi aruncați peste bord, trupurile lor sfârtecate de pești fiind recuperate de rude în timpul mareei. Numai în trei ani, piraților din sud-estul Asiei le-au căzut pradă cargoul Cheung Son cu o încărcătură de 20.000 de tone, nava japoneză Tenyu încărcată cu lingouri de aluminiu și Petro Ranger cu 11.000 de tone de kerosen. După fiecare ispravă, căpitanii sălbaticilor corsari se adună într-o zonă liberă, pe insula Siasi, pentru a-și sărbători victoriile, a-și împărtăși din experiența dobândită și a-și pune planurile de viitor la punct. Nimeni nu le poate sta în cale. Singura soluție de a pune capăt atacurilor ar fi vechile metode de luptă ale Marii Britanii, Franței și Olandei care s-au confruntat de-a lungul istoriei cu banditii mărilor - organizarea unor patrule permanente ale navelor de război în regiunile dominate de pirați, dotate cu tehnică de ambuscadă, muniție și desigur un echipaj pregătit să intre pe "porțile infernului".

MII DE DRACI ȘI UN COȘCIUG

Căpitanul german Gerhard Braun a încercat de patru ori, pe propria piele, viclenia și lăcomia piraților mării. Ultima dată a fost jefuit în Strâmtoarea Malacca din apropierea coastelor Indoneziei.

Cargoul german "Senatorul asiatic" naviga cu viteză redusă de-a lungul litoralului spre Singapore unde trebuia să ia la bord un șef de echipaj.

Era o noapte tropicală, în Insula Sumatra ardeau pădurile și, din cauza fumului înecăcios, marinarilor le lăcrimau ochii, dar frica îi determina să privească alarmați întinderea de apă: se temeau de pirați.

Atacul a survenit când vasul ieșea deja din așa-numitele "ape ale piraților" și echipajul dormea în cabine. Căpitanul Braun se trezi legat de pat cu un căluș la gură și văzu în fața sa opt tineri zdraveni în șorturi și cămăși cu mânecă scurtă. Căpătenia lor avea la brâu un pistol, ceilalți cuțite lungi.

I-au cerut să deschidă seiful. Căpitanul trăgea de timp: vasul trebuia să intre dintr-o clipă în alta în Portul Singapore. Dar pirații își cunoșteau bine meseria. "Deschide-l sau îți tăiem o ureche !" îl amenință căpetenia, respectând tradițiile meseriei de pirat.

Au dispărut în liniște, la fel cum au apărut, luând cu ei o mie cinci sute de dolari, un stilet, o cameră video, mașina electrică de bărbierit a căpitanului, ceasurile și radiotelefoanele membrilor echipajului.

Dar nu toate atacurile piratерești se termină fără vărsare de sânge. Se întâmplă uneori ca pirații să bombardeze navele cu aruncătoare de grenade, sau să le dea foc, să tortureze echipajele. Ei știu bine că navele oceanice nu sunt

prevăzute cu mijloace de apărare împotriva atacurilor piraterești.

RĂFUIELI SOLDATE CU PRĂZI BOGATE

Vă prezentăm în continuare câteva atacuri tâlhărești.

Cargoul "Marta", care naviga sub pavilion cipriot, a fost atacat în apropierea coastelor Vietnamului. Membrii echipajului și căpitanul olandez au fost legați și aruncați în cală. Vasul a fost remorcat, dus într-un port necunoscut și percheziționat amănunțit. Încărcătura oficială de la bord: 2000 tone de tablă de zinc. Dar piraților știau că în cală se aflau arme. Ce s-a întâmplat cu echipajul nu se știe. Față de căpitan, au fost totuși "mărinimoși". L-au părăsit pe o insulă nelocuită, lăsându-i zece mii de dolari!

Cu membrii echipajului petrolierului liberian "Anand", răfuiala a fost scurtă. Doi marinari greci și electricianul au încercat să se opună și au fost împușcați pe loc. Atacul s-a produs în plină zi, nu departe de Rio de Janeiro.

La cinci mile de Singapore, piraților au atacat vasul "Springstar". După ce l-au împușcat pe primul secund, tâlharii au jefuit calele și cabinele. Valoarea prăzii s-a ridicat la un milion de dolari. În condiții asemănătoare s-au prăpădit căpitanul și primul secund de pe nava deneză "Baltimore Sefir".

VICTIMELE NU ANUNȚĂ POLIȚIA

Supraviețuitorii actelor piraterești nu anunță întotdeauna poliția și presa despre peripețiile lor, temându-se de majorarea cotelor de asigurare și de plata unor taxe mai mari pentru staționarea în port pe timpul anchetelor. O zi de staționare a unui vas cu deplasament mediu în Portul Singapore

costă circa 12.000 de marci, iar o zi pierdută în marea liberă 100.000 de mărci.

Există și alte cauze care determină victimele să tacă.

- piraţii actuali nu sunt căutători întâmplători de aventuri, ci fac parte, adesea, din mafia internaţională care se ocupă cu tâlhăria pe mare.

- în porturile Braziliei, de pildă, ei urcă adesea la bordul navelor atacate, având asupra lor documentele ce însoţesc încărcătura.

- pe tot traseul de la Rio de Janeiro la Jakarta, piraţii primesc prin radio sau prin fax informaţiile necesare transmise de funcţionarii corupţi.

- în Portul Manilla, de pildă, un set complet de documente de navă costă între o sută și trei sute de dolari.

- mafia piraţilor are informatori de nădejde în Singapore și Bangkok, inclusiv în rândurile poliţiei și administraţiei portuare.

- la fel ca mafia drogurilor, piraţii și-au creat un sistem care le permite ca în decurs de câteva ore să spele până la trei milioane de dolari în băncile din Hong-Kong.

CATASTROFE ECOLOGICE PROVOCATE DE PIRAŢI

Adesea, atacurile devin cauza unor catastrofe ecologice. Petrolierul japonez "Nagasaki Spirit" s-a ciocnit în Strâmtoarea Malacca cu un petrolier thailandez care și-a pierdut direcţia după ce piraţii au omorât tot echipajul. În mare s-au scurs 13 mii de tone de petrol.

Pirateria contemporană a devenit o primejdie atât de gravă, încât marile companii de navigaţie au introdus în publicaţiile lor rubrici speciale în care sunt descrise cu regularitate întâmplările de pe mările lumii. Armatorii recomandă căpitanilor să folosească diferite șiretlicuri pentru a evita

atacurile prin surprindere: o dată cu lăsarea nopții să pună în funcțiune benzi de magnetofon care să imite starea de veghe "a unui numeros echipaj" și tot felul de zgomote de protecție, să întindă sârmă și să împrăștie pe punte cioburi de sticlă. De asemenea, căpitanii sunt sfătuiți să țină la bord câini de pază și recipiente cu gaze lacrimogene, iar instinctoarele să fie transformate în aruncătoare de apă.

"Bimko", infulenta organizație a armatorilor, a solicitat ONU să trimită în Strâmtoarea Malacca subunități ale "căștilor albastre" dotate cu elicoptere și șalupe de patrulare înarmate cu rachete. Numeroși armatori propun înarmarea echipajelor cargourilor.

Majoritatea potențialelor victime respectă sfatul poliției portuare din Singapore: mai bine să aveți în seif 500 de dolari și îndată ce apar pirații să le dați posibilitatea să vă jefuiască. Asta pentru a evita neplăceri mult mai mari!

PIRAȚII FAC PAGUBE DE 10 MILIARDE DE DOLARI ANUAL!

Istoria pirateriei a început din secolul al II-lea î.Hr., când prădătorii amenințau Roma, slăbită după războiul cu Cartagina. Cu cât statul era mai slab, cu atât mai puternici deveneau pirații. Perioada de înflorire a pirateriei a fost între 1550 și 1750, când nici o țară n-a fost capabilă să controleze mările. Pirații au obținut astfel "licența" de a ataca navele și de a le prăda. Pirații n-au dispărut nici în ziua de azi. Ei apar de nicăieri, înot său folosind bărci rapide. Ei fură miliarde și sunt necruțători. În Marea Mediterană, au atacat chiar și turiști. Într-un singur an, ei fac pagube de peste zece miliarde de dolari.

Totul se petrece fulgerător. 25 de siluete țâșnesc fără zgomot pe puntea vasului. Necunoscuții nu poartă pantofi,

dar au, în schimb, pistoale-mitralieră și cuțite. Urmează niște țipete scurte. Speriați, membrii echipajului tresar: e un atac pirateresc! Să sari peste bord înseamnă moarte sigură, din cauza rechinilor, dar nici cei care nu fac acest lucru nu au o soartă mai bună. După 20 de minute, spaima i-a sleit. Piraților au jefuit vasul și fug cu ajutorul unei bărci cu un motor foarte puternic.

Așa-zisul "Triunghi al morții" în care operează acești pirați moderni este situat între Hong-Kong, insula chineză Hainan și insula filipineză Luzon. Și în Marea Mediterană piraților ucid și jefuiesc. În anul 1996, Biroul Internațional Maritim a înregistrat patru atacuri în zona Siciliei. Pe 26 septembrie 1996, pirați albanezi au abordat un iaht englez, "Carenia", înainte ca acesta să ancoreze la Korfu.

SINGURA ȘANSĂ: SĂ NU SE APERE!

Cu aruncătoare de grenade și cu cocktailuri Molotov, piraților asiatici nu se sperie nici măcar de vasele mari care transportă marfă. Pentru echipajul navelor atacate nu există decât o singură șansă: să nu se apere! De multe ori, nici acest lucru însă nu le este de vreun ajutor. Pe 26 februarie 1996, pirați înarmați până-n dinți navigau pe o barcă rapidă pe lângă pescadorul "Normina". Au început să tragă focuri de armă, au furat câteva veste de salvare și au dispărut. În urma lor au rămas nouă morți.

Metodele folosite de pirați sunt foarte variate. Ambarcațiunile mai mici sunt atacate de scafandri care au o pregătire de luptă ca aceia din armată. Alții se dau simpli pescari sau chiar naufragiați.

Pagubele produse de pirați se ridică la miliarde de dolari. Doar în anul 1996, conform unei estimări a Biroului Internațional Maritim, piraților au jefuit bunuri în valoare de

peste zece miliarde de dolari. O statistică precisă asupra victimelor nu există. De teamă că li s-ar păta imaginea, unele companii maritime tăinuiesc atacurile piraterești. Proprietarii chiar preferă să le plătească bani acestor piraţi decât să meargă la poliție.

Nu este de mirare că piraţii prind curaj. În anul 1991 se înregistrau 107 jafuri, iar în 1995, acestea au crescut la 170. Zonele de acțiune sunt, de obicei, coasta africană, coasta Braziliei și Marea Chinei.

E greu de luat măsuri pentru a preveni atacurile piraților. Convoaiele de nave sunt rare, din cauza costurilor ridicate, iar o pază înarmată este mult prea riscantă, deoarece i-ar putea provoca pe piraţi, atrăgându-le atenția. Chiar și un sistem de supraveghere prin intermediul sateliților a eșuat. Singura metodă de a-i stăvili este să-i sperii. În Filipine s-a introdus pedeapsa cu moartea pentru piraţi și s-au organizat patrule maritime. Acest lucru nu este dificil numai din cauza zonei mari pe care trebuie s-o acopere, ci fiindcă piraţii au în dotare nave mai rapide decât patrulele.

FEMEI-PIRAT ELIBERATE

Pe vremuri, piraţii erau, de obicei, oameni ai mării săraci sau disprețuiți, care se uneau sau obțineau controlul unei nave, în urma unui jaf. În acele vremuri, mai existau insule necartografiate. Aici se retrăgeau piraţii. Își ascundeau navele în golfuri și își ridicau case. Șeful lor era un fel de "rege" ales. Era singurul care comanda, iar ceilalți se supuneau. Piraţii erau dotați cu arme: săbii, cârlige de abordare, puști și cuțite.

Printre cei mai renumiți piraţi s-au numărat Klaus Stortebeker (mort în 1401), care s-a amestecat în lupta dintre Suedia și Danemarca, aprovizionând Stockholmul cu ali-

mente. Sir Henry Morgan (mort în 1688) a devenit, dintr-un simplu pirat, guvernator și erou național al Jamaicăi. Sir Francisc Drake (1541-1596), care a făcut înconjurul lumii pe apă, a fost pirat și viceamiral; el a prădat pentru regina Elisabeta I, în Marea Caraibelor. Mary Rees și Anne Bonney au avut teritoriu de vânătoare în Marea Caraibelor. În anul 1720, au fost eliberate, simulând că sunt însărcinate.

Atunci când atacau navele, piraţii se asigurau că acestea au la bord bogăţii. Lăzile cu comorile prădate și care au valori inimaginabile sunt și acum ascunse în locuri care au rămas neatinse. Din când în când, mai apar hărți pe care sunt însemnate unele ascunzători, iar aventurierii pleacă în căutarea acestor bogăţii.

Vasul "Nostra Señora", care făcea parte din flota spaniolă și la bordul căruia se afla o comoară din piese de argint cu o valoare imensă, a fost atacat de piraţi în drumul spre America. S-a dat o luptă crâncenă și, după o oră, piraţii au reușit să-i învingă pe soldaţii spanioli. Înainte ca vasul "Nostra Señora" să se scufunde, piraţii au transportat comoara pe nava lor și au pornit-o la drum spre Insulele Caraibe. Aceste evenimente s-au petrecut pe trei noiembrie 1641. După câțiva ani, comoara a fost găsită. Cele 26 de tone de argint în lingouri au reprezentat cea mai valoroasă descoperire a istoriei.

MAI EXISTĂ COMORI NEDESCOPERITE

Alte comori au rămas ascunse și până în ziua de azi. Numeroase expediţii n-au avut nici un rezultat.

Aventurierul Oliver de Antonio din Spania a plecat într-o expediţie pe coasta Floridei, la sud de Cape Canaveral, bazându-se pe o hartă veche, din vremurile piraţilor, presupunând că în locul marcat pe ea se găsește ascunsă o

comoară. Împreună cu un echipaj de opt persoane, de Antonio a ajuns pe coasta Floridei. "După un drum de patru ore, am ajuns la baza unui masiv muntos. Am scos harta și, plin de entuziasm, am strigat: "Acesta este locul!" Era intrarea într-o peșteră. Ne-am legat cu frânghii și, unul după altul, am escaladat până la intrare. Aveam un detector care sesiza orice metal de la o distanță de zece metri. Dotați cu căști pe care se aflau niște lanterne, am intrat în peșteră. După ce am parcurs în jur de 100 m. am ajuns într-un loc în care erau desene pe pereți. Acestea prezentau lupta unor pirați cu personalul unor nave. Pe jos se aflau niște cranii, un steag cu un cap de mort (însemnul piraților) și niște monezi vechi. Am mers mai departe. Intram tot mai adânc în peșteră. La un moment dat, m-am oprit. Am dat la o parte o bucată de stâncă. Și, într-adevăr, în spatele acesteia, se afla o ladă veche, cu niște armături metalice. Am încercat s-o deschid, dar n-am reușit. Pentru transportarea lăzii a fost nevoie de trei persoane. Când am ieșit din peșteră, cu toții eram curioși să vedem ceea ce găsiserăm. Am pus lada pe o stâncă, după care am forțat încuietoarea cu o rangă. Când am ridicat capacul, am văzut ceva strălucind. În afară de arme, în ladă se aflau monezi de aur și argint (ducați). Cu toate că valoarea comorii n-a fost prea mare (7000 de dolari) sunt convins că în peștera respectivă trebuie să mai fie și alte comori", a declarat de Antonio, care se pregătește să întreprindă încă o expediție în acel loc.

Se presupune că valoarea totală a comorilor încă nedescoperite se ridică la trei miliarde de dolari. Din când în când, se descoperă noi și noi comori ale piraților.

În noiembrie 1991, doi scafandri amatori suedezi au găsit lângă coasta Norvegiei comorile de pe vasul scufundat "Akeradan". Comoara a fost scoasă la licitație, obținându-se un milion de dolari.

HOLD-UP INFORMATIC

Vincent Moore, un adolescent american de 19 ani, a devenit celebru după ce a reușit să spargă codurile informatice ale mai multor firme, transferând din conturile acestora câteva zeci de mii de dolari. Aceștia au fost transferați la o bancă din Singapore. Dar ce este mai șocant e că tânărul a avut ideea, pentru a nu fi depistat, să viruseze, la sfârșit, calculatoarele firmelor în cauză și să lanseze un program prin care transferurile efectuate erau șterse, pentru a nu se putea afla astfel unde erau banii.

Virușii introduși au creat o asemenea harababură în fișierele atacate, încât personalul specializat, chemat să remedieze pana, s-a chinuit multă vreme pentru a reface programele și a le proteja împotriva unor noi acte de piraterie informatică. Totuși, s-au întrebat conducătorii firmelor respective, cum a reușit Moore să intre în programele calculatoarelor din birourile lor știut fiind că parolele de accesare erau cunoscute doar de ei și nu erau scrise în agende ori în alte documente? Mai mult, chiar dacă ar exista un asemenea program, el ar trebui să lucreze circa 30 de ani! După cercetări minuțioase, poliția a fost intrigată de un amănunt: într-unul din birourile unui dintre manageri, au descoperit pe tavan un dispozitiv care nu avea, practic, nici o utilizare și căruia nu i-au înțeles rostul. La o cercetare mai atentă dispozitivul s-a dovedit a fi o placă de susținere a unei mici camere de luat vederi, care se poate cumpăra din orice magazin de profil. Această cameră a fost orientată exact pe direcția tastaturii calculatorului și așa s-a aflat cum a reușit Moore să intre în programul care i-a adus zeci de mii de dolari. Nu însă pentru multă vreme. În prezent, tânărul se află într-un centru de reeducare și asistență socială. Că se va

ocupa, odată pus în libertate, din nou de hold-up-uri informatice sau de alte asemenea acte e greu de spus. Oricum, printre hackerii americani - cei care sparg coduri și parole ale unor bănci, firme și chiar de la NASA, așa cum s-a întâmplat recent - este deja recunoscut. Niște pirați moderni al căror zeu este bitul.

PIRAȚI FEMEI!...

Deși imaginea clasică a piratului este aceea a unui bărbat dur, un hoț sângeros ce pradă vasele și omoară marinarii, de cele mai multe ori "împodobit" cu mustață, barbă și, în general, cu un plasture pe un ochi, iată că istoria a păstrat și cazuri de "pirateriițe" printre care se numără englezoaicele Anne Bonney și Mary Read, chinezoaica cunoscută sub numele de Madame Ching și portugheza Maria Cobham.

Dintre toate, Maria Cobham pare să fi fost cea mai crudă "pirateriță" din istoria lumii. La sfârșitul secolului al XVIII-lea, ea și soțul său, Eric Cobham, au împușcat, otrăvit, capturat, spânzurat sau aruncat peste bord mai multe mii de oameni. Dintre toate navele ce tranzitau prin Atlantic, cel mai groaznic tratament îl aveau cele militare. După ce incendia navele, se povestește că Maria avea obiceiul să folosească prizonierii militari pe post de ținte vii, în care trăgea fără milă. După mai mult de 20 de ani de grozăvii, cuplul celor doi pirați a strâns o imensă avere cu care a achiziționat un castel în Franța. Aici a trecut mult timp drept un cuplu de nobili spanioli și foarte repede a început să fie primit în casele nobililor francezi, lui Eric propunându-i-se, la un moment dat, chiar și postul de magistrat. Numai că din păcate celor doi nu le-a fost dat să se bucure prea mult de averea strânsă prin jefuirea nefericiților marinari ce au avut ghinionul să-i întâlnească în timp ce străbăteau Atlanticul. După doar câțiva ani

de "cumințire", Maria Cobham a fost găsită asasinată pe o plajă din apropierea castelului în care spera să trăiască liniștită până la adânci bătrâneți.

JEFUITORII DE BISERICI

Jaful s-a comis ziua în amiaza mare și chiar în plin centrul orașului Brooklyn. Presa americană a tras mai multe semnale de alarmă, cerând autorităților ca în lupta împotriva fărădelegilor de tot felul să dea dovadă de o și mai mare fermitate. "Bisericile au devenit scene ale crimei", a scris "The New York Post", prezentând și fotografii de la fața locului.

În jurul orei 11 dimineața doi tineri staționau în apropierea Primei Biserici a lui Dumnezeu întru Hristos din Kingston Avenue. În momentul când reverendul James Carter și paracliserul Sallile Simmos ieșeau din biserică, pregătindu-se să o încuie, ce doi tineri s-au apropiat de ei și, amenințându-i cu pistoale, i-a determinat să reintre în biserică. Acolo, i-a scotocit prin buzunare. Nemulțumiți de ce au găsit, au început să-i tortureze. Obligându-i să se lungească pe jos și ținând armele îndreptate asupra lor, bandiții nu i-au slăbit pe slujitorii bisericii, până când aceștia nu le-au pus la dispoziție cheile de la toate birourile și dulapul sfântului locaș. Tocmai când terminaseră de adunat tot ce li se păruseră mai de preț și ușor de valorificat, hoții au auzit bătăi în ușa bisericii. Bazându-se pe spusele paracliserului, care presupunea cine poate fi, și luându-și măsuri de precauție, hoții au deschis. În prag se afla reprezentantul unei firme angajate cu câteva zile mai înainte pentru fixarea la uși și ferestre a unor bare metalice care să mărească gradul de securitate al valorilor aflate în biserică. Imediat după ce a făcut câțiva pași înăuntru, unul din jefuitori, aflat ascuns după ușă, a sărit asupra lui, punându-i pistolul în ceafă. Noul venit a avut

aceiași soartă: amenințat, maltratat, jefuit.

Cei doi hoți au "șters-o", după ce au îndesat în saci și sacoșe de plastic tot ce li s-a părut că reprezintă o valoare mai deosebită. În fața poliției și presei, dezmeticiți după cele întâmplate, victimele acestui atac oarecum insolit au făcut declarații diferite. Referendul (căruia i-a fost luată suma de 100 de dolari): "Am fost înnebuniți. Hoții n-au fost decât niște copii. Dacă n-ar fi avut asupra lor pistoale, n-ar fi constituit o problemă." Paracliserul (care n-a avut asupra lui nici un ban): "A fost emoționant. Muncesc din greu pentru banii mei și postul de paraclsier nu-mi aduce prea mulți." Reprezentantul firmei (care a fost jefuit de 1800 de dolari): "Eu nu știu ce să zic ! Pentru că totul s-a întâmplat în biserică, biserica să-mi restituie banii. Sper că nici reverendul și nici Hristos n-a fost în înțelegere cu bandiții." Presa și oficialitățile au fost șocate de faptul că nici una din cele trei victime n-a spus nici un cuvânt despre obiectele de valoare luate de cei doi hoți.

Dincolo de toate acestea, s-a apreciat că faptul în sine, comis de autori tineri, sub 20 de ani, într-un lăcaș pe frontispiciul căreia scrie "Credință, Dragoste și Evanghelism", constituie un serios avertisment cu privire la drumul ales de noua generație.

CRIMINALITATEA INFORMATICĂ

Informatica a devenit în zilele noastre un formidabil mijloc de comunicare (mai ales în condițiile amplorii luate de Internet) între diferite instituții, întreprinderi, persoane particulare. Prin acest mijloc se pot face schimburi de date și informații, vinde și cumpăra bunuri în toate colțurile lumii. Dar această deschidere, după cum se va vedea în continuare, este plină și de riscuri. Fapt dovedit de ceea ce s-a întâmplat când activitățile a opt din cele mai mari situri web americane

(Yahoo, Amazone, Bay, Buy.com, CNM, E-Trade, Zdenet și Datek) au fost paralizate în urma unui atac al piraților ("hackeri"). Acțiunea piraterească i-a făcut pe unii oficiali americani să o aprecieze ca un fel de "Pearl Harbour electronic", ce s-ar putea declanșa asupra rețelelor de comunicații, ducând la blocarea sistemului financiar, transporturi, producție de energie electrică și telecomunicații. Se apreciază, astfel, că stabilitatea economică depinde, în parte, de energia electrică, telecomunicații și ordinatoare. O simplă "comandă" trimisă via Internet ordinatorului unei centrale electrice poate avea efectul unei încărcături de exploziv. "Practic, oricine care este dotat cu un ordinator portabil și care a reușit o branșare electronică pe Internet poate produce daune considerabile în orice punct al globului" - a conchis, într-un raport înaintat președintelui SUA, Comisia prezidențială pentru protecția infrastructurilor fundamentale.

Atacurile cărora le-au căzut victimă diverse stabilimente industriale și financiare precum CIA, FBI sau Pentagonul au dus la o regândire a problemelor de asigurare a securității sistemelor informatice. În 1988, o anchetă întreprinsă de Computer Security Institute și FBI, în rândul a 520 mari societăți și administrații americane, a scos în evidență faptul că 72% din ele suferiseră pierderi financiare în urma unor atacuri piratерești. Numai în administrația americană, la nivelul anului 1995, au fost înregistrate 250.000 de asemenea atacuri. În 1988, hackerul Robert Morris a creat și difuzat un virus prin Internet, cauzând 6000 de cazuri de distrugeri în sistemul informatic. În anul 1994, un grup de hackeri ruși a reușit să forțeze sistemul electronic de transferare de fonduri Citybank și să deturneze zece milioane de dolari. În 1997, fondatorii Union Bank of Antigua, prima bancă offshore pe Jnternet, au dispărut cu banii clienților. Un an mai târziu, grupul de hackeri The Milworm a pătruns în rețeaua unui centru de cercetări atomice din India și a furat rezultatele

ultimelor cercetări. Într-un alt caz, Centrul Național de Arte și Meserii din Franța s-a trezit cu o factură de plată telefonică de 80.000 de franci, piraţii atacând autocomutatorul reţelei instituţiei.

Dependența crescândă a societății de rețelele informatice atrage după sine și un pericol pentru apărarea națională. Un război în mileniul III ar trebui dus, poate că în primul rând, împotriva virușilor informatici, de dezinformare, "bruiaje cibernetice și piraterie de toate genurile". Acest potențial strategic este de natură să neliniștească orice țară, mai apropiată sau mai îndepărtată, prin metodele și procedeele pe care le folosește: infiltrarea de la distanță a rețelelor informatice, răspândirea de date false privind localizarea trupelor, deturnarea atenției și manipularea opiniei publice, paralizarea rețelelor telefonice etc. Câteva exemple: în mai 1999, rețeaua NBC a comunicat că un grup de piraţi cu sediul în Hong-Kong a reușit să penetreze site web-ul Casei Albe și a lăsat acolo "cyber-graffits", pentru a protesta împotriva bombardării Ambasadei Chinei de la Belgrad. În același timp, purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Barry Toiv, confirma închiderea, pentru 24 de ore, a site-ului. Cu câteva luni mai devreme ziarul "Liberation" anunța că un site lansat de autoritățile chineze ar fi înlocuit o urare de "Bun-venit!" cu un text de genul: "Boicotați China!" Tot pe atunci, Steven Northcult, înalt responsabil cu securitatea informatică a armatei, a declarat că, de mai multe luni, instalațiile electronice ale Pentagonului "făceau obiectul unor atacuri coordonate" (între 60 și 80 pe zi). Experimentul pe care îl prezentăm în continuare dă o deplină valoare proverbului care spune că "Buturuga mică răstoarnă carul mare". Astfel, în 1997, timp de două luni, 34 de "piraţi" aparținând de National Security Agency (serviciile secrete ale apărării SUA) au efectuat un exercițiu, vizând demonstrarea faptului că, în condițiile unor surse financiare reduse și folosind informaticieni disponibili

de la Web, se putea cel puțin destabiliza armata americană. Rezultatul a fost de natură să dea fiori pe șira spinării: a fost paralizat controlul aerian, s-a reușit infiltrarea rețelei cu energie electrică a 12 mari orașe și a 36.000 de ordinatoare, printre care și de la Pentagon, a fost blocat numărul de telefon 911, utilizat în cazuri de urgență.

Și exemplele ar putea continua. Desigur că fiecare țară a luat măsuri pentru combaterea fenomenului, prin crearea de organisme specializate în această luptă, organizarea de legături mai strânse cu instituțiile vizate, de alarmare în cazuri suspecte, de cunoaștere a cercurilor de informaticieni predispuși la asemenea acte și de penetrarea lor informativă. Nu în ultimul rând, știut fiind faptul că Internetul cu adevărat nu cunoaște barierele frontierelor, de timp sau spațiu, se încearcă tot felul de acțiuni în direcția creării de sisteme de cooperare a orga-nismelor polițienești ale diferitelor țări, pentru combaterea în comun a fenomenului. Mai este însă mult de făcut pe linia elaborării unor legislații mai ferme, în interior, pentru sancționarea mai drastică a infractorilor, precum și pentru amortizarea acestor legislații la nivel regional și mondial.

Un pas în această direcție a fost făcut recent, când reprezentanții în domeniu din opt țări cele mai industrializate s-au reunit la Paris, pentru a analiza măsurile cele mai eficiente de localizare și identificare a delincvenților de pe Internet și de scurizare a rețelelor informatice. Ca urmare, ministrul de interne francez a anunțat crearea Biroului central de luptă împotriva criminalității legate de tehnologiile de informare și comunicare (OCLCTI). Acest organism, plasat în cadrul Direcției Centrale a Poliției Judiciare (DCPJ), a început deja recrutarea și pregătirea de specialiști în domeniu. "El nu va fi un fel de Cyber Police, care să depășească granița națională, acționând în cadrul competențelor suverane, demarcându-se, astfel, de poziția americană, în această problemă. Statele suverane trebuie, în primul rând, să acționeze

pe plan intern și numai după aceea pe plan internațional" - a precizat demnitarul francez.

În multe cazuri, polițiștii însărcinați cu combaterea acestei amenințări se lovesc de liniștea pe care preferă să o păstreze victimele. În caz de "agresiune", multor întreprinderi le repugnă faptul de a se adresa autorităților în drept din motive lesne de înțeles. În acest sens, după unele estimări, doar 10% din infracțiunile comise în Franța au fost semnalate serviciilor de poliție. Și, așa cum rezultă din cele prezentate mai jos, sunt multe situații de pătrundere în sistemele informatice, fie ele de stat sau particulare.

A FURAT PE INTERNET CU DINȚII

Un britanic, complet paralizat, a fost condamnat la un an închisoare cu suspendare pentru că a escrocat mai multe companii de pe Internet, frauda ridicându-se la aproape 350.000 de dolari.

Anthony Tobias,36 de ani, paralizat din cap până-n picioare în urma unui accident suferit în tinerețe, s-a folosit de un computer, un telefon și un stilou, pe care îl ținea între dinți, și a escrocat societăți pe Internet fără a se mișca din pat. Tobias comanda pe Internet articole pe care nu le plătea și pe care le revindea. Avea o slăbiciune pentru antichități și, cu banii obținuți în urma activității ilegale, și-a construit o casă luxoasă la periferia Londrei.

Curtea care l-a judecat s-a reunit la domiciliul său pentru că Tobias nu se poate deplasa. Judecătorul Ronald Moss a preferat să îi dea o pedeapsă cu suspendare pentru că ar fi fost inuman să trimită un handicapat la închisoare.

CRIMĂ ORIBILĂ

Peste o sută de persoane îndurerate s-au adunat în fața unui mormânt proaspăt la cimitirul dintr-un cartier elegant din Taipei - Taiwan. Mulțimea venise să aducă ofrande și să se roage pentru sufletul lui Pai Hoiao-Yen, a cărei răpire a ținut cu sufletul la gură ca într-un nefiresc coșmar întreg Taiwanul, până când corpul ei neînsuflețit a fost descoperit într-o gură de canal. Expertiza medicală a arătat că Pai a fost torturată barbar, violată bestial și apoi sugrumată. Pai era fata unei renumite stele de televiziune, iar răpitorii i-au trimis mamei o misivă cerând cinci milioane de dolari pentru eliberare. Mama fetei s-a adresat poliției taiwaneze. La următoarea ofertă de răscumpărare cu indicații despre locul și mijlocul de predare a banilor a fost alăturat și un deget mic tăiat de la mâna unui copil viu, după cum a reieșit la expertiză. Toate forțele de poliție au fost mobilizate, dar operația a înregistrat un eșec. În final s-a adunat fabuloasa sumă, ce a fost depusă la locul indicat, dar fata n-a fost înapoiată, iar gangsterii au apucat să dispară. Poliția bănuiește că Pai era moartă de opt-zece zile înainte de depunerea răscumpărării. Mama fetei s-a închis în vilă, plângându-și fiica în singurătate și vizionând în televizor ceremonia înhumării. Și bineînțeles rugându-se ca sufletul lui Pai să se întoarcă acasă, în virtutea credinței buddhiste. Omorârea acestei eleve face parte dintr-un șir de crime grave ce șochează lumea în Taiwan. În ultimii ani rata criminalității a crescut cu 80%, iar două din trei crime săvârșite în 1996 au rămas cu autori neidentificați, în timp ce în 1994 cazurile de acest gen nerezolvate nu depășeau 10%. În prezent trei din cei opt membri ai bandei.

implicați în asasinarea lui Pai, încă mai sunt liberi. Anterior mai fuseseră comise câteva crime monstruoase. Un magistrat al districtului Liu Pang-iu a fost împușcat împreună cu toți cei opt membri ai familiei, ca să nu existe martori. Iar apoi a fost torturată și bătută până a murit, de către niște taximetriști, cunoscuta activistă pentru drepturile femeilor Peng Van-lu, iar cadavrul a fost aruncat pe un maidan. În Taiwan proliferează criminalitatea, unde legea marțială a fost abrogată în 1988. Populația cere măsuri în forță. Uciderea lui Pai a fost picătura ce a umplut paharul. Asupra televiziunii s-au îndreptat zeci de mii de apeluri disperate ale oamenilor revoltați. "Dacă ar fi fost în stare de asediu, nu s-ar fi întâmplat astea", striga disperat un cetățean. Iar protestul opiniei publice este alimentat și de informația că, în timp ce forțele polițienești o căutau pe Pai, primul ministru Lien juca golf, păzit de o sumedenie de bodyguarzi.

PIRAȚII ATACĂ ÎN GOLFUL PERSIC

Numeroase acte de piraterie se produc în zilele noastre asupra vaselor ce trec prin strâmtoarea Ormuz din Golful Persic, în special a celor petroliere. Atacurile s-au întrerupt în timpul războiului din Golf, dar au reînceput mai ales în Marea Arabiei. Prin rețelele lor de informații, pirații își aleg o navă pe care urmează să o prade. În anumite locuri, relativ calme, vasul este oprit de vedete ale "poliției maritime", în vederea unui control de rutină. Deghizați în polițiști, cu acte false din care rezultă că sunt reprezentanții legii, ei se urcă la bord pentru un control de rutină. În timpul acestuia, căpitanul vasului este obligat sub amenințarea armelor să se îndrepte spre un golf ascuns, indicat de pirați. În acest timp comunicațiile radio nu sunt întrerupte și nici nu se dă vreun semnal de alarmă, totul fiind sub control. În golf se schimbă

înfățișarea vasului capturat, se schimbă echipajul, cel prins fiind lichidat, pentru a nu exista martori. Cu o înfățișare nouă și acte false, bine puse la punct, nava ajunge într-unul din marile porturi ale Europei, în special la Hamburg sau Rotterdam, unde marfa este vândută. Ulterior vasele capturate sunt folosite pentru contrabandă, în special droguri și arme.

Așa au dispărut fără urmă peste 400 de nave, printre care cargoul portughez "Oporto", cargoul englez "Mallory". Într-o zi vaporul sub pavilion grec "Akeos", de 10.000 de tone, a eșuat în strâmtoarea Malacca. Aici au sosit agenții societăților de securitate "Frans" și "Securitas" din Singapore, care au trebuit să respingă, numai în trei zile, 12 atacuri ale piraților care încercau să jefuiască vasul. În prezent, un număr de 30.000 de vapoare sunt asigurate numai de "Securitas", care le garantează navigația contra actelor piraterești. Fostul marinar nazist Karl Glasel a devenit pirat, atacând vasele de-a lungul coastelor Americii Latine. El a dispus de vasul "Sumyoschi", înzestrat cu instalații ultramoderne și arme de mare calibru, cu care făcea pe lângă piraterie și contrabandă cu arme și droguri. Un caz tipic este cel a lui John Brand. Acesta s-a angajat în echipajul yachtului, "Trend II". În timpul traversării Mării Caraibelor, spre Panama, individul l-a asasinat pe proprietarul yachtului și pe soția acestuia, după care a condus ambarcațiunea spre un sat de pescari, unde aceasta a fost vopsită și rebotezată.

TRAFIC CU MUMII !

Faptele nu s-au petrecut în Egipt, ci la Karachi, în Pakistan. Corpul mumificat al unei prințese persane, vechi de 2.600 de ani, a apărut recent pe piața neagră pakistaneză. Traficanții voiau să vândă sarcofagul prințesei, încrustat cu aur, cu peste un milion de dolari, dar au fost interceptați de poliția locală, în orașul Quetta. Ei sunt astăzi pasibili de o pedeapsă de zece ani închisoare. În ce privește mumia, ea este revendicată de mai multe națiuni, de la dispariția sa: Pakistanul, Iranul, care invocă originea persană a prințesei și apartenența ei la o familie regală, fără a uita Egiptul și, încă mai insolit, talibanii afgani. Mumia a fost descoperită în regiunea muntoasă din Karan, în Balutchistan, într-un adăpost care s-a surpat în urma unui cutremur violent. Potrivit arheologului Ahmed Hasan Dani, de la Universitatea Quaid-e-Azam, Islamabad, primele examene efectuate pe corpul îmbălsămat, a cărui vârstă a fost estimată la 18 ani la data decesului, au relevat prezența unor simboluri regale reprezentate de o coroană de aur și un pectoral pe care figurează numele prințesei: Khor-ul-Gaya sau Tandal Guyan. Acesta din urmă ar fi ornat cu scrierea cuneiformă Mahaki, un limbaj persan vechi. Cât despre sarcofagul de lemn, el este gravat cu reprezentări ale lui Ahura Mazada, principala divinitate a religiei zoroastriene, apărută în Iran în secolul VI î.Cr. Mumia se află deocamdată la Muzeul Național din Karachi, o echipă de cercetători de la Universitatea din Napoli urmând să se deplaseze aici pentru a ajuta la identificarea sa.

SUPER-BANDĂ PE ȘOSELELE ITALIENE

Treizeci și patru de jafuri, optsprezece omucideri. O dâră de sânge pe autostrada Emilia, de la Bologna și Rimini până la Pesaro. Acesta este bilanțul "Bandei lui Uno bianca", numită astfel pentru că în timpul atacurilor era folosit totdeauna un automobil Fiat Uno, de culoare albă. O bandă compusă din oameni gata de orice pentru a nu lăsa urme, ucigând, cu o ferocitate rar întâlnită, pe toți cei care s-au întâmplat să fie martori la fărădelegile lor. Și, lucru fără precedent în istoria unei țări care nu de mari afaceri criminale a dus lipsă, șeful bandei și alți patru dintre participanții la asasinate erau polițiști. Care n-au ezitat să-și folosească pistoalele-mitralieră pentru a omorî nu doar țigani și extracomunitari, ci chiar carabinieri, atunci când și-au simțit amenințată imunitatea. Dar iată povestea acțiunilor acestor asasini ale căror descoperire și prindere au implicat truda a sute de oameni ai forțelor de ordine și mii de ore de investigații.

6 octombrie 1990. Este prima acțiune atribuită bandei "Uno bianca". La Bologna, după un atac la un supermagazin, este ucis Primo Zecchi, pensionar, martor incomod al jafului eșuat. Zecchi va fi omorât în fața ochilor îngroziți ai soției și fiicei sale. Ceva mai târziu, în același oraș, este atacată o șatră de nomazi. Asupra țiganilor înspăimântați se abate o ploaie de gloanțe trase cu pușca-mitralieră Ar 70. O armă sofisticată, din dotarea efectivelor armatei, care își face simțită prezența și în episodul următor.

4 ianuarie 1991. Trei carabinieri sunt în patrulare la Pilastro, un cartier din Bologna, la bordul unui automobil. Din întunericul nopții un killer sângeros și o ucigătoare Ar 70 le ciuruie mașina. Toți ocupanții mor.

Ianuarie și februarie 1991. Banda lui "Uno bianca"

bântuie pe străzile bolognese și ucide un benzinar și un martor întâmplător al jafului încercat la o pompă de benzină, în Castelmaggiore. Se trage cu de-acum obișnuita Ar 70 și cu un pistol Beretta 98. Alte atacuri de același tip vor fi date la benzinării din sudul orașului.

2 mai 1991. Strada Volturno, Bologna. E un moment de cotitură în activitatea bandei. De această dată nu mai apare arma Ar 70, ci doar două pistoale Beretta 98 Fs, ca acelea din dotarea polițiștilor. Pe strada Volturno se află o armurerie. Un individ intră și cere să vadă o Beretta 98. Patroana e bănuitoare și cere clientului permisul de port-armă. Cererea dezlănțuie furia killerului care scoate un pistol și o ucide pe femeie și pe singurul vânzător aflat în magazin, Luigi Capolungo, fost carabinier. Fugind, asasinul ia cu el și o Beretta 98 Fs nouă.

27 mai 1991. La Riccione în timpul nopții sunt trase focuri de pistol împotriva unui automobil în care se aflau trei carabinieri. Printr-un miracol nu se repetă măcelul de la Pilastro din Bologna. Doi carabinieri sunt răniți ușor. Atacatorii au fost doi bărbați aflați la bordul unui Fiat Uno alb.

16 iunie 1991. La Cesena, doi bărbați sosesc către ora 19.00 la o benzinărie de pe autostrada Emilia. Cer proprietarului să le predea banii, acesta refuză și unul dintre cei doi deschide focul: trei gloanțe în torace și abdomen. Omul moare. Peste câteva zile episodul se repetă la Torre Pedrera. De această dată fără victime, deși killerii au tras din nou.

13 iulie 1991. Banda îi ucide la Riccione pe directorul unui oficiu poștal și pe fiul acestuia, care cu două zile mai înainte refuzase să deschidă seiful unor jefuitori veniți cu un... "Uno bianca". La sfârșitul aceleiași luni este jefuit oficiul poștal din Cesena. Banditii, folosind o bombă, își aruncă în aer automobilul folosit pentru a fugi. Același lucru se întâmplă la Rimini, câteva zile mai târziu.

19 august 1991. Trei senegalezi circulă cu mașina

spre Rimini. E ora 1.00 noaptea. Fiatul lor este dublat de o mașină asemănătoare din care se trag sute de focuri de pistol. Doi senegalezi mor pe loc, al treilea reușește pentru moment să se salveze, dar killerii îl urmăresc și trag și împotriva automobilului în care se aflau trei tineri, martori la crimă.

28 august 1991. La Pesaro doi jefuitori în fugă, după ce au atacat un oficiu poștal, trag împotriva unei "volante" a poliției, rănind doi agenți. Bandiții, ca sfidare, aduc automobilul folosit pentru jaf în parcarea de la spitalul din Rimini, de unde-l furaseră cu câteva zile înainte.

25 noiembrie 1991. Primul jaf reușit de bandă într-o bancă, la Cesena. Aici este filmat unul dintre atacatori, grație unui circuit de televiziune interioară. Este prima imagine la față a bandei lui "Uno bianca".

10 august 1992. Asalt la o casă de schimb din Cesena. Este rănit casierul. Un an mai târziu banda va ataca în același loc, de această dată fără să deschidă focul.

24 februarie 1993. Jaf la banca din Zola Predosa, Bologna. Un tânăr de 21 de ani este luat ostatic și apoi ucis.

3 martie 1993. Jaf la Imola, sunt răniți un casier și un trecător. Peste câteva luni un nou jaf într-o bancă din Rimini.

24 mai 1994. Este ucis directorul Băncii Populare din Presaro. Alte lovituri sunt date pe 21 octombrie la Bologna (rănit un funcționar) și la Rimini.

FRAUDĂ PRIN COMPUTER

În general crimele nedescoperite sunt considerate a fi perfecte. Personajele lumii interlope fac mari eforturi pentru "a-și perfecționa" stilul, astfel că unii escroci au descoperit un "complice" servil, niciodată nervos, niciodată temător că ar fi prins sau pedepsit, fără antecedente, fără amprente și mai ales, niciodată lacom în a-și cere partea. Computerul, creierul electronic fără conștiință și fără moralitate, este partenerul perfect pentru săvârșirea unor infracțiuni.

Conform statisticilor, la începutul anilor '80, în SUA, Europa și Japonia funcționau în jur de 30.000 de calculatoare cu capacitate mare de stocare a datelor, care țineau evidența unor cantități imense de mărfuri și bani. Nu este de mirare deci că infractorii au descoperit rapid avantajele oferite de calculator.

LA 21 DE ANI, GENIU AL ELECTRONICII

Unul dintre cei care și-au dat seama că în calculator se pot introduce date greșite fără ca vreun om să se îndoiască de precizia lor, a fost Jerry Schneider, un geniu al electronicii. El a devenit milionar datorită faptului că în 1972, la Los Angeles, a reușit să păcălească computerul principal al companiei de telefoane Pacific Bell. Nici până astăzi nu se știe cum a reușit el să tragă pe sfoară creierul electronic. Datele din evidența computerului nu au dezvăluit nici o informație în acest sens.

Tânărul, în vârstă de 21 de ani, care absolvise doar liceul, se străduia să-și înființeze propriul magazin de piese electronice, când, pe o linie telefonică, a descoperit din

întâmplare niște coduri secrete. Prin spargerea lor, a accesat datele computerului ce gestiona stocurile din magazia companiei Pacific Bell. Cu ajutorul calculatorului personal, Schneider a păcălit supraveghetorul electronic, făcându-l, se pare, să creadă că este tehnician ce face parte din personalul companiei. Astfel, a comandat o serie de produse din magazia companiei, toate având valoare ridicată. Computerul i-a acceptat instrucțiunile și a lăsat produsele scumpe la adresele indicate de Jerry. Acesta își vopsise furgoneta în culori asemănătoare cu cele ale vehiculelor companiei. El prelua marfa și apoi ștergea tranzacția din memoria calculatorului. Astfel, își procura gratis toate piesele și instalațiile, iar magazinul său înregistra profituri mari. Totul a mers perfect până când a refuzat cererea unui angajat de a-i mări salariul. Supărat, drept răzbunare, muncitorul l-a denunțat. Pentru compania Pacific Bell, faptul că Schneider furase din magazine marfă de un milion de dolari, în mai puțin de un an, a fost foarte puțin credibil. Cu atât mai mult cu cât computerul susținea că nu lipsește nimic! Însă, în momentul în care detectivii înarmați cu creioane și hârtie au evaluat stocurile din magazie, compania a fost nevoită să recunoască lipsurile. Pentru Schneider, acest lucru a însemnat detenția. Dar tânărul geniu avea totuși noroc. În schimbul dezvăluirilor erorilor sistemului electronic al companiei, aceasta și-a retras acuzațiile, astfel încât Jerry a fost eliberat după doar câteva luni de închisoare.

Văzându-se în libertate, Schneider a demarat o nouă afacere, devenind unul dintre cei mai bine plătiți consilieri în domeniul securității sistemelor computerizate. A lucrat - la prețuri foarte mari - pentru diferite întreprinderi, atrăgând atenția asupra erorilor care permiteau escrocilor să fure de la distanță. Devenind unul dintre cei mai căutați specialiști în calculatoare, Jerry Schneider a declarat: "Mulți dintre clienții mei au fost deja furați, fără ca ei să observe acest lucru. Au

pierdut milioane de dolari, însă autorii fraudei nu vor fi găsiți niciodată. Cine va mai risca să pătrundă într-o bancă ținând o armă în mână, când poate fura sume mult mai mari prin intermediul calculatorului stând acasă?" Și se pare că Jerry Schneider a avut dreptate...

CALCULATORUL - MIJLOC ILICIT DE ÎMBOGĂȚIRE

Agenții FBI au fost de părere că, în urma unui jaf armat, sunt sustrași în medie dintr-o bancă din SUA aproximativ 10.000 de dolari, pe când o fraudă bancară electronică sporește bugetul infractorului cu 500.000 de dolari! În plus, foarte puține furturi din această categorie sunt descoperite, iar numărul infractorilor arestați este extrem de mic.

Poliția din New York încă mai caută un tânăr cu aspect plăcut care a reușit, în urmă cu câțiva ani, să săvârșească o fraudă banală. A luat un împrumut de 2000 de dolari de la o bancă locală, pentru a-și cumpăra o mașină. După cumpărare, calculatorul băncii a plătit, iar actele de proprietate ale mașinii au fost lăsate ca garanție la arhiva de documente a băncii. Câteva zile mai târziu, tânărul a primit 12 cecuri pe care urma să le completeze în cursul anului următor și să le trimită băncii pentru a-și achita datoria. Tânărul a ignorat primele 11 cecuri și l-a completat doar pe ultimul, pe care l-a trimis. Calculatorul a citit codul magnetic de pe cec, cod care semnaliza achitarea ultimei rate. Mașinăria, conform obiceiului, a scris o scrisoare entuziastă tânărului, prin care îi mulțumea că și-a achitat datoria. Și, culmea ironiei, i-a trimis actele de proprietate ale mașinii și o altă scrisoare prin care îl asigura că i se vor oferi posibilități excepționale privind creditele. O lună mai târziu, când s-a descoperit frauda, era prea târziu. Tânărul misterios nu a mai putut fi găsit, în ciuda

eforturilor depuse de Poliție.

În privința fraudelor bancare, nici femeile nu s-au lăsat mai prejos. Astfel, o femeie a câștigat într-o săptămână 350.000 de dolari depunând doar 200 într-un cont al unei bănci din Miami. Doamna i-a explicat funcționarului că dorește să-și cumpere o vilă luxoasă din banii care vor fi trecuți în contul ei după divorț. Banca i-a oferit clientei un carnet de cecuri și un altul ce conținea chitanțe utilizabile la depuneri de sume. Pe acesta era imprimat codul magnetic al contului deschis de clientă. Dar, neobservată de nimeni, înainte de plecare, femeia a luat de pe masă câteva chitanțe de depunere necompletate, care, de obicei, erau oferite clienților ce nu aveau carnetul la ei. Printr-o tehnică necunoscută, individa a imprimat propriul cod pe chitanțe. După câteva zile s-a întors la bancă și a depus chitanțele false în locul de unde fuseseră luate. În următoarele zile, clienții care-și uitaseră acasă chitanțele de depunere au completat chitanțele aparent goale, depunându-și veniturile la bancă. Când în contul femeii s-a adunat suma de 350.000 de dolari, aceasta l-a golit, lăsând doar câteva sute. Când clienții păgubiți au făcut reclamații la bancă, escroaca nu a mai putut fi găsită...

MAFIA, ÎNVINSĂ DE CIBER-INFRACTORI ?

Pentru cazurile prezentate mai sus, destul de simple, nu a fost nevoie de un plan foarte complicat. Însă, în alte situații, o strategie bine pusă la punct a transformat infractori ambițioși în multimilionari. Unul dintre ei, transformându-și prietena într-un complice involuntar, a jefuit practic o bancă din Washington. "Omul de afaceri" pretindea că este proprietarul unei fabrici de mobilă din San Francisco și dorește să înființeze o firmă în Washington, de îndată ce găsește spațiul potrivit. Când banca din San Francisco a virat - prin calcu-

lator - două milioane de dolari în contul deschis la banca din Washington, titularul și-a făcut apariția și, motivând că vrea să achiziționeze terenul dorit, a lichidat contul. Apoi a dispărut. Și, desigur, banii din contul băncii din San Francisco nu au mai fost niciodată livrați. În această situație, detectivii au început investigațiile privitoare la sursa suspectului transfer prin calculator. S-a descoperit că mesajul fusese trimis de la terminalul unei bănci din San Francisco. Lucrătorii de acolo au negat însă că ar avea vreo legătură cu transferul. Ei au povestit că una dintre colegele lor demisionase după ce s-a implicat într-o relație amoroasă nefericită. Fiind găsită în cele din urmă de Poliție, femeia a povestit că prietenul ei a convins-o să trimită un telex unei bănci din Washington, prin care se confirma că este proprietarul a două milioane de dolari. Motivația pe care i-a oferit-o încrezătoarei femei a fost că îi plac foarte mult farsele și dorește să-și păcălească prietenii și familia. Astfel, bărbatul pus pe glume s-a îmbogățit, lăsând băncii ca suvenir un telex fals.

Titlul de "cel mai abil hacker" îi revine unui "geniu" din New York, care a păcălit un calculator ce nu verifica nici banii, nici stocurile de marfă. Calculatorul Hipodromului din Belmont avea sarcina de a aduna toate sumele cu care se pariase în ziua respectivă. Rezultatul era înscris în memoria calculatorului. Precizia și corectitudinea acestuia erau recunoscute și de oamenii Mafiei, care au demarat un joc de loto ilegal, participanții trebuind să ghicească ultimele trei cifre ale numărului care reprezenta suma totală a pariurilor. Șansele de câștig erau de unu la 999, astfel încât Mafia încasa jumătate din cele trei milioane de dolari ce reprezentau banii strânși pe pariuri.

Pe 30 septembrie 1980, aproximativ 20.000 de persoane au făcut în total pariuri în valoare de peste patru milioane de dolari. Numerele ieșite câștigătoare l-au îmbogățit - coincidență - pe un specialist în calculatoare. În următoarele

săptămâni, Mafia a pierdut 20 de milioane de dolari. Electronistul se dovedise mai bun decât mafioții...

Descoperind rapid avantajele oferite de calculator, infractorii care se folosesc de acest creier electronic s-au înmulțit tot mai mult în ultima perioadă. Deoarece computerele nu greșesc niciodată la calcule și nu sunt tentate să sustragă bani din seifuri.

OPERAȚIUNEA "FLANDES"

În ziua de 23 aprilie 2002, din Muzeul de artă și istorie din Bruxelles a fost furat tabloul "La maison rose", pictat de cunoscutul impresionist francez Henri Edmond Cross. "Dispariția" acestei opere, evaluate la 500.000 euro, a pus în alertă poliția belgiană obligând-o să ceară ajutor altor polițiii și jandarmerii europene. Fiind pe recepție, poliția spaniolă a declanșat în provincia Barcelona Operațiunea "Flandes", supraveghind atent mișcările de pe piața neagră a operelor de artă. La capătul acesteia au fost arestați zece membri ai unei puternice organizații criminale, iar "La maison rose" a fost recuperată. Din investigații, dar și din depozițiile inițiale ale martorilor oculari a reieșit că unul dintre hoți i-a amenințat pe paznicii muzeului cu un pistol și a reușit să fugă cu o motocicletă, "pilotată" de un alt tâlhar care îl aștepta la ieșire.

Operațiunea "Flandes" a fost declanșată în momentul în care poliția spaniolă a obținut informații privind introducerea în Spania (din Belgia) a unui tablou ce urma să fie vândut cu trei milioane de euro. Evident, pe unul din canalele ilegale deja existente. Examinând datele privind caracteristicile acestuia, jandarmii spanioli au ajuns la concluzia că este vorba chiar de pictura dispărută din muzeul din Bruxelles. Feed-back-ul a funcționat perfect, poliția belgiană fiind informată prompt despre gruparea criminală aflată în "colimator".

Întrucât riscul ca opera să ajungă în mâinile altei rețele de "colecționari" privați era foarte mare, s-a organizat un dispozitiv de supraveghere și control asupra suspecților. Deznodământul s-a consumat într-un hotel din Barcelona, unde traficanții s-au întâlnit pentru a perfecta vânzarea. O descindere fulgerătoare a adus la arestarea a șase belgieni, un dominican, un german, un marocan și un spaniol. În prezent, jandarmii iberici analizează "global" informațiile culese și păstrează contactul cu alte poliții europene, având în vedere că astfel de furturi s-au mai comis și în alte țări și că gruparea, recent băgată după gratii, ar putea avea legături cu bande nu mai puțin periculoase din străinătate.

BISERICILE, ȚINTĂ A HOȚILOR

Înscrisul de pe peretele bisericii St. Veaceslav, de lângă orașul ceh Kladno, spune totul: "Vă rugăm, nu distrugeți ușile sau ferestrele! Nu există nimic de valoare aici." De șase ori din anul 1989, hoții au dat lovitura la această biserică, luând totul, de la cele mai delicate statuete și până la ornamente din altar. Iar înscrisul de la biserică vorbește acum în numele tuturor locuitorilor regiunii Kladno. În octombrie 1996 s-a furat chiar și clopotul bisericii St. George, care data din anul 1504 și avea o greutate de 256 de kilograme.

"Ne aflăm în plin război", spune părintele Vladimir Kellnar, cel mai tânăr conservator al Arhiepiscopiei Romano-Catolice din Praga, care se află într-o adevărată cruciadă împotriva hoților de obiecte de artă. "Jafurile asupra bisericilor cehe, de după 1989 ating distrugerile din perioada primului și celui de-al doilea război mondial", a mai spus el. Poliția a înregistrat în jur de 4.000 de biserici și capele prădate începând din 1989, iar furturile de aproape 20 de milioane de dolari constau în picturi, statuete și obiecte liturgice.

Acest lucru reprezintă distrugerea cea mai însemnată a comorilor cehe catolice de când trupele catolice și protestante au invadat toate bisericile europene în timpul Războiului de 30 de ani care s-a sfârșit în 1648. Traficanții de obiecte sacre se asemuiesc acum cu traficanții de droguri și arme, alăturându-se celor mai feroce criminali.

SCUT ÎMPOTRIVA JAFURILOR

Părintele Kellnar încearcă să-i oprească. Preotul a studiat istoria artei într-un seminar în timpul comunismului, iar din 1987 și-a perfecționat hobby-ul în beneficiul artei gotice, renascentiste și baroce din bisericile cehe. Dar, după căde-rea comunismului și implicit lărgirea traficului la frontiere, arta religioasă a devenit dintr-o dată obiect de jaf, iar hobby-ul lui Kellnar, o profesie. Preotul s-a transformat într-un fel de detectiv particular, ajutând Poliția în prinderea răufăcătorilor și în încercarea de a proteja comorile nefurate încă.

"Noi știm care comerciânți de antichități sunt suspecți și de aceea stăm cu ochii pe ei", spune Kellnar. "Vizităm, de asemenea, magazinele din Cehia și din alte țări în căutare de obiecte furate. Colaborăm foarte bine și cu Poliția din Austria și din Germania."

Deși traficul cu obiecte de cult este ilegal în Cehia, Kellnar este contrariat de faptul că pedepsele sunt mult prea mici pentru a stăpâni traficanții. "Pedepsele sunt ridicol de scăzute", spune el. "Autoritățile germane ne întreabă de ce lăsăm oamenii să fure din biserici", declară Jiri Belis de la Institutul de Protecție a Monumentelor. În martie 1994, opera lui Thomas Ruweid, datând din secolul al XVII-lea, numită "Încoronarea cu spini", a fost vândută galeriei austriece Dorotheum, deși această pictură - furată în anul 1992 - se

numără printre cele mai de preț comori ale Cehiei și este interzisă la export. Totuși pictura lipsește încă.

În momentul de față, Kellnar și-a construit o adevărată rețea de informatori, de la autorități și până la experți în artă din întreaga Europă, pentru a-l ajuta în munca sa. De asemenea, colaborează foarte bine și foarte des cu Poliția cehă, dar se plânge că și biserica și Poliția, în același timp, nu au destule posibilități de a-i prinde pe hoți. El spune că la nivel național, doar șapte ofițeri se ocupă de căutarea obiectelor de artă furate. Institutul de Protecție a Monumentelor, unde lucrează Belis, are un buget de aproape 300.000 de dolari pe an repartizat pentru asigurarea securității bisericilor, dar acești bani nu sunt de ajuns pentru că sistemele de alarmă, care costă 3000 de dolari, pot acoperi doar 500 din cele 5000 de biserici din țară. Dar Belis era sigur că ar putea face față cu coduri numerice vizibile doar cu ajutorul ultravioletelor și prin alte metode de a identifica suspecții furturilor de obiecte de artă.

DORINȚA DE A APĂRA POATE FI PERICULOASĂ

Cu toate acestea, ocupația lui Kellnar poate fi periculoasă. Hoții l-au omorât chiar, în anul 1990, pe părintele Jaroslav Kadlec, de 66 de ani, în timpul unei lovituri date într-o biserică din Praga și au rănit mulți alții. Părintele Jaroslav Dvorak, de 85 de ani, își amintește cum, în 1994, s-a trezit că a fost sunat la ușa Episcopiei sale din Sudejov, din sud-estul capitalei cehe. "Am deschis ușa, iar ei au încercat să intre, după ce m-au împins cu brutalitate", povestește el. "Am încercat să mă lupt cu ei, dar unul m-a lovit cu un pistol." Dvorak și-a pierdut vederea la un ochi și suferă și în momentul de față de dureri de genunchi în urma acestui incident. El spune că nu ar putea rezista din punct de vedere psihic dacă

i s-ar mai întâmpla o dată așa ceva. "Dar, dacă aș fi avut o armă, cu siguranță că aș fi tras."

Kellnar și Poliția pot face față doar la 10% din aceste furturi de obiecte de artă din biserici, așa că munca lor este mai mult una de prevenire. În ultimele luni, preotul și-a petrecut câteva zile vizitând mai multe biserici din jurul orașului Praga, s-a documentat în ceea ce privește obiectele de artă care există în aceste biserici, a strâns și obiecte de valoare pentru a le păstra în siguranță sau pentru a le restaura. "Începem să pierdem", spune el. "Hoții sunt tot mai rapizi, mai îndemânatici, dar cred că acesta este un motiv în plus pentru a ne strădui mai mult." Cu 227 de biserici jefuite și obiecte în valoare de mai multe milioane de dolari pierdute, părintele Kellnar mai are, cu siguranță, de depus o muncă titanică, poate fără sfârșit...

COPIII AU FURAT RACHETE SOL-AER

Patru adolescenți, dintre care cel mai tânăr în vârstă de 12 ani, au fost autorii unui furt de rachete sol-aer într-o uzină poloneză de armament, un caz care a suscitat polemici aprinse în Polonia. Trei minori au fost inculpați, iar dosarul a fost închis în 8 iulie 2000 în cazul celui mai tânăr dintre ei. Este al doilea caz de acest fel petrecut la o uzină de armament poloneză în care au fost implicați minori.

Nouă rachete sol-aer și macheta unei alteia, mai sofisticată, au dispărut în condiții misterioase de la uzina de armament Mesko din Skarzysko-Kamienna, din centrul Poloniei.

Autoritățile au anunțat la vremea respectivă că fabrica, una din cele mai mari de acest fel din țară, nu era păzită decât de trei oameni, cu toate că se întindea pe o suprafață de nu mai puțin de 900 de hectare. În mod obișnuit, 38 de persoane aveau sarcina să asigure securitatea, însă jaful a

avut loc într-o zi de sâmbătă și restul paznicilor erau liberi. Infractorii au găurit gardul care împrejmuia uzina de armament și au intrat fără probleme în halele în care se aflau rachetele. Datorită greutății lor reduse, de aproximativ zece kilograme și jumătate, copiii au reușit să transporte rapid rachetele în vehiculele cu care veniseră și să le abandoneze ulterior pe o pajiște din apropierea autogării din localitate. La anchetă, ei au declarat că au comis furtul ca să vadă dacă într-adevăr se poate intra în fabrica de armament.

Acest jaf spectaculos a provocat multe discuții aprinse la cel mai înalt nivel în capitala poloneză Varșovia. Ministerul Apărării, serviciile de informații militare și serviciile pentru siguranța statului (UOP) s-au învinovățit reciproc pentru deficiențele în asigurarea pazei uzinei.

La vremea comiterii jafului, presa din Polonia a făcut nenumărate speculații cu privire la autorii infracțiunii. S-a crezut atunci că ar fi vorba de spioni străini, de teroriști ori de un angajat al fabricii, nemulțumit că nu și-a primit salariul la timp sau speriat că va fi concediat. Din cauza situației financiare dezastruoase în care se găsea uzina, ca de altfel întreaga industrie de armament din Polonia, în ultimii ani mai multe mii de persoane și-au pierdut locurile de muncă.

Acesta nu este singurul caz de furt de armament din Polonia. În 1994, la aceeași fabrică, un adolescent a reușit să intre într-una din clădiri și să fure o rachetă de mici dimensiuni, recuperată ulterior de poliție. Tânărul, care nu împlinise 18 ani, a declarat că a comis jaful ca să-și completeze colecția de arme, dar că nu intenționa să rănească pe nimeni ori să vândă racheta.

RĂPITĂ ȘI SECHESTRATĂ

Silvia Melis (28 de ani) din Tortoli (Italia) a fost răpită și sechestrată timp de 260 de zile. Ea a fost eliberată după ce tatăl ei a plătit cinci miliarde de lire răpitorilor. Pentru răpire și sechestrare de persoană, în Italia pedeapsa constă în 30 de ani de pușcărie. Procesul e pe rol.

Silvia e o frumoasă tânără de 28 de ani, cu ochii căprui, profunzi așa cum numai femeile din Sardegna îi au. Silviei îi plăcea să alerge și să joace volei, să iasă cu prietenii și să se distreze. Are un fiu, Luca, de cinci ani, pe care îl adoră. Provine dintr-o familie înstărită, dar nu foarte bogată. Tânăra a fost răpită în februarie, la sfârșitul lunii, chiar din fața porții casei sale din centrul orașului Tortoli. Aici tânăra era cunoscută și apreciată pentru activitatea ei sportivă. Recent despărțită de soț, Silvia s-a dedicat pasiunii ei, voleiul. "E o tânără splendidă, prietenoasă, care pune atâta pasiune în ceea ce face", a declarat prietena ei. Silvia era președinta clubului echipelor de volei care jucau în grupa B. A debutat ca jucătoare, apoi a devenit președinte, deoarece era persoana potrivită pentru a reprezenta o societate tânără ca a noastră, care numără 200 de sportive. Răpirea ei a declanșat indignarea tuturor celor care o cunoșteau.

Tortoli e un oraș cu case moderne, construite după 1960. De atunci, numărul locuitorilor s-a dublat: lumea a venit aici în căutare de locuri de muncă la fabrica de hârtie care s-a deschis cu câtva timp în urmă. De atunci, fabrica a cunoscut o perioadă de declin, iar oamenii au plecat. Au rămas pentru climă, pentru turism, pentru atmosfera cordială.

După două luni în care rudele Silviei nu au știu nimic de ea, tatăl ei a primit o scrisoare. Era scrisă chiar de Silvia și era și o fotografie anexată textului. "Tată, abia acum mi s-a

permis să scriu aceste rânduri și să vă asigur că sunt sănătoasă. Nu știu unde mă aflu, poate nu ne desparte o distanță atât de mare, dar nu pot pleca de aici fără ajutorul tău. Acești oameni care m-au răpit și despre care trebuie să recunosc că nu s-au purtat îngrozitor cu mine mi-au spus să-ți atrag atenția că viața mea depinde de felul în care cooperezi. Trebuie să dai cinci miliarde de lire în schimbul eliberării mele, dar să-i aduci personal, la adresa pe care o vei găsi mai jos. Nu veni însoțit de polițiști, altfel strici totul. Sper să mă ajuți. Silvia."

Bineînțeles, polițiștii au avut acces la această scrisoare, deoarece casa lui Tito Melis, tatăl victimei era supravegheată. Deși Tito a insistat să se ducă singur, polițiștii l-au așteptat la locul întâlnirii. Tito nu a aflat de prezența acestora decât acolo, la întâlnire, dar a încercat să trateze cu ei. Răpitorii au anulat înțelegerea, dispărând de la întâlnire, din cauza polițiștilor. Au urmat alte zile de așteptare pentru Silvia și Tito Melis.

Într-un final, Silvia a mai trimis o scrisoare, în care era indicat un număr de cont în bancă, în care trebuiau vărsați banii. De data aceasta, Tito a reușit să trimită banii, obținând eliberarea fiicei sale.

Silvia a declarat că în toate cele 260 de zile nu a suferit nici o agresiune. Cei care o răpiseră, doi bărbați, au fost arestați datorită contului din bancă.

TUNEL SUBTERAN DE 70 M !

În iunie 1995, sediul Băncii Comerciale de pe strada Materhorn, din Berlin (Germania) a fost atacat de patru indivizi mascați, înarmați cu pistoale-mitralieră. Una dintre funcționare a acționat alarma și, în câteva minute, clădirea a fost înconjurată de polițiști. Gangsterii luaseră ostatice pe cele 16 persoane care se aflau în incintă și i-au amenințat pe polițiști că le vor ucide, în cazul în care vor fi atacați. Ei au cerut să li se pună la dispoziție un elicopter cu pilot, care să aterizeze în parcul din fața băncii.

Mesajul a fost laconic și orice încercare a polițiștilor de a duce tratative cu gangsterii a rămas fără răspuns.

În acest timp, cei patru operau în voie, în interiorul băncii. Sub amenințarea armelor, funcționarii au fost nevoiți să deschidă toate seifurile, după care jefuitorii l-au somat pe director să descuie trezoreria. Toată prada a fost transferată în saci. Apoi, s-au auzit câteva deflagrații. Polițiștii au crezut că jefuitorii folosesc dinamită pentru deschiderea seifurilor blindate. Imediat după seria de explozii, jefuitorii au părăsit sala principală, retrăgându-se în vestiar, de unde n-au mai apărut.

Era ora 3.00 noaptea. Acțiunea durase 17 ore, timp în care hoții nu au schimbat între ei decât câteva cuvinte. "Fiecare știa cu exactitate ce are de făcut. Se înțelegeau din priviri sau din gesturi și nu vorbeau decât atunci când era absolut necesar. Din puținele cuvinte pe care le-au rostit, mi-am dat totuși seama că nu erau germani!" avea să declare ulterior directorul băncii.

După o jumătate de oră de la retragerea spărgătorilor, ostaticii au început să prindă curaj și au pornit în căutarea lor. Nu mică le-a fost mirarea când au descoperit, în podeaua

vestiarului, mai multe gropi provocate de explozii, dintre care una se continua cu un tunel. Poliția chemată în grabă a pornit pe urmele hoților, prin tunelul subteran care dădea într-un garaj de pe o stradă lăturalnică. Ușile garajului erau încuiate pe dinafară. Era clar că gangsterii părăsiseră zona, chiar pe sub nasul polițiștilor!

În cursul anchetei care a urmat, s-a constatat că garajul fusese închiriat, cu doi ani în urmă, unui cetățean irlandez care nu se mai afla de mult în Germania. Chiria era plătită la zi, prin transfer bancar, așa că proprietarul garajului, care locuia în alt oraș, nu avea de ce să se neliniștească. Vecinii au afirmat că, încă din martie 1994, din garaj s-au auzit zgomote ciudate, iar noaptea, o furgonetă Volkswagen părăsea imobilul, pentru a se întoarce în zori. Ei remarcaseră adesea urme de pământ lăsate pe trotuar de roțile mașinii. Tunelul care lega garajul de sediul băncii fusese calculat cu exactitate. El măsoară 70 de metri în lungime și a fost construit la 4,5 metri adâncime, după toate regulile mineritului: pentru a nu se surpa, este susținut de piloni, iar plafonul e placat cu scânduri.

Comandamentul poliției a hotărât ca o porțiune a acestui tunel să fie dus la Muzeul colecțiilor istorice ale criminalisticii. În acest scop, s-a făcut apel la o unitate de geniu a armatei și la o firmă de construcții subterane, care au început proiectul de transferare. Lucrările însă nu vor începe înainte de prinderea infractorilor.

Prada celor patru gangsteri nu a putut fi evaluată cu exactitate, din cauza caracterului confidențial al conținutului seifurilor private. Poliția estimează însă o pagubă care rivalizează cu jefuirea trenului poștal de la Liverpool, calificat drept "furtul secolului" Hoții au reușit să sustragă 5,6 milioane de mărci în bani lichizi, lingouri din aur în valoare de 670.000 de mărci, 40.000 de mărci în devize, plus conținutul seifurilor private, cu o valoare aproximativă între 50 și 80 de

milioane de mărci. Până în prezent, eforturile poliției de a pune mâna pe ingenioșii spărgători au rămas zadarnice.

MOARTEA A APĂRUT DIN PISCINĂ !

Răpindu-i copiii și punându-l să-i răscumpere, armatorul Delarogue a crezut că-și va anihila adversarul. S-a împotrivit însă un bătrânel cu simț de observație și un fotomodel care l-au atras la marginea piscinei, din care avea să se ridice moartea.

În după-amiaza de 15 iunie 1992, poliția orașului Portland, Oregon a fost pusă în fața unui act terorist, care a debutat cu asasinarea unui bodyguard și a unei bone.

Atacul a avut loc în jurul orei 15.15 pe una din aleile cochetului parc "Cactus Garden" din Portland și s-a soldat cu răpirea gemenilor de 11 luni, Alice și Steven Robbins, copiii armatorului canadian Gavin Robbins.

Bodyguardul și bona care plimbau copilașii cu cărucior au fost împușcați mortal din tufișuri, de doi trăgători de elită, care au folosit carabine automate cu lunetă.

Apoi i-au răpit pe bebeluși, luând fiecare câte unul la subțioară.

Cei doi tipi mascați aveau să fie semnalați de un bătrânel pensionar care citea ziarul pe o bancă, la marginea parcului. El i-a observat țâșnind din tufișuri și traversând în fugă o peluză îngustă, apoi îmbarcându-se într-un Opel "Ascona". Ei balansau în mână câte o carabină, iar în cealaltă țineau scutecele copiilor.

Bătrânul n-a fost în stare să redea numărul mașinii (de altfel, polițiștii erau convinși că era fals), în schimb a reținut un amănunt care s-a dovedit providențial pentru salvarea celor doi copii. Bătrânul pensionar observase că "Opel"-ul avea volanul pe dreapta, a fost deci o comandă specială.

Comisarul Lennard Carlyle s-a folosit din plin de acest amănunt, "periind" cu ajutorul unei întregi rețele de calculatoare registrele pe ultimii zece ani ale mașinilor importate și proprietarii acestora.

Între timp, cum era de așteptat, răpitorii i-au telefonat la șantier armatorului Robbins cerându-i patru milioane de dolari răscumpărare pentru copii. Sfătuit de polițiști, Robbins a încercat să tergiverseze cât mai mult momentul plății, invocând faptul că durează cel puțin 24 de ore pentru a strânge patru milioane de dolari bani-gheață, în bancnote nou-nouțe, de zece dolari. Până la urmă, s-a ajuns la înțelegerea că Robbins se va prezenta însoțit, pe 16 iunie, ora 17.00, la intersecția șoselelor A 43 și F 19, pentru a înmâna șoferului unui Pontiac maro cele două valize cu bani.

În timpul acestor tratative, polițiștii lucrau febril, căutând să găsească locul în care erau ascunși copiii. În jurul orei 19.00, analiza finală a calculatoarelor a desemnat ca proprietar al mașinii ce participase la răpire pe Alf Ritchdale, de meserie barman. Ritchdale n-a rezistat mai mult de două ore unei anchete încrucișate, conduse de comisarii Carlyle și Blunt.

Promițându-i-se tratament preferențial și protecție, barmanul a mărturisit că a participat la răpire cu mașina lui, având un număr fals bineînțeles. Acțiunea a fost ordonată și pusă la cale de un armator canadian, Albert Delarogue, rival în afaceri cu Robbins.

Delarogue intenționa să-i dea o lovitură financiară lui Robbins și s-a folosit de barman, care îi era dator. Potrivit declarațiilor lui Ritchdale, copiii se aflau la reședința lui Delarogue, la "Fleury", o fermă izolată în zona muntoasă. Ei erau păziți zi și noapte de doi din oamenii armatorului, care aveau ordin să-i lichideze dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie.

Comisarul Carlyle a obținut imediat permisiunea să supravegheze telefonic ferma "Fleury" reușind, după miezul

nopții, să intercepteze o convorbire dintre Delarogue și fotomodelul de lux Leslie Mountjoy aflată la Vancouver, Canada. Armatorul, aflat pare-se în relații galante cu strălucitoarea starletă, o chema la "Fleury" și urma să trimită o mașină să o ia de la aeroportul din Portland a doua zi la ora 11.

Echipele lui Carlyle au acționat cu repeziciune. Ajungând discret în zona fermei, "Fleury", șase oameni au forat în pădure, în aval de fermă, deturnând canalizarea și urcând pe tubulatură până sub piscina din interiorul așezării fortificate. Între timp, comisarul Blunt s-a întâlnit în avion cu Leslie Mountjoy, pe care a convins-o că trebuie să ajute oamenii legii pentru a salva copilașii.

Ei au pregătit pe timpul zborului scenariul care avea să ducă la succesul operațiunii. Iată cum au decurs lucrurile, potrivit declarațiilor lui Leslie Mountjoy și comisarilor Carlyle și Blunt.

De-abia sosită la fermă în jurul orei 12.00, Leslie Mountjoy este asediată de armator și se dezbracă pe marginea piscinei ce avea să devină teatru de operațiuni. Are un contact sexual intens cu Delarogue, care își descarcă tensiunea acumulată. Mountjoy profită de un moment de respiro și află dormitorul în care sunt ținuți copiii.

Se apropie ora 14.00, ora convenită cu Blunt și Carlyle. Leslie sugerează o nouă împreunare la care să participe și cei doi locotenenți ai armatorului care au adus-o de la aeroport. În timp ce unul o posedă obișnuit și celălalt anal, Leslie Mountjoy are un contact oral prelungit cu Delarogue, până la ora 14.00.

La ora 14.00 fix din apa verde a piscinei au apărut patru trăgători ajunși în bazin.

Armele lor scurte au sfârâit și Leslie Mountjoy s-a desprins cu greu dintre trupurile inerte gâlgâind de sânge, care zăceau peste ea.

Apoi a urmat momentul cel mai dificil: recuperarea copiilor. Cunoscând bine interiorul conacului, Leslie i-a con-

dus pe polițiști la dormitorul unde erau ținuți ostatici copiii. Aici, goală, ea l-a ademenit afară din cameră pe unul dintre paznicii care, la rândul lui, a somat să-l cheme și pe celălalt.

Au fost anihilați și închiși în dormitor, dar, după câteva secunde, a pornit alarma. Cei patru polițiști, fotomodelul și copiii riscau să fie prinși de oamenii alertați ai armatorului, care mișunau înarmați peste tot. Atunci, Blunt a tras printr-o fereastră o rachetă luminoasă și, din pădure, s-au auzit primele salve ale tanchetelor ce înconjuraseră între timp ferma.

Megafoanele îi somau pe oamenii lui Delarogue să se predea.

Micul comando a reușit să revină iar la piscină și să se retragă prin uzina inundată de apă, folosind tubulatura de canalizare.

Au ieșit printr-un canal de la marginea fermei, apărând între polițiștii care îmbarcau în dube oamenii lui Delarogue.

Leslie Mountjoy, împreună cu polițiștii au petrecut un sejur în Insulele Canare, oferit de familia Robbins.

COMORI FURATE

Documentele de expediție pentru marfa aflată într-un camion i se părură ciudate inspectorului de la vama Man Kam Po, un punct de control aflat la granița Chinei cu Hong-Kongul. În prezentarea conținutului acestuia, se specifica o cantitate de capacitori electrici. Numai că astfel de piese și componente neasamblate călătoreau, de regulă, dinspre Hong-Kong spre China, și nu invers. Ofițerul i-a ordonat șoferului să deschidă containerul, iar după câteva momente deveni fericitul om care vedea cu propriii ochi ceva ce puțini muritori se puteau lăuda că avuseseră șansa să vadă: nici mai mult, nici

mai puțin decât o dală de piatră, lungă de circa șase metri, acoperită cu sculpturi executate cu multă artă și care înfățișau scene de bătălie între care călăreți înarmați și războinici conducând care de luptă. Ulterior, experții au identificat piesa respectivă ca făcând parte, în chip de perete interior, dintr-un mormânt din epoca dinastiei Han, datată cu 2000 de ani în urmă. Fiindcă trebuia să i se precizeze și valoarea materială, în scopuri mai degrabă birocratice, în registre s-a înscris suma de 70.000 de dolari SUA, cifră cu desăvârșire arbitrar stabilită, fiindcă aceste piese de o raritate extremă nu au, practic, valoare comercială. Un membru al echipei care efectua ancheta a declarat ulterior: "Dimensiunea și caracteristicile obiectului te făceau să te întrebi dacă furtul său fusese comandat. Acesta nu este un fleac pe care turiștii să-l cumpere, drept suvenir, pe undeva, pe Hollywood Road din Hong-Kong, cartierul unde se pot procura obiecte de podoabă vechi."

Dispariția acestui obiect valoros nu a fost anunțată de guvernul de la Beijing, cu toate că, potrivit legislației chineze, orice obiect datând din antichitate, dezgropat pe teritoriul Chinei devine automat proprietatea acestui stat, contravenienții fiind aspru pedepsiți, uneori chiar cu pedeapsa capitală. Însă, pe măsură ce comerțul Chinei cu străinătatea s-a dezvoltat, jefuirea mormintelor antice a devenit o practică aproape curentă și, fără îndoială, deosebit de profitabilă. David Murphy, lector universitar din Hong-Kong, care scrie în prezent o carte despre jefuirea șantierelor arheologice din China, susține că autoritățile chineze i-au precizat că numai în 1989 și 1990 au fost jefuite 40.000 de morminte antice din cele câteva milioane existente. Visând la profituri uriașe, mijlocitorii și contrabandiștii scot prada din țară mai ales prin Hong-Kong și Macao. Dincolo de granițele Chinei, deținerea de relicve antice furate nu este considerată infracțiune. Așa se face că unele dintre aceste obiecte de o incalculabilă va-

loare istorică sfârșesc prin a fi expuse în vitrinele anticarilor, în așteptarea turiștilor bogați care să le cumpere sau a colecționarilor locali. Altele traversează oceanul, fiind îndreptate spre Taiwan, Japonia, Europa sau Statele Unite. Un negustor de antichități japoneze, care nu este străin de acest trafic, spune: "Puteți vedea vasele aliniate în port așteptând comorile. Este o priveliște interesantă."

CEA MAI MARE CAPTURĂ DE BIJUTERII FURATE

Până și uluitoarele comori ale lui Ali-Baba ar păli în fața uriașei capturi făcute de polițiștii spanioli de la expertul Francisco S.A. zis Blondul, de 60 de ani. În mansarda sa din Los Molinos polițiștii au descoperit cea mai mare acumulare de bijuterii furate din ultimul deceniu. La finalizarea operațiunii polițienești "Coqui" ce s-a soldat, în primă fază, cu arestarea a 13 columbieni, membri ai aceleiași bande de hoți de podoabe, a căzut și "Blondul", abilul expert ce le cumpăra și dispunea de instalații sofisticate semănând cu cele ale alchimiștilor medievali. Acolo într-o lume obscură și inospitalieră (totuși fascinantă!) se făptuia transformarea obiectelor din aur în lingouri.

Puși în fața celor 500 de pungi cu, diamante, safire, rubine, ceasuri, broșe și inele din aur, specialiștii au fost solicitați la maximum! Se estimează că le vor trebui mai mult de patru luni pentru a cataloga și evalua întregul tezaur! Sub paturi s-au găsit și alți saci cu candelabre și servicii de cafea din argint! Și acestea foarte valoroase!

Aflând despre stupefiantele bogății de care fuseseră - fără să știe - atât de aproape, vecinii "Blondului" au spus că nu s-au gândit vreodată că fumul pe care îl simțeau adesea

ar putea proveni de la o topitorie de aur! "Am crezut că omul e mare gurmand și-și face mereu grătar!" au declarat ei.

Deși în realitate nu și-a satisfăcut astfel de pofte, împătimitul colecționar de ajuns după... grătar tot a ajuns! L-au însoțit fiii săi Francisco, 31 de ani, și Ricardo, 24 de ani. Rupți de comorile de care deveniseră dependenți ca de un drog, suferă cu toții de parcă ar avea mâinile amputate. Iar procedura judiciară își urmează imperturbabilă cursul...

ÎȘI ADORMEA AMANȚII, APOI ÎI JEFUIA!

Salvatore Giglio (35 de ani), originar din Italia, a emigrat în Germania cu mulți ani în urmă. S-a stabilit într-un oraș din apropierea Frankfurtului. Cu un an în urmă, în loc să-și petreacă vacanța împreună cu familia în Italia, s-a hotărât să rămână în localitate, pentru a asista pentru prima oară la o sărbătoare care se ține în acea localitate în fiecare an, în luna august.

Într-o seară, Salvatore a intrat în grădina unui restaurant și s-a așezat la o masă comandând înghețată. Seara era plăcută, iar o muzică din folclorul spaniol, cântată de o trupă de țigani, crea o atmosferă antrenantă. Atât de antrenantă încât, la un moment dat, toți spectatorii au început să bată din palme și să danseze, în ritmul chitarelor și al castanietelor.

Apoi chitariștii au mutat câteva mese, pentru a face loc în centru, după care a apărut o tânără superbă: avea părul lung și negru, ochii ca doi cărbuni și pielea catifelată. S-a așezat în mijlocul sălii și a început să danseze într-un mod voluptuos, ridicându-și și agitându-și fusta colorată și lansând priviri dulci bărbaților prezenți.

Își mișca și abdomenul care se vedea pe sub cămașa scurtă și strâmtă. Era portretul seducției și chiar și Salvatore, care era destul de greu de sedus, se simțea atras de ea. Ori

de câte ori se apropia de el, inima lui își întețea bătăile.

În momentul în care s-a apropiat și s-a aplecat peste masa la care stătea Salvatore, acesta s-a simțit cuprins de fiori. "Mă numesc Lola și sunt țigancă din Spania. Știu că ești italian, iar mie îmi sunt simpatici italienii. Vino să dansezi cu mine..." , i-a șoptit ea.

L-a luat de mână și l-a tras după ea, încercând să-i înfrângă timiditatea. Salvatore simțea privirile invidioase ale celorlalți bărbați tineri și mai puțin tineri. Niciodată nu fusese un dansator bun, însă în acea seară, lângă Lola, parcă era alt om.

A întrebat-o de unde știe italiana. "Italiana e frumoasă, cea mai frumoasă limbă din lume, și tot ce e frumos îmi place. Și tu îmi placi", a fost răspunsul ei.

La un moment dat, au început să danseze lent lipiți unul de altul. Complimentul pe care i-l făcuse și apropierea corpului ei îl excitaseră pe Salvatore. "Ce-ai fi făcut dacă aș fi refuzat invitația ta?" a întrebat-o. Ea i-a zâmbit și i-a răspuns: "Un adevărat bărbat nu refuză niciodată o femeie. Și apoi, eu te-am hipnotizat. Pun pariu că, dacă eu îți poruncesc să mă duci la tine acasă, te supui."

Nu a fost nevoie să-i poruncească. A dus-o la el acasă, deși nu simțea că e hipnotizat. Dar, cum au ajuns, Salvatore a vrut să afle mai mult despre acest subiect și, în timp ce beau vin roșu, având pe buze un zâmbet neîncrezător a întrebat-o de unde a învățat să hipnotizeze. "De la unul dintre unchii mei. Dar te vei convinge singur că nu e nimic de râs."

Salvatore nu a dat prea multă importanță ultimelor ei cuvinte, fiindcă Lola îi plăcea foarte mult și era nerăbdător s-o strângă în brațe. Ea nu a opus nici cea mai mică rezistență ci, mai mult, i s-a dăruit cu pasiunea caracteristică femeilor din sudul Spaniei.

Partida de amor a fost explozivă. Salvatore știa că nu

putea uita senzațiile pe care i le oferea Lola, corpul ei zvelt, mlădios și în același timp plin și tare. În schimb, nu și-a amintit nimic din ceea ce s-a petrecut după consumarea actului sexual. Salvatore a adormit profund, trezindu-se abia după patru-cinci ore de somn.

Lola dispăruse și o dată cu ea dispăruseră banii din portofel, ceasul și diferite alte obiecte de valoare pe care le avea în casă. Furios, italianul și-a dat seama că femeia i-a pus somnifer în pahar și s-a hotărât să depună o plângere la poliție.

Polițiștii nu s-au arătat deloc surprinși, atunci când le-a povestit ce i se întâmplase. Mai mult decât atât, i-au spus că au mai primit plângeri asemănătoare și că aveau deja suspecți. Astfel, l-au invitat pentru seara respectivă să meargă cu ei într-un orășel învecinat, unde într-un anumit local, dădea spectacol un grup de țigani. Salvatore urma să le spună dacă o recunoaște sau nu pe Lola.

De cum au intrat în local, Salvatore a văzut-o: mai frumoasă decât și-o amintea, dansa în mijlocul sălii. Când a dat cu ochii de el, l-a recunoscut imediat și l-a privit drept în ochi, preț de câteva secunde. Acea privire a anulat în Salvatore dorința de a se răzbuna pentru ce-i făcuse, iar când polițiștii l-au întrebat dacă o recunoaște, le-a spus un "nu" categoric. În acea clipă nu-și amintea decât plăcerea pe care o avusese în brațe și a iertat-o, sperând că îl va mai "hipnotiza" încă o dată.

În timp ce polițiștii au plecat, Salvatore s-a așezat la o masă. Din nou, Lola s-a apropiat de el și l-a tras după ea, pe ringul de dans. "N-am mai făcut așa niciodată. Este pentru a doua și ultima dată când dansez cu tine", i-a spus ea pe un ton categoric. "Dar vei veni la mine?" "Da, și tot pentru ultima oară, îți promit."

Când au ajuns acasă la el, Salvatore a pus din nou vin în pahare. Apoi, pretextând un motiv oarecare ,a ieșit din

cameră. Când s-a întors, a avut grijă să nu se atingă de paharul lui, iar într-o clipă de neatenție din partea ei, a schimbat locurile paharelor. După ce au băut vinul, au făcut amor cu mai multă pasiune decât o făcuseră prima oară.

De această dată, Lola a fost cea care a adormit. Somniferul pe care îl pusese în pahar își făcuse efectul. Până să se trezească, Salvatore a chemat poliția, recunoscând că mai devreme, în local, dăduse o declarație falsă.

Când s-a trezit, Lola a fost arestată. În timpul interogatoriilor, a recunoscut că mai are doi complici. Aceștia așteptau în stradă semnalul ei și o ajutau să care obiectele furate.

Cei trei au fost judecați și condamnați la închisoare pentru jaf.

PIERROT NEBUNUL

La puțin timp după eliberarea Parisului o mână de oameni pregătesc în secret o serie de hold-up-uri care marchează istoria crimei. Câțiva dintre acești indivizi ocupau cu câteva luni înainte roluri importante în structurile Gestapoului.

Acești oameni se vor remarca sub numele de "Gangul tracțiunii pe față". Printre ei se aflau nume celebre ca: Attila, Georges Boucheseche, Raymond Naudy zis "Tuluzianul", Marcel Ruard zis "Țiganul", Henri Fefen, zis "Ritonul", Roger Christophe, André Girardi. Ei îl aveau șef pe Pierrot Nebunul, unul din cei mai mari criminali pe care i-a cunoscut Franța.

CU CINCI GLOANȚE ÎN CORP, POLIȚISTUL SCAPĂ...

În februarie 1946 banda lui Pierrot Nebunul se face cunoscută. Un prim hold-up face senzație: atacul cu mâna armată a Crédit Lyonnais din strada Parmentier. Șase gangsteri își îndreaptă mitralierele asupra paznicilor uluiți și în câteva secunde dispar cu trei milioane de franci. Pentru retragere, gangsterii folosesc mașinile cele mai rapide ale epocii: Citroën cu tracțiune față. Patru zile mai târziu, la 11 februarie 1946 un nou hold-up: Gangsterii înarmați cu mitraliere fură sacii poștali de la gara din Lyon. În mai puțin de un minut opt milioane de franci dispar ca prin farmec. Și de această dată banditii mascați au plecat la bordul unei mașini cu tracțiunea pe față. Pierrot Nebunul cunoaște gloria. Acest copil de țărani își savurează revanșa. Înainte de război fusese ospătar într-o cafenea din Pigalle, neputându-se impune în nici un fel în societatea care-l umilise. Pierre Loutrel intrase întâi în rândurile Rezistenței, apoi se angajase în Gestapo unde foarte repede a început să-și apere propriile interese o dată cu cele ale ocupantului german. Era unul din membrii sinistrelor bande de torționari gestapoviști din strada Lauriston, având misiunea oficială de a destrăma rețelele de rezistență. Pierre Loutrel se face deja remarcat prin sălbăticia sa. Este de altfel "calitatea" care-i aduce numele de Pierrot Nebunul. Un incredibil incident probează cruzimea lui. El jefuiește un bar din cartierul Montparnasse în iunie 1943 surprinzându-l acolo pe un inspector de la brigada mondenă, Henri Ricordeau. Polițistul e dezarmat de banditi care-l târăsc în fața lui Pierrot Nebunul.

"Tu ești Ricordeau? întreabă simplu gangsterul... Luați-l "... Nefericitul polițist a fost aruncat într-o mașină care

se îndreaptă spre pădurea Boulogne. "O să te omor, îl anunță Pierrot Nebunul. Ai închis mulți prieteni de-ai mei și trebuie să plătești." "Nu mă omorî - imploră polițistul. Am doi copii..."

Pierrot Nebunul rânjește cu răutate. Polițistul, știindu-se pierdut, încearcă imposibilul. Se aruncă asupra portierei și în ciuda vitezei mașinii se rostogolește în gol. Aproape în aceeași clipă Pierrot Nebunul îi trage mai multe gloanțe în spate. Apoi, mașina gangsterilor intră în marșarier și trece peste corpul inspectorului Ricordeau. Doi oameni ies din automobil. Unul îi trage un glonț în ceafă, iar celălalt îi vizează inima. Șansa a făcut ca revolverul să se blocheze. Asasinii n-au mai insistat și-l lasă pe polițist aproape mort pe marginea drumului. Dimineața, devreme, un pădurar a descoperit rănitul. Și, miracol: cu toate că cele cinci gloanțe îl atinseseră grav, cu toate că petrecuse întreaga noapte fără îngrijire și-n frig trăia ! A fost transportat la spital de unde a ieșit după o lună de suferință, hotărât să se răzbune cu orice preț.

DE LA TRANDAFIRI LA ATACUL POȘTEI DIN NISA

Iată și un alt incident care arată brutalitatea lui Pierrot Nebunul: într-o seară din toamna anului 1945, Pierrot își sărbătorea ziua într-un cabaret din strada Ponthieu cu câțiva amici. Cabaretul "Le Baccara" este frecventat de toată lumea bună a epocii. Pierrot Nebunul remarcă la o masă o fermecătoare fată blondă care cina liniștită împreună cu prietenii ei.

"Această fată îmi place", zice el ridicându-se. Și o invită pe fată la dans. Pierrot Nebunul n-are obiceiul de a se formaliza ori de a folosi diplomația.

"Eu sunt Pierrot Nebunul. Îmi placi. Vino cu mine." Tânăra fată încercă să ceară sfatul prietenilor. Dar aceștia erau înconjurați de însoțitorii cu mutre fioroase ai banditului.

Câteva minute mai târziu frumoasa fată blondă urca în mașina marca Delayè a lui Pierre. Individul opri mașina aproape de pădurea din Vincenneš și se aruncă asupra tinerei fete. Aceasta rezistă însă cu eroism. Atunci, nebun de furie, Pierrot Nebunul îi sfâșie rochia și-i administră o severă corecție. După toate acestea o lăsă acolo... A doua zi dimineața un om depuse la poarta tinerei fete o enormă jerbă de trandafiri. Era o manieră a lui de a-și cere iertare. Și tânăra îl iertă. Ea se numea Maryse Mourer și va deveni celebră sub numele de Martine Caroll.

După două hold-up-uri reușite la Paris, în februarie 1946, Pierrot Nebunul a socotit că-i mult mai înțelept să se îndepărteze de anchetatorii parizieni. Și astfel, urmară o serie de atacuri curajoase cu mână armată sub cerul Coastei de Azur. Crédit Lyonnais de la Gap, încasările de la Societatea "Gaz de France" din Nisa, o întreprindere de lucrări publice din Marsillia, o bancă din Aix-en-Provence au fost rând pe rând victime ale bandiților. Lucrurile deveniseră mai dramatice la Cagnes unde la 8 iunie 1946 banda nu reuși să deschidă o casă de bani și-n consecință hotărâră să o transporte în alt loc pentru a o tăia în liniște. Poliția ridică imediat baraje, dar o mașină cu tracțiune pe față plină de gangsteri lovi unul din aceste baraje făcând gol de jur-împrejur cu focuri de mitralieră. Un jandarm a fost grav rănit. De această dată înalta societate se neliniști puternic de supralicitarea violenței. Banda lui Pierrot trebuia scoasă din joc.

La 1 iulie, aproape de ora 5.00 a dimineții, o mașină neagră cu tracțiune pe față se opri în fața poștei centrale din Nisa. Trei oameni coborâră întâlnindu-se cu un al patrulea ce aștepta pe trotuar. Cei patru indivizi pătrunseră apoi în curtea poștei, purtând saci mari de hârtie sub braț. În acești saci aveau mitraliere. Un minut și patruzeci și cinci de secunde mai târziu ei ieșiră cărând treizeci și trei de milioane de franci, practic tot ce găsiseră în casele de bani. După acest succes

Pierrot vru să revină în Paris. Dar polițiștii sunt pe urmele lui și ajung să-i urmărească oră cu oră periplul împreună cu armata lui Jacky Chadefaux și cu cei doi complici, Ruel și Ruard. Poliția este prezentă la întâlnire în fața hotelului "Maxime de Casis". Împușcăturile se făcură auzite rapid. Gangsterii traseră fără să ezite în polițiști. Inspectorul Brenom și brigadierul Blanc au fost grav răniți. Ruard, rănit el însuși, reuși să scape, dar a fost arestat câteva zile mai târziu. Ruel a fost arestat și el. Rămas singur, Pierrot Nebunul reuși să scape. De această dată presa se indignă. Și înalta societate se neliniști tot mai mult de răbufnirile acestei bande, ascunzându-și tot mai puțin ostilitatea față de acest nebun care îi punea existența în pericol.

UCIGAȘUL ȘI PROPRIUL GLONȚ

Dar, cu toate acestea, Pierrot Nebunul continua. La 16 iulie a reintrat în Paris și a atacat o bancă de pe strada Pont-Neuf. Prada: trei milioane de franci. La 24 august un furgon poștal este atacat. "Mâinile sus ! Coborâți și nu vă vom face nici un rău !" - urlă un om care ulterior a fost identificat ca fiind Pierre Loutrel. Complicele său a fost de asemenea recunoscut: era Attila. În câteva secunde opt milioane de franci dispărură.

Stilul lui Loutrel a început să fie rapid imitat de mulți tineri bandiți. Astfel, numeroase agresiuni comise de oameni neidentificați au fost trecute în contul lui Pierrot Nebunul. În tot acest timp însă poliția nu a rămas inactivă. Afacerea a fost încredințată unor tineri și străluciți polițiști dintre care unii vor deveni celebri, cum este cazul inspectorului Borniche. Pierre Loutrel este reperat într-un hotel din Champigny, ținut de un amic de-al său pe nume Lucian de Momande. La 25 decembrie asaltul începe. Dar încă o dată polițiștii ajung prea târ-

ziu. Găsesc locul gol. Din fericire imediat sunt reperați pe celălalt mal al Marnei oameni care aparțin bandei lui Pierre Loutrel. Erau cu toții în restaurantul "L'Auberge". Întăririle cerute sosesc: două mașini blindate și cincizeci de motocicliști. Asaltul este dat din nou. Gloanțele zboară peste tot, pătrunzând și-n restaurant. Attila este rănit, iar patronul restaurantului este omorât. În jurul orei 22.30 datorită rănilor Atilla și Fefen încearcă să fugă prin spatele grădinii. În acel moment "Delaye"-ul lui Pierrot, cu luminile stinse, oprește lângă ei. Pierrot îi urcă repede în mașină și se îndreaptă cu toată viteza spre barajul poliției. Încă o dată barajul este forțat și cei trei gangsteri reușesc să scape.

Titlurile ziarelor de a doua zi sunt elocvente: "Pierrot Nebunul, inamicul public numărul 1, ridiculizează poliția". Sediul din Champigny va fi însă părăsit de stăpânii lui. Pierre Loutrel se face uitat timp de mai multe săptămâni. El se mulțumește să defileze prin Pigalle, unde cheltuiește cu nemiluita. Destul de repede banii încep să se ducă. La șase noiembrie 1946 împreună cu Atilla și un alt gangster atacă bijuteria din strada Boissière. Golesc magazinul de toate bijuteriile și-n momentul plecării Pierrot trage asupra bijutierului. Cu un gest nesăbuit își înfige apoi pistolul la centură. A uitat însă să-i tragă siguranța. Un nasture prinde cocoșul pistolului și lovitura pleacă, atingându-l pe Pierrot Nebunul în vintre... Bijutierul rănit se târăște spre un telefon pentru a cere ajutor, dar mașina cu tracțiune pe față îl zdrobește imediat și demarează cu toată viteza.

Începând cu acea zi, nimeni nu l-a mai văzut pe Pierrot Nebunul viu. Attila și Boucheseche au fost nevoiți să-l ducă la o clinică unde l-au înscris bineînțeles sub un nume fals. După ce primul ajutor i-a fost acordat, Boucheseche îl ridică pe Pierrot Nebunul, deghizat în infirmier. Aici se termină destinul acestui fiu de țăran.

ARESTAT DUPĂ 22 DE ANI!

Urmele lui se pierduseră în 1974. Se părea că a dispărut în neant, dar, de curând, la urechile anchetatorilor au ajuns veşti despre el şi noua lui identitate. Îşi schimbase numele şi o ducea foarte bine datorită sumelor mari pe care le cerea pentru prestaţiile lui. A fost condamnat la şapte ani de închisoare.

Timp de 22 de ani, a reuşit să se ascundă de justiţie. Şi-a schimbat numele şi şi-a atribuit o meserie care nu poate fi controlată: aceea de vrăjitor. Din nefericire pentru el, la sfârşitul lunii februarie 1996, poliţia l-a descoperit şi l-a arestat. Judecat pentru proxenetism şi pentru jefuirea a cel puţin 15 clienţi, el a fost condamnat la şapte ani de închisoare.

Protagonistul acestei istorii este David Jonathan Ross, are 48 de ani şi este originar din Burton (Texas).

În 1973, el avea o prietenă, Eleonore Corgou, o femeie de culoare ce emigrase în Statele Unite, în speranţa găsirii unei slujbe, cu ajutorul căreia să poată duce o viaţă decentă şi, eventual, să-şi poată întreţine şi familia numeroasă ce rămăsese în Maroc. David Jonathan Ross, suflet caritabil, i-a propus Eleonorei să se mute la el. Negresa a fost încântată de propunerea lui, gândindu-se că, în schimbul ajutorului ce i-l va da în gospodărie, va economisi banii de chirie. Nu mult timp după aceea, cei doi au sfârşit prin a deveni amanţi. Eleonore s-a îndrăgostit într-atât de David încât, în momentul în care el i-a spus că a intrat într-un bucluc şi că are de plătit o datorie unui prieten, care nu îl absolvă decât dacă îşi cedează amanta pentru o noapte, tânăra a acceptat fără să comenteze. "Dacă am cedat o dată, a trebuit s-o fac de multe ori după aceea", a povestit ea mai târziu anchetatorilor.

David Jonathan a început să-i reproșeze Eleonorei nu numai că nu a contribuit la bugetul familiei, ci că, din contră, cheltuie prea mulți bani pentru rochii. De aceea, avea grijă ca măcar o dată pe săptămână să-i aducă "un prieten" față de care avea datorii, iar ea era obligată să-i satisfacă toate fanteziile sexuale. Probabil că "prietenilor" le cerea o sumă mare, aducând ca argument frumusețea Eleonorei și talentul ei de curtezană, pentru că, în scurt timp, David și-a permis să închirieze un apartament mai mare, situat în centrul orașului Burton.

Folosindu-se de farmecul său, el reușea să convingă diverse tinere să se prostitueze în apartamentul cel nou. Eleonore, la care nu a renunțat, îl ajuta să gestioneze bordelul improvizat și să găsească tinere dispuse să se prostitueze, în schimbul unei mici sume de bani. Având această activitate, marocanca nu mai era obligată să se culce cu "prietenii" amantului ei.

După alte câteva săptămâni, David Johnatan a devenit nemulțumit de felul în care îi mergeau afacerile. Nu că nu mai găsea clienți, ci pentru că, în ritmul ăsta, cu cel mult doi clienți în casa lui, nu putea ajunge la opulența la care visa. De aceea i-a venit o idee simplă și eficientă: fetelor care se prostituau el le-a spus să le ceară bani clienților înainte de prestație, apoi, într-un fel sau altul, să-i facă să uite de portofel, în momentul în care pleacă. Motivul era foarte simplu: în momentul în care amatorul de aventuri trăia plăcerea maximă David se strecura în cameră și lua din buzunarele clientului banii și obiectele de valoare. În două luni, cât a durat acest obicei, nici un bărbat nu și-a dat seama că este un intrus în cameră, hoțul fiind ascuns în semiobscuritate, iar zgomotul pe care l-ar fi putut face era acoperit de șoaptele prostituatei și de muzica din cameră.

Probabil că numărul celor jefuiți în acest mod a fost mai mare, însă numai 15 dintre ei au depus plângere la

poliție. Când a aflat că împotriva lui a fost emis mandat de arestare, David Jonathan Ross și-a dat seama că e momentul să dispară. Interogarea tututor prietenilor și a rudelor a fost inutilă: tânărul de 26 de ani nu a lăsat nici o urmă, nici un indiciu.

Încă nu a fost stabilit cum și-a petrecut toți acești ani. Cert este că, într-un moment oarecare al vieții lui, s-a hotărât să devină vrăjitor.

Între timp și-a făcut o altă prietenă, Caroline Casey, cu ajutorul căreia și-a deschis un "atelier de cartomanție", făcându-și publicitate sub numele de "Vrăjitorul păcii", iar pe cartea lui de vizită scria "Maestru în astrologie, cartomanție și științe oculte. Magicianul păcii vă poate reda cu siguranță fericirea pe care o căutați".

În cabinetul lui era tot timpul lume, pentru că el spunea că e capabil să lege iubiri imposibile, să rezolve probleme economice și să redea sănătatea. În schimb, cerea taxe exorbitante, până la 2000 de dolari ședința. "Cine se aștepta să fie un escroc?" s-au întrebat vecinii, care remarcaseră eleganța cu care se îmbrăca și politețea de care dădea dovadă.

Astrologul se simțea în siguranță. Îi mersese bine timp de 22 de ani. Cine-l mai putea recunoaște? El se stabilise în Hialeah (Florida). Și cine își mai amintea de micile hoții pe care le comisese în Burton? Totuși calculele lui erau greșite, pentru că polițiștii nu au încetat să-l caute.

Pentru a-l aresta, trebuia luat prin surprindere, fără a-i lăsa posibilitatea să mai dispară încă o dată și, în același timp, anchetatorii voiau să-i controleze activitatea de magician. Astfel, o polițistă s-a prezentat în cabinetul lui David, spunând că e o îndrăgostită nefericită. "Pentru a nu-i trezi suspiciuni, mi-am aranjat o întâlnire prin telefon", a povestit ea. "Mi-a deschis îmbrăcat într-o pelerină alb cu roșu și mi-a spus să iau loc într-o cameră luminată doar de o candelă. Pe

o măsuță, era un craniu uman și de jur-împrejur erau obiecte magice, iar pe pereți erau atestate de merit. I-am povestit că logodnicul meu m-a părăsit cu puțin înainte de nuntă și l-am implorat să mi-l aducă înapoi. Mi-a cerut pentru acea consultație 50 de dolari și pentru ce urma să facă alți 2000 de dolari."

Polițista a acceptat și, odată ieșită în stradă s-a întâlnit cu colegii ei, care l-au arestat pe escroc. Evident, Vrăjitorul păcii nu a știut să-și prevadă sfârșitul. A fost condamnat la șapte ani de închisoare.

MAMA ÎȘI RĂPEȘTE GEMENELE PENTRU A LE REVINDE !

Kimberley și Belinda nu au împlinit trei luni, dar deja au trei familii ! Mama lor le-a vândut prin intermediul unei rețele californiene. Apoi englezilor, mai darnici. Rezultatul: fetițele se află la o familie "de primire", cum se spune în termeni adoptivi. Acum Kiara și Keyara, alias Belinda și Kimberley, așteaptă ca autoritățile anglo-americane să desemneze adevărații părinți. La originea acestei încurcături juridice se află o agenție de adopție ce folosește metode scandaloase: Caring Hearts a vândut pur și simplu fetițele pe Internet, în două rânduri ! În toamna anului 2000, mama lor biologică, Tranda Wecker, 28 de ani, le-a cedat mai întâi unui cuplu californian, Richard și Vickie Allen, care au plătit agenției câteva mii de dolari. Dar două luni mai târziu, gemenele au fost răpite și încredințate unui alt cuplu, de data aceasta englez, Judith și Alan Kilshaw, pentru suma de 19.000 de dolari. "Ele nu au fost vândute, se apără azi Judith. Aș putea spune mai degrabă că au fost plasate." Un "plasament" ce a șocat serviciile sociale britanice, acestea luând sub autori-

tatea lor cele două "bunuri". Cât despre tatăl Alan și mama Judith, familia Kilshaw mai exact, din Marea Britanie, aceștia sunt, cu siguranță, niște oameni curajoși. Scotocind prin viața lor privată, ziariștii au aflat că au chemat un vânător de vrăjitoare pentru a izgoni un personaj straniu, îmbrăcat în costum de lăptar, care bântuia casa și visele fiului lor... Sau că negociază deja drepturile istorisirii cu cele două gemene pentru realizarea unui film la Hollywood. Ce ți-e și cu Internetul ăsta ! Site-urile americane propun o gamă largă de copii spre adopție: thailandezi, vietnamezi, polinezieni, ucraineni, coreeni, haitieni, guatemalezi și, nu puteau lipsi, români. Un exemplu la cazul din urmă este micuța Liliana, de trei ani, care s-a dovedit a fi bolnavă, având nevoie de îngrijiri speciale. Dar tot a fost vândută !...

După tracasări prin hoteluri și ore petrecute pe drumuri, gemenele au ajuns cu ultimii lor părinți pe aeroportul Manchester, din Marea Britanie, însă au vize turistice valabile doar pentru șase luni. Niște "turiste" triste, în ajunul Crăciunului anului 2000. Nimeni nu știe ce le rezervă viitorul. Mai nou, Tranda, mama biologică, declară sus și tare că nu a încasat nici măcar un dolar și că vrea să-și recupereze fiicele. Legea va decide, după mai multe călătorii dus-întors dincolo de Atlantic, și, probabil, ani petrecuți prin tribunale, cui vor fi încredințate cele două gemene.

JAF LA COMANDĂ

Șapte tablouri de Picasso și unul de Jules Pascin, evaluate la peste 52 milioane de franci elvețieni, au dispărut dintr-o galerie de artă particulară situată în centrul orașului elvețian Zürich. Furtul a fost descoperit în dimineața de luni, 24 iunie, la ora 9.00, de bătrânul proprietar, G. Ballag, care a dat imediat alarma. După reconstituirea făcută de poliția can-

tonală, s-a dedus că hoții au pătruns în galerie, una dintre cele mai importante din Europa, în seara de sâmbătă, după ora 16.00, și, după ce au luat prada, au ieșit netulburați de nimeni printr-o pivniță a unei clădiri învecinate. Tablourile marelui pictor spaniol deținute de Ballag nu erau asigurate! De altfel, galeria elveținului se afla la a doua spargere.

"Primele de asigurare reprezentau o cheltuială prea mare", a explicat proprietarul. Care a adăugat: "Mai mult decât valoarea comercială sunt legat de valoarea ideatică și nici o companie de asigurări din lume n-ar fi fost în stare să mă despăgubească pentru o astfel de pierdere."

În ceea ce privește recentul furt, bănuielile se îndreaptă către unul dintre clienții galeriei, care, în seara de sâmbătă, ar fi reușit să rămână în edificiu după ora închiderii. Anterior el ceruse să-i fie arătate tablourile păstrate într-o încăpere specială de la etajul întâi. Cu această ocazie hoțul a reușit probabil să observe unde era ascunsă cheia. Oricum, în ciuda aparentei lipse de urme, polițiștii elvețieni speră să aibă același succes ca în urmă cu patru ani, când după cercetări laborioase au fost arestați toți cei trei autori ai loviturii, condamnați apoi la pedepse între trei ani și un an și șase luni de închisoare. Fiind vorba de piese bine cunoscute, este clar că hoții nu le vor putea prea ușor pune în vânzare, cu atât mai mult cu cât, după cum a anunțat Karl Steiner, purtătorul de cuvânt al poliției federale, ele au fost date în urmărire internațională. Se pare că cei care au comandat furturile sunt miliardari maniaci, care le țin ascunse doar pentru sufletul lor. În acest caz există puține șanse să mai fie descoperite.

HOȚUL ERA SURD ȘI ANALFABET

Cunoscutul muzeu "Rembrandthuis" din Amsterdam a fost păgubit, de curând, de un exemplar "Rembrandt". Hoțul a avut nervii tari sau poate nu auzea bine, uitând, de asemenea, să citească titlul micuței picturi. El s-a chinuit câteva minute bune pentru a forța fereastra într-o latură a muzeului, știind că poliția ar fi putut sosi în orice clipă. Alarma s-a declansat, cu foarte mulți decibeli, chiar lângă capul său. Când a reușit să părăsească incinta muzeului, el a descoperit că pictura furată nu era a lui Rembrandt, ci a unui urmaș necunoscut. Oficial, era declarată ca aparținând celebrului artist olandez, până când un comitet internațional a datat-o cu câțiva ani mai târziu. Realizată de un artist din Școala olandeză, "Omul cu barbă" era neschimbat din punct de vedere estetic. Din lipsa unui pedigree real, valoarea picturii a scăzut, fiind asigurată cu 350.000 guldeni (circa 200.000 dolari SUA). Furtul a fost așa de dur, încât poliția a dorit ca hotul să fie unul și același cu cel care a tăiat ușa din fata muzeului cu un aparat de sudură și a furat două picturi, din care una realizată de unul dintre profesorii lui Rembrandt. Cele două picturi, "Crucificarea" și "Bocetul lui Abel", de Pieter Lastman, au fost descrise ca având mai mult valoare istorică decât financiară.

După cum a afirmat unul din responsabilii muzeului, "prima spargere a avut o caracteristică; au tăiat ușa în pre-zența trecătorilor. Nimeni nu a observat deva deosebit. Sistemul de alarmă a funcționat perfect, poliția sosind la câteva minute. În ultimul caz, hoțul nu a acționat asupra ușii din față, căci ea a fost întărită. El a spart geamul din spate cu instrumente dure și a lucrat chiar sub presiunea alarmei. Din nou poliția a sosit la locul faptei în câteva minute, dar hoțul a fugit prin geamul spart."

Clădirea, cunoscută sub numele de "Rembrandthuis", datând din secolul al XVII-lea, era legată printr-un sistem de alarmă cu un centru privat de securitate monitorizată care a alertat poliția. Cu toată tehnica sofisticată, încă dispar picturi. Este clar că muzeul are nevoie de un paznic de noapte!

HENRY MORGAN, CORSARUL DE TEMUT

Poveștile cu pirați și hărți misterioase nu sunt imaginare! Și nu toți piraților au putrezit în închisorile marilor imperii sau în streang. Henry Morgan este un exemplu în acest sens, fiind considerat cel mai norocos pirat al tuturor timpurilor. Henry Morgan s-a născut în Țara Galilor, în anul de grație 1630. S-a angajat în tinerețe ca marinar pe o navă care se îndrepta spre Barbados. A lucrat ca muncitor pe o plantație, dar muncea ca un sclav pe o sumă derizorie. S-a înrolat în ceata unui colonel rebel și a participat la jefuirea Jamaicăi și la asaltul asupra orașului St. Jago.

Dornic de aventură și atras de piraterie, Henry Morgan s-a angajat ca secund pe o navă de corsari în Port Royal. Avea 30 de ani și dorea să se îmbogățească rapid, prin orice mijloace. Atacă împreună cu ceilalți corsari orașul Porto Bello. Fără succes de această dată... Între timp, Anglia face o alianță cu Franța și Olanda. Mai rămăseseră de prădat doar corăbiile spaniole. Între timp, faima lui Henry Morgan se răspândise în Jamaica. Guvernatorul îl numește comandant al tuturor corsarilor britanici și îl avansează în grad. Colonelul Morgan atacă cu succes Puerto Principe și Porto Bello pe care le jefuiește și se întoarce cu o captură frumoasă - peste 300.000 de piese de aur. În câteva zile, cu o mică armată, formată din câteva sute de corsari, cucerește

orașul Panama. Era unul din cele mai bogate orașe din Lumea Nouă. Orașul era dominat de casele bogate ale negustorilor panamezi. Mănăstirile catolice din jur aveau bijuterii și opere de artă din aur și argint. Argintul din minele panameze lua drumul Spaniei. Morgan dă foc orașului și îi torturează pe cei mai bogați cetățeni, indiferent de sex sau vârstă. În felul acesta, el a reușit să afle unde erau ascunse comorile din avuția personală a celor mai bogați cetățeni ai orașului Panama. Reușește să strângă peste 800.000 de piese de aur pe care le transportă pe nava sa. Când Morgan și-a împărțit prada, corsarii au primit câteva monede de aur. Tot echipajul era nemulțumit ! Dar nu crâcnea... Morgan se pregătise pentru a-i pedepsi pe răzvrătiți. Și totuși niciodată, nimeni nu a aflat pe ce insulă părăsită și-a ascuns Morgan comorile...

Guvernatorul Jamaicăi a fost înștiințat imediat despre revolta ce avea să izbucnească pe nava lui Morgan. Guvernatorul îi face raport și îl trimite sub escortă în Anglia, pentru a fi judecat pentru piraterie. Toți cei care îi cunoșteau isprăvile erau siguri că Henry Morgan va fi judecat și spânzurat pentru delictele sale. Și culmea, în loc de streang, Morgan este primit de englezi în urale de triumf. Guvernul englez nu putea să condamne un "erou" aclamat de miile de oameni care înconjuraseră tribunalul. Englezii nu erau la curent cu jafurile și răpirile de persoane (pentru sume colosale, oferite ca răscumpărare), comandate de colonelul Morgan. Este judecat, achitat și numit guvernator - unde credeți ? În Jamaica... Își uită repede camarazii pe care îi păcălise cu modul cel mai ticălos cu putință. Refuză găzduirea corsarilor de pe navele britanice. Aceștia își mută reședința în insula Tortuga. Morgan era un om extrem de bogat - avea moșii și palate. A murit în urma unui atac cerebral, provocat de butoaiele cu rom pe care le îngurgitase. Avea doar 52 de ani... De 400 de ani, căutătorii de comori au bântuit Caraibele în căutarea comorilor ascunse în micile insule de colonelul Morgan.

Febra căutărilor continuă, mai ales după zvonurile legate de descoperirea unor monede vechi din aurul cel mai pur pe fundul unor epave.

PIRAȚII CHINEZI JEFUIESC UN FERRY-BOAT

Persoane înarmate au atacat la mijlocul lunii iunie 1995, un ferry-boat de mare viteză, în timp ce acesta se îndrepta spre Hong-Kong. Corsarii au jefuit depozitele lichide aflate la bordul vasului, totalizând suma de 1,3 milioane de dolari.

Hoții au spus pasagerilor că pe vapor ar exista grenade, în pericol să explodeze. Astfel, ei au preluat controlul vasului după plecarea acestuia din colonia portugheză Macao. Nimeni nu a fost bruscat, nimeni nu a fost rănit. După ce banii, aparținând câtorva bănci - printre care și Băncii Chinei -, au fost furați, piratii au coborât într-o șalupă rapidă care îi aștepta în dreptul insulei chineze Kee O, în estuarul râului Pearl.

O oficialitate din partea Departamentului Marinei din Macao a afirmat că persoanele implicate în acest atac au fost în număr de trei. Poliția a fost alertată după ce unul dintre pasageri a făcut un apel telefonic printr-un aparat celular, dar destul de târziu pentru o intervenție care să se fi soldat cu prinderea hoților. Pretinzând că ar fi pasageri, ei se îmbarcaseră pe vasul Guia, în Macao. În douăzeci de minute au cerut căpitanului să deturneze nava în apele chineze. Un purtător de cuvânt al Departamentului Marinei din Hong-Kong a spus că hoții au distrus echipamentul de comunicații. Banii furați au fost păstrați într-un loc ascuns pe vas. Martori ai evenimentelor au afirmat că unul dintre hoți a tras câteva

focuri de armă pentru a amenința călătorii de pe Guia să nu facă vreo mișcare. "Am fost îngroziți", relatează unul dintre aceștia, "când ni s-a spus să ne punem mâinile la ceafă." Atacatorii erau foarte periculoși.

Față de acest incident, un purtător de cuvânt al firmei proprietare a ferry-boat-ului a spus că pe viitor trebuie să sporească securitatea transportului în programul călătoriilor organizate de compania "Far East Jetfoil".

Poliția din Hong-Kong a format o echipă pentru cercetarea atacului. S-a stabilit că teroriștii sunt chinezi, membri ai unui grup criminal. 79 de pasageri au fost aduși înapoi la Hong-Kong pentru a fi audiați în cadrul anchetei. Împreună cu poliția, specialiști ai Biroului Chinez de Securitate Publică lucrează la acest caz.

ÎN LUMEA PIRAȚILOR DIN FILIPINE

1996. Un grup de 20 de persoane, între care părintele Nacorda, este atacat și luat ostatic, în Insula Basilan, de oameni înarmați, membri ai grupului Abu Sayyaf. Are loc prima triere: musulmanii și ceilalți. Primii sunt eliberați. A doua triere: cei cu bani și cei săraci. "Săracii" sunt uciși fără milă și decapitați. Rămân părintele Nacorda și câțiva instituțori. Din iunie până în august 1996, așteptând plata răscumpărării, ostaticii trăiesc un calvar. Mai ales părintele Nacorda, întrucât el reprezintă Biserica Catolică. Vine însă și ziua eliberării, iar după o scurtă perioadă petrecută într-un spital, părintele își reia cursul normal al vieții sala pastorale. Cu o mică excepție: în afara orelor de slujbă, el schimbă hainele obișnuite cu o uniformă de luptă, o pușcă M16 și o armă de calibru 45.

Preotul devine astfel autoritatea spirituală a unui grup creștin de autoapărare, denumit Concern (Coaliția noilor

creștini pentru luarea puterii și reformă). Sunt înregistrați 3000 de membri, 4000 de simpatizanți și mii de donatori. Cu toții ajung să-l numească pe părintele Nacorda "preotul războinic", astfel că, după o vreme, superiorul său, episcopul Romulo de la Cruz, se vede nevoit să specifice: "Părintele Nacorda nu este un preot războinic, iar noi nu suntem într-o cruciadă." La rândul său, eroul despre care vorbim mărturisește: "Dumnezeu nu-mi dă voie să ucid. Nu ar fi trebuit să fiu furios decât pe Abu Sayyaf, însă cred că am fost furios pe toți musulmanii. Mi-au trebuit câțiva ani pentru a înțelege că musulmanii sunt nevinovați și că Abu Sayyaf, care reprezenta doar un grup destul de mic, încearcă să ne divizeze. Acum sunt în stare să-mi concentrez ura doar împotriva acestui grup. Ură este un cuvânt urât, dar a trebuit să-l admit."

ÎN ȘASE LUNI, 246 INCIDENTE ARMATE

Așa se face că preotul Nacorda și-a îndreptat resentimentele împotriva piraților care infestează cele aproximativ 200 de insule și insulițe ale regiunii Jolo, provocând doar în șase luni 246 de incidente armate.

Unul din capi este "comandantul Alex". La 41 de ani, acesta se poate "mândri" cu titlul de pirat-șef al Insulei Socol, situat nu departe de cartierul general al marinei din sudul Filipinelor. "Comandantul Alex" a dat lovitura cea mare în 1997, când a acostat feribotul Mangalia și a prădat pasagerii. Astăzi se află în fruntea unui grup de 30 de inși care terorizează regiunea. La piciorul stâng poartă urma unei răni adânci de zece centimetri, pe care și-a îngrijit-o singur vreme de 15 zile, undeva pe o insulă pustie. Explozia unei grenade i-a smuls de asemenea câteva falange. Toate acestea nu au făcut însă decât să-l înverșunească, astfel că și-a creat o pu-

ternică flotilă de pescari, care îi furnizează suficiente informații cu privire la eventualele prăzi ori la raidurile militarilor. Singurul de care se teme este totuși comandantul Honorio Robert Balanon, șeful puternicei Task Force 61, special creată pentru lupta împotriva piraților. La rândul său, acesta dispune de șapte nave de patrulare și circa 100 de oameni. Fiecare navă este echipată cu patru mitraliere grele, un tun de 25 și două puști-mitralieră.

Autoritățile au pierdut însă de multe ori în fața piraților. Mai întâi pentru că ambarcațiunile piraților (pirogi cu motor sau papuci-zburători) au un pescaj mult inferior celui al navelor de război ale marinei filipineze (drept urmare, acestea din urmă nu pot naviga în ape puțin adânci). Apoi, pentru că, împărțiți în grupuri mici, piratii sunt foarte greu de reperat. În fine, pentru că autoritățile însele sunt victime ale corupției. Un raport al Biroului Maritim Internațional (IMB) arată că pentru 300.000 de dolari o navă poate cădea pradă piraților în Filipine, apoi poate fi metamorfozată, pentru ca, în fine, trei zile mai târziu, să reapară sub un alt nume, sub un alt pavilion. Potrivit aceluiași raport, numărul actelor de piraterie maritimă a crescut cu 40% în cursul primelor șase luni ale anului. Tocmai de aceea, organismul internațional, finanțat de Camera Internațională de Comerț, a lansat un apel la prudență, îndeosebi celor ce ajung în apele de sud ale Mării Chinei. IMB estimează la aproximativ un miliard de dolari pe an cifra pierderilor datorate piraților.

CEL MAI VESTIT PIRAT CIBERNETIC

Abraham Abdallah, un escroc american recidivist, care lucra ca ajutor de ospătar și care, la nici 32 de ani, nu a reușit să termine nici măcar liceul, s-a dovedit a fi cel mai "tare" hacker arestat vreodată, după ce poliția din New York a descoperit că el furase câteva milioane de dolari de la cel puțin 217 dintre cei mai bogați oameni din Statele Unite. Folosind slabele computere ale unei biblioteci din apropierea casei sale, dar și o vastă rețea de comunicații mobile, Abdallah a penetrat conturile bancare, de brokeraj și de credit ale multor oameni faimoși, precum Steven Spielberg, George Lucas, Oprah Winfrey, Ross Perot, George Soros, Ted Turner, David Geffen și alții asemenea.

Elaborata fraudă concepută de pirat a trecut neobservată într-o primă etapă, care a implicat obținerea frauduloasă de informații de la unele corporații ca Equifax, TRW și Experian (brokeraj, plasamente financiare și servicii bancare) despre viitoarele sale victime. Informațiile în cauză i-au folosit lui Abdullah la "clonarea" identităților magnaților vizați și penetrarea conturilor acestora de la firme de brokeraj și bănci de investiții precum Goldman Sachs, Bear Sterns, Merrill Lynch și Fidelity Investments. Piratul ocolea cu mare atenție orice posibilitate de a fi reperat, recurgând la celulare cu acces Internet (WAP) și la mesagerie vocală virtuală (voice mail) pentru a putea ridica mesaje și faxuri practic de oriunde, oricând, fără riscuri.

HOȚUL ÎȘI ALEGEA VICTIMELE DIN REVISTA "FORBES"

Chiar și pe străzile New York-ului, Abdallah s-a străduit să rămână departe de ochiul legii, trimițând curieri să ridice pachetele comandate în numele victimelor sale și apoi expediindu-le din nou pe rute de livrare complicate. Dar, oarecum inevitabil, el a fost prins și arestat chiar în mașina sa, un Volvo ultimul tip. După reținerea lui Abdallah, poliția a descoperit la domiciliul hackerului un număr al revistei "Forbes" (axată aproape exclusiv pe subiecte legate de oamenii foarte bogați) în care era publicat un "top 400" al magnaților americani. Alături de biografiile și pozele tipărite ale bogătașilor în cauză, Abdallah scrisese de mână adresele, numerele de telefon celular, de asigurare socială, de conturi de bancă și de brockeraj, ba chiar și numele de fată al mamelor acestora. Și acesta a fost doar începutul.

PIRAT CIBERNETIC DIN ADOLESCENȚĂ

Ulterior, detectivii NYPD au dat peste carnețele și acte contabile, documente interne și de corporații false, precum și ștampile purtând numele și siglele firmelor Goldman Sachs și Bear Sterns. Poliția newyorkeză nu știe nici acum precis cât a furat Abdallah, dar dă ca sigură o sumă de ordinul milioanelor de dolari.

"E cel mai bun din câți am cunoscut eu", a declarat detectivul Michael Fabozzi, de la Divizia Investigații Informatice și Tehnologice a NYPD. Cariera infracțională a lui Abdallah a început la vârsta de 18 ani, când a fost arestat pentru fraudă bancară. Ulterior, a mai fost arestat de trei ori

de FBI, petrecând în total șapte ani în închisoare. Infractorul neagă acuzațiile care i se aduc acum, iar avocații săi au refuzat să facă vreun comentariu.

ALARMĂ LA MERRILL LYNCH

"Începutul sfârșitului" lui Abdallah a fost când Merrill Lynch a primit prin e-mail solicitarea de a transfera zece milioane de dolari dintr-un cont aparținându-i lui Thomas Siebel (fondatorul companiei Siebel Systems) într-un nou cont deschis în Australia. Casa de brokeraj a luat legătura cu Siebel, care a negat să fi făcut o astfel de cerere. Merrill Lynch a angajat un expert în fraude informatice, care a descoperit în baza de date a companiei mai multe nume de clienți și tranzacții legate de două adrese de e-mail, folosite de Abdallah. Verificări similare s-au făcut și la alte firme din domeniu, astfel ieșind la iveală toate "clonele" create de infractor. Poliția nu avea ca pistă decât un "blip" electronic, pe care nu-l putea asocia cu vreo persoană fizică, astfel încât a trebuit să întindă o capcană, plasând o cameră de luat vederi la locul în care soseau anumite pachete comandate de Abdallah în numele a doi cofondatori ai corporației Microsoft, alții decât Bill Gates - pe care infractorul l-a "iertat" pentru celebritatea sa.

ABDALLAH AVEA CONTURI ÎN CARAIBE

"Era peste tot, pretinzând că este oricine, când de fapt el se afla în New York, uneori spălând vase în bucătăria restaurantului", a declarat o sursă din NYPD, încercând să descrie dificultatea operațiunii de identificare a lui Abdallah. Acesta a fost prins în cele din urmă după ce primise de la un

curier (funcție în care folosea angajați ai unor firme de curierat, șoferi de taxi, boschetari și chiar prostituate) un colet în valoare de 25.000 de dolari, conținând aparatură sofisticată pentru fabricarea și magnetizarea cărților de credit. Deși a fost arestat de NYPD, cazul lui Abdallah va fi instrumentat de FBI. Recuperarea prejudiciilor produse de hoț pare că va fi și mai dificilă decât arestarea sa, deoarece banii subtilizați de el au fost "împrăștiați" prin diverse conturi "virtuale", prin Caraibe, Australia și probabil și în alte "paradisuri fiscale".

ÎN TIMPUL ATACURILOR, RECITA VERSURI !

Sediul băncii din Clermont-Ferrand (Franța) era înconjurat de schele. Muncitorii unei societăți de construcții lucrau la renovarea imobilului. În prima săptămână a anului 1990 și-a făcut apariția un bărbat nu prea înalt, dar cu alură sportivă, îmbrăcat cu un pardesiu elegant și purtând o geantă din piele de o foarte bună calitate. S-a apropiat cu dezinvoltură de constructori, spunându-le: "Bună ziua ! Eu sunt șeful securității băncii. Mâine vă rog să începeți lucrul cu o oră mai devreme, deoarece trebuie verificat dacă sistemul de alarmă funcționează și atunci când ciocanele pneumatice produc vibrații !"

După aceea, individul a intrat în sediul băncii și a cerut să vorbească cu directorul.

"Domnule director, sunt reprezentantul de la Paris al firmei care vă renovează imobilul. Ca să nu deranjăm clienții, am rugămintea ca mâine să deschideți banca la ora șapte, pentru a verifica funcționarea sistemului de alarmă în regimul trepidațiilor provocate de ciocanele pneumatice !" Cucerit de aerul jovial, directorul băncii a acceptat imediat, fără să-i ceară vreo legitimație.

A doua zi, la ora șapte, constructorii erau la locurile lor de muncă, făcând un zgomot asurzitor. Directorul a descuiat ușa și l-a invitat pe străin înăuntru. Au declanșat împreună sistemul de alarmă, după care directorul l-a scos din funcțiune. În acel moment, necunoscutul a scos la iveală un pistol și l-a obligat pe directorul credul să-i deschidă seifurile. A introdus toți banii în geantă, cu o singură mână, în vreme ce cu cealaltă ținea pistolul ațintit către director. În tot acest timp jefuitorul a recitat, cu voce tare, versuri din Baudelaire ! Când și-a sfârșit treaba, și-a luat reverențios rămas-bun de la director și a părăsit clădirea, nu înainte de a le spune constructorilor: "Continuați, mă întorc îndată !" Apoi, s-a urcat la volanul unui autoturism Renault 21 de culoare gri și a dispărut, având asupra sa 200.000 de franci.

Pentru polițiștii din Clermont-Ferrand, cazul era cel puțin bizar. Ba erau unii care înclinau să creadă că directorul băncii nu era în toate mințile. S-a alcătuit totuși un portret-robot care a fost răspândit la toate secțiile de poliție. La Oficiul central de combatere a banditismului din Paris, individul era cunoscut. Era vorba de Michel Masbou, născut în 1952, în Aix-en-Provence cunoscut sub denumirea de "Gangsterul-poet". Un tip cultivat, original, cu gusturi rafinate. La sfârșitul anilor '80, comisese o serie de atacuri asemănătoare, în sudul Franței, în timpul cărora recitase versuri de Baudelaire, Rimbaud sau Verlaine. O dată fusese arestat, dar evadase, în aceeași seară, de sub nasul poliției, luând drumul Africii. A fost condamnat, în contumacie, la închisoare pe viață și nimeni nu se aștepta ca el să se reîntoarcă. Chiar și acum, când era din nou dat în urmărire, polițiștii nu-și făceau prea multe iluzii. Masbou nu venea niciodată în contact cu lumea interlopă, trăia retras și avea identitate falsă. La sfârșitul anului 1990, el a devalizat o bancă din Beziers, iar în primul trimestru al lui 1991, o alta în Palavas. În anul următor, se afla la Dijon. Aici, i-a inspirat o asemenea încredere direc-

torului băncii încât au luat masa împreună. Când s-au întors la sediul băncii, Masbou a scos pistolul și l-a somat pe director să-i deschidă camera tezaurului. Imaginația jefuitorului de bănci era nelimitată. La Limoges, în 1992, s-a dat specialist în curățarea storurilor venețiene cu care era dotată banca. O zi întreagă a muncit cu conștiinciozitate, demontând storurile, curățindu-le și remontându-le. După închiderea băncii, a fost invitat să sărbătorească, împreună cu funcționarii băncii, ieșirea la pensie a unui salariat. Profitând de faptul că atmosfera se încinsese, iar șampania curgea în valuri, Masbou l-a luat deoparte pe unul dintre funcționari și, îndesându-i țeava pistolului în coaste, i-a ordonat să deschidă seiful. Nici de această dată, "gangsterul-poet" n-a omis să recite versuri.

Până în 1994, a mai dat încă trei lovituri: la Lyon, la Orléans și la Portes-les-Valence. La ultimul atac, Masbou a fost însoțit de o femeie, despre care poliția a presupus că ar fi amanta lui.

În septembrie, Masbou a fost reperat în Bordeaux. Înțelegând că lațul se strângea în jurul lui, a intrat într-o agenție de voiaj, cerând un bilet de avion către Costa Rica. Cum poliția intuise această posibilitate, agențiile turistice fuseseră avertizate. Funcționarul i-a cerut adresa. Luat din scurt, Masbou și-a dat adresa reală, din Aix-en-Provence. Peste două zile, câțiva membri ai brigăzii antiteroriste înconjurau clădirea din str. Paul Cezzane nr. 46. Masbou și amanta lui se aflau în imobil. Știind că gangsterul era înarmat, polițiștii au așteptat până când acesta a ieșit din casă. Când a ajuns lângă mașina lui, un Renault 21, Masbou a fost imobilizat. Deși era înarmat, el nu s-a opus arestării și nu a încercat să facă uz de armă. Amanta lui, Corrine Daprey, a fost și ea arestată și acuzată de complicitate, deși a susținut că Masbou a forțat-o să participe la jaful de la Portes-les-Valence. În decursul anchetei, Michel Masbou a recunoscut că a comis opt atacuri și două tentative de atac asupra băncilor, însușindu-și 2,5 milioane de franci.

AU ASASINAT 62 DE TURIȘTI

Charles Sobhraj s-a născut la Saigon, dar și-a făcut studiile în Franța, la Toulon, unde a obținut diploma de ingi-ner. Cunoscător la perfecție a mai multor limbi de circulație internațională, el putea face o carieră strălucită în orice țară europeană. Dar dorul de aventură și de locurile unde s-a născut l-a pus din nou pe drum. În urma unor neînțelegeri cu părinții, tânărul inginer a fost nevoit să se oprească în India. Doritor să se îmbogățească repede, dar nu prin muncă, își formează o bandă, în compunerea căreia intră și două femei, una din acestea, Marie Leclerc, devenindu-i în scurt timp amantă. Cult, prezentabil, cu fizic atrăgător, Charles obține repede o serie de informații, pe care banda le fructifică, dând lovituri. Sunt vizați în special bijutierii și turiștii bogați, instalați în diferite hoteluri. Deși poliția indiană este alertată, făptașii nu pot fi descoperiți. Când Charles Sobhraj a simțit că lațul se strânge, și-a desființat banda și a trecut, împreună cu amanta sa, la acțiuni pe cont propriu. Datorită cunoștințelor sale de limbi străine, după un timp obține cu destulă ușurință postul de ghid al celebrului mausoleu Taj Mahal din Agra, oraș situat în nord-estul Indiei, monument vizitat de numeroși turiști străini, în special europeni. De acum "sistemul" de acțiune se schimbă. De la spargeri și furturi se trece direct la crimă. Metoda de acțiune este simplă. Ghidul prezentabil se împrietenește cu unii turiști ce vizitează mausoleul, ajutându-i chiar să-și procure mici amintiri, la prețuri convenabile, din magazinele și tarabele răspândite peste tot în oraș. Apoi, noii prieteni sunt invitați la locuința celor doi amanți. În timpul vizitei, turiștii sunt serviți cu diferite băuturi, în care s-au amestecat droguri puternice. După ce victimele sunt jefuite de toate bunurile de valoare și de bani, sunt ucise, simulându-se un accident.

Prin această "metodă", cei doi amanți diabolici au reușit să omoare 62 de turiști, până când datorită unei erori au fost prinși. Într-o zi, după "schema" cunoscută, au fost invitați în apartamentul lor patru tineri turiști francezi. În momentul în care unul dintre ei a sorbit din drogul pus în pahar, s-a simțit rău și s-a prăbușit pe podea, sub efectul stupefiantului. Atunci, ceilalți și-au dat seama că au fost drogați și au alertat poliția indiană. În timpul cercetărilor, cei doi criminali au mărturisit nu numai asasinatele comise în Agra, dar și nume-roase jafuri și trafic de droguri săvârșite în diferite țări, motiv pentru care mai multe polițiii naționale erau în alertă, căutându-i.

Pentru faptele lor, de o îndrăzneală și o cruzime de neînchipuit, Charles Sonhraj a fost condamnat la închisoare pe viață, iar amanta sa la 15 ani de detenție.

JEFUIT, UCIS ȘI INCINERAT

Pentru că Phil Cotonguay (51 de ani) frecventa barul situat în fața spitalului de psihiatrie din Caldwell (Ohio), era supranumit "Balamuc". El fusese căsătorit cu Nancy Stevens (27 de ani), dar divorțase, după ce a prins-o înșelându-l cu bunul lui prieten, Peter Stull. După divorț, "Balamuc" nu și-a părăsit nevasta, deși în apartamentul lor se mutase și Peter Stull, amantul acesteia. Bărbații se înțelegeau bine și împărțeau totul: casă, bani, droguri și chiar și pe Nancy, fără ca vreunul dintre ei să se supere.

În timp ce Peter Stull era la lucru, "Balamuc" și Nancy se duceau în barul lor preferat, acolo unde, cu timpul, s-au împrietenit cu Rick Silver (65 de ani). Bătrânul avea o singură slăbiciune: alcoolul. Începea să bea dis-de-dimineață, iar când se îmbăta i se dezlega limba. Astfel, cei doi foști soți au aflat nu numai ce pensie mare avea bătrânul, dar și locul în care își ținea ascunse economiile. În plus, se lăudase că are

un ceas de perete adus din Anglia, care valorează câteva mii de dolari.

Într-o seară, pe 28 februarie 1995, cei doi prieteni și femeia lor au început să-și facă socotelile. Au constatat că nu mai au bani pentru droguri și că ar fi bine să-și facă o provizie mai mare, pentru a nu mai pierde vremea în căutarea lor. "Dar de unde bani"? a întrebat Peter Stull. După o clipă de tăcere, "Balamuc" a răspuns: "Ce-ați zice să-i luăm de la bătrânul Silver?! Este singur și nu are ce face cu atâția bani!" Fără să stea prea mult pe gânduri, s-au înarmat cu cuțitele de bucătărie și s-au îndreptat către casa lui Rick Silver. Nancy a rămas lângă ușă, "de șase", iar cei doi bărbați au năvălit peste bătrân. "Balamuc" a rupt firul de la telefon și a încercat să-l imobilizeze, dar bătrânul, deși beat, s-a opus cu îndârjire. Enervat, Phil Cotonguay a înfipt cuțitul în bătrân. Rick s-a prăbușit în pat. Între timp, Peter Stull desprinsese valoroasa pendulă englezească din perete și găsise ascunzătoarea banilor. "Eu am terminat. Vii?" a întrebat el. "Imediat, mai am de terminat o treabă", i-a răspuns "Balamuc". În timp ce Peter Stull părăsea apartamentul, "Balamuc" a dat foc patului în care zăcea cadavrul bătrânului, încercând să șteargă astfel urmele. După ce a considerat că arsese suficient, a stins focul și a plecat. Polițiștii au fost alertați de moartea lui Rick Silver, abia după trei zile. Până atunci, nimeni nu remarcase nimic ciudat.

După o săptămână, cazul era rezolvat. Toate urmele duceau către Phil Cotonguay și Nancy Stevens. Cu ei se întâlnea bătrânul cel mai des, cu ei vorbea vrute și nevrute. În plus, Peter Stull nu a avut prea multă răbdare și s-a dus în târg și a vândut pendula furată. Întrebat de unde are acel obiect, el a susținut că-l cumpărase mai demult, însă acum are nevoie de bani. Dar toată lumea știa că pendula aparținuse victimei, pentru că se lăudase tuturor cu ea.

Cei trei au fost reținuți de poliție și interogați în legă-

tură cu ce au făcut în ultimele zile. Erau atât de multe contradicții în declarațiile lor, încât, până la urmă, au recunoscut că ei au fost autorii jafului și ai crimei.

BANDIT DIN PLICTISEALĂ

Tânăr, miliardar, gangster. Anchetând o omucidere-suspectă, petrecută cu doi ani în urmă, și care avea toate caracteristicile unei răfuieli între răufăcători, carabinierii din Milano au ajuns nu doar la executanții materiali ai crimei, ci și la descoperirea a două bande de jefuitori. Dintre care una era compusă în exclusivitate din persoane onorabile - funcționari, tehnicieni, specialiști, comercianți - fără antecedente penale și având în frunte pe descendentul unei bogate familii, recent intrat în posesia unei moșteniri de 1,5 miliarde de lire italiene (circa 10,5 milioane de dolari). Carlo Lazzaroni, 35 de ani, născut la Brescia, rezident la Courmayeur, și-a condus, din 1989 încoace, de peste 30 de ori companionii la jefuirea unor bănci din Italia și Austria, interesat în principal nu de valoarea capturii, ci de "dorința de a gusta plăcerea riscului" și "a-și alunga plictiseala".

Operațiunea numită de carabinieri "Cireașa" s-a încheiat astfel cu arestarea a 14 persoane, constituite în două grupări criminale. Pe de o parte, nouă răufăcători profesioniști cu lungi state de servicii în branșă, având la activ și uciderea unui coleg de breaslă, în 1991 în Quarto Oggiaro. Pe de alta, cinci cetățeni "onești", împinși spre delincvență doar de dorința de a-și găsi o distracție palpitantă și la care s-a ajuns datorită unei convorbiri telefonice interceptate întâmplător în cursul anchetei privind omuciderea amintită mai înainte.

Grupul lui Lazzaroni dispunea de un arsenal complet, din care nu lipseau armele moderne și mai ales zgomotoase,

menite să facă impresie (diferite pistoale, arme cu aer comprimat, o "Beretta" din dotarea trupelor de carabinieri, furată în 1989 etc.). Faptul că membrii ei nu erau câtuși de puțin în situația de a jefui pentru a-și asigura câștigul necesar traiului a contribuit la o creștere a randamentului lor criminal, permițându-le să acționeze cu o detașare care lipsește de obicei banditului obișnuit. Tehnica de lucru, și ea pe măsura unor "artiști amatori", în sensul cel mai exact al termenului, se asemăna cu cea practicată de jefuitorii băncilor din Far West odinioară: după ce geamurile erau sparte cu un ciocan uriaș, urma năvala cu arma în mână, jaful propriu-zis și fuga acoperită cu un foc violent.

Prinderea acestor infractori de lux nu înseamnă însă și sfârșitul anchetei, până la urmă fiind foarte posibil ca distracțiile miliardarului delincvent să fi fost chiar mai negre decât lăsau să se creadă la prima impresie. Asta deoarece automobilul folosit de Lazzaroni la două dintre "peregrinările" sale pentru cercetarea seifurilor băncilor austriece, un "Fiat Uno" de culoare albă, pare a fi unul și același cu cel utilizat într-o lungă serie de jafuri în provincia italiană Emilia-Romagna, jafuri soldate și cu victime omenești...

PIRAȚII SÂRBI AU JEFUIT UN CONVOI ROMÂNESC

În ziua de 16 martie 1999, surse ale NAVROM Galați au dezvăluit faptul că un grup de pirați sârbi a atacat și jefuit un convoi de barje românești care se îndrepta spre Budapesta. Convoiul era format din împingătorul "Giurgiu 7", care tracta șase barje încărcate cu șrot de soia. Atacul s-a produs în noaptea de duminică spre luni, în apropierea localității Grocka. Convoiul a fost abordat de aproximativ 100 de

sârbi înarmați, care se deplasau în bărci ultrarapide. După ce marinarii români au fost imobilizați, piraţii au descărcat în bărcile lor 50 de tone de șrot, în valoare de aproximativ 10.000 de dolari. La câteva minute după plecarea piraților, comandantul convoiului, Valentin Radu, a anunțat poliția și, la recomandarea acesteia, și-a continuat drumul până la Belgrad, unde convoiul a ancorat. Aici, comandantul a fost anunțat de polițiști că au fost prinși 50 de pirați. De asemenea, a fost recuperată o cantitate de 35 de tone de șrot.

FURTUL UNEI CAPODOPERE

Oricine ajunge pentru prima dată la Paris este tentat să-și îndrepte pașii spre vechea reședință a regilor Franței - Luvru. Nu neapărat pentru a admira cunoscuta creație arhitectonică a lui Pierre Lescot sau basoreliefurile lui Jean Goujon, ci pentru a-și bucura privirea și sufletul de expresia perfecțiunii creației umane - "Gioconda", capodoperă a picturii universale.

Acest portret al unei banale femei - Mona Lisa, pe care penelul genial al marelui Leonardo da Vinci a făcut-o nemuritoare, are el însuși o istorie aventuroasă care ar putea constitui subiectul a zeci de tomuri sau scenariul unei superproducții cinematografice.

Făcând apel la documentele de arhivă vom reînvia pentru cititorii noștri un episod din tumultuoasa existență a acestei capodopere.

Este cunoscut faptul că Leonardo și-a trăit ultimii ani din viață pe pământul Franței ca oaspete al regelui Francisc I. Drept mulțumire pentru găzduirea oferită, genialul artist i-a oferit protectorului său tabloul cunoscut mai târziu pe mapamond sub numele de "Gioconda". El avea să-și găsească adăpost pentru totdeauna în palatul Luvru, care mai târziu a devenit muzeul național al Franței.

Într-una din zilele anului 1911, locul unde se afla această bijuterie a cunoscutului muzeu a rămas gol. Spre stupefacția autorităților, a cetățenilor de rând și a opiniei publice internaționale, celebra lucrare părea că se volatilizase. Surprinzătoarea dispariție a avut la vremea respectivă efectul unei adevărate explozii atomice, chiar dacă teribila armă nu se inventase încă. Franța percepea acest furt din patrimoniul său ca un veritabil atentat împotriva națiunii însăși.

Poliția și jandarmeria intră în alertă maximă, concomitent au loc mii de razii și percheziții, iar sute de suspecți sunt reținuți și anchetați.

Ziarele acuză autoritățile de incompetență și lipsă de prevedere. Cunoscutul ziarist Henri Rochefort propune în gazeta sa deschiderea unei subscripții naționale de un milion de franci pentru a fi oferit misteriosului răpitor, garantându-i-se în același timp imunitate în fața legilor. Sub presiunea opiniei publice, guvernul francez se arată dispus să ofere un premiu de un milion sau chiar două milioane de franci pentru prinderea infractorului și recuperarea tabloului. Timp de doi ani toate aceste eforturi nu au dat însă nici un fel de rezultat.

Cel care reușise să sustragă "femeia cu zâmbet misterios" era un italian pripășit pe meleagurile Senei: Vicenzo Perruggia. Profitând de paza superficială din muzeu, el va desprinde pânza din ramă și o va ascunde într-o obișnuită ladă de lemn aflată într-o cameră de la etajul șase al unui imobil dintr-un cartier muncitoresc al metropolei franceze.

Îmbrăcat într-o haină patriotardă, dar de fapt dorind să-și valorifice neprețuita-i pradă, Perruggia se decide să vândă tabloul anticarului Geri din Florența.

Acesta acceptă târgul propus, dar, dându-și seama de riscurile incalculabile și vrând să-și păstreze reputația de negustor cinstit, îl invită pe autorul furtului împreună cu prada sa la Florența, pretextând un examen de autentificare. Imediat după aceasta însă anunță poliția.

Infractorul este arestat, iar "Gioconda" se va întoarce sub protecție specială la locul ei - muzeul Luvru. La aceste vești, Franța a trăit momente de adevărată sărbătoare. După ce entuziasmul s-a potolit, mass-media a început tot mai vehement să acuze organele de poliție de lipsă de profesionalism. În ample articole s-a relevat faptul că Perruggia lucrase o perioadă de timp la secția restaurare-pictură din cadrul cunoscutului muzeu, fiind familiarizat cu sistemul de pază de aici.

Amprentele lăsate de autorul furtului pe rama tabloului au fost ignorate, ele nefiind valorificate, cu toate că în arhiva poliției pariziene se afla fișa antropometrică a infractorului, inclusiv amprentele acestuia.

Ca urmare a acestor neglijențe, prefectul poliției este nevoit să-și prezinte demisia.

Măsuri excepționale vor fi luate pentru ca această perlă a artei universale să fie protejată, în așa fel încât ea să poată aparține întotdeauna tuturor oamenilor.

F.B.I. RECUPEREAZĂ "COMOARA" LUI MARILYN MONROE

Nu cu multă vreme în urmă, agențiile de presă anunțaseră un furt de senzație având ca obiect o adevărată "comoară" ce consta în obiecte care aparținuseră actriței-simbol a Americii moderne, Marilyn Monroe. Fuseseră sustrase de un "șoarece de boutique" de la Anna Strasberg, maestra și presupusa mamă a divei, care intenționa să organizeze cu ele o licitație la Christie's, fondurile urmând a fi donate pentru London Children's Orfanage. FBI a făcut din rezolvarea acestui caz o chestiune de onoare și, de această dată, a reușit să-și păstreze prestigiul, arestându-l pe hoț, un oare-

care Jesus Davila, recidivist, care lucra într-un spital din New York. Din fericire, hoțul nu a știut pe ce comoară pusese mâna, cele peste 300 de obiecte ale blondului mit holywoodian valorând pe puțin câteva milioane de dolari! Reconstituind modul în care Jesus Davila a dat lovitura, polițiștii au constatat, ca în atâtea rânduri, că operațiunea nu a fost nici spectaculoasă, nici dificilă: pur și simplu, hoțul avea o boxă alături de cea în care era păstrat "tezaurul Monroe", într-un depozit din Manhattan. N-a avut decât să forțeze o încuietoare și să transfere lucrurile în compartimentul său.

FURT ÎN VILA MILIARDARULUI

Un jaf senzațional a avut loc în ziua de 9 august pe Coasta de Azur în vila lui Adnam Kashoggi, unul dintre cei mai bogați oameni ai planetei. Hoțul (sau hoții) a reușit să treacă peste impresionantele ziduri ale incintei, fără ca sofisticatul sistem de supraveghere electronică să dea alarma. Și fără ca nici unul din cei cinci oameni de pază care asigurau securitatea imobilului, în care se afla în acel moment doar soția miliardarului, să observe ceva. Sigur este că seara s-a constatat dispariția unei valijoare pline cu bijuterii ce valorează peste patru milioane de dolari.

TABLOURI RECUPERATE

Două tablouri purtând semnătura lui Van Gogh și unul aparținând lui Cezanne, furate la sfârșitul lunii mai din Galeria de artă modernă din Roma, au fost recuperate, iar opt persoane arestate.

Două tablouri au fost găsite la Roma și Torino, arestările fiind operate în împrejurimile celor două orașe. Tablourile "Grădinarul" și "Arlesiana", lucrări semnate de Van Gogh, și "Coliba lui Jourdan", al lui Cezanne, fuseseră sustrase în seara zilei de 19 mai, de trei bărbați mascați și înarmați, după închiderea galeriei, la ora 22.00. A doua zi, autoritățile au precizat că suspectează implicarea rețelelor crimei organizate în acest furt, întrucât a fost vorba de un atac armat. Ministrul Culturii, Walter Veltroni, a amintit că singurul act similar a fost comis în 1992, când un tablou de Velasquez a fost furat de șeful mafiei venețiene Felice Manieri.

FURT FILMAT !

Un celebru diamant, de mărimea unui ou de prepeliță, se afla în vitrina standului unei firme belgiene, prezentă la târgul de aur și bijuterii de la Vincenza, Italia. Cinci tineri au deturnat atenția paznicilor și au reușit să fure diamantul de 50 de karate. O cameră de luat vederi, care era montată pe stand, a înregistrat pe peliculă derularea întregii acțiuni.

Totuși aceste imagini nu au permis depistarea hoților bijuteriei, evaluată la 800 000 de dolari.

FURT LA ERMITAJ

Un tablou al pictorului francez Jean-Leon Gerôme a fost furat din celebrul muzeu Ermitaj, din Sankt Petersburg. Indivizi necunoscuți au decupat din ramă pânza cu titlul "Un havuz în harem", operațiunea derulându-se în plină zi, chiar în prezența vizitatorilor. În momentul în care s-a dat alarma, ușile s-au închis automat și toți turiștii și funcționarii muzeului au fost percheziționați, însă fără nici un rezultat. Deși asigurată pentru un milion de dolari, capodopera nu era protejată de nici un sistem deosebit, specialiștii considerând că, prin modul de plasare, furtul era imposibil. Datat 1876, tabloul fusese cumpărat de Alexandru al III-lea pentru a decora unul dintre palatele sale. La Ermitaj pânza a fost adusă în 1918.

BISERICĂ PRĂDATĂ

Poliția din Los Angeles - celebra LAPD - se află în căutarea celui (sau celor) care a prădat o biserică din marele oraș californian. De aici a dispărut crucifixul care împodobea altarul. Deoarece "cruciulița" avea 1,80 metri înălțime și 41 kg, polițiștii se întreabă cum de a reușit hoțul să iasă neobservat din "Saint James de la Crescenta". Un purtător de cuvânt al poliției din Glendale, care anchetează cazul, a declarat că respectivul crucifix are o valoare de cel puțin 12.000 de dolari. De asemenea, a menționat că, date fiind circumstanțele, este de presupus că furtul a fost comandat de un colecționar.

COWBOYS ROMÂNI ȘI RUȘI JEFUIESC AUTOBUZELE AMERICANE

Mafia românească și cea rusească au intrat în atenția polițiștilor din Colorado după ce o serie de furturi din autovehicule au fost raportate în parcurile unei companii regionale de transport public, scrie cotidianul "The Rocky Mountain News".Potrivit Biroului șerifului din districtul Boulder, hoții vizează mai ales cardurile turiștilor, care își lasă bagajele în autobuze sau microbuze, pe timpul escalelor. Deseori, victimele își dau seama că le-au fost sustrase cardurile numai după ce hoții reușesc să spargă codurile PIN și să retragă mii de dolari din conturile bancare, prin intermediul ATM-urilor din Las Vegas. Pentru a stopa acest "val de atacuri", polițiștii americani împreună cu oficialii RTD (Regional Transportation District) au decis să sporească măsurile de securitate. "Am introdus mai multe patrule și am solicitat sprijinul oficialităților locale în acest sens. Am angajat, de asemenea, polițiști în rezervă pentru a supraveghea parcările", spune purtătorul de cuvânt al companiei de transport public RTD, Scott Reed. Autoritățile cred acum că aceste lovituri sunt coordonate de crima organizată, care acționează, astfel, în cel puțin cinci state americane, printre care Colorado și Nevada.

JAF LA DRUMUL MARE

Un grup de 97 de studenți de naționalitate japoneză, daneză, franceză, americană, belgiană și norvegiană a hotărât să-și petreacă cele câteva zile libere într-o stațiune din apropiere de Rio de Janeiro, Brazilia. În timp ce se întorceau cu trenul, într-o pădure prin care trecea calea ferată, mecanicul de tren a oprit brusc trenul, deoarece pe linii se afla un baraj. Șase bărbați înarmați și-au făcut apariția din pădure, au urcat în tren și i-au obligat pe studenți să predea toate bunurile de valoare.

Este pentru prima oară în cei 114 ani de existență a căii ferate, când are loc un astfel de atac.

ANGAJAȚII BĂNCII AU ASISTAT LA DEVALIZAREA ACESTEIA

După ce au dat lovitura, șase kenyeni spărgători de bănci au organizat o petrecere... la fața locului. Hoții, deghizați în portari, au intrat în sediul Mashreq Bank din Nairobi și, sub amenințarea pistoalelor, i-au "obligat" pe angajați, pe un ton foarte politicos, să se adune la un loc și să cânte. În timp ce seifurile băncii erau golite, angajații instituției... cântau imnuri religioase pentru a destinde atmosfera. După ce și-au terminat treaba, spărgătorii au organizat o petrecere pentru a sărbători succesul loviturii. După câteva ore de dans, cei șase s-au făcut nevăzuți cu aproximativ 120.000 de dolari și multe bijuterii.

FALS POLIȚIST JEFUIEȘTE UN OFICIU POȘTAL

De-abia ieșit din închisoare, Horace Pinson și-a procurat o uniformă de polițist și un pistol de jucărie. Pentru a-și duce la îndeplinire planul, a imobilizat un funcționar, amenințându-l cu arma. Ideea îi venise când, stând la coadă la oficiul poștal, pentru a-și încasa ajutorul de șomaj, a văzut ce se întâmpla cu banii.

Horace Pinson din Barcaldine (Australia) se certase de mai multe ori cu legea. Deși nu avea decât 29 de ani, a fost de mai multe ori închis. Chiar și înainte de majorat, a stat câteva luni la o școală de corecție.

După ce s-a căsătorit, o vreme s-a potolit. Când s-a născut primul lui copil, își jurase că va duce o viață cinstită, dar viciul îi intrase în sânge. Decât să muncească, mai ușor era să fure. Fura din buzunarele oamenilor, de pe tarabe sau rufele puse la uscat.

Și, cum ulciorul nu merge de multe ori la apă, Horace a fost prins. Fiind recidivist, a primit o pedeapsă de trei ani și șase luni. După ispășirea ei, s-a întors acasă. Avea deja doi băieți măricei, de șase și respectiv trei ani. Imediat, problemele bănești l-au copleșit. Fără slujbă, cu patru guri de hrănit și cu datorii de achitat, nu știa cum s-o mai scoată la capăt. E drept, avea ceva bani pe care îi strânsese în închisoare, unde lucrase ca om de serviciu, dar suma pe care o avea nu era suficientă pentru problemele care-l apăsau. A reușit să obțină și un ajutor de șomaj, cu care spera să-și achite chiria casei.

Astfel, la sfârșitul lunii iunie s-a așezat la coadă la oficiul poștal, de unde urma să-și ia la ajutorul de șomaj. Fiind

multă lume în fața lui, Horace a avut timp să observe, cu ochi de hoț profesionist, cum și unde se strâng și se depozitează banii. A remarcat un amănunt important, și anume că, spre prânz, funcționarii luau toate bancnotele încasate de la alte ghișee și le încredințau unui agent. Acesta le introducea într-o valiză mare, semna o recipisă și pleca la bancă.

Aproape fără să vrea, mintea lui Horace, antrenată pe furt, a început să elaboreze un plan, pornind de la aceste elemente. Un plan care, în mintea lui, părea perfect.

După ce și-a încasat banii, Horace Pinson nu s-a dus acasă, pentru a-și plăti chiria, ci la croitoria unui teatru din Barcaldine, de unde a închiriat o uniformă de polițist din dotarea căreia nu lipsea decât pistolul. Dar a împrumutat de la băieții lui unul din pistoalele de jucărie și, a doua zi, fostul deținut s-a prezentat la oficiul poștal.

A intrat în camera în care un funcționar împacheta banii, dar a descoperit că planul lui nu era perfect, așa cum crezuse: funcționarul era obișnuit să predea încasările aceluiași polițist, în fiecare zi, și a devenit bănuitor, având în vedere că falsul polițist venise mai devreme decât în mod normal. "Colegul meu s-a îmbolnăvit", a motivat Horace prezența lui, dar casierul nu s-a lăsat convins și a insistat să telefoneze la centru, pentru confirmare.

Văzând că funcționarul nu se lasă convins, a fost nevoit să recurgă la forță: a luat pistolul de jucărie, care semăna foarte bine cu unul adevărat și, amenințând cu arma, l-a legat pe casier. Apoi, calm, a adunat toți banii, reușind să strângă 500.000 de dolari, și a plecat.

Câteva minute mai târziu, adevăratul polițist a găsit casierul legat. A declanșat alarma și s-a dezlănțuit în întreg orașul vânătoarea falsului agent.

O mașină a poliției cu doi agenți a trecut pe lângă un magazin, în fața căruia era un bărbat îmbrăcat în uniformă, care, uitându-se în vitrină, încerca să-și dezlipească mustața

falsă. Observând că a fost văzut, bărbatul a luat-o la fugă. Bineînțeles, în scurt timp a fost prins, iar valiza a fost recuperată.

Horace Pinson a încercat să-i impresioneze pe procurori, spunându-le că îi erau absolut necesari banii, pentru a-și hrăni familia și a-și plăti datoriile, dar nu a reușit să sensibilizeze pe nimeni.

Până la urmă, Horace Pinson s-a întors în închisoarea pe care o părăsise cu nici trei săptămâni în urmă. În schimb, i s-a promis că va mai putea lucra ca om de serviciu, astfel va putea strânge banii de care avea atâta nevoie.

JAF ARMAT ÎN OSAKA

Un bărbat înarmat cu o pușcă de vânătoare a atacat furgoneta unei bănci din Osaka, exact în momentul în care avea loc un transfer de bani. După ce a rănit doi funcționari ai băncii, agresorul a reușit să fugă cu suma de 104 milioane de yeni (818.000 de dolari). Unul dintre răniți se afla în stare critică, după ce a pierdut mult sânge. Cercetările efectuate în cauză au dus la descoperirea furgonetei. Ea a fost incendiată într-un garaj, la un kilometru de la locul atacului.

Deoarece legislația japoneză este extrem de severă în cazul posesiei sau utilizării armelor de foc, jafurile armate sunt destul de rare în această țară.

CU SÂNII LA JEFUIT

Poliția olandeză este confruntată cu o metodă insolită de jaf. În locul armei de foc sau al sprayului paralizant, bande de hoți, majoritatea tineri, folosesc drept "armă" sânii celor din avangardă. Hoții și-au recrutat câteva fete trăsnet cu niște sâni înnebunitori, pe care le trimit înaintea lor în supermarketul sau banca pe care vor s-o jefuiască. Sarcina fetelor este de a face o gălăgie infernală și de a-și dezveli ce au mai atâtător: sânii, încadrați de superbe tatuaje. În timpul acestui vacarm, când toate privirile sunt atrase de spectacolul de striptease gratuit, hoții își fac apariția și devalizează fără milă sau discriminare sertarele casierelor, dar și buzunarele și poșetele clienților. Lăsându-i încă cu ochii zgâiți la sânii complicelor, hoții o șterg urmați la scurt timp de așa-zisele stripteuze.

Poliția nu a reușit, până în prezent, să obțină informații nici măcar pentru un amărât de portret-robot al fetelor.

"Ce, dom'le, eu am stat să mă uit la fața ei, când avea niște sâni de-ți lăsa gura apă ?"

Dar poliția nu a stat cu mâinile în... sân. (Ce bine i-ar fi picat!) Tot a aflat ceva. Că fetele vorbesc o limbă slavă. Slavă Domnului, că a noastră e de altă sorginte. Dar, mai știi... fetele noastre-s școlite...

SURPRIZA DIN HANGAR

Poliția madrilenă a dezmembrat o bandă de traficanți care fura automobile pentru a le comercializa în Europa de Est. Într-un hangar dintr-o suburbie a capitalei spaniole au fost descoperite 23 de mașini și câteva sute de piese detașate. Mărcile preferate: Volkswagen, Audi, Seat, Fiat. Infractorii dispuneau și de o imprimerie clandestină, pentru "fabricarea" documentelor de identitate. Au fost reținute 17 persoane: 13 polonezi, trei spanioli și un portughez.

ÎNARMATĂ CU O... PĂPUȘĂ, O TÂNĂRĂ ATACĂ BANCA

"Am făcut-o pentru că de doi ani am rămas fără slujbă și pe deasupra am mari necazuri în familie." Acestea au fost cuvintele cu care Emanuela Paglia a încercat să-și justifice atacul eșuat. Un atac care ar fi trebuit să-i rezolve toate problemele, numai că directorul băncii luate cu asalt nu a putut "înghiți" momeala. Cunoștea deja la câte puteau recurge oamenii pentru a înșela. A prezenta la casă bilete de intimidare, a susține că au bombe în genți și că sunt gata să facă un măcel dacă nu li se dau toți banii, sau chiar a amenința cu cuțite de plastic similare cuțitelor adevărate din oțel, toate acestea sunt deja trucuri învechite și ușor de depistat.

Tânăra Emanuela Paglia, de numai 26 de ani, a intrat în banca milaneză în primele ore ale după-amiezei, după pauza de prânz. Profitând de faptul că nu prea erau clienți, a cerut să vorbească cu directorul filialei care, după câteva minute, a invitat-o în biroul său. Odată ajunsă acolo, Ema-

nuela a scos din poșetă o cutie de carton din care ieșeau câteva fire electrice. A pus-o pe biroul directorului și, schimbându-și atitudinea pe care o afișase când intrase, și-a rostit amenințarea: "Dacă nu-mi dați toți banii într-un minut, prietenul meu care stă afară va face să explodeze cu o telecomandă bomba din cutia asta." Ceea ce nu-și putuse imagina tânăra spărgătoare, și asta din cauza lipsei de experiență, fusese faptul că directorul asistase de curând la un atac similar, iar ochiul său era deja format pentru a putea recunoaște un simulant. Avusese totuși o clipă de spaimă: nu putea ști dacă amenințarea era reală sau falsă. Fără să se intimideze, directorul chemă imediat un funcționar pe care îl rugă să sune la poliție. În acest moment, Emanuela Pagila a rămas fără cuvinte. Nu se așteptase la o asemenea reacție. Înainte de a se dezmetici, la intrare se afla deja un echipaj al poliției care răspunsese prompt chemării.

"Am făcut-o pentru că de doi ani nu am slujbă, soțul m-a părăsit și m-a lăsat cu doi copii." Încercarea tinerei de a-și justifica gestul n-a putut înmuia inimile polițiștilor care găsiseră în acea cutie presupusa bombă - o păpușă veche fără cap și câteva fire electrice. Singurul care a înțeles disperarea fetei a fost judecătorul care a dispus eliberarea sa după numai trei zile de detenție.

ZIUA JUDECĂȚII

La Rimini a început procesul celor trei frați Savi, acuzați de un impresionant șir de delicte și care, timp de șapte ani, au terorizat populația din Bologna. Sintetizate în cifre, isprăvile celor trei, care operau cu un autoturism "Fiat Uno" de culoare albă, completează un tablou înfricoșător: 102 episoade, 66 de jafuri, peste 100 de morți, găsindu-se peste o sută de arme asupra lor (Colt 357, Magnum, Smith & Wesson, carabine, puști calibru 12, revolvere calibru 38, puști cu țeavă retezată, pistoale mitralieră Ar 70). Ultima lovitură, cea cu numărul 103, ar fi trebuit s-o dea la un supermagazin din Bologna, atacul urmând să fie efectuat cu lansatoare de rachete și grenade aduse din Ungaria.

FURT DE MILIARDE ÎN PLIN CENTRUL ORAȘULUI

În plin centrul orașului Palermo, mai multe persoane neidentificate au deturnat o furgonetă care transporta bani. Toate cele 800 de milioane de lire italiene (aproximativ 500.000 de dolari SUA) au fost furate de aceste persoane.

Cum au acționat ? Pe una din marile artere ale capitalei siciliene, furgoneta a fost deturnată către un garaj situat la o distanță nu prea mare. În interiorul furgonetei se aflau încasările de la mai multe magazine din oraș, titluri de plată în valoare de un miliard de lire și 200 de milioane de lire, precum și un bilet câștigat la loteria națională, în valoare de un miliard de lire. Sumele de bani echivalente titlurilor de plată și biletului de loterie nu pot fi încasate de hoți.

Unul dintre cei trei polițiști, care asigurau securitatea transportului, a reușit să dea alarma, iar un altul a fost rănit ușor la picior.

JAF PE AEROPORTUL DIN ZÜRICH

În timp ce se afla pe Aeroportul din Zürich, așteptându-și avionul spre casă, un om de afaceri olandez a fost jefuit. Profitând de un moment de neatenție, persoane necunoscute au furat valiza olandezului, în care se aflau bani, cecuri, mai multe cărți de credit și ceasuri, în valoare toată de peste 130.000 de dolari.

Aeroportul din Zürich este cunoscut ca unul dintre locurile preferate ale hoților, deși există pretutindeni afișe prin care călătorii sunt avertizați asupra pericolului.

BĂNCI JEFUITE DE BANDA SIDA

De câțiva ani, un grup de tineri bolnavi de SIDA a jefuit mai multe bănci din Italia. Membrii grupului sunt Frederico Atanasio, Antonio Lomaz și șeful bandei, M. Sergio. Ei au putut fi ușor recunoscuți, deoarece nu purtau măști și nu s-au sinchisit câtuși de puțin de camerele de luat vederi din sistemul de siguranță al băncilor. În acest fel au fost jefuite nu mai puțin de zece bănci. Poliția a reușit arestarea lor, dar a fost nevoită să-i rețină doar câteva ore, deoarece legea italiană nu permite condamnarea cu privare de libertate a cetățenilor grav bolnavi, SIDA fiind considerată o astfel de boală.

PERSEVERENȚĂ

Lucrătorii unei bănci din orașul Rochester din statul New York (SUA) au trăit două zile foarte agitate. Într-un interval de numai 24 de ore, ei au fost victimele a trei jafuri, toate având același mod de operare. Un individ se prezenta la ghișeu, strecura un bilet prin care informa casierul că are loc o spargere, somându-l să-i predea toți banii disponibili. După ce funcționarul se executa, infractorul o rupea la fugă cu banii. Culmea este că, de fiecare dată, angajații băncii au descris polițiștilor hoțul ca pe un bărbat de aproximativ aceeași statură, îmbrăcat destul de asemănător. În final, oamenii legii au dezlegat misterul tuturor acestor coincidențe: spărgătorul era una și aceeași persoană, ce-i drept, înzestrată cu perseverență.

FURA MAȘINI, ÎN CARE JEFUIA ȘI VIOLA PROSTITUATE !

Deși au fost depuse mai multe plângeri împotriva lui, se presupune că numărul victimelor este mult mai mare. Plimbându-se prin oraș cu motocicleta, delincventul își găsea victimele și mașinile pe care le fura, fără a depune prea mult efort. El a fost prins pe 23 noiembrie 1995, la ora șapte dimineața.

Ralph Perez (20 de ani), cu antecedente penale pentru furt, a elaborat un plan ce i s-a părut genial: se plimba cu motocicleta prin San Diego, ochind mașinile care-i plăceau. Le fura, apoi se îndrepta către zonele frecventate de prostituate. Invita câte una în mașină, mai întâi o jefuia, apoi o viola

și chiar o maltrata. Câștigurile erau substanțiale: a avut parte și de 800 de dolari, de la una dintre prostituatele care au depus plângere împotriva lui.

"Era miezul nopții, așteptam în fața unui restaurant, împreună cu o prietenă", a povestit una dintre ele. "A apărut acest individ într-o mașină superbă. Când am văzut cât e de gras, mi s-a făcut greață, dar am bănuit că, dacă are o astfel de mașină, plătește bine!"

De-abia s-a urcat lângă el, au parcurs doar câțiva metri, până ce au dat colțul străzii, apoi Ralph i-a smuls poșeta, spunându-i că e inutil să se opună, el tot îi va lua banii. "Văzându-l cu fața aia de lună plină, nu-mi închipuiam să fie în stare de ceva rău. Nu numai că mi-a luat toți banii, dar nu mi-a dat voie să cobor, cu toate că îl rugam cu lacrimi în ochi. Tacticos, și-a dat pantalonii jos și m-a obligat să întrețin cu el un raport sexual anal, fără să-i pese că ar fi putut fi prins".

Pentru a-și impune voința, Ralph Perez folosea forța fizică, dar celelalte două femei care au depus plângere împotriva lui au spus că s-a folosit de un cuțit. "A scos din cizmă un cuțit și m-a amenințat că mă ciopârțește, dacă nu fac ce-mi spune el".

Pentru că numai trei femei l-au denunțat, se presupune că au fost mai multe victime printre prostituate, probabil străine, care nu l-au denunțat, de frică să nu fie expulzate.

Ceea ce este însă sigur, este faptul că Ralph Perez era un tip periculos, animat nu numai de nevoia de câștig, ci în primul rând de dorința de a se simți "bărbat", fiind violent cu persoane lipsite de posibilitatea de a se putea apăra. Ulterior s-a constatat faptul că Ralph Perez fugise de acasă la numai 16 ani, neînțelegându-se bine cu familia. Atunci, tânărul a găsit înțelegere din partea unei fete de aceeași vârstă cu el, Laura. Când și-a dat seama ce fire dificilă avea, Laura l-a părăsit după o prietenie de numai trei săptămâni.

Cunoscuții lui au declarat că, în acea perioadă, Ralph Perez locuia prin canale, pe sub poduri, în cutii de carton, alături de alți vagabonzi și, în cel mai bun caz, pe băncile din parcuri.

Nu avea studii, nu avea prieteni, frecventa barurile, era taciturn și chiar ursuz. Negăsind altceva de lucru, s-a angajat la o firmă de poștă rapidă, ceea ce îi plăcea teribil. "Aveam la dispoziție motocicleta firmei, iar pentru motociclete am avut întotdeauna o slăbiciune", a spus el.

Dar, după un timp, a fost concediat. Atunci a început să fure, fiind condamnat pentru prima oară în 1994.

În ultima vreme a început să jefuiască și să violeze prostituatele. Refulându-și astfel frustrările sexuale, el nu înceta să-și maltrateze victimele.

Ralph Perez a fost prins pe 23 noiembrie 1995, la puțin timp după depunerea celei de-a treia plângeri.

VERSACE ARE SUCCES ȘI LA HOȚI

Doi răufăcători au spart la Paris vitrina unui magazin cu haine de lux semnate Gianni Versace, după care au fugit cu o pradă în valoare de 600.000 de franci. Hoții au spart vitrina în jurul orei 6.00 dimineața, sfidând sistemele de siguranță și patrulele de polițiști din cartierul Champs Elysées, unde se afla magazinul. Cei doi au furat toate hainele pe care au putut pune mâna la repezeală și apoi au fugit cu o mașină înmatriculată în străinătate.

A FURAT DIN HOTEL INCLUSIV PATUL ȘI DULAPUL !

Originar din Karlsruhe (Germania), Johan Müller (32 de ani) s-a hotărât ca în concediu să plece în Franța; împreună cu prietenul său, Peter Mellick. Plecând destul de târziu din oraș, după nici o oră de drum, cei doi s-au hotărât să înnopteze în orașul Baden-Baden.

Johan Müller a intrat singur în hotel, s-a înscris în registrul de recepție, legitimându-se cu actul de identitate și, după ce a luat o cină frugală, a urcat în cameră. A doua zi, după micul dejun a plătit camera și consumația și a plecat.

Nu după multă vreme, camerista a intrat în camera pe care o ocupase Müller, pentru a face curățenie și a schimba așternuturile. Dar nu mică i-a fost mirarea, când a găsit camera goală: Johan Müller furase nu numai prosoapele și halatul, dar și o mulțime de alte lucruri: lenjeria, husele de pe pat și de pe fotolii, perdelele, tablourile, barul și chiar și patul și dulapul, pe care hoțul le demontase și le coborâse pe fereastră.

Imediat a fost lansată alarma și Johan Müller și Peter Mellick au fost prinși, înainte de a trece granița. Ei se opriseră la un bar, să bea o cafea și să-și cumpere țigări.

Polițiștii au fost contrariați de faptul că John Müller s-a înregistrat la hotel cu numele adevărat. "Inițial nici nu mi-a trecut prin minte să fur. Dar jos, sub fereastra mea, era Peter, care nu voise să doarmă la hotel. De aceea, i-am aruncat lenjeria, apoi prosopul și halatul. Ideea ne-a amuzat atât de tare, încât am continuat și cu celelalte lucruri. Dimineață, mi-a fost rușine să le înapoiez, așa că am plecat."

Cei doi au fost arestați sub acuzația de furt.

AU FURAT TREI TONE DE BANI!

În ziua de 24 aprilie 1996, o bandă de spărgători a pătruns prin efracție în sediul băncii "Federal Reserve Banktruck" din Orlando (Florida SUA), sustrăgând suma de 100.000 de dolari. Prada cântărea nu mai puțin de trei tone! Pentru ca banii furați să nu poată fi depistați de piață, spărgătorii au furat numai sacii cu monede de 25 de cenți.

Deși se fac cercetări intense, poliția federală n-a reușit încă să-i identifice pe făptași. Pentru anchetatori rămâne un mister modul în care spărgătorii au transportat în afara băncii o încărcătură de trei tone fără să fie observați.

AU UCIS UN BĂTRÂN PENTRU CĂ NU LE-A DAT BANII!

În dimineața de 15 octombrie 1997, locuitorii orășelului Anzin, situat în nordul Franței, au fost treziți de strigătele disperate ale Valentinei Boinski. Venind, ca de obicei, să-i pregătească micul dejun fratelui ei, Louis Boinski, aceasta l-a găsit întins pe jos, într-o baltă de sânge. Trupul neînsuflețit era tăbăcit bine, astfel încât era aproape de nerecunoscut. Locuința bătrânului era într-o dezordine de nedescris. Mobilele erau răsturnate, sertarele sfârtecate, iar covoarele strânse și aruncate într-un colț. Până și tencuiala de pe pereți fusese scrijelită. Se vedea clar că cineva căutase un lucru anume. Poliția, sosită în grabă, a concluzionat că omorul fusese comis de mai multe persoane, fapt confirmat și de expertiza medico-legală. Louis Boinski fusese ucis cu lovituri de pumni și de picioare, aplicate cu bestialitate.

Imediat, bănuielile anchetatorilor s-au îndreptat către un grup de cheflii, compus din Jean-Michel Dzimbalka, Frederic Senov, David Lecompte, Sasa Hireche și Eric Vandermous. Aceștia terorizau localitatea tâlhărind trecătorii, jefuind magazinele și obligându-i pe bătrânii care locuiau singuri să le plătească o "taxă de protecție"

Într-adevăr, descinderea efectuată de poliție la domiciliile acestora a scos la iveală câteva aparate electronice sustrase din casa lui Boinski, precum și urme de sânge provenind de la bătrân, impregnate în încălțămintea și hainele celor cinci. Puși în fața acestor probe, criminalii și-au recunoscut fapta. Ei au declarat că l-au torturat pe Boinski, vrând să-l determine să le divulge locul în care-și ținea economiile. "Am auzit că era putred de bogat și că-și ținea banii în casă! A preferat să moară decât să ne spună unde-i ascundea!" a afirmat Jean-Michel Dzimbalka, conducătorul bandei. Din cercetările poliției, a reieșit faptul că bătrânul nu era atât de bogat pe cât credeau asasinii lui și că puținii bani pe care-i avea erau depuși la bancă.

În ziua de 7 ianuarie 1998, asasinii au fost aduși la Tribunalul din Douai. Jean-Michel Dzimbalka a fost condamnat la 12 de închisoare, iar acoliții lui au primit câte zece ani de pușcărie.

L-AU JEFUIT PE MOȘ CRĂCIUN!

Ca de obicei, și în iarna lui 1995 au fost văzuți pe străzile orașelor zeci de bărbați îmbrăcați în Moș Crăciun, spre deliciul celor mici. Ținându-și părinții de mână, aceștia se apropiau timid de misteriosul Moș Crăciun, care împărțea dulciuri în scopuri publicitare sau umanitare.

Unul dintre acești bărbați îmbrăcați în Moș Crăciun era și John Holmes. "Sunt un Moș Crăciun profesionist", a

declarat el. "Fac lucrul ăsta de ani de zile, pentru că-mi face o deosebită plăcere să văd bucuria din ochii copiilor, atunci când le împart cadouri, oricât ar fi ele de mici și neînsemnate", a adăugat Holmes.

În ajunul Crăciunului, îmbrăcat cu mantia roșie și având sacul plin, el se plimba printr-un cartier periferic din Sydney. "Copiii de acolo nu au posibilitatea să primească ceea ce primesc cei care locuiesc în centru. Părinții lor sunt mai săraci, așa că bucuria lor va fi mai mare", s-a gândit Holmes. Dar nu mică i-a fost mirarea când s-a trezit înconjurat de un grup de aproximativ 50 de copii, care nu aveau fețele pe care le au copiii în mod normal, atunci când se apropie Moș Crăciun. Fără să spună nimic, copiii au început să-l cotonogească pe Holmes, care nu a putut reacționa în nici un fel. Odată căzut la pământ, Moș Crăciun a fost jefuit. Marea majoritate a dulciurilor din sacul lui au dispărut cu o rapiditate uimitoare în buzunarele micilor hoți. Probabil că n-ar fi rămas cu nimic în sac, dacă nu ar fi trecut întâmplător un echipaj de poliție, moment în care copiii s-au împrăștiat în toate direcțiile. "M-au lovit în diafragmă și în ficat", a declarat John Holmes.

Distribuirea puținelor dulciuri care i-au mai rămas a făcut-o printr-un geam al unei mașini de poliție.

CASĂ FURATĂ

Ecuadorianul Fulton Porozo Quinonez, din Guayaquil, nu a exclus posibilitatea ca hoții să-i viziteze casa în timpul călătoriei sale de afaceri în Europa. Dar să-i fure casa chiar cu totul nu avea cum să se gândească. Atunci când s-a întors dintr-o călătorie, Porozo a constatat cu stupoare că, pe locul unde era casa lui, nu se mai află absolut nimic. El își construise casa din lemn în urmă cu un an. Pe timpul

absenței sale, patru infractori, se pare experți în construcții, au demontat-o bucată cu bucată și au luat-o cu ei. Poliția ecuadoriană încearcă să dea de urma hoților, iar Porozo e nevoit să locuiască la hotel.

AU FURAT AURUL DE SUB NASUL PROPRIETAREI

O bătrână din sudul Franței a jost jefuită printr-o metodă extrem de îndrăzneață și de ciudată.

Ea a fost lăsată fără bijuterii și lingouri de aur în valoare de câteva mii de euro de către o bandă de infractori.

Femeia, în vârstă de 84 de ani și al cărei nume nu a fost dat publicității, a primit, mai întâi, vizita unui așa-zis angajat al regiei de apă. Pretextând că vrea să "verifice calitatea" apei de la robinet, acesta a subtilizat discret o parte din bijuteriile pe care franțuzoaica le avea în casă.

La puțin timp după aceea, doi așa-ziși polițiști, cu legitimații false, s-au prezentat la ușa femeii cu o punguță de plastic în care erau bijuteriile furate anterior de complicele lor. Ei au pretins că l-au arestat pe falsul angajat al regiei de apă și că au nevoie de restul bijuteriilor pentru a "lua amprentele". Femeia i-a crezut și astfel a rămas fără nici o bijuterie.

NAȘUL MAFIEI ROMÂNEȘTI

În Germania, temutele bande de tâlhari români sunt asociate, de vreo doi ani încoace, cu numele lui Vasile Bandrabur.

Supranumit de presa locală "nașul mafiei românești", tânărul de 27 de ani a devenit o vedetă, numele său fiind asociat de orice german cumsecade cu jafuri armate, urmăriri și evadări spectaculoase.

Potrivit probelor prezentate de poliția berlineză, Bandrabur și acoliții săi ar fi organizat primele jafuri armate pe teritoriul Germaniei în 1993. "Prada" adunată de el este estimată la aproximativ 800.000 de mărci. În 1994, întreaga presă germană jubila: "Nașul" Bandrabur a fost arestat. Românul a reușit însă să-și transforme numele în renume, evadând din închisoarea germană. La poartă îl așteptau complicii lui, care l-au urcat într-o mașină și au demarat în trombă.

Banda s-a reunit la Berlin și s-a pus din nou pe treabă. În mai '96, poliția organizează însă o acțiune specială - cu zeci de luptători mascați și înarmați până-n dinți - și îi arestează pe nouă dintre cei 15 membri ai bandei lui Bandrabur. "Boss-ul" reușește să fugă peste graniță, dar este prins și încătușat, în același an, la Varșovia.

În martie '97 începe în orașul german Neuruppin procesul lui Bandrabur, mediatizat de întreaga presă germană, pentru care se iau măsuri de siguranță excepționale. Românul este condamnat la 15 ani de închisoare, dar procurorul face recurs.

Sentința finală: închisoare pe viață. Bandrabur este închis într-o pușcărie germană, destinată infractorilor deosebit de periculoși. De aici, el mai dă însă o "lovitură": face

o declarație prin care îi acuză pe doi polițiști din Berlin de colaborare cu "mafia românească". Depoziția sa duce la arestarea comisarilor încriminați.

CUM SE JEFUIESC BĂNCILE AMERICANE ?

Un individ care a vrut să jefuiască o bancă texană i-a înmânat funcționarului de la ghișeu un bilet pe care scria: "Acesta este un jaf al Băncii Federale din Dallas. Dă-mi toți banii !" Poate că individul ar fi avut șanse să scape neprins, dacă n-ar fi scris în continuare pe bilețel "mulțumesc" și nu s-ar fi semnat.

Un alt individ care a vrut să jefuiască Marine Midland Bank din Buffalo, New York, a pătruns în incinta băncii cu o pungă de plastic trasă pe cap. El i-a înmânat funcționarului de la ghișeu un bilet cerându-i nu se știe ce, fiindcă scrisul lui era ilizibil. Femeia i-a înmânat biletul colegei sale, dar nici aceasta n-a fost capabilă să-l descifreze. Până când să priceapă femeia că pe bilețel scria "am un pistol", individul dispăruse din bancă.

După ce a furat câțiva saci plini de bancnote de la o bancă din Pulaski County, Arkansas, hoțul a rămas fără benzină în rezervorul mașinii cu care fugise. El a fost nevoit să oprească la cea mai apropiată stație de benzină, pentru a-i face plinul. În acest timp, a sosit poliția.

O femeie de 60 de ani a intrat într-o bancă din Los Angeles, a scos din geantă un pistol și a început să strige:

"Acesta este un jaf! Dați-mi toți banii sau trag!" Femeia însă era atât de nervoasă, încât își ținea pistolul îndreptat spre propriul cap...

CĂLUGĂR UCIGAȘ ȘI JEFUITOR

Un călugăr buddhist a mărturisit uciderea în scop de jaf a unei tinere turiste din Marea Britanie. Poliția thailandeză a dat de urma lui Yodchat Suapoo, de 25 de ani, reușind să-l aresteze, după ce a descoperit un trup în stare de descompunere, aflat în apropierea unui templu din Kanchanaburi, la 110 km vest de Bangkok. În urma interogatoriului, care a durat două ore, călugărul a recunoscut că a ucis-o pe Johanne Masheder, 23 de ani, lovind-o în cap în momentul în care încerca să o deposedeze de aparatul de fotografiat și de o sumă în dolari. Tânăra, care tocmai își trecuse examenul de procuror, alesese Thailanda ca ultimă etapă a unei lungi călătorii întreprinse de una singură. La 7 decembrie ea a dispărut după ce închiriase o motocicletă pentru a vizita templul de la Wat Tam Karpoon.

JAF SPECTACULOS

Una din colecțiile private de opere de artă cele mai importante din Spania, cea a marchizei miliardare Esther Koplowitz, a fost decimată pe 9 august, în zori, la Madrid, în timpul unei spectaculoase spargeri în decursul căreia 20 de opere de o mare valoare au fost furate. Două tablouri semnate Goya ("La caida del burro" și "El columpio"), un Bruegel ("Tentațiile Sf. Antoine") un Pisarro ("Peisaj la Eragny"), un Juan Gris ("Chitară pe un scaun") figurează printre tablourile

furate în timpul acestei operațiuni-comando realizate în apartamentul celebrei femei de afaceri a cărei avere este una dintre cele mai mari de pe "vechiul continent""

Marchiza Koplowitz, acționară majoritară a grupului de construcții spaniol FCC și membră a Consiliului de administrație al grupului francez Vivendi, se afla în timpul spargerii în vacanță pe alte meleaguri decât cele ale Spaniei. Spargerea a fost metodic organizată și realizată cu o mare violență, după cum a precizat poliția judiciară madrilenă. În total, răufăcătorii și-au însușit 14 tablouri și șase sculpturi. Poliția nu știe încă cine sunt autorii sculpturilor și va trebui să aștepte revenirea la Madrid a proprietarei lor pentru a face un bilanț mai precis al furtului. Numai tablourile lui Goya sunt estimate la câte 12 milioane de euro fiecare.

Principala ipoteză a poliției este aceea a unei lovituri date la ordinul unui alt bogat colecționar, unele dintre pânzele furate, mai ales Goya, Bruegel și Pisarro, fiind nevandabile pe piață din cauza importanței lor artistice excepționale. Pasionată de artă și de literatură, Esther Koplowitz, care a împlinit recent 52 de ani, a început în urmă cu mai mulți ani să achiziționeze tablouri de valoare, grație averii sale, estimate la 1,2 miliarde de euro, una dintre cele mai importante în Europa.

HOȚUL ÎȘI BATE JOC DE POLIȚIȘTI ȘI DE MINIȘTRI

Tupeistul spărgător de bănci i-a trimis o scrisoare ministrului canadian al justiției. "Bye-bye, eu sunt la pescuit", a anunțat el.

Prima dată, Tyrone Conn, tâlhar specializat în jefuirea băncilor, a evadat din închisoare în 1991. Gardienii au găsit pe patul lui un bilet: "Am plecat la pescuit". Poliția a reușit însă să-l prindă pe fugar după câteva zile. Condamnat la 47 de ani de închisoare, Conn a fost mutat într-o pușcărie din Kingston, Ontario, în aripa specială, destinată deținuților periculoși. Nici un pușcăriaș nu a reușit până acum să evadeze de acolo. Conn a găsit însă o soluție. Cu o scară construită de el, a putut să treacă peste zidul exterior, înalt de zece metri. Abia după șase ore, gardienii au observat că în patul spărgătorului zăcea, de fapt, o păpușă. Pe pernă, un bilet: "Bye-bye, sunt la pescuit".

Potrivit cotidianului "Bild", câteva zile mai târziu, Anne McLellan, ministrul justiției din Canada, a primit o scrisoare care a lăsat-o cu gura căscată. "Scumpă și onorată doamnă, scria obraznicul spărgător. Briza asta primăvăratică mă face să mă simt înfloritor. Aici e mult mai cald decât în Kingston. Probabil că ați aflat, draga mea, că am găsit o cale de a pleca de acolo. Gardienii sunt drăguți și au amabilitatea să doarmă noaptea, în loc să umble prin închisoare. Dar faptul că nici în turnurile de pază nu e nimeni după miezul nopții ar trebui să

vă pună pe gânduri, draga mea Anne. Eu mi-am vizitat mama, acum trebuie să mai verific niște bănci, după care mă duc la pescuit. Vă pup cu drag. Vechiul dvs. prieten, Tyrone Conn".

PAȘAPOARTE FURATE DIN BELGIA, LA FRONTIERA ROMÂNEASCĂ

Unul din pașapoartele "albe" furate cu puțin timp în urmă de la autoritățile din Belgia și date în urmărire a apărut în ziua de 9 decembrie 1998 la Aeroportul Otopeni, o dată cu aterizarea avionului Companiei TK din direcția Istanbul. Actul, care acum poartă numele de Herman Joseph, de 58 de ani, a fost prezentat de un bărbat a cărui cetățenie pare a fi israeliană. De fapt, acesta a prezentat ulterior controlului efectuat de Poliția de Frontieră și un pașaport israelian în care era trecut același nume. Totodată, în bagajul acestuia au fost găsite patru bancnote de o sută de dolari care nu prezintă elementele vizibile de siguranță. În timpul cercetărilor, "Herman Joseph" a declarat că a intrat în posesia pașaportului belgian prin intermediul unui prieten aflat la Bruxelles. A trimis fotografiile și 1.000 de dolari prin poștă și în scurt timp a primit, tot prin poștă, pașaportul. I s-a întocmit dosar pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals și a fost preluat de Poliția Aeroportului pentru continuarea cercetărilor.

Primul caz în care o persoană a folosit pașaport belgian, sustras de la organele emitente, a fost înregistrat în România la începutul anului 1997. De atunci nu mai puțin de 17 persoane au fost descoperite folosind același gen de acte. De asemenea, au început să apară și pașapoarte rusești și italiene sustrase de la autorități, fiind folosite de cetățeni ucraineni și irakieni.

PUȘTOAICE HOTĂRÂTE SĂ JEFUIASCĂ TRENUL

Trei adolescente belaruse de clasa a opta au dat dovadă de o neobișnuită "precocitate infracțională", încercând să nu fure din buzunare sau din magazine, ci punând la cale deraierea unui tren, pentru a-i jefui pe călători.

Admiratoare ale faimosului bandit american John Dillinger, fetele au încercat să provoace deraierea unui tren prin toate metodele care le-au trecut prin cap: au uns cu untură șinele, au pus bolovani și lanțuri pe calea ferată, tentative soldate, spre ciuda lor, cu eșecuri. În cele din urmă, mama uneia dintre ele, grijulie și dornică să-i dea învățături folositoare odraslei puse pe jaf, le-a sfătuit pe puștoaice să pună pe-șine plăci de metal, care ar fi cu mult mai eficiente. Adolescentele-gangster au avut însă ghinionul ca, tocmai pe când încercau, ascultătoare, să pună în practică sfatul femeii, să fie surprinse de poliția de la transporturi din orașul Moldecino, unde locuiau micile infractoare.

CÂINI DE PAZĂ... DROGAȚI

Nu de mult, Interpolul a primit o scrisoare din partea poliției etiopiene, în care se cereau amănunte asupra modului cum acționează canabisul (puternic drog extras din cânepa indiană) asupra organismului animalelor.

Dacă primele rânduri ale misivei au stârnit uimirea firească a destinatarilor, întrucât - se știe - animalele nu au obiceiul de a se droga, cele ce urmau au limpezit pe deplin lucrurile.

La Addis-Abeba o bandă de infractori se specializase în spargerea caselor ai căror stăpâni erau plecați. Modul lor de a opera: "patrulau" pe străzi, pentru a depista locuințele închise și nelocuite. Încredințați că stăpânii lipseau, casa respectivă era trecută în agenda lor și o dată cu lăsarea întunericului "obiectivul" era atacat. Cum la prima vizită de acest fel au trebuit să lase totul baltă și să fugă cât mai degrabă din cauza alarmei, foarte sonore, a câinilor de pază, spărgătorii s-au gândit cum să neutralizeze această vigilentă "sonerie". Nici unul din sistemele clasice nu dădeau însă rezultate: câinii nu se lăsau ademeniți.

După utilizarea zadarnică a tuturor trucurilor, unul dintre infractori s-a gândit la droguri: "Dacă ele - și-a spus el - fac din oameni adevărate epave, de ce n-ar avea efect și asupra câinilor ?"

Astfel, la apropierea de casă, au început să arunce patrupedelor furioase bucăți de carne "pudrate" cu canabis. După consumarea momelii, animalelor le slăbeau puterile, deveneau blânde și inofensive. În felul acesta, spărgătorii "lucrau" nestingheriți, intrând în zeci de case de unde luau ceea ce doreau.

"Urciorul" n-a mai mers însă de prea multe ori la "apă". O patrulă de polițiști a întâlnit la poarta unei case abia prădate banda de spărgători. Astfel s-a aflat de noua metodă folosită pentru potolirea zeului câinilor de pază: după cât se pare, ea este o armă nouă în arsenalul spărgătorilor și trebuia semnalată Poliției Internaționale.

10 000 DE PILULE VIAGRA FURATE ÎN UNGARIA

Mioritica vrăşmăşie dintre baciul ungurean şi cel moldovean revine în actualitate.

O bandă de tâlhari unguri a lovit mişeleşte în fericirea a mii de moldoveni, care şi-ar fi rupt şi pâinea de la gură pentru măcar o erecţie, aşa, de sărbători.

Un transport de Viagra, cu destinaţia Botoşani, conţinând 10.000 de pastile, a fost jefuit pe teritoriul Ungariei, în ziua de 10.12.1998. Transportul era destinat firmei Interfarm, urmând a fi distribuit de piaţa locală. Totuşi, urmaşii lui Ştefan cel Mare mai au o şansă. Patronul firmei Interfarm le-a promis că Moş Crăciun se va strădui să le dăruiască, până la urmă, miraculoasa pilulă aducătoare de istorice senzaţii ciobăneşti.

VALIZA "UITATĂ"

Unul dintre cele mai ingenioase furturi ale tuturor timpurilor pare să fie cel comis la Tokio de către un funcţionar de bancă. Încredinţându-i-se o sumă care trebuia predată unei întreprinderi, acesta a pus banii într-o valiză pe care pe drum a "uitat-o" în tramvai. Predată la obiecte găsite, valiza a rămas acolo nereclamată, până când funcţionarul a izbutit să convingă poliţia de nevinovăţia lui. De-abia pe urmă s-a prezentat la biroul de obiecte găsite, şi-a luat prada şi s-a făcut nevăzut.

ȘTIAȚI CĂ...

... societatea italiană de televiziune a fost, pur și simplu, bombardată cu mii de scrisori expediate de telespectatorii din zona orașului Veneția? Ei reproșau recepționarea unei imagini "sub orice critică", la aceleași aparate pe ecranul cărora cu numai câteva săptămâni în urmă "se vedea" excelent.

Avalanșa de proteste a declanșat o anchetă care, mergând "pe fir", a ajuns până la releul amplasat la 1350 de metri înălțime. De fapt, până la locul unde trebuie să se găsească acel releu, căci, nu mică a fost uimirea specialiștilor când au constatat că întreaga și complexa istalație fusese... demontată, bucată cu bucată, de autori rămași necunoscuți, și transportată astfel într-un loc ascuns, în vederea valorificării pieselor de mare valoare.

Poliția n-a fost prea mirată pentru că numai cu trei săptămâni în urmă, falșii agenți de circulație dirijau autovehiculele pe un drum secundar în timp ce pseudolucrători ai municipalității demontau un... pod, încărcând materialele rezultate în camioane, care porneau într-o direcție doar de ei știută...

FURTUL DE FILME

În ultima vreme, în Italia a apărut un nou gen de jaf: furtul filmelor. În vara anului trecut, importante filme - copii negative - aparținând regizorilor Fellini, Pasolini și Damiani - au fost furate de indivizi care cereau pentru răscumpărarea lor sume imense. Fenomenul este pe cale să se extindă. Potrivit statisticilor companiei de asigurări Minerva, 184 de filme au fost furate numai în ultimii doi ani. Hoții reduc filmele

de lungmetraj în formate mici, pe care le plasează, apoi, cu ușurință în circuite particulare.

FURTURI ÎN TIMP-RECORD

În ultimul timp pasiunea recordurilor i-a cuprins și pe gangsteri: unei bande i-au fost necesare doar patru minute pentru a reuși cel mai important hold-up împotriva serviciilor poștale. Hoții au furat din biroul poștei centrale din Strasbourg suma de 11.680.000 franci (2.120.000 dolari), ceea ce reprezintă cu 720.000 dolari mai mult decât în cazul sumei furate, de asemenea, în câteva minute, dintr-un vagon poștal la Plymouth (SUA) în 1962.

JAF ARMAT LA VIAGRA

Un jaf armat ce avea ca scop aprovizionarea cu Viagra, în cursul căruia o persoană a fost rănită a avut loc în 30 mai 1999, la Manilla.

Este vorba de al doilea jaf asupra medicamentelor contra impotenței ce are loc în Filipine. Primul a avut loc în noiembrie 1998, într-un depozit de medicamente.

În cursul jafului, zece bărbați înarmați cu mitraliere au năvălit într-o farmacie din capitala filipineză și, după un schimb de focuri cu poliția, au reușit să fure 40 de cutii de Viagra. Un trecător a fost rănit la braț de un glonț rătăcit. Vânzarea pastilelor Viagra este permisă în Filipine din octombrie 1998. Din păcate, prețul prețioaselor pastile albastre este foarte mare pentru majoritatea populației. Potrivit statisticilor, 2,8 milioane de filipinezi suferă de impotență.

ÎNCHIS PENTRU DELAPIDARE

Un șef din Ministerul de Externe japonez, care a deturnat milioane de dolari pentru cursele de cai și abonamente la cluburi selecte a fost recent condamnat la șapte ani de închisoare.

Mai precis, Katsutoshi Matsuo (56 de ani) a primit o pedeapsă de șapte ani și jumătate de la Tribunalul Districtual Tokio pentru delapidarea sumei de 3,6 milioane de dolari, în perioada 1997-1999.

Acest scandal, care a erupt la începutul anului 2001, este primul dintr-o serie de acte infracționale în care au fost amestecați înalți oficiali niponi. Se știe că fostul ministru de externe japonez, Makiko Tanaka, a încercat, fără succes, să pună capăt unor practici dubioase. Procurorii au cerut inițial o pedeapsă de zece ani de închisoare pentru Katsutoshi Matsuo care a recunoscut ceea ce a relevat și ancheta: a delapidat de dragul unei vieți pline de lux și de... fete.

S-A FURAT... UN DRUM !

În ultimul timp, în Italia s-au înmulțit furturile de obiecte de artă și antichități. Problema a constituit și punctul principal de pe ordinea de zi a unei sesiuni extraordinare a Senatului italian. Comisii speciale elaborează cu minuțiozitate măsuri de apărare a monumentelor de artă, preconizează numeroase soluții care să împiedice transportul ilegal al acestora peste granițe.

Dar numai ce s-a terminat sesiunea Senatului, și presa din Roma a anunțat că, la o sută de kilometri depărtare de

capitala Italiei, nu departe de orașul Viterbo, au fost furați 70 de metri ai anticei șosele romane Cassia. Poliția a început cercetările cu înfrigurare, dar rezultatul a fost mai mult decât surprinzător ! Blocurile cenușii de bazalt fuseseră însușite de "părinții" orașului Viterbo care și-au construit din acestea fațada caselor de locuit.

Scandalul a izbucnit. Avocatul Moretti - responsabil cu apărarea monumentelor antice din Etruria de Sus, a amenințat cu judecata. Lucrurile însă se tergiversează, poliția pierzându-se în căutarea unui "țap ispășitor" printre hoții de duzină.

Până atunci plăcile furate sunt tot pe fațadele clădirilor edililor din Viterbo...

O SITUAȚIE ÎNGRIJORĂTOARE

Pe întreg cuprinsul Franței, numărul "furturilor calificate", din care 98% sunt spargeri, a crescut de la 53.846 în 1964 la 125.057 în 1971, adică cu 133%.

Această creștere accentuată este datorată hoților de mică anvergură, care dau circa 80% din lovituri pătrunzând prin efracție în locuințele particulare.

Momentele cele mai propice pentru pătrundere sunt atât în timpul nopții, cât și la începutul după-amiezei, între orele 14.00 și 17.00, când multe gospodine lipsesc de acasă, fiind plecate la serviciu sau după cumpărături.

Potrivit datelor poliției judiciare, pentru a pătrunde într-un apartament, "cunoscătorii" nu forțează ușa principală decât în puține cazuri. Ei preferă ușa de serviciu, adeseori mai puțin protejată, balcoanele și, bineînțeles, ferestrele deschise, a căror folosire, din punct de vedere juridic, nu constituie delict de efracție.

Un spărgător obișnuit deschide ușor, în cel mult cinci minute, aproape orice fel de ușă, cu ajutorul unui levier de

circa 90 cm (un nou model telescopic măsoară numai 40 cm) și a două pene de lemn.

Poliția judiciară a constatat că spărgătorul scotocește mobila într-o ordine anumită: mai întâi dulapul cu lenjerie, unde franțuzoaicele continuă în mod stupid să ascundă teancurile de bancnote printre cearșafuri; apoi sunt căutate bijuteriile și carnetele de cecuri, argintăria și, în cele din urmă, tranzistorii și lenjeria fină de damă.

Jandarmeria și poliția municipală nu reușesc să identifice decât circa 50% din autorii spargerilor. Cazurile nesoluționate sunt preluate de poliția judiciară care, la rândul ei, nu rezolvă mai mult de 40% din ele.

Dată fiind această situație, Direcția generală a poliției judiciare franceze își pune mari speranțe, în viitor, în aportul ordinatoarelor. Prelucrarea informațiilor cu ajutorul ordinatorului va economisi timpul polițiștilor și va spori, se speră, procentajul cazurilor soluționate. Până atunci însă poliția acționează preventiv: vizite în imobile și controale-surpriză pe stradă.

S-AU FURAT SCRISORILE LUI EINSTEIN

Recent, un set de scrisori aparținând celebrilor Albert Einstein, Werner Heisenberg și Max Born s-a numărat printre "comorile" științifice furate în timpul unui jaf asupra unui apartament din Moscova.

Infracțiunea s-a produs asupra apartamentului ce a aparținut, mai demult, fizicianului Igor Tamm. Deși Tamm a murit acum 21 de ani, hârtiile sale personale și alte documente valoroase se aflau, încă, în acest apartament.

Hoții l-au molestat pe actualul rezident și au cotrobăit

mai mult de jumătate de oră prin sertare și valize căutând scrisorile. Ei au mai furat și medalia "Premiul Lomonosov", aparținând lui Tamm, medalie acordată de Academia Sovietică de Științe, precum și o fotografie a lui Andrei Saharov. Poliția a constatat și lipsa unei enciclopedii dinainte de 1917, de 85 de volume. Se pare însă că unul dintre scopurile principale ale răufăcătorilor, neatins din fericire, l-a constituit și intrarea în posesia medaliei însemn al Premiului Nobel primită de Tamm în 1958 pentru operele sale în domeniul fizicii. Enciclopedia, conform cercetărilor ulterioare, s-a vândut chiar în ziua următoare într-un târg de vechituri din Moscova.

Poliția a ajuns la concluzia că hoții aveau vaste cunoștințe științifice și știau perfect planul apartamentului. Una dintre teoriile avansate până acum este că jaful a fost organizat de un om de știință care urmează să emigreze și speră să scoată din țară importantele documente, ascunzându-le printre cele proprii.

SENZAȚIONALA "RĂPIRE" DINTR-UN SPITAL LYONEZ

O întâmplare neobișnuită a avut loc într-un spital din Lyon, de unde patru indivizi înarmați au răpit un gangster periculos, Yves Boissie, internat acolo pentru tratament.

Yves Boissie, condamnat la 11 decembrie 1973 la 20 de ani închisoare, se afla de două zile în pavilionul "N", la secția de toxicologie. Fusese scos din celula închisorii după ce înghițise o doză mare de somnifere. Cum s-a arătat mai apoi, această încercare de "sinucidere" era o introducere bine regizată a evadării.

La 1 ianuarie 1994 patru indivizi intră la ora 5.30 cu

mașina în incinta spitalului, spunându-i pazniculuí că au venit la un frate grav bolnav, internat nu demult la secția de toxicologie. Această vizită neașteptată și matinală nu l-a mirat pe paznic, fiindcă salvarea adusese la această secție, în noaptea de revelion, mai multe persoane cu simptome grave de otrăvire.

După puțină vreme, toți patru ajung la ușa camerei în care se afla Boissie. Aici scot brusc pistoalele și-i terorizează pe cei trei polițiști care-l păzeau pe bandit. Unul dintre polițiști încearcă să opună rezistență, dar o rafală puternică, ieșită din pistolul unuia dintre gangsteri, îl doboară la pământ.

După această întâmplare dramatică, Boissie și "răpitorii" lui părăsesc spitalul în grabă, îndreptându-se spre automobil și, până să sune alarma, au izbutit să iasă pe poarta spitalului și de aici orice urmă a pierit. Căutările și blocajele poliției pe drumurile de ieșire din oraș n-au folosit la nimic.

LÂNGĂ ZIDURILE CAPITOLIULUI

Doisprezece din cei douăzeci și cinci de colaboratori ai senatorului Robert Morgan au fost, în decurs de câteva luni, fie molestați, fie jefuiți pe străzile care duc spre sediul Congresului american, clădirea Capitoliului. A treisprezecea victimă a fost însuși senatorul. Se spune că a avut noroc: jefuitorii i-au luat doar portofelul. Dacă nu ar fi găsit nimic în el, atunci pungașii, "răniți" în amorul lor, l-ar fi bătut zdravăn sau poate i-ar fi luat viața. Nu este lipsit de interes nici faptul că, până la producerea acestui incident, senatorul Morgan s-a opus cu înverșunare cererii formulate de câțiva dintre colegii săi cu privire la alocarea unor fonduri pentru întărirea pazei împrejurimilor Capitoliului, amplasat, după câte se știe, chiar în centrul capitalei americane.

O SPARGERE, ACUM 172 DE ANI...

Biblioteca Națională din Paris a reușit de curând să-și completeze colecția de medalii din aur emise în timpul lui Napoleon Bonaparte. După cum se știe, Napoleon obișnuia să marcheze marile evenimente ale domniei sale prin baterea de medalii. În acest scop, erau emise, cu fiecare ocazie, două medalii de aur - una pentru colecția sa perso-nală, cealaltă destinată Cabinetului de medalii al Bibliotecii Imperiale.

La 6 octombrie 1831, un răufăcător îndrăzneț a pătruns în cursul nopții în Cabinetul de medalii, din care a sustras numeroase obiecte din aur, unele de o valoare artistică și istorică inestimabilă. Printre ele figura o parte din tezaurul funerar al lui Childeric - rege al francilor din secolul al V-lea -, un medalion care a aparținut împăratului Justinian, monede de aur din epoca romană și 49 de medalii emise de Napoleon. Greutatea capturii era atât de mare, încât hoțul a trebuit să abandoneze, la locul furtului, unul din cei nouă saci încărcați cu aur.

Șeful poliției franceze de atunci, fostul ocnaș Vidocq, a fost însărcinat cu conducerea anchetei pentru descoperirea acestei spargeri fără precedent. El a recunoscut ușor modul de "lucru" al unui renumit răufăcător - "Mână Roșie", care-i fusese tovarăș de lanțuri la ocna de la Toulon. Intervenția lui Vidocq nu a fost însă îndeajuns de promptă: tezaurul fusese topit.

În felul acesta, colecția "oficială" de medalii emise de Napoleon rămânea incompletă, deși colecția personală a împăratului fusese transmisă intactă descendenților săi. Aceasta a fost pusă în vânzare la Zürich, prin intermediul unei bănci elvețiene. Cu acest prilej, Biblioteca Națională a Franței a achiziționat 23 dintre piesele care-i lipseau - exemplare unice în acest moment.

Experții apreciază că medaliile respective au o valoare istorică, gravorii din epoca imperială neexcelând printr-o deosebită originalitate și sensibilitate. Cu toate acestea, printre piesele reintrate în colecția Bibliotecii Naționale rețin atenția cele emise cu prilejul încoronării împăratului și al nașterii fiului său, ducele de Reichstadt.

GANGSTERII JEFUIESC PENTRU POLIȚIȘTI

Poliția din Rio de Janeiro a arestat cu câtva timp în urmă pe un oarecare Francisco Rosa Da Silva, șeful uneia dintre bandele specializate în spargerea băncilor. La primul interogatoriu, Da Silva a afirmat că cea mai mare parte din banii băncilor jefuite a trebuit s-o dea, de fiecare dată, șefilor "escadronului morții". Cu câteva zile înainte de a fi arestat, Da Silva depusese pentru "escadron" peste 800.000 de cruzeiros.

Ziarul brazilian "Ultima Hora", publicând această informație, menționează că "escadronul morții" este o mână de ucigași de profesie, alcătuită, în cea mai mare parte, din polițiști brazilieni care-i lichidează pe potrivnicii incomozi pentru regimul actual din Brazilia. Presa de stânga apreciază că numărul victimelor făcute de aceștia se ridică la peste două mii de persoane.

PASIUNE PERICULOASĂ

De curând, ziarul "Newsday", într-un "clasament" sui-generis al furturilor de automobile în SUA, situa New York-ul pe primul loc, cu o "cotă" zilnică de aproximativ 300 de "bucăți". Potrivit datelor poliției, dispariția masivă a mașinilor este explicată prin înființarea "sectorului auto" de către mafia americană. Automobilele furate sunt transformate în ateliere clandestine și revândute la un preț extrem de competitiv.

Spre deosebire de aceste bande, bine organizate, tânărul texan Patrick Johanson era un hoț solitar. El fura de unul singur, dar în... stil mare.

Îi plăceau doar autobuzele. A furat mai mult de o sută. Nu le vinde, ci doar se plimbă cu ele până la ultima picătură cu benzină și apoi le abandonează. Deunăzi însă la coborârea dintr-un asemenea mastodont, îi aștepta un polițist.

Apreciind drept un real pericol social pasiunea tânărului Patrick, un tribunal din Houston i-a luat, pentru timp îndelungat, posibilitatea de a se mai plimba, astfel că, pentru cumul de infracțiuni, el va sta în închisoare 22 de luni. Verdictul magistratului mai conținea o "clauză": pedeapsa va fi dublată dacă timp de zece ani amatorul de astfel de plimbări se va mai apropia la mai mult de... zece metri de orice fel de autobuz! Cum va fi urmărită îndeplinirea acestei decizii solomoniene? Iată o întrebare la care e greu de dat un răspuns.

POLIȚIȘTI JEFUITORI

În Franța au fost arestați trei polițiști care aparțineau de unul din posturile de la granița franco-italiană. În actul de acuzare li se imputau jafuri și înșelăciune.

Cei trei lucrători ai poliției au promis unui grup de 12 muncitori marocani să-i treacă ilegal granița franco-italiană, pentru 1000 de franci. În seara de 30 mai 1972, când tot grupul se afla în munți, polițiștii i-au terorizat pe muncitori și, după ce le-au luat banii, i-au lăsat la voia întâmplării.

Abia spre dimineață, muncitorii înșelați și jefuiți au ajuns la postul de graniță de la Tende, unde au raportat cele întâmplate.

A doua zi, unul dintre polițiști a fost recunoscut de către victime, fapt ce a ușurat arestarea rapidă și a celorlalți doi jefuitori.

S-A FURAT O STRADĂ !

Într-o dimineață, pe o stradă veche de la periferia orașului american Philadelphia, și-a făcut apariția o echipă de pavagii, având pe spatele salopetelor semnul distinctiv al lucrătorilor municipalității. Au întins imediat panouri pentru devierea circulației și s-au apucat de treabă. La adăpostul unor așa-zise lucrări de modernizare, aceștia au început să scoată pavele cubice de granit, care-și dovediseră rezistența timp de peste un secol ! Câteva camioane, purtând și ele însemnele municipalității marelui oraș, cărau de zor, golind în scurt timp bătrâna stradă de mii de pavele.

"Regia" a fost perfectă și furtul n-ar fi fost remarcat

dacă poliția nu s-ar fi sesizat de "gâtuirea" circulației în zonă. Astfel, s-a aflat că primăria nu executa nici o lucrare în strada cu pricina. La sosirea oamenilor legii, nici urmă de panouri, paravane și basculante, dar nici de pietrele "extrase" din caldarâm ! Hoții de... străzi nu puteau fi însă prea departe. Poliția le-a găsit insolita pradă într-un... cimitir de mașini, de unde urma să fie vândută, cu un dolar pavela, unei întreprinderi particulare de construcții. Făptașii au fost deferiți justiției. Magistratul căruia i-a revenit dificila sarcină de a rezolva până la capăt acest caz a fost pus într-o evidentă încurcătură: legiuitorul american n-a prevăzut o asemenea infracțiune. În cele din urmă, fapta respectivă a fost încadrată la un articol sui-generis: "furt calificat de drumuri publice".

MISTERUL SPARGERILOR DIN CANADA

De la o vreme, zona rezidențială din Vancouver fusese teatrul unor furturi prin efracție în care spărgătorii forțaseră broaștele unor uși închise cu cheia. Una dintre victime, trezită datorită declanșării sistemului de alarmă, a constatat că ușa garajului fusese deschisă, iar mânerul era cald la atingere. E amănuntul de la care au pornit anchetatorii veniți la fața locului și care, după numeroase experimentări, au stabilit că spărgătorii foloseau, pentru a topi pur și simplu componentele din material plastic din interiorul sistemului de închidere, o banală torță de buzunar, cu butan, asemănătoare unei brichete, de vânzare în orice magazin de articole de gospodărie.

Odată rezolvat acest mister, polițiștii canadieni (cu ajutorul colegilor lor pompieri) au fost în măsură să ofere populației și antidotul: revenirea la banalele încuietori cu zăvor de odinioară, mai sigure decât cele mai sofisticate yale !

UN "CAL TROIAN" ?

După lungi cercetări, poliția franceză a arestat trei indivizi despre care se spune că ar fi autorii "hold-up"-ului de la cunoscutul magazin parizian "La Samaritaine". Cu prilejul atacului au fost furați 1.600.000 de franci.

Ancheta a stabilit că cei trei gangsteri pregătiseră cu minuțiozitate lovitura, știind cu maximă exactitate ora și itinerarul pe care urmau să fie transportați spre bancă banii cu camionul blindat.

Furtul a avut loc la puțin timp după ce serviciul central de contabilitate al supermagazinului a fost înștiințat de sosirea autocamionului, iar cei doi funcționari, a căror misiune era de a preda banii, au coborât cu liftul la subsol. Aici, ei au fost luați în primire de trei oameni purtând măști grotești din plastic. Totul a durat în jur de un minut, dar unul din funcționari, mai puțin speriat, a putut să remarce că unul dintre atacatori, scund, purta pantofi cu tocuri exagerat de înalte, în timp ce un altul, care părea să fie șeful, avea părul lung, de un blond ireal.

Trio-ul care a operat a putut fi astfel descoperit după cele două detalii furnizate de funcționar.

Investigațiile poliției sunt orientate acum în direcția depistării "Calului troian", adică a aceluia care a putut afla, fără dubiu, ora transportului către bancă (oră care nu este aceeași în fiecare zi) și a comunicat-o bandiților.

FURT DE AUR

Patruzeci și opt de lingouri de aur, în valoare de 500.000 de franci, au fost furate dintr-un vagon al trenului de marfă pe ruta Rotterdam-Paris. Transportul însuma 446 de lingouri, așezate în zece cutii. Trimiterea a fost încărcată într-un vagon special la Rotterdam, ușile fiind asigurate cu drugi de fier și sigilate.

Destinatarul din Paris al aurului - o societate de prelucrare a metalelor prețioase - a anunțat însă că din transport lipsește o cutie cu 48 de lingouri.

În cursul anchetei nu s-a găsit nici o urmă de violare a vagonului. Sigiliile de plumb erau intacte. Cele 48 de lingouri dispăruseră totuși, așa că inspectorii poliției franceze au fost de părere că furtul s-a comis în timpul uneia din cele trei opriri ale trenului pe traseu: la Rosendaal, în Olanda, la Essen, în Germania, ori la granița franco-belgiană.

HOȚII AU FURAT UN TIR CU VIAGRA

Un "transport-dinamită" de pastile Viagra, în valoare de 25 de milioane de dolari, a fost furat de afaceriști fără inimă din localitatea olandeză Ittervoort. Potențialii clienți care așteptau ca transportul să ajungă întreg-întregut la destinație, în Spania, au fost foarte dezamăgiți la auzul veștii despre josnica piraterie.

Înverșunați în dorința lor de a iubi cu orice preț, amatorii de pastile antiimpotență au început să se uite îngrijorați spre portofele, deoarece pe piața neagră Viagra se vinde de două ori mai scump. Se pare totuși că merită, astfel de ce s-ar apuca hoții de astfel de tâlhării ?

CAPTURĂ DE AUR... RECORD

Lingourile de aur au tentat dintotdeauna. Nu de puține ori acestea "au scos din minți" chiar și oameni care, până la un moment dat, se dovediseră a fi foarte echilibrați. Traficul ilegal cu metale prețioase, în primul rând cu aur sub forma lingourilor, s-a practicat și se practică. Orice succes al organelor de poliție în lupta cu traficanții de aur devine notabil de la bun început, întrucât este extrem de... valoros. Fiind vorba de aur, nici nu poate fi altfel.

De mai mică sau mai mare anvergură, succesul înregistrat de autoritățile vamale pakistaneze, care au confiscat de pe un vas de pescuit 1.190 de lingouri de aur, a fost consemnat de toate agențiile de presă internaționale. Vasul se afla în apropiere de Karachi, așteptându-și "beneficiarii". Valoarea aurului capturat s-a ridicat la 37,7 milioane rupii, apreciindu-se că este cea mai importantă captură de metal galben pe care autoritățile pakistaneze au efectuat-o vreodată. Se pare că succesul vameșilor este cu atât mai mare cu cât, în urma anchetării celor nouă persoane de la bord, s-a descoperit existența unei rețele internaționale de traficanți care aveau "slăbiciune" la metalele prețioase. Documentele aflate pe navă au confirmat declarațiile făcute de cei implicați în afacere.

VIAGRA, "FURATĂ" INDIENILOR AMAZONIENI

Viagra ? Rețeta miraculosului medicament a fost furată din Brazilia ! În această privință, medicii brazilieni n-au nici o îndoială, ei acuzând direct societatea farmaceutică Pfizer. Formula magică a "pilulei dragostei" ar fi fost inventată de indienii Yonomani din Amazonia. Medicii brazilieni afirmă că baza Viagrei este o plantă, "Yacuna", de multă vreme folosită de indieni pentru a reda vigoarea sexuală persoanelor în vârstă.

CEL MAI MARE JAF DIN ISTORIA IRLANDEI

Cel mai mare jaf din istoria Irlandei a declanșat un scandal de proporții. Pe 24 ianuarie, două mașini de teren au pătruns, prin gard, în depozitul firmei de pază Brink's Allied din Dublin, de unde cei cinci ocupanți ai autoturismelor și-au însușit saci cu echivalentul a 4,2 milioane de dolari și s-au făcut nevăzuți. Dezvăluirile presei sunt stânjenitoare pentru mulți. Ministerul Justiției dăduse asigurări că fuseseră luate toate măsurile de precauție pentru a se preîntâmpina orice raid de acest gen. Deși fusese anunțată că se pune la cale un jaf de acest gen, poliția nu a mărit numărul oamenilor însărcinați cu supravegherea transporturilor de bani, iar majoritatea personalului de pază al lui Brink's Allied a fost luată prin surprindere, aflându-se la cantină unde luau masa. Acest fiasco era cât pe ce să ia o întorsătură tragică, în momentul când jurnalista Veronica Guerin, care scrisese un articol

despre principalul suspect, a fost rănită prin împușcare la domiciliu de un necunoscut; poliția irlandeză crede că atacul a fost provocat de apariția articolului ei. Presa irlandeză a publicat mai multe scrisori de la cititori care compară conducerea poliției locale cu celebrul inspector Clouseau interpretat de Peter Sellers în filmele din ciclul "Pantera Roz"...

FURTURI DE GAZ METAN

Polițiștii chinezi din provincia Henan au avut de soluționat (și mai au încă) cele mai "profunde" furturi cunoscute până acum. Hoții, altminteri pașnici țărani, pentru a-și asigura resurse de combustibil necesar încălzirii locuințelor și preparării mâncării, fără o cheltuială excesivă, au imaginat o metodă originală de subtilizare a gazelor naturale direct din zăcămintele petroliere de la Zhongyuan. Pagubele anuale înregistrate astfel de companiile petroliere sunt evaluate la aproximativ 2,5 milioane de dolari.

MÂNA LUNGĂ A MAFIEI

18 iunie 1982. Sub podul din Blackfriars, în Marea Britanie, este descoperit cadavrul unui necunoscut. O crimă sordidă, ca multele ce au ca victime vagabonzi oarecare? Nu, căci Scotland Yard-ul descoperă cu o surpriză nu tocmai plăcută că cel ucis este Roberto Calvi, o figură proeminentă a finanțelor europene, supranumit "Bancherul lui Dumnezeu", director al puternicii "Banca Ambrosiana". Urmează o anchetă complicată care, după ani de zile, nu duce nicăieri.

15 mai 1987. O spargere la Knight Bridge din Londra. Jefuitorii se aleg cu o pradă de peste 24 de milioane de lire

sterline, în bancnote, de diamante valorând peste un milion și cu câteva casete cu documente ce aparțineau bancherului omorât în urmă cu cinci ani. Care ar fi rămas neștiute pentru totdeauna, căci nimeni nu avea cunoștință de acest depozit secret al bancherului Calvi. Dar, de această dată, polițiștii sunt mai norocoși. Un oarecare Valerio Viccei, condamnat la 25 de ani de închisoare pentru trafic de stupefiante, acceptă să colaboreze cu investigatorii și... recunoaște atacul de la bancă, dar și crima din 1982. Comandată, ca și alte câteva survenite în aceeași perioadă, de mafie.

HOȚII DE... ACOPERIȘURI

Obișnuiți cu reclamarea unor furturi în aproape fiecare zi, carabinierii din Battipaglia (provincia Salerno) au primit cu multă rezervă jalbele, vreo zece la număr, privind misterioase dispariții de... acoperișuri. Ale unor case, gospodării agricole, cabane. S-au pus pe treabă, totuși, și rezultatul a fost lichidarea unei bande specializate în asemenea acțiuni ieșite din comun. Trei indivizi, cu vârste între 21 și 29 de ani, se cocoțau noaptea pe construcțiile acoperite cu țiglă și, cu dexteritatea unor profesioniști, desfăceau acoperișul, pe care apoi îl livrau "la bucată" proprietarului unei magazii de materiale de construcții (de la care au fost recuperate 3000 asemenea... corpuri delicte). Fiecare bucată de țiglă, care valorează pe piața italiană cam 17.000 de lire, era vândută la un preț modic: doar 2200 lire! Dintre care 500 reveneau hoților și 1500 vânzătorului. Cum în regiune majoritatea clădirilor au acoperișuri ceramice, se înțelege că afacerea era foarte profitabilă, chiar la aceste prețuri de vânzare care, de altfel, sfidau orice concurență.

DEȚINUTUL 06721160

La Sevilla, data de 21 februarie 1994 va rămâne întipărită solid în memoria opiniei publice din Spania. Ea marchează deschiderea unui proces de proporții care-l are ca inculpat pe Rafael Medina Fernandez de Cordova, duce de Feria, reprezentant al celei mai vechi și ilustre familii nobiliare din Spania - Medinacelli. Prezența ducelui în instanță se datorează faptului că în data de 4 martie 1993 a comandat răpirea unei fetițe de cinci ani, Anna Maria, care a fost dusă la locuința ducelui pentru a-i satisface plăcerea de a vedea corpuri de copii goale. Operațiunea a fost îndeplinită de un comando format din trei femei, care acum îi țin companie în boxă. Alertată de familia fetiței, poliția, cu o remarcabilă eficiență, a reușit ca doar în câteva ore să identifice răpitoarele, niște sadice și prostituate de fapt, și să descindă la palat.

Aici au fost descoperite numeroase probe incriminatorii, între care și 28 de fotografii reprezentând-o pe o fetiță goală, în diferite poziții, precum și sute de imagini ale altor copii. Astfel, ducele de Feria a ajuns să-și adauge la vechiul blazon și numărul pe care-l poartă ca inculpat. Mai mult, autoritățile au refuzat eliberarea condiționată, procesul decurgând cu inculpatul în stare de arest. Tatăl fetiței a hotărât să răzbune onoarea acesteia - a comis un furt pentru a ajunge în penitenciar unde, credea el, va reuși să-l ucidă pe duce. Nu a reușit, luându-se măsuri de protecție pentru nobil. Deocamdată pedepsele cerute pentru duce nu sunt deloc ușoare: 42 de ani de închisoare solicitați de partea civilă și doar... 33 ceruți de procurorii spanioli.

COSTUM DE COSMONAUT FURAT

Costumul care a aparținut cosmonautului sovietic Petr Klimuk a fost furat dintr-un mic muzeu al cosmonauticii situat în clădirea școlii din satul Tomașovka, din Belarus. Hoții au manifestat interes și pentru mănușile și costumul termoizolant care au aparținut lui Petr Klimuk, originar din această localitate. Polițiștii cred că hoții au acționat la comanda unui colecționar.

"ATENTAT" CU PRAF DE BUDINCĂ

Trei infractori ingenioși din Köln au furat 6000 de euro din geanta unei tinere după ce au atacat-o cu budincă. Bărbații i-au aruncat unei trecătoare cu praf de ciocolată pe față, spunându-i că a fost contaminată cu antrax. Din cauza sperieturii, femeia nu a reușit să schițeze nici un gest de apărare, hoții având timp să scotocească nestingheriți în geanta victimei. După comiterea furtului, infractorii au anunțat-o râzând pe femeie că totul a fost doar o farsă și că "antraxul" nu era decât praf de budincă. Ei s-au făcut nevăzuți înainte ca victima să-și revină din șoc și să anunțe poliția.

Chiar dacă bănuiau că nu este vorba de nimic periculos, anchetatorii au trimis hainele femeii murdărite cu budincă la analize, în vederea depistării unor eventuale urme de antrax.

ASASINUL DESCOPERIT DATORITĂ UNEI SINUCIGAȘE

De ceva vreme poliția din Tokyo se confrunta cu o serie de întâmplări ciudate, despre care nu se putuse constata dacă sunt accidente, sinucideri sau... crime. Familii întregi muriseră noaptea, în somn, datorită gazelor lăsate deschise. Toate investigatiile nu conduseseră la nimic concret, deși, în câteva cazuri cel puțin, se putuse stabili că locuințele victimelor fuseseră prădate. Într-o noapte însă, norocul se hotărî să-i ajute pe polițisti.

O tânără , Haraito, sinucigașă veritabilă, se hotărâse să-și ia viața deschizând gazele. Dar, în ultimul moment, se răzgândise și, total slăbită, reușise să ceară telefonic ajutor. Agenții sosiți la vreme o salvaseră, dar făcuseră și o altă descoperire: în același imobil, la etajul doi, se mai semnalau puternice scurgeri de gaze dintr-un apartament al cărui ocupanți habar n-aveau de moartea care era atât de aproape. Inspirat, polițistul care a venit la fața locului a retinut un individ, Masayasu Hisciyana, a cărui prezență i s-a părut suspectă la acea oră târzie, în fața locuinței sinucigasei. Și adevărul a ieșit la iveală: "accidentele" erau opera acelui jefuitor diabolic, ce opera pătrunzând pe ascuns în locuințe, deschizând gazele și căutând apoi în voie, cu masca adecvată după ce victimele erau făcute inofensive...

COLECȚIE DE VINURI RARE FURATĂ DIN BULGARIA

O colecție de vinuri rare care a aparținut regilor Ferdinand și Boris al III-lea a dispărut de la reședința guvernamentală din Evsinograd, la țărmul Mării Negre, a anunțat în ziua de 7 august 2002 Ministerul de Interne bulgar. Printre cele 137 de sticle de vin dispărute, trei erau vinuri franceze bine conservate, care valorau, fiecare, mii de dolari. Ele datau din 1878, anul eliberării Bulgariei de sub dominația otomană, și au fost oferite în prima jumătate a secolului XX regilor bulgari Ferdinand și Boris al III-lea, bunic și tată al premierului bulgar, Simeon de Saxa-Coburg-Gotha, a precizat un responsabil al cramei din Evsinograd, Ivan Penkov. Ministrul Administrației de Stat, Dimitr Kaltchev, a anunțat, de asemenea, dispariția unui distilat de coniac vechi de zeci de ani "care valorează aur pe piața internațională", după cum a afirmat el.

Colecția a fost văzută pentru ultima oară în aprilie. Directorul cramei, Roman Baltadjiev, a fost concediat.

ÎN SPANIA SE FURĂ MACARALELE

Există în lume bande internaționale care fură de toate începând cu uraniu și autoturisme de lux și terminând cu... macarale!

Poliția rurală din San Martin de la Vega (un sătuc din apropierea Madridului) caută banda de hoți care a furat o macara în greutate de 12 tone ce valorează peste 100.000 de dolari.

Autoritățile au publicat în cotidianul ABC o fotografie a macaralei, sub care scria că aceasta a dispărut de la locul de "parcare". Dar timpul trece, iar speranțele de a o găsi sunt din ce în ce mai mici...

DUPĂ NOUĂ LUNI, O ITALIANCĂ RĂPITĂ ESTE ELIBERATĂ

În urmă cu 9 luni, italianca Silvia Melis, în vârstă de 28 de ani, a fost victima unei bande de răpitori din Sardinia, cunoscută sub numele de "Anonima Sequestri". Această bandă este specializată în răpirile de persoane, în scopul obținerii banilor de răscumpărare de la familiile victimelor. Prețul libertății a fost evaluat la 1,2 milioane de dolari.

La scurt timp după răpire, polițiștii și-au început acțiunile de căutare a tinerei, răscolind insula de-a lungul și de-a latul, dar în zadar. Conform legilor italiene în vigoare, în momentul în care o persoană este răpită în schimbul obținerii unor sume de bani, toate conturile bancare ale rudelor victimei sunt blocate de către guvern până la soluționarea cazului, pentru a nu se putea achita suma cerută.

După nouă luni, tânăra Silvia Melis a fost eliberată de coșmar, fiind întâmpinată la întoarcerea acasă de o mulțime de locuitori ai orașului Nuoro din Sardinia. Potrivit propriilor declarații, Silvia Melis a fost bine tratată, dar a fost mereu la dispoziția bandei.

JAF RATAT DIN CAUZA PARCĂRII NEREGULAMENTARE

O germancă enervată din cauza unei mașini care staționa într-o zonă interzisă a decis să-i ia numărul de înmatriculare pentru a o reclama la poliție, dar și-a dat seama în ultimă instanță că proprietarul automobilului tocmai jefuia o bancă în vecinătate. Bărbatul a amenințat cu un pistol un angajat al băncii, reușind să fugă cu o pradă de 15.000 de euro. Trecătoarea l-a văzut ieșind din bancă exact când era cu mâna pe telefon pentru a suna la poliție.

INGE RĂPEȘTE BĂRBAȚI

La 4 august 1995, ora 16.30, în fața imobilului cu nr. 22, situat pe strada Chaise, arondismentul șapte, Paris, polițistul François Voleau, 35 de ani, tată a trei copii, este grav rănit cu focuri de pistol trase de o femeie aflată pe o motocicletă. Femeia este prinsă. Șapte zile mai târziu, în biroul comisarului Oliver Foll, adjunctul șefului Brigăzii criminale, doi inspectori ai serviciului antiterorist german examinează cu multă atenție o sumedenie de mărunțișuri scoase din poșeta femeii arestate. Terorista refuză cu încăpățânare să-și dezvăluie identitatea. Se găsește un carnețel în care cele mai multe foi sunt albe. Dar cu o soluție specială inspectorii caută amprentele femeii și le găsesc. Le transmit la Wiesbaden, Germania. După o scurtă așteptare, sosește răspunsul. Terorista nu este alta decât Inge Viett, în vârstă de 37 de ani, de 1.62 metri înălțime, poreclită "La Flingueuse"

(Flintașa). Fostă educatoare într-o grădiniță, Inge Viett s-a specializat în hold-up-uri săvârșite cu motocicleta. Folosește cu sânge rece și o precizie uimitoare pistolul ori de câte ori se simte amenințată. A reușit să evadeze de două ori din închisorile germane în care-și ispășea condamnările. Are o fișă personală încărcată: a fost implicată în sechestrarea miliardarului vienez Walter Palmers, în asasinarea fostului președinte al Camerei de acuzare din Berlin, Von Drunkman, în răpirea lui Peter Lorentz, liderul organizației berlineze a Partidului Creștin-Democrat, în răpirea industriașului Walter Mikael, și în alte cazuri.

ÎN RUSIA ȘI PĂRUL SE FURĂ !

Doi tineri din Vladivostok (Extremul Orient rusesc) au fost surprinși, într-un troleibuz, înainte de a termina de... tăiat părul, lung până la talie, al unei domnișoare. Forțele de ordine au precizat că trebuie să facă față din ce în ce mai des acestui nou tip de delincvență. Infractorii care taie părul ori meșele lungi ale fetelor primesc un preț foarte bun în atelierele de fabricare a perucilor, susțin polițiștii.

FOST POLIȚIST CONDAMNAT PENTRU PARTICIPARE LA JAF

14 ani de pușcărie - atât a primit Graham Huckerby, 42 de ani, pentru că a jucat rolul insider-ului (persoane infiltrate în filiala Salford a Băncii Midland, unde - în anul 1995 - a avut loc un jaf de 6,6 milioane de lire sterline).

Fostul polițist Huckerby, însoțitor de valori, tocmai preda încasările unor magazine atunci când duba a fost ata-

cată de trei indivizi mascați. El a fost imobilizat de atacatori, fiind legat cu cătușe, iar infractorii și-au însușit 4,4 milioane de lire "cash" și 2,2 milioane în cecuri.

Din suma respectivă nu s-a recuperat nimic până în prezent, iar din cercetări a reieșit că, pentru implicarea fostului polițist în planul infracțional, el a primit 2500 de lire.

James Power, în vârstă de 60 de ani, "mânuitorul" lui Graham Huckerby, a fost și el condamnat în Manchester la 14 ani de închisoare, pentru asociere criminală și jaf.

MINISTRULUI RUS DE INTERNE I S-A FURAT MAȘINA

Ministrul rus de interne, Boris Grislov, considerat campionul luptei împotriva corupției, a simțit pe propria piele ce pot face niște infractori ingenioși și curajoși. Hoții au reușit să fure mașina ministrului în plină zi, chiar din fața casei acestuia. Infractorii au pulverizat spray lacrimogen spre șoferul lui Grislov, apoi l-au împins afară din mașină, fugind cu automobilul. Poliția nu a reușit să dea de urma hoților.

ATAC ARMAT LÂNGĂ LOS ANGELES

Două persoane au fost ucise și alte patru rănite grav în timpul unui atac armat care a avut loc într-un magazin de piese de schimb pentru autovehicule, la Garden Grove, în apropiere de Los Angeles. Poliția a anunțat că atacul a fost comis de două persoane, care au fugit imediat de la fața locului. Identitatea criminalilor nu e cunoscută deocamdată. Autoritățile nu știu încă dacă măcelul are vreo legătură cu un atentat similar, comis cu șase săptămâni în urmă, tot la Garden Grove.

PISICA NEAGRĂ

La 33 de ani, Robert Gros reușise să semene teroare pe tot cuprinsul Franței. În compania unui camarad de celulă, împreună cu care evadase din închisoarea din Agen, "opera" câte două-trei bănci de provincie în fiecare săptămână. Împușca fără milă pe toți cei care au încercat să opună rezistență. "Gemenii", căci așa erau cunoscuți în lumea jafului și a crimei, pentru că umblau nedespărțiți, erau urmăriți de patru ani de poliție, dar fără succes. Își improvizaseră niște ascunzători deosebit de ingenioase, în mijlocul naturii, și erau de negăsit.

După ce au devalizat o bancă din Montlucon, unde întreaga lor "acțiune" a fost înregistrată de o cameră video, s-au ascuns ca de obicei într-o colibă la marginea pădurii. Ca să-și omoare timpul, instalaseră capcane vânătorești. Din direcția uneia dintre ele se aud într-o zi miorlăituri înfiorătoare. Robert Gros iese din ascunzătoare și eliberează din capcană o pisică mare, neagră... În același moment, din direcții diferite, se apropie de el trei echipaje auto. Întreaga zonă era încercuită de jandarmi.

Ignorând somațiile lor, Gros scoate pistolul, trage o primă rafală spre ei și încearcă să fugă, dar cade ciuruit la rândul său de gloanțe...

ASASINI ȘI TÂLHARI ODIOȘI

O bandă de criminali și tâlhari a fost capturată de Poliția metropolitană din New-York. Aceasta era alcătuită din cinci tineri: Alfonso Pereiro (20 de ani), Jack Smoley (19 ani), Diego Fortunas (22 de ani), Bunardo Wisley (18 ani) și Ramona Farvas (23 de ani). Ei i-au lăsat uluiți pe anchetatori prin cruzimea fărădelegilor comise. Au început prin a o lansa pe frumoasa Ramona ca momeală. În trei cazuri, au urmărit-o pe complicea lor care agăța bărbați și se lăsa condusă la o plimbare cu mașina. Femeia era instruită în ce pădurice să-i ducă pe tipii respectivi pentru o partidă de amor în natură. Ajunsă la locul stabilit, Ramona dădea un semnal. Imediat apăreau banditii care-i puneau pe "fazan" să depună jos tot ce are prin buzunare. De la Waren Mc. Milan au luat 758 de dolari, un ceas scump și un lănțișor de aur cu cruce, de la L. Hansen, un negustor danez, 1050 de dolari și o cutiuță conținând un sirag de perle, pe care bărbatul o cumpărase de ziua soției. Fiindcă H. Simson, al treilea "fazan", comisese greșeala de a nu avea nimic asupra lui, decât câțiva amărâți de cenți și, în plus, i-a și amenințat, l-au ciuruit cu 17 gloanțe, lăsându-l rece în poienița pe unde Ramona îl condusese să facă sex oral. Femeia s-a ales cu o bătaie soră cu moartea pentru inabilitatea de a nu cere suma cuvenită înainte de a se urca în mașină. "N-am fi pierdut atâta timp", i-au reprosat ei. Cei cinci au mărturisit și alte patru omoruri, comise asupra unor bătrâne care locuiau singure și se știa că aveau ceva economii. În total, acestea au fost jefuite de 18.000 de dolari, bijuterii din aur și obiecte de artă. "Pentru a nu murdări cu sânge locuințele și a lucra curat, tăbăram asupra lor, le împiedicam să țipe și le înțepam cu un ac lung, otrăvit, în ceafă. Piereau ca niște puișori", a mărturisit Diego,

șeful bandei. Banda a căzut când Diego Fortunas s-a dus să vândă o statuetă din jad, minunat lucrată. la un negustor de specialitate. Cum obiectul era dat în urmărire, patronul a făcut semnul cunoscut sotiei, care, telefonic. a chemat urgent politia. Dar banditii mai aveau la activ moartea a două prostituate agățate de Ramona, chipurile pentru a face împreună dragoste. Întrebat de ce le-au ucis, Diego Fortunas a răspuns simplu: "Au enervat-o pe Ramona, spunându-i că este mulatră. Ramona ne-a cerut să le dăm o lecție. Alfonso are pumnul greu, iar ele erau tare firave."

În total, banda a trecut în lumea drepților șase femei și trei bărbați, lăsând la o parte tâlhăriile comise. Banditii riscă detenția pe viață, în New York neexistând pedeapsa cu moartea.

UN BANDIT MEXICAN A LUAT OSTATIC BEBELUȘUL

Poliția mexicană a arestat un spărgător periculos, care a jefuit o bancă luându-l ostatic pe propriul copilaș, în vârstă de numai opt luni. Jorge Isaac Gomez, în vârstă de 25 de ani, a intrat în sediul unei bănci din centrul capitalei Mexico City, cu fiul său în brațe. Nimic spectaculos până aici, însă spărgătorul s-a apropiat de ghiseul unui casier, a scos un cuțit pe care l-a pus la beregata bebelușului și a început să țipe că, dacă nu i se umple geanta cu bani, omoară copilul. Impresionat, casierul i-a pus în geantă 35.000 de pesos (aproximativ 3.500 de dolari). Cu copilul într-o mână si geanta în cealaltă, banditul a încercat să o steargă rapid. însă la ieșirea din clădirea băncii a fost imobilizat de agentii de pază. Poliția a afirmat că infractorul este recidivist, deoarece în cadrul primelor interogatorii el a recunoscut că a

mai participat și la spargerea altei bănci, în luna august. Autoritățile judiciare mexicane au stabilit că bietul bebeluș nu mai poate fi dat în grija tatălui bandit, încercând să-i găsească un tutore.

FURT RADIOACTIV

Polițiștii ucraineni s-au trezit în postura, deloc plăcută, a unui caz pe care sunt nevoiți să-l instrumenteze cu mănuși... de plumb. Și asta la propriu. O captură de Cesiu 137, substanță înalt radioactivă, a fost furată de la fabrica de aluminiu din Nicolaev. Hoții, cu siguranță insuficient școliți în privința acestui gen de lovituri, au făcut imprudența de a deschide recipientul în care se afla materialul rar, extrem de periculos și foarte bine plătit pe piața neagră. Așa că, în privința lor, autoritățile nu-și mai fac probleme, ei primind, irevocabil, la moarte, o sentință pe care nici cea mai reputată clinică din lume n-ar mai putea să o revoce. Necazul mai mare este că prin actul lor iresponsabil au pus în pericol viețile tuturor celor 6000 de lucrători ai fabricii. Trei persoane, grav contaminate, se află deja spitalizate, opt sunt sub observație, iar Ministerul de Interne al Ucrainei a luat decizia de a închide "temporar" întreprinderea - cât va dura acest temporar e dificil de precizat - pentru a da polițiștilor, dotați cu tehnica specifică de investigare, posibilitatea de a descoperi resturile de Cesiu radioactiv pierdute de răufăcători.

FRUMOASA LUCIANA, BANDIT ȘI MANECHIN

Fotografiilor reprezentând-o în poziții lascive, pentru coperțile revistelor ilustrate, această frumoasă brunetă le-a preferat aventura. Și, înarmată cu un revolver autentic, a realizat între 10 noiembrie 1995 și 23 martie 1998 o serie de opt jafuri spectaculoase împotriva unora dintre cele mai elegante magazine de parfumerie și modă din Paris. Căci, credincioasă primei sale vocații, Luciana și-a orientat atacurile în spațiul strălucitor în care se învârtea protipendada pariziană. A făcut, ce e drept, și o excepție, când a atacat o filială a renumitei bănci "Crédit Lyonnais". Informațiile și mărturiile martorilor conduceau către o femeie tânără, frumoasă, ce acționa totdeauna singură: o brunetă cu alură hispanică, probabil o braziliancă. Și investigațiile s-au concentrat asupra mediilor frecventate de persoane venite din America de Sud. Fără prea mare succes până în acea zi a echinocțiului de primăvară când ochii unui polițist s-au oprit asupra unui afiș, reclamă pentru o reputată bere, "Carioca" Surpriza a fost totală: tânăra aproape goală ce lăuda meritele produsului firmei braziliene semăna, ca două picături de... bere, cu portretul-robot realizat de specialiștii poliției. A urmat identificarea locului în care a fost confecționat afișul și apoi a frumoasei metise, angajată a unui canal de televiziune publicitară, unde era plătită cu 3500 de franci pe zi. Deci nu banii îi lipseau încântătoarei Luciana Rodriguez Grattival, 24 de ani, născută la Rio de Janeiro, stabilită la Paris în 1990. Dacă prăda, o făcea numai din plăcerea riscului, în amintirea momentelor sale de glorie din 1992, când, ca actriță, a apărut în "Emanuelle VII", cunoscuta serie erotică. Ajunsă acum după

gratii (împreună cu amantul său, Michel Ortiz, un francez de 29 de ani), Luciana a declarat anchetatorilor, păstrându-și surâsul angelic, că s-a simțit întotdeauna "excitată de farmecul aventurii". La locuința sa polițiștii au recuperat arma folosită în timpul atacurilor - un pistolet automat cu gaze - câteva cartușe și numeroase... flacoane cu parfum.

FURT ÎNTR-UN MUZEU ELVEȚIAN

Peste o sută de ceasuri și bijuterii au fost furate din Muzeul Ceasurilor din Geneva de niște hoți care au reușit să scape. Valoarea exponatelor sustrase ajunge la mai multe milioane de franci elvețieni. Cinci indivizi au spart ușa muzeului cu un camion furat și au luat obiectele expuse. Poliția a ajuns la locul spargerii tocmai când hoții părăseau muzeul. În ciuda unei urmăriri ca-n filme și a filtrelor create, hoții au reușit să scape.

HOLD-UP... CU AUTOMOBILUL

Pe strada Montaigne din Paris este o mare forfotă mai tot timpul. În fiecare sâmbătă, la ora prânzului, bijuteria Perrin se închide. Pe 7 ianuarié, la ora 13.30, un singur angajat mai verifica sistemele de alarmă, cu gândul de a pleca și el cât mai iute în week-end. Prin fața magazinului, un Volkswagen Golf face manevre dubioase. Deodată se repede cu viteză în vitrinele din sticlă securizată. Evident, acestea cedează. Doi indivizi mascați coboară și se năpustesc înăuntru. Dau nas în nas cu vânzătorul pe care-l neutralizează cu gaze lacrimogene. Găsesc apoi rafturile încărcate de prețioasa marfă. Vreo două milioane de franci! Reușesc s-o șteargă înainte

de sosirea polițiștilor. Mașina lor - se pare, furată - a fost descoperită la câteva străzi depărtare. Jefuitorii, nicăieri! Brigada pariziană de combatere a banditismului se află în plină anchetă, cu certe speranțe că prejudiciul va fi recuperat.

PATRU BĂTRÂNE AU JEFUIT CINCI BĂNCI!

Cinci bănci italiene au fost jefuite de patru femei în vârstă înarmate cu pistoale-mitralieră. Poliția le-a poreclit "Bunicile".

La 15 iunie 1993, patru bătrâne îndoliate au intrat în Banca Agricolă din Napoli și, destul de vioaie pentru vârsta lor, au scos automatele de sub pelerine amenințându-i pe cei prezenți. Au dezarmat paznicii și au golit casele de bani. Totul nu a durat decât patru minute. Au reușit să fugă cu o limuzină neagră, înainte ca poliția să ajungă la fața locului. Două zile mai târziu, mașina a fost găsită, abandonată, într-o pădure. Limuzina fusese furată și nu au fost descoperite pe ea decât amprente aparținând proprietarului și familiei acestuia. De pe înregistrările video ale băncii nu au putut fi identificate autoarele furtului, deoarece acestea purtau pălării cu voal.

O săptămână mai târziu, alte două bănci din Napoli au fost jefuite în mod similar. După ce au furat în jur de 500.000 de dolari de la Banca Națională, profitând de faptul că majoritatea polițiștilor se ocupau de această spargere, ele au jefuit încă o bancă, după numai opt minute. Au fugit tot cu o mașină furată, pe care au abandonat-o la marginea orașului. După alte două săptămâni, când lucrurile s-au mai liniștit, au mai urmat două jafuri ale faimoaselor buniței.

După felul profesionist în care au lucrat, poliția bănuiește că ele ar face parte dintr-o bandă foarte bine organizată.

MILIOANE FURATE DE LA BANCOMATE

66 de persoane au fost arestate și alte 35 sunt cercetate de Poliția din New York sub acuzația că ar fi implicate într-o rețea prin care au fost furate 15 milioane de dolari de la bancomate. În "schemă" ar fi implicate mii de persoane, care au profitat de dereglarea computerului Sindicatului Municipal de Credit din cauza atentatelor de la 11 septembrie 2001.

Clădirea în care se află sediul sindicatului este în apropierea locului unde erau turnurile World Trade Center. Administratorii rețelei și-au dat seama de breșa apărută în sistemul de securitate al bancomatelor, dar nu au intervenit prompt pentru a nu-i jigni pe sindicaliștii afectați de tragedia de la 11 septembrie. Hoții puteau sustrage 500 de dolari zilnic de la bancomate, din fondurile sindicatului, fără a fi înregistrați. Procurorul Robert Morgenthau a declarat că în "afacere" ar fi intrat cel puțin 4000 de sindicaliști, care au sustras sume de cel puțin 1000 $. Morgenthau a precizat că "recordul" de lăcomie îi aparține unei asistente medicale, în vârstă de 54 de ani, care a furat 18.000 de dolari de la bancomat.

Potrivit anchetatorilor, un angajat al Primăriei New York a efectuat zeci de retrageri de bani de la bancomate, bani cu care și-a plătit mesele la restaurant, cumpărăturile din diverse magazine și camera de la un motel. Un paznic de la o școală, și el membru de sindicat, a făcut 80 de vizite la bancomate în numai cinci săptămâni și a retras 11.000 de dolari.

Computerul dereglat a fost reparat abia în noiembrie, iar anchetatorii au început să dea de urma banilor scurși din bancomate.

L-A INVITAT LA MASĂ, PENTRU A-I JEFUI LOCUINȚA !

Maria Guzzi (26 de ani) din Firenze (Italia) a furat automobilul unui miliardar, dar i l-a returnat a doua zi, cerându-și scuze printr-o scrisoare. Ca să-și răscumpere greșeala, ea l-a invitat pe păgubaș la restaurant. În timp ce miliardarul mânca liniștit, i-a golit casa de obiecte de valoare.

Pe data de 16 decembrie 1997, Antonio Faticoso (54 de ani) a descoperit că îi dispăruse mașina din fața vilei sale din Firenze. În acea zi, Antonio a dat telefon la poliție și a anunțat dispariția automobilului său marca Rolls Royce. Spre uimirea lui, chiar a doua zi, mașina de lux se afla în fața casei. Era spălată, avea rezervorul plin cu benzină, iar pe scaunul șoferului se afla un plic. Autoarea furtului își cerea scuze prin intermediul unei scrisori. "Regret nespus cele întâmplate și aș vrea să mă revanșez, invitându-vă la cină, împreună cu soția și cei doi copii ai dvs.", era scris într-un bilet nesemnat. Antonio nu știa cum aflase hoțul că era însurat, că avea doi copii, apoi s-a gândit să dea curs invitației, din curiozitate. Apoi, în ultimul moment, a telefonat la poliție și a anunțat găsirea automobilului. El a cerut totuși să-i fie păzită casa, fiindu-i teamă de un eventual jaf.

Bănuielile lui erau fondate, căci autoarea furtului nu a apărut la întâlnirea stabilită. "Aveam rezervarea făcută pe numele meu, consumația fusese plătită anticipat, deci am profitat de invitație și am luat masa împreună cu familia mea, căci fusese comandată o cină gustoasă !" a declarat Antonio Faticoso.

În acest timp, Maria Guzzi a intrat prin efracție în locuința lui și a luat obiectele de valoare care erau ușor de transportat. Ea nu bănuia că un echipaj al poliției suprave-

ghea casa. După ce s-a urcat în automobilul său, o mașină a poliției i-a blocat drumul și a fost arestată.

SPARGERE LA MONETĂRIA STATULUI

Mai mulți indivizi mascați și înarmați până-n dinți au dat buzna în dimineața zilei de 2 iunie într-un sediu secret al monetăriei statului New York, situat pe Seven Avenue, în cartierul Brooklyn din New York. După ce i-au făcut inofensivi pe cei 20 de gardieni cu ajutorul unor gaze lacrimogene cu totul speciale, spărgătorii au aruncat în aer seiful principal, în care se aflau lingouri de aur și platină în valoare totală de două miliarde de dolari. Răufăcătorii și-au burdușit sacoșele cu lingouri după puterile fiecăruia și apoi s-au cărăbănit în mare grabă, căci riscau să fie înconjurați și ciuruiți de polițiștii a 11 secții apropiate, toate contactate cu dispozitive de alarmă la respectiva monetărie. Spărgătorii au dispărut la bordul unei dube superrapide, marca Suzuki, îndreptându-se spre partea de nord a orașului. Duba albastră rula cu o viteză ametitoare, făcând un adevărat slalom printre celelalte mașini. Exact când se afla pe podul Brooklyn, duba a fost reperată de un elicopter al poliției. Cei din elicopter, trăgători de elită, i-au somat pe cei din dubă să se oprească și să se predea. Într-adevăr, după câteva secunde, duba trăgea pe dreapta. Dar nu pentru ca cei dinăuntru să se predea. Din contră, pentru a-i da elicopterului lovitura de grație. Un mascat cât un colos coborî din dubă cu un tun de umăr (bazooka) în brațe. Cât ai zice pește, arma făcu "bum", elicopterul făcu și el "trosc" și se pulverizâ în apele Golfului Manhattan. Spărgătorii scăpară pentru moment, dar fură din nou reperați peste o oră la ieșirea din nord a New York-ului. Aici de data aceasta îi aștepta gardă națională, care masase în linie trupe masive, cu armament greu, inclusiv tancuri. Cei din dubă au

fost somați de două ori, după care s-a tras în ei cu tunul. În plin. N-a mai rămas nimic din ei, nici din dubă. Lingourile de aur, puțin carbonizate, au fost recuperate și duse înapoi de unde au fost furate.

UN ROMÂN A SPERIAT PARISUL

Când nu zăcea în închisoare, Mihai Arin teroriza bistrourile din arondismentul XX al Parisului. Emigrat în Franța la începutul anilor '80, Mihai și-a câștigat repede porecla "Porcul", datorită comportamentului său grobian și a corpolenței deosebite. Primele contacte cu poliția și pușcăriile franceze le-a avut pentru furturi mărunte și scandaluri prin cârciumi. Anul 1994 a însemnat însă apogeul carierei sale de infractor. Împreună cu alți doi imigranți arabi, Fabrice Benhamed și Serge Ahlauy, a format un trio de groază care avea un singur scop: atacarea și jefuirea femeilor singure din parcările subterane. Primele lovituri datorită fizicului impunător cu care era dotat "Porcul" - au mers ca la carte, femeile, îngrozite, lăsând, bucuroase că scapă atât de ușor, banii și bijuteriile în mâna tâlharului dâmbovițean. În seara de 17 noiembrie, spre ghinionul ei, victima a fost Françoise Aubre, o modestă vânzătoare de textile. Ea a fost agresată imediat ce a oprit motorul mașinii. Deoarece nu avea "cash" la ea, a fost dusă la aparatul de schimbat bani din parcaj. Probabil că modul în care își mișca fundul la introducerea cartelei în aparat l-a excitat atât de tare de Mihai, încât acesta a vrut să pigmenteze jaful și cu un viol. Atacul împotriva vânzătoarei s-a soldat tragic: izbită de mai multe ori cu furie de pereții parcajului, capul Françoisei a devenit o masă de carne sângerândă. Poliția a cules bucăți de creier și fragmente de coaste de pe o suprafață de 10 mp. Țipetele și apoi horcăitul victimei au atras câțiva trecători, care au apucat

să-i zărească pe cei trei fugind cu o mașină furată. Portretele-robot s-au difuzat în întreaga Franță cu viteza fulgerului, dar nimeni nu a putut să dea nici o relație despre criminali. După trei săptămâni, "Porcul" a fost arestat la denunțul unui vânzător dintr-un sex-shop. Pregătindu-se pentru un nou viol, dar temându-se de SIDA, Mihai și-a cumpărat un set nou de prezervative. Recunoscându-l după portretul-robot, vânzătorul a alertat poliția. În cursul arestării, Fabrice Benhamed a fost împușcat mortal, Serge a fost rănit, iar "Porcul", în așteptarea sentinței pe viață, a constituit subiectul preferat pentru campania prezidențială a extremistului Le Pen...

DOI FRAȚI SUSTRĂGEAU CAPACE DE CANAL

Iată că situația materială precară îi determină și pe francezi să săvârșească fapte mai puțin întâlnite. Frații Jovanni și Jose Dleage, în vârstă de 28 de ani și, respectiv, 30 de ani, s-au gândit să facă bani furând capace de canal din localitatea Petit-Quevilly. Ei intenționau să le vândă unui negustor de fier vechi pentru suma totală de... șapte dolari. Înainte de a le comercializa, ei le spărgeau cu barosul. Prezentați tribunalului, cei doi frați au fost condamnați la șase luni de închisoare cu suspendare.

MEXICANUL SÂNGEROS

Temutul bandit mexican Luis Fernandez Carrasco (42 de ani), originar din Acapulco, urmărit de polițiile americană și mexicană de aproape 20 de ani, a fost în sfârșit lichidat într-o ambuscadă la sud de Santa Fe. Carrasco prădase de unul singur o bancă din același oraș, luând cu sine ceva peste două milioane de dolari. Intenționa s-o șteargă via Mexic pe undeva prin Venezuela sau Honduras, să se facă pierdut. I-au venit de hac doi simpli polițai de pe "bordeline" (frontieră). La controlul de rutină, găsind valiza metalică ticsită cu bancnote, sergentul Mike Brandenburg (23 de ani) l-a somat pe bandit să se predea. Carrasco nu s-a supus, a deschis focul, rănindu-l pe tânărul sergent. Forțând apoi în viteză bariera de pe graniță, a fost împușcat de partenerul sergentului, caporalul recrut Benny Jet (19 ani), care, ulterior, a fost și decorat în salonul oval al Casei Albe.

CRIMINALII DIN TORONTO

Baba Ziba Manzotin (44 de ani) și Joe Tequilla (41 de ani), doi foști colegi de școală, dar nu numai, au fost prinși într-o amplă acțiune polițienească ce a avut loc în Canada, la Toronto. Cei doi s-au reîntâlnit în închisoarea "McGruber" din Ontario, fiind acuzați de același delict (jaf cu mână armată), cu aceeași pedeapsă (trei ani) și cu aproximativ aceeași zi de eliberare: 1 și 4 august. Devenind în mod paradoxal și colegi de celulă, cei doi foști colegi de școală s-au recunoscut și au depănat împreună amintiri. Lucru însă și mai important, au pus la cale un mare jaf la banca Stanford Oil din Montreal,

lovitura vieții lor, după care intenționau să se retragă liniștiți până la adâncul bătrâneții pe undeva printr-o insulă puțin populată din Pacific. Lovitura le-a reușit pe 7 august, înșfăcând aproximativ zece milioane de dolari canadieni, plus cinci milioane de dolari SUA, totul în saci poștali. În timpul jafului însă, au murit 14 persoane, patru împușcați de Tequilla și zece de Baba Ziba. Opt au murit pe loc, ceilalți șase la spital, în urma rănilor. Urmăriți de o adevărată armată de polițiști, în cele din urmă, după ce a rezistat mai mult de o săptămână, terminându-li-se munițiile și hrana, cei doi s-au predat. Ei au fost judecați de urgență și vor fi executați prin injectare cu substanțe letale.

JAF, URMĂRIRE ȘI CAPTURĂ LA SUPERLATIV

Fortunato Mazzaro, în vârstă de 37 de ani, și Raffaele Ciaramella, de 31 de ani, au aflat prin nu se știe ce căi despre averea pe care bătrâna Maria Eurosina Vigni, de 71 de ani, o avea în casă. Este vorba despre două tablouri foarte valoroase, un Dali și un Sironi (mai multe mii de milioane de lire italiene !), bijuterii evaluate la peste 50 de milioane de lire și... două pistoale, un Browning 6,35 și un Mondial 22.

Planul pe care și l-au făcut avea sorți de izbândă. Au venit la casa femeii - un mic palat - de pe strada Tevere nr. 30, unde ea locuia singură la al treilea etaj. Au sunat cu tupeu la interfon, pe la ora 12.00, când bătrâna se pregătea de masă. Ea a răspuns și la capătul aparatului a auzit o voce blândă care i-a spus: "Doamnă, suntem de la poliție și avem ceva de discutat cu dumneavoastră". Nu i s-a părut nimic suspect, pentru că și-a închipuit că este vorba de ancheta ce urmărea elucidarea morții unicului fiu, în luna martie a acelu-

iași an. Așa că a deschis. În prag au apărut doi indivizi care nu au ezitat s-o înșface de mâini și să-i ordone scurt: "Ține-ți gura și spune-ne unde ții comorile !"

Evident că bătrâna nu s-a gândit să opună vreo rezistență, pentru că nu ar fi avut nici un sens. I-a lăsat deci pe cei doi să cotrobăiască. Și-au luat prada și apoi au legat-o pe victimă cu bandă adezivă de un scaun. După care au plecat nestingheriți.

A trecut aproape o oră și doamna Vigni a reușit să se elibereze. A dat fuga la o vecină și a anunțat poliția.

Numai întâmplarea a făcut ca echipajul "Vulpea 06" să remarce o mașină în care se aflau doi indivizi dubioși. Au vrut să o oprească și să facă o percheziție. Se pare că cei doi nu doreau așa ceva și... au accelerat ! Automobilul a scăpat de sub control și au fost tamponate câteva mașini. Urmărirea de-abia începuse. După "raliul" pe mai multe străzi și acroșarea altor vehicule, s-au oprit într-un baraj de mașini: punctul terminus al jafului...

CONTAINERUL CU BIJUTERII

Poliția thailandeză a descoperit mai mult de 30 de bijuterii și obiecte care se presupune că fac parte dintr-un furt în valoare de aproximativ 20 de milioane de dolari, care ar fi prejudiciat familia regală saudită. Poliția locală a ridicat containerul în care se aflau obiectele de valoare de pe marginea unei șosele, în urma unui anunț telefonic anonim. Autoritățile thailandeze presupun că podoabele au fost returnate după ce hoții s-au convins că vor fi identificați și pedepsiți. Bijuteriile, în cazul în care se confirmă că fac parte din averea familiei regale saudite, vor fi returnate în țară, iar poliția va continua cercetările pentru găsirea podoabelor care sunt încă dispărute.

AU JEFUIT O BANCĂ FOLOSINDU-SE DE COPILUL DE OPT LUNI!

Stella și Daryl Mott (23 de ani) din Mobile (Alabama, SUA) au jefuit o bancă, reușind să dispară cu suma de 25.000 de dolari. Ei s-au folosit, în timpul jafului, de copilul lor în vârstă de opt luni, pe care l-au transformat într-o bombă vie, umplându-i scutecele cu explozibil.

Stella a intrat în bancă, ținându-și copilul în brațe. Ea a rugat-o pe funcționara Francine Cota, care se afla la ghișeu, să-i țină copilul, pentru a putea umbla în poșetă. I-a dat apoi femeii un bilet pe care scria: "Are o bombă în scutece. Dă-mi repede toți banii din sertar!"

"Prima dată când i-am văzut, m-am gândit cât de drăguți sunt împreună", a declarat Francine ulterior. "Apoi, am admirat copilașul pe care-l țineam în brațe, până când am aflat ce are în scutece. În 20 de ani de când lucrez la bancă, am fost jefuită de două ori, dar, de obicei, hoții folosesc pistoale, nu sugari!"

După ce funcționara i-a pus banii din sertar într-o sacoșă, Stella și-a luat copilul și a ieșit calmă afară, unde o aștepta o mașină condusă de Daryl. După ce polițiștii au identificat-o pe hoață urmărind caseta filmată de camera video cu circuit închis a băncii, au găsit mașina abandonată în afara orașului, iar hoții dispăruseră. Cei doi soți fuseseră arestați de mai multe ori, pentru tot felul de delicte mărunte. Daryl fusese eliberat din închisoare cu doar două zile înainte de jaf.

Stella și Daryl Mott au fost prinși după alte trei zile. Copilul a fost dus într-un orfelinat și i se caută părinți adoptivi. "Copilul ar fi putut fi făcut bucăți dintr-un simplu accident", a declarat judecătorul, care a hotărât ca celor doi să li se ridice drepturile părintești.

ȘI-A JEFUIT AMANTUL DE CINCI MILIOANE DE DOLARI !

Deși se născuse într-o familie înstărită, Angela Burzotta din Milano (Italia) nu era fericită. Avea 20 de ani, urma cursurile unei facultăți particulare, dar nu avea nici o satisfacție. Voia ceva care să-i dea fiori, iar ocazia s-a ivit într-una din serile în care familia ei avea invitați. Angela a observat un tânăr om de afaceri din Milano, care o privea insistent. A intrat în vorbă cu el, apoi, spre sfârșitul serii, Angela l-a condus în grădină, unde au făcut dragoste.

"Avusesem multe legături amoroase, dar toate au fost un fiasco. Aveam ghinionul de a-mi găsi numai parteneri nepotriviți. Pentru mine, sexul devenise o obsesie. Încercasem să-mi găsesc o slujbă, pentru a putea deveni independentă din punct de vedere financiar. Am ocupat diverse posturi, dar era suficient ca un bărbat să mă curteze, pentru a începe necazurile. Fabio Comanzo a fost primul bărbat în viața mea care a reușit să mă impresioneze prin personalitatea lui. Era fascinant, cult, dar avea un defect major: era însurat ! De fapt, el colecționa soții, așa cum colecționam eu amanți. Nu pot să spun că era un bărbat frumos, dar exercita asupra mea o atracție irezistibilă", a declarat Angela.

După o relație de câteva zile, Fabio i-a propus amantei sale să se mute în Brasilea (Elveția) și să devină asistenta lui. Femeia și-a închipuit că aceasta este șansa ei de a deveni independentă din punct de vedere financiar. Ajunsă în Brasilea, Angela a aflat că avea datoria de a-l ajuta pe Fabio la achiziționarea unor obiecte de artă extrem de valoroase, cu condiția ca nimeni să nu știe cine era cumpărătorul.

Timp de două zile, Angela s-a prezentat la licitații,

cumpărând diferite obiecte de artă. "De prima dată când am intrat în sală, toată lumea s-a uitat la mine. Eram prea tânără și prea elegantă pentru a participa la o licitație, fără a fi sponsorizată de cineva. Toată lumea încerca să afle cine sunt. Am fost urmărită la hotelul în care locuiam, dar, cum fusesem înregistrată sub un nume fals, nimeni nu mi-a putut afla identitatea. După ce s-a terminat licitația, am depus toți banii și toate obiectele în seiful hotelului al cărui cifru îl cunoșteam numai eu, apoi am așteptat liniștită sosirea sponsorului meu. Fabio nu s-a lăsat așteptat prea mult. În seara următoare, tocmai când ieșeam goală din baie, l-am găsit pe Fabio așezat pe pat. M-a luat în brațe și m-a sărutat, apoi m-a întins pe pat. Dar, în loc să facem dragoste, el m-a luat la bătaie, m-a legat de pat și m-a violat. După ce și-a satisfăcut fanteziile bolnave, m-a dezlegat și a plecat".

Angela nu mai fusese niciodată atât de umilită și voia să se răzbune cu orice preț. Mai întâi, a vrut să plece, pentru a-și pregăti în liniște răzbunarea, dar pe drum și-a amintit de caseta de valori în care lăsase o sumă importantă de bani. S-a întors la hotel, a luat cele cinci milioane de dolari din seif, a lăsat obiectele de valoare la locul lor, apoi s-a urcat în primul avion cu destinația Italia.

Pe data de 20 noiembrie 1996, Angela Burzotta a fost arestată, ca urmare a reclamației făcute de Fabio Comanzo.

A DISPĂRUT CU 2,5 MILIOANE DE MĂRCI !

În 1995, Joachim Ungewitter (30 de ani) fusese numit în fruntea filialei din München a firmei "Wienert Security" care se ocupa cu colectarea încasărilor zilnice ale magazinelor și predarea banilor la casieria centrală. Uneori, din lipsă de personal, Joachim urca el însuși la volanul unei mașini blindate.

La sfârșitul lui 1995, în seara dinaintea Crăciunului, Joachim a strâns banii de la o rețea de supermagazine, pe care i-a pus în saci speciali, sigilați cu plumb. Fiecare sac a fost introdus într-o geantă. După executarea acestei operațiuni, Ungewitter a predat genții la casieria firmei respective, care își are sediul în Schwarzwald.

Era aproape de sfârșitul programului și nimeni nu s-a atins de bani, până miercuri, 3 ianuarie 1996, când s-a reluat activitatea, după sărbătorile de sfârșit de an. Spre stupefacția casierilor, una dintre genți era plină cu bucăți de hârtie de ziar. Firma a anunțat poliția care, cum era firesc, a încercat să-l contacteze pe șoferul care predase încasările.

Dar nici în ziua aceea și nici în zilele următoare, Joachim Ungewitter nu s-a prezentat la serviciu și nici la domiciliul său nu a putut fi găsit. Vecinii lui au declarat că tânărul obișnuia să poarte îmbrăcăminte de bună calitate și să-și petreacă timpul în localul italienesc "De Luigi", în compania unor femei.

Însă informațiile primite de la aceștia nu au dus la depistarea lui Joachim Ungewitter, care a dispărut cu suma de 2,5 milioane de mărci. Bănuind că tânărul profitase de cele câteva zile libere pentru a se îndepărta cât mai mult de granițele Germaniei, poliția l-a dat în urmărire prin Interpol dar, până în prezent, el nu a putut fi depistat.

AU FURAT LEGEA GRAVITAȚIEI!

Ediția originală a tratatului în care fizicianul britanic Isaac Newton a formulat celebra sa "Lege a gravitației universale" a fost furată de Biblioteca Națională din Sankt-Petersburg, orasul natal al actualului președinte rus, Vladimir Putin. Potrivit unui reprezentant al lăcașului de cultură, hoții s-au dat cititori și au cerut unei bibliotecare originalul tratatului lui Newton. După ce i-a căzut un măr în cap, Isaac Newton a scris "Philosophiae Naturalis Principia Mathematica", o carte a cărei publicare, în 1687, a provocat un adevărat cutremur în lumea științifică. "Dispariția cărții a fost constatată după închiderea sălii de lectură, pe șase noiembrie, când s-a descoperit că persoanele care au solicitat volumul nu mai erau în clădire", a declarat directorul bibliotecii.

SPĂRGĂTORII CARE AU ÎNSPĂIMÂNTAT GERMANIA

Lucrătorii Serviciului de Combatere a Crimei Organizate și Corupției din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Mehedinți în colaborare cu Biroul Național Interpol și Poliția germană au finalizat activitățile informativ-operative și de cercetare penală împotriva a doi indivizi cu o bogată activitate infracțională. Din cercetări a rezultat că Stegaru Hariton, de 30 de ani, cu antecedente penale, și Ionescu Theodor, de 28 de ani, fără antecedente penale până nu demult, ambii din Drobeta-Turnu Severin, au comis în perioada 1997-1998 mai multe spargeri pe teritoriul Germaniei, atât din avutul public, cât și din cel privat. Cei doi indivizi se ocu-

pau cu furturi de autoturisme, tehnică de calcul, spargeri de locuințe și case de vacanță, cauzând un prejudiciu de peste 500.000 de mărci germane. Stegaru și Ionescu, după ce au fost prinși în flagrant de polițiștii germani, sub identitate falsă, au reușit să fugă și să sustragă cercetărilor, revenind în România.

În urma activității de colaborare desfășurate cu Poliția germană, cadrele Serviciului de Combatere a Crimei Organizate și Corupției au stabilit identitatea autorilor, iar o parte din bunurile furate din Germania au fost găsite la domiciliile celor în cauză, fiind ridicate în vederea cercetărilor. Pentru că autoritățile germane au trimis omologilor români dosarul penal privind activitatea infracțională a celor doi indivizi pe teritoriul Germaniei, în prezent aceștia sunt cercetați în stare de arest preventiv pentru comiterea infracțiunilor de furt din avutul public, furt din avutul privat și fals privind identitatea.

HOȚI DE ROCI LUNARE

Trei studenți, angajați pe timpul verii anului 2002 la centrul spațial Johnston din Huston, Texas, împreună cu un complice din exterior au fost arestați pentru furtul unor meteoriți și al unor pietre aduse de pe Lună. Cei patru tineri, cu vârste cuprinse între 19 și 26 de ani, au apărut în fața unui tribunal pentru complot și furt al unei proprietăți a statului, a declarat agentul FBI Sara Oates.

Pe 13 iulie, FBI a dejucat furtul unei lăzi de 300 de kilograme conținând pietre aduse de pe Lună de către misiunile Apollo. "Valoarea acestor pietre este inestimabilă", a spus agentul Oates. FBI fusese alertat de e-mail-urile unui anonim care voia să negocieze vânzarea celei mai mari colecții private de pietre de pe Lună din lume. Un agent FBI

s-a dat posibil cumpărător, așa că FBI a negociat, pe Internet timp de mai multe săptămâni cu studenții, arestându-i în cele din urmă.

ROMÂNII JEFUIESC LA ROMA

Românii care jefuiesc aparatele de taxat din parcările de la Roma și-au "extins" aria de acțiune - ei au început să fure camerele video de supraveghere amplasate pe străduțele din zonele cu trafic limitat, care se dovedesc a fi foarte valoroase - 1000 de euro bucata. Înmulțirea furturilor de camere video de supraveghere a fost denunțată de o firmă din Roma care se ocupă cu întreținerea acestor dispozitive. Poliția italiană a lansat o anchetă pentru a stabili cu precizie dacă este vorba de aceleași bande de români care sparg și parcometrele. 26 de români, în majoritate minori, au fost acuzați și arestați pentru că au devalizat parcometrele din capitala italiană.

HOȚUL DE PENISURI

În perioada de aur a Mafiei, morga principală a orașului Chicago era asaltată de "clienții" căzuți în conflictele sângeroase dintre grupările rivale de gangsteri. Meseria de mânuitor de cadavre era pe atunci bine plătită, iar "profesioniștii" lucrau mai cu spor ca niciodată. Administrația morgii a început însă să primească tot mai multe plângeri care semnalau același fapt: rudele morților reclamau că bietele cadavre erau lipsite de penis. FBI-ul a preluat cazul și nu după multă vreme l-a dat în vileag pentru originalul furt.

Pe hoțul de scule îl chema James T. Manuel, anga-

jatul care aranja cadavrele în sertarele congelatoarelor. Acesta avea un hobby straniu: colecționa penisuri. După ce deposeda trupurile fără viață de prețiosul organ, îl ducea acasă, unde își amenajase în baie un laborator în care fălniciile erau împăiate. Pe pereții apartamentului în care trăia singur, James agățase aceste "trofee", ca un vânător împătimit. Bizara sa colecție număra 26 de piese, dintre care cea mai arătoasă măsura 38 de centimetri lungime. "Monstrulețul" aparținuse unui umil funcționar de la pompe funebre, care nimerise prin preajmă când gangsterii se răfuiau între ei și, fără nici o vină, primise un glonte rătăcit în scăfârlie. Exemplarul care a stârnit râsul agenților federali măsura (în stare de erecție!) doar cinci centimetri. "Aparținătorul" fusese o namilă de gangster, al cărui pistol avea o țeavă sensibil mai lungă decât flecușteț din pantaloni.

DEȚINEAU URANIU ÎMBOGĂȚIT

Pe 1 august 2001, Poliția franceză a arestat trei bărbați la Paris urmare a descoperirii unei mici cantități de uraniu îmbogățit, care poate fi utilizat la confecționarea armelor nucleare. Poliția a declarat că-l urmărea pe Serge Salfati, eliberat recent din închisoare, după ispășirea unei pedepse privative de libertate, pentru fraudă. El i-a condus pe urmăritori la o camionetă în interiorul căreia autoritățile au determinat emisii radioactive. În interiorul acesteia, polițiștii au descoperit cinci grame de uraniu îmbogățit 235, introdus într-o eprubetă închisă într-un container. Salfati, care este cetățean francez, a fost reținut împreună cu Yves Ekwella și Raymond Lobe, ambii camerunezi. Poliția afirmă că indivizii dețineau uraniul ca eșantion pentru potențialii cumpărători.

A FURAT 329 DE PIESE DE LENJERIE FEMININĂ

Un francez de 32 de ani a fost condamnat la opt luni de închisoare pentru furtul a 329 de articole de lenjerie intimă feminină. Bărbatul și-a explicat mania de a fura lenjerie intimă de pe sârmele de rufe prin dificultatea de a stabili raporturi cu femeile. El a fost prins de poliție după un jaf la o vecină în cursul căruia a dispărut un întreg sertar cu lenjerie.

CADAVRU JEFUIT LA MORGA DIN ATENA !

Cadavrul lui Adrian Smău fusese transportat din Grecia, cu avionul, la data de 5 noiembrie 1993. Când rudele au deschis capacul sicriului metalic, au constatat că mortul fusese jefuit.

Adrian Smău (28 de ani) din Bacău, lucra la Atena ca muncitor constructor. El a fost înjunghiat în urma unei încăierări, într-un bar din capitala Greciei.

La sosirea sicriului în țară, familia lui Adrian a constatat că mortul fusese jefuit la morga din capitala Greciei. El avea trași pe el niște pantaloni jerpeliți fără nasturi și o cămașă ruptă și murdară.

Pentru a-l putea aduce în țară, familia cheltuise peste 2500 de dolari. Cum nu dispuneau de acești bani, mama lui Adrian fusese nevoită să-și vândă la un preț derizoriu apartamentul situat în centrul Bacăului.

În vederea formalităților, soția lui se deplasase în Grecia și-l echipase pe Adrian, în vederea ultimului drum, cu

îmbrăcăminte și încălțăminte nouă. De asemenea, ea comandase un sicriu din lemn sculptat și plătise o taxă pentru ca trupul neînsuflețit al soțului ei să se întoarcă în țară în bune condiții.

În loc de asta, cadavrul lui Adrian Smău a ajuns aproape dezbrăcat, într-un sicriu metalic prea îngust, în care trupul lui stătea chircit.

CLAUDIA JIMENEZ, JEFUITĂ DE TÂLHARI ÎNARMAȚI

Rio de Janeiro. Vineri 8 septembrie 2002, actrița braziliană Claudia Jimenez s-a plâns la poliție că a fost tâlhărită, în apropierea locuinței sale din Lagoa, și deposedată de Mercedesul proprietate personală. Claudia și mama ei se întorceau spre casă de la botezul unei nepoțele, când, pe Bd. F. Pessoa, au observat că mașina lor e urmărită de un Golf. Au apăsat pe accelerație pentru a scăpa de urmăritori și, nemaivăzând Golful, au crezut că urmăritorii au bătut în retragere. Au ajuns cu bine acasă, însă, când să bage mașina în garaj, s-au trezit față-n față cu doi bandiți care le-au amenințat, îndreptând țevile revolverelor spre ele. Deși profund șocată de incident, actrița a povestit la poliție cum unul dintre agresori a rămas în autoturismul Golf, în timp ce ceilalți doi le-au somat să nu opună rezistență, fiindcă, oricum, ar fi fost în zadar. Cu voia sau fără voia lor, tot le-ar fi deposedat de Mercedes. "Au scos-o pe mama din mașină și au obligat-o să le dea geanta. Eu țineam strâns în mână talismanul Inima Sfântă, pentru a-mi domoli frica. Ne-au jefuit cu calm și sânge rece, într-un mod, trebuie să recunosc, profesionist. În afară de Mercedes, ne-au mai luat ceasurile (un "Rolex" și un "Cartier") și gențile. Am suferit, îndeosebi, pentru mama,

care, la vârsta ei înaintată, nu trebuia să îndure astfel de violențe. Tare mult doresc ca Rio de Janeiro să redevină cel de altădată, Poliția să facă mai mult pentru siguranța cetățenilor, încât să dispară senzația de înfrângere și neputință pe care o trăiesc, adesea, membrii comunității".

SARDINIA ȘI BANDELE DE RĂPITORI

Insula Sardinia din Mediterană cunoaște, de la o vreme, asaltul trupelor de parașutiști înarmați. Aproximativ 100 de militari din trupele de elită, membri ai unității speciale "Tuscania", care a participat și la campaniile din Bosnia și Somalia, îi sprijină pe polițiști și carabinieri.

Insula - o țintă preferată de turiști în sezonul cald - arată ca un ținut bântuit de război. Cauza acestei desfășurări de forțe este un adevărat val de răpiri cărora le-au căzut victime cetățeni mai mult sau mai puțin influenți. După Giovanna Maria Licheri, femeia de 65 de ani, Ferruccio Checci, de 60 de ani, proprietar de hotel într-un sat de vacanță, a fost răpit de patru indivizi înarmați. Populația disperată a ieșit pe străzi, formând un adevărat lanț viu de circa opt kilometri între localitățile Dorgali și Calla Gondone, unde au acționat răpitorii.

Se pare însă că nu disperarea oamenilor de rând a provocat desfășurarea de forțe polițienești în Sardinia, ci presiunea oamenilor de afaceri cu interese mari aici; aceștia au cerut imperios măsuri împotriva criminalității bandelor de răpitori cărora, în ultimul an, le-au căzut victime cinci mari industriași. "Dacă statul italian nu va lua măsuri nici de data aceasta, mulți dintre noi vom părăsi insula pentru totdeauna și vom emigra în Franța", au amenințat ei. Teama de bandele criminale s-a resimțit din plin în contramandarea sejururilor în insulă de mai mulți turiști străini. Primăriile tuturor orașelor din Sardinia alcătuiesc planuri de prevenire a atacurilor ban-

ditești. Parașutiștii și-au stabilit cartierul general în insulă, inițial pentru două săptămâni; dar un avocat din Nuoro, Maria Marchetti, este neîncrezător în capacitatea lor de a rezolva problemele: "Banditii autohtoni cooperează, mai nou, cu mafia, în special cu mafia drogurilor, ceea ce îngreunează situația".

CRIME LA "STEINECKER BANK"

Helmut Ress și Wolfgang Reuter sunt doi recidiviști înrăiți care executaseră câte două pedepse privative de libertate pentru infracțiunile de tâlhărie, prima dată, și pentru viol urmat de tâlhărie a doua oară. Eliberați la începutul lunii august a anului 1997 din penitenciarul de la Greutenburg, cei doi ciraci au luat o hotărâre care urma să le schimbe întreaga viață: vor da un jaf la "Steinecker Bank" din orașul Wurschte am Wald, apoi vor părăsi teritoriul german și se vor stabili sub identități noi în Franța sau Olanda.

Pe timpul ultimei detenții, un coleg de celulă, Jorg Charn, fost paznic la acea bancă, condamnat la 25 de ani pentru omor, le descrisese în amănunțime ampiasamentul caselor de bani și de valori, le spusese zilele în care vin banii pentru plata salariilor de la "Komm", singura întreprindere din oraș care nu lucra cu cărți de credit, precum și oreie la care paza obiectivului este mai slabă din cauza schimbării gardienilor. Informațiile fuseseră reținute de cei doi până la detaliu, iar acum urmau să se folosească de ele.

În dimineața de 9 septembrie, la ora 10,30, dintr-un Opel au coborât doi bărbați cu genți de voiaj în mâini. Au intrat în bancă și au mers fiecare la alt ghișeu. Concomitent, au scos două revolvere cu amortizor și au tras asupra celor patru funcționari omorându-i. La fel unul dintre cei trei paznici, ceilalți doi fiind numai răniți. Schimbul de focuri dintre gar-

dieni și gangsteri, plus țipetele celor patru sau cinci clienti au alertat omul de la camera de supraveghere video, iar acesta a anunțat Politia. Zece minute mai târziu, după un aprig schimb de focuri cu oamenii legii. Wolfgang Reuter a fost rănit mortal, iar Helmut Ress a fost capturat.

AU FURAT MAȘINILE CU TOT CU GARAJE

Un furt de proporții a șocat opinia publică din Lituania. O bandă de hoți încă neidentificați a furat 120 de garaje metalice instalate într-o suburbie a capitaliei Vilnius. Hoții, înarmați cu macarale și camioane, au ridicat garajele și mașinile aflate înăuntru. "E incredibil. Nu înțeleg cum au dispărut atâtea garaje si nimeni nu a văzut nimic", a declarat Liucija Borusiviciene, șefa departamentului de furturi auto din Vilnius.

PESTII LUI NELSON MANDELA AU FOST FURAȚI

Un inspector al poliției sud-africane care făcea parte din garda desfășurată la reședinta fostului șef de stat Nelson Mandela a fost arestat, fiind suspectat că i-a furat ex-președintelui pestii roșii ținuți într-un bazin amenajat special în vila acestuia. Potrivit unei publicații locale, furtul ar fi fost comis de către inspectorul Petrus Kotze, arestat în momentul în care se găsea în posesia unei pungi de plastic ce conținea peștii roșii prezidențiali. Același Kotze este acuzat, împreună cu alți colegi de-ai săi, că ar fi comis și alte furturi într-un cartier unde locuiesc mai mulți parlamentari.

ROMÂNI CONDAMNAȚI LA PARIS

Patru români au fost inculpați pentru jefuirea unui cetățean japonez căruia i s-au prezentat drept polițiști. În fața instanței, cei patru au recunoscut că au folosit un permis de agent de securitate găsit într-un bar, pentru a-l înșela pe turistul japonez, căruia i-au furat 10.000 de yeni (741 de euro). "Este un furt odios, deosebit de grav, care aduce atingere credibilității poliției", a declarat procurorul francez în fața tribunalului, arătând că astfel de fapte prejudiciază imaginea Franței în ochii turiștilor străini. Acuzarea a cerut o pedeapsă de opt luni până la un an de închisoare. Cei patru au fost condamnați la cinci luni de închisoare și vor fi repatriați.

CARABINIERI-HOȚI

"Suntem carabinieri, cumpărăm brânzeturi"... "Nu, dragi colegi, sunteți niște hoți de doi bani". Iată pe scurt neobișnuitul dialog ce a avut loc în noaptea de sâmbătă, 18 martie, în fața unui supermagazin din orașul toscan, între patru oameni în uniformă. De o parte, doi carabinieri-"carabinieri", într-o misiune de prevenire, de cealaltă, doi carabinieri-"hoți", ocupați să transfere niște cutii cu cașcaval dintr-o furgonetă a firmei într-un automobil particular. Și așa, brigadierul Paolo de Luca, 36 de ani, și colegul său Sebastiano Granata, 31 de ani, au intrat în cazarma lor din Foligno, pentru prima oară cu mâinile în cătușe. Procurorul a confirmat arestarea lor pentru infracțiunea de furt cu circumstanțe agravante.

A FURAT MONEDA PE CARE O EXTRĂSESE DIN STOMAC !

Chirurgul Luis Carenzi din Callao, Peru, a operat un băiat în vârstă de șase ani, Alberto Flores, care înghițise colecția de monede rare a tatălui său. În urma intervenției chirurgicale, dr. Luis Carenzi și-a însușit cea mai valoroasă monedă din colecția familiei Flores. El a fost arestat, în momentul în care primea 16.000 de dolari de la un afacerist local, căruia îi vânduse moneda furată.

AU FOST JEFUIȚI DE NEVESTE ÎN NOAPTEA NUNȚII

De când se ocupau de ferma lor din Ragusa (Italia), Giovanni (19 ani) și Francesco Tumino (27 de ani) nu avuseseră prea multe ocazii să iasă din localitate. Ei se trăgeau dintr-o familie modestă și locuiau în continuare cu părinții lor, dedicându-se în totalitate creșterii animalelor.

În vara anului 1996, Giovanni și Francesco s-au hotărât să-și ia vacanță. În fond, de fermă se puteau ocupa părinții lor, așa că au strâns bani și au plecat în Sicilia. Acolo au cunoscut două tinere: Maria La Torre (22 de ani) și Silvana De Giorgi (23 de ani), de care s-au îndrăgostit nebunește. Crezând că venise timpul să se gândească la întemeierea unor familii, cei doi frați s-au decis să le ceară în căsătorie.

La sfârșitul lunii august, au avut loc logodnele. La terminarea vacanței, cei doi păstori și-au luat logodnicele și le-au dus acasă, respectându-le dorința de a rămâne virgine până în noaptea nunții.

"Erau niște mincinoși ! Ne-au încântat cu averea lor. S-au lăudat că aveau o vilă și bani mulți, dar noi am vrut să fim prudente. Sigur, n-am refuzat să ne culcăm cu ei fiindcă am fi fost virgine, dar am vrut să ne asigurăm că intențiile lor erau serioase. Când am ajuns în Ragusa, situația s-a schimbat. Vila lor era, de fapt, o casă prost întreținută, iar averea se reducea la câteva sute de mii de lire italiene !" a declarat Maria ulterior.

Femeile s-au hotărât să rămână totuși, crezând că cei doi chiar aveau bani. Astfel, la începutul lunii septembrie 1996, Francesco și Giovanni le-au luat de neveste pe cele două femei. În timpul petrecerii, Maria și Silvana le-au strecurat somnifere în băutură. Când toată lumea dormea, ele s-au ridicat tiptil din pat și au strâns toți banii din casă, 600.000 de lire, precum și cadourile mai valoroase pe care le primiseră la nuntă. Apoi, s-au urcat în mașina lor și au părăsit ferma.

A doua zi de dimineață Giovanni și Francesco s-au trezit și au constatat cu stupoare că nevestele lor nu erau acasă. Părinții lor nu aveau nici cea mai vagă idee unde ar fi putut pleca miresele. Când au constatat că fuseseră jefuiți, Francesco și Giovanni au telefonat la poliție.

Pe 20 septembrie 1996, Maria La Torre și Silvana De Giorgi au fost arestate din casa părinților lor. Ele au fost condamnate la câte doi ani de închisoare.

A SUSTRAS DIN CONTUL PATRONULUI OPT MILIOANE DE DOLARI

Carole Ann Smith (53 de ani), secretara personală a lui John W. Rollins Jr., președintele unei companii din Wilmington (Delaware, SUA), a sustras din contul acestuia opt milioane de dolari, pe parcursul a zece ani.

Carole Ann Smith a lucrat ca secretară începând din anul 1970. Ea a fost, de la început, șocată de viața luxoasă pe care o ducea multimilionarul ei patron. Averea familiei Rollins era estimată la 785 milioane de dolari. Prilejul de a sustrage bani s-a ivit, când, fiind o persoană care inspira încredere, a fost autorizată să efectueze tranzacții financiare în numele șefului ei. Ea s-a folosit de acest drept pentru a transfera, în mai multe rânduri, bani din contul familiei Rollins în contul ei. Astfel, Carole a început să trăiască pe picior mare. Și-a cumpărat o casă de o jumătate de milion de dolari, o mașină de lux și le-a oferit familiei și prietenilor ei o croazieră în Caraibe în valoare de 75.000 de dolari. A pornit propria afacere și toată lumea era convinsă de faptul că bunăstarea ei se datora beneficiilor pe care aceasta i le aducea.

În acest timp, Carole îi devenise indispensabilă șefului său. Se ocupa chiar și de vacanțele, excursiile și rezervările la restaurant și a fost rugată să se ocupe și de organizarea petrecerilor soțiilor directorilor companiei.

John Rollins a numit-o, la cea de-a 50-a ei aniversare, "cel mai bun prieten al meu și cea mai bună ființă de pe pământ".

Carole a fost prinsă în martie 1998, când a plecat într-o călătorie și șeful ei a vrut să verifice dobânzile la bancă.

De obicei, acest lucru îl făcea secretara lui. Sesizând niște neconcordanțe, Rollins și-a verificat mai atent contul și a constatat că fusese furat de opt milioane de dolari în ultimii zece ani.

Arestată pe data de zece aprilie, Carole și-a recunoscut vina. "Când trăiești ca mine, în mijlocul celor care duc o viață plină de bogăție, sfârșești prin a dori ceva din toate astea și pentru tine", a declarat ea.

AGENT DE CIRCULAȚIE, JEFUITOR DE CADAVRE

Procuratura din Chișinău a fost sesizată că, în două cazuri de accidente de circulație soldate cu morți, s-a constatat că victimele erau jefuite. După toate aparențele, nelegiuirea se întâmpla înainte de sosirea organelor de poliție sau imediat după apariția acestora. Ciudat! Nimeni nu-și putea închipui că cineva poate fi chiar așa de decăzut încât, atunci când în drumul său dă peste un accident de circulație, în loc să sară în ajutorul victimelor, trece la jefuirea lor. Cu atât mai grav și de neînțeles sunt asemenea fapte când este vorba despre morți și persoane accidentate grav

Cele două accidente de circulație, în care victimele decedate au fost jefuite, s-au înregistrat la începutul lunii decembrie 2000. Primul a avut loc în apropierea orașului Strășeni din Basarabia, pierzându-și viața Tudor Bobescu, vicepreședintele Consiliului Județean Ungheni. Încă de la primele cercetări făcute la fața locului, s-a constatat că telefonul mobil și alte lucruri personale ale decedatului dispăruseră în mod inexplicabil. Al doilea accident a avut loc după câteva zile, pe aceeași arteră rutieră pierzându-și viața un tânăr din Soltănești - Ungheni. De data aceasta, pe lângă telefonul

mobil și mai multe obiecte personale ale decedatului, dispăruseră și 800 de dolari SUA. Analizele făcute asupra cazului au dus la concluzia că jefuitorul de cadavre este, după toate indiciile, una și aceeași persoană. Poate chiar cineva care, prin natura preocupărilor sau atribuțiilor de serviciu, se afla din primele momente la locul accidentului de circulație, respectiv Salvare și Poliție. Cercetările au continuat pornind de la această concluzie. Mai întâi, s-a acordat atenție dispariției celor două telefoane mobile. S-a constatat că unul dintre ele încă funcționa. Cineva îl folosea din plin. S-a luat legătura cu compania care-l avea în evidență, solicitându-i-se desfășurătorul convorbirilor. S-a făcut o delimitare între convorbirile purtate de adevăratul posesor (decedatul) și cel care-l însușise și-l folosea după tragicul accident. Treptat, s-a ajuns la identificarea noului "proprietar". Nimeni altul decât un păcătos agent de circulație, care lucra în cadrul Poliției rutiere din Strășeni.

Ce mult pot să decadă unii oameni! Unii chiar din rândul celor de la care, în anumite situații, aștepți, poate cu ultima speranță, ajutorul de care ai nevoie. Acest monstru, îm-brăcat în haine de polițist, având asupra sa chiar și documente care să-i ateste această calitate, strică cu bună-știință imaginea unei instituții de la care toți oamenii, în anumite momente grele, așteaptă un sprijin imediat, calificat și dezinteresat. Este dureros că printre noi se găsesc și asemenea oameni.

A JEFUIT 13 MAGAZINE ÎNTR-O LUNĂ

Gerhard Jurge (27 de ani) se specializase în jefuirea magazinelor mici. Se apropia de vânzătoare sau de casieră, pe care le amenința cu un cuțit impresionant. A fost prins din întâmplare, în timp ce se bătea cu șoferul unei ambulanțe.

Gerhard Jurge din Bruchsal (Germania) este șomer și de la un timp devenise dependent de cocaină. Ambii părinți erau pensionari, iar el era conștient că trebuia să se descurce singur pentru a face rost de bani. Iar cocaina costă!

Astfel, Gerhard și-a imaginat că jefuirea micilor magazine este o metodă sigură de a pune mâna pe bani. Intra în magazine la orele la care nu era multă lume și se îndrepta către vânzătoare sau, după caz, către casieră, mânuind cu agilitate un cuțit mare de vânătoare. Nici una dintre victime nu a încercat să opună rezistență, scoțând banii imediat.

După ce-și lua prada, hoțul dispărea fără urmă. Toate victimele au declarat la poliție că este vorba de un tânăr înalt, voinic, cu părul șaten, tuns scurt, ochi căprui. Destul de vag. Dar surprinzător era faptul că hoțul era mereu îmbrăcat cu tricouri ale unei echipe de fotbal. Atunci, polițiștii au început să caute un tânăr ce îmbrăca astfel de tricouri. Din nefericire, seara, când era răcoare, agresorul își punea pe el și o geacă sau un pulover.

Polițiștii l-au prins de-abia după o lună, pe 1 octombrie, după ce jefuise 13 magazine; și asta doar din întâmplare. El voia să ajungă cât mai repede la o întâlnire și i-a cerut șoferului unei ambulanțe să-l ducă la o distanță de aproximativ 6 km. "Sunt în timpul serviciului; doctorul s-a dus la un om bolnav, pe care, probabil, va trebui să-l transport la spital. Nu pot să plec". La început, tânărul a încercat să-l convingă că nu va lipsi mai mult de zece minute, dar, văzând că nu-l poate urni, a scos

cuțitul de vânătoare, de care nu se despărțea. Șoferul nu s-a lăsat impresionat și l-a dezarmat dintr-o lovitură de picior bine aplicată. Înfuriat, agresorul a început să dea în șofer cu pumnii și cu picioarele, dar o pa-trulă de poliție a apărut la timp și i-a despărțit, înainte de a fi prea târziu. Polițiștii au bănuit că tânărul bătăuș era hoțul pe care-l căutau de o lună, pentru că purta un tricou al echipei favorite de fotbal. Confruntat cu victimele, el a fost recunoscut.

Gerhard Jurge mai fusese condamnat în urmă cu câteva luni tot pentru jaf, dar fusese eliberat de curând. Acum recidivistul se află în arestul poliției, așteptând să fie judecat.

ȘEFUL ARMATEI FURĂ DIN MAGAZINE

John Shannon, secretarul de stat al armatei terestre americane, a fost acuzat de furt din rafturile unui magazin și suspendat din funcție la cererea sa.

Incidentul s-a produs la Fort Myers, Virginia, într-un magazin rezervat personalului militar. Shannon, în vârstă de 60 de ani, a fost reținut de către detectivul magazinului, care l-a acuzat că a sustras din rafturi o bluză de damă și o fustă, conducându-l apoi în biroul directorului, de unde a anunțat poliția militară.

Robert Chesnut, procurorul federal din Alexandria, Virginia, a precizat că el a fost inculpat pentru furt, fără gravitate, din proprietatea guvernului, delict pasibil de o pedeapsă de un an închisoare sau o amendă de 100.000 de dolari. După ce Shannon a fost suspendat din funcție, atribuțiile sale au fost preluate de generalul Gordon Sullivan, șeful statului major al armatei terestre.

SPĂRGĂTORII DE BĂNCI

Un grup de escroci a ajuns la concluzia că se poate intra în bănci fără a trezi suspiciuni, dacă ai un copil mic în brațe. În hainele copilului erau ascunse cuțite, cu care delincvenții îi amenințau pe clienți, în timp ce funcționarii goleau casele de bani. După ce au furat în valoare de peste 40 de milioane de lire italiene, carabinierii i-au arestat pe cei nouă membri ai bandei, printre care și tatăl copilului.

Bandiții descoperiseră un sistem ingenios pentru a face rost de mulți bani în timp-record, reușind chiar să implice un copil de nici trei ani. Stratagema lor consta în ascunderea în geaca băiețelului a armelor. Unul dintre componenții bandei se prezenta la ușa băncii cu copilul în brațe, iar în interior se aflau deja ceilalți complici. Prezența copilului înlătura orice bănuială și personalul însărcinat cu paza deschidea ușa, întrerupând chiar sistemul de alarmă.

Odată intrat în incinta băncii, avea loc distribuirea armelor, după care urma jaful propriu-zis.

Folosind această tactică, bandiții au jefuit cinci bănci, intrând astfel în posesia a peste 40 de milioane de lire. O singură dată nu le-a funcționat planul, la agenția trei a Băncii Agricole Etnea, fiind obligați să fugă.

Totuși, la Siracusso, Cassabile, Giorre și la Avola de două ori, jaful a mers ca la carte. Anchetatorii erau convinși că, deși escrocii acționau cu fețele descoperite, erau din zonă. Analizând diverse episoade asemănătoare, șeful anchetatorilor a reușit să strângă câteva elemente comune și, până la urmă, cercul s-a strâns în jurul a nouă persoane, dintre care una minoră și alta care era deținută de câteva luni într-o închisoare din Messina.

Astfel, au sfârșit prin a fi arestați Carmelo Privitera (26 de ani), Alfio Blasco (26 de ani), Mario Cavallaro (21 de ani), Mario Torretti (25 de ani), Antonio Patane (35 de ani), Giuseppe Di Mauro (23 de ani), Fernando Rovito (18 ani) și minorul Alessandro Luca (16 ani).

Din grupul celor nouă, numai Blasco, Rovito și Luca nu avuseseră încă probleme cu poliția. În rest, toți ceilalți fuseseră judecați și condamnați pentru diverse infracțiuni, iar Patane era chiar în perioada de eliberare condiționată. Pe de altă parte, el a declarat că nu a participat niciodată la prădarea băncilor. El s-a limitat doar la stabilirea destinațiilor banilor furați, bineînțeles, în marea lor majoritate, în folosul propriu.

Banda celor nouă escroci a fost capturată la sfârșitul lunii noiembrie. Ei au fost recunoscuți de mai multe persoane care se aflau în bănci în momentul jafurilor.

FURA PENTRU A PROCURA DROGURI

Daniela Bottone (23 de ani) l-a cunoscut pe Roberto De Stefano (28 de ani) cu un an în urmă, frecventând aceleași discoteci din Torino (Italia) și același grup de prieteni. Tânărul i-a ascuns faptul că este dependent de droguri și că din această cauză nu reușea să-și găsească nici un loc de muncă, însă Daniela l-a acceptat și așa. Timp de luni de zile nu le-a spus nimic părinților ei, de teamă să nu-i interzică să îl mai vadă.

Totuși, într-o zi părinții Danielei au aflat ce fel de om este prietenul ei și fiind îngrijorați de viitorul fiicei lor, i-au spus că nu au nimic împotriva lui Roberto. "Totuși, ar trebui să te gândești că vei avea probleme și că vei suferi din cauza lui. Când vei ajunge la vorba noastră, probabil că va fi prea târziu. Gândește-te la asta!"

Dar Daniela i-a asigurat că Roberto era exact bărbatul viselor ei, că se înțelegeau perfect și că nu avea de gând să-l părăsească. Era convinsă că va putea să-l convingă să se lase de droguri, armele ei fiind dragostea ce i-o purta, inteligența și resursele ei de energie. Pe de altă parte, pentru a-și putea atinge scopul, putea să apeleze și la cunoștințele ei medicale, având în vedere că după liceu, urmase un curs pentru infirmiere.

"Adevărul e că în ultimele luni s-a implicat enorm și nu s-a dat înapoi de la nimic pentru a-l ajuta pe Roberto", a declarat Emanuela Bottone, sora Danielei. "A reușit chiar să-l convingă să intre într-o comunitate pentru toxicomani. Dar atât eu, cât și părinții mei continuam să-i repetăm că este de-a dreptul o acțiune masochistă să stai alături de un drogat, însă ea nici nu voia să asculte. Când aduceam vorba despre asta, ea părăsea camera".

Dar Daniela își făcea iluzii că prin prezența sa putea măcar să-l supravegheze pe Roberto, să-l împiedice să intre în necazuri sau să alunece pe panta disperării.

Începând din luna mai, la sediul carabinierilor din Torino au început să sosească bătrâne care se plângeau că, pe când mergeau singure seara pe stradă, au fost atacate de un bărbat tânăr. Acesta le bătea, apoi le smulgea poșeta din mână și fugea la o mașină aflată în apropiere. La volanul mașinii era o femeie, care demara în trombă.

Descrierea agresorului era identică, la fel cea a femeii, însă de fiecare dată era altă mașină. Nu se știe cu exactitate numărul victimelor, cert este că i-au denunțat 11 dintre ele.

Carabinierii au intrat în alertă. Au organizat patrule speciale și, îmbrăcați civil și folosind mașini care nu aveau emblema carabinierilor, se plimbau prin cartierele în care avuseseră loc atacurile.

Ultimele victime au fost Maria Pollono, o pensionară în vârstă de 71 de ani, care a fost atacată în timp ce traver-

sa strada Castellini, și Mireille Richard, o bătrână de naționalitate franceză, care de asemenea a fost bătută, înainte de a fi jefuită. Carabinierii au reușit să surprindă scena în care femeia s-a prăbușit, iar un tânăr ce i-a smuls poșeta a fugit către o mașină, care a pornit imediat. După o urmărire ca-n filme, agresorul și complicea lui au fost prinși.

După ce au fost duși la sediu, au fost convocate toate victimele, care i-au recunoscut fără nici un dubiu.

În timpul interogatoriilor, Daniela Bottone era rușinată și regreta ceea ce făcuse. A recunoscut că, știind că Roberto are nevoie disperată de bani pentru a-și cumpăra droguri, s-a hotărât să fie și de această dată alături de el, fiind complice la jefuirea bătrânelor care se plimbau neînsoțite pe străzile din Torino. "Speram să-l pot vindeca pe Roberto, fiindcă voiam să mă mărit cu el și să trăim fericiți împreună. Îmi dau seama că am greșit și că nu trebuia să particip la jafuri. Iertați-mă, dar când o femeie este îndrăgostită, nu-și mai dă seama că face rău. Am devenit o hoață, dar am făcut-o numai din dragoste".

Procuratura nu a ținut cont de acest sentiment. Daniela Bottone și Roberto De Stefano au fost arestați.

INFIRM DE AMBELE PICIOARE, A JEFUIT O BANCĂ

Anthony Garafolo din Springfield, Massachusetts, infirm pe ambele picioare, a reușit să fure 2.500 de dolari dintr-o mică bancă, deși a pătruns acolo în scaunul cu rotile. Funcționarii au fost atât de șocați, încât nu au putut schița nici măcar un gest de apărare în fața hoțului paralitic.

Ziua în amiaza mare, Anthony Garafolo a intrat singur pe scaunul cu rotile într-o bancă aflată în centrul orașului.

S-a postat în fața unui ghișeu și a somat-o pe funcționară să-i dea banii. "Nu-i vedeam decât capul, care ajungea exact la nivelul ghișeului, dar mă privea cu o asemenea intensitate încât cred că m-a hipnotizat", a declarat poliției, ulterior, funcționara. Deși bărbatul n-a folosit nici o armă pentru a amenința pe cineva, a primit de îndată o pungă cu 2.500 de dolari, încasările până la acea oră. Paraliticul a ieșit apoi din bancă, sub privirile funcționarilor care, șocați, n-au putut nici măcar să-l oprească sau să închidă ușile înainte ca acesta să fugă.

Exista la ieșirea din bancă un complice care-l aștepta, l-a luat cu tot cu căruciorul de invalid și, după ce l-a urcat într-o mașină, cei doi au dispărut imediat de la locul faptei. De îndată ce și-au revenit din hipnoza aproape generală, funcționarii au reclamat poliției jaful. Spărgătorul handicapat a fost identificat fără probleme, întrucât avea un cazier încărcat: cu șapte ani în urmă fusese arestat pentru tentativă de jefuire a două bănci, apoi după cinci ani, jefuise o băcănie. În încercarea de a-l prinde, polițiștii l-au împușcat, atunci, fapt ce a dus la paralizarea ambelor picioare.

"E incredibil faptul că n-am fost atâția ani jefuiți de bărbați sănătoși și înarmați, în schimb ne-a venit de hac tocmai un paralitic", a declarat directorul băncii. Amuzați de originalul jaf și îndoiosați de starea lui Anthony Garafolo, infirm din cauza lor, polițiștii au insistat ca acesta să fie eliberat după plata unei cauțiuni insignifiante.

A JEFUIT O BANCĂ DE DOUĂ ORI ÎN ACEEAȘI ZI !

Englezul Alan Williams (39 de ani) din Northampton a jefuit de două ori într-o singură zi aceeași bancă. În dimineața zilei de 9 octombrie Williams s-a dus la bancă, pentru a-și lichida contul. A aflat că nu mai deținea decât 700 de lire în cont, care nu-i ajungeau pentru a-și petrece o săptămână de vis în Spania, împreună cu amanta lui Luci, în vârstă de 25 de ani.

În drum spre bancă, Alan se oprise la un magazin pentru a-i cumpăra fiului său un pistol cu capse. Casiera i-a văzut pistolul, în timp ce Alan își căuta stiloul. Văzându-i fața speriată, Alan s-a gândit să încerce ceva: a scris pe foaia de restituire 10.000 de lire sterline și i-a înmânat-o, făcându-i semn să tacă; îngrozită casiera i-a înmânat cele 10.000 de lire sterline cerute. După ce Alan a luat banii și s-a îndepărtat de ghișeu, casiera a leșinat. În clipele de zăpăceală care au urmat, Alan a reușit să scape. Ajungând acasă, și-a făcut niște calcule, dar un gând nu-i dădea pace: putea să ceară o sumă mai mare. Alan s-a gândit că dacă a reușit să sperie pe cineva cu această jucărie, pistolul cu capse, s-ar putea să funcționeze același truc, încă o dată. Așa că s-a întors la bancă. A observat că, după de o jefuise, totul reintrase în normal.

Alan a declarat, ulterior: "Mi-a fost frică să nu fiu recunoscut. Totuși, am intrat în bancă și, spre surprinderea mea, am văzut-o pe aceeași casieră care-mi dăduse cele 10.000 de lire. Casiera nu era atentă și, când m-am îndreptat spre ghișeu, ea tocmai număra niște bancnote. Când m-a văzut în fața ghișeului, a rămas șocată. Credeam că i se va ridica părul în cap, atât de înspăimântată era ! Am procedat

exact ca prima dată, iar aceasta a reacționat ca un robot. Avea ochii ieșiți din orbite. De data asta îi cerusem 15.000 de lire. După ce am luat banii, am plecat cât am putut de repede. Când am ajuns acasă, nevastă-mea mă aștepta cu masa pusă. Chiar în aceeași seară, am anunțat-o că trebuie să plec pentru o săptămână din Anglia, în interes de serviciu. Și ea m-a crezut".

Cum a revenit din Spania, împreună cu Luci, amanta lui, Alan Williams a fost arestat. I s-au pus cătușele, chiar după ce a coborât din avion. Casiera l-a recunoscut imediat. Alan Williams a fost condamnat la trei ani de închisoare, iar soția, aflând de legătura lui extraconjugală, a înaintat acțiunea de divorț.

ÎȘI ADORMEA CLIENȚII ȘI LE FURA BANII

Brunetă, drăguță, cu părul lung până la umeri, Sabrina Tedde (29 de ani) are, fără îndoială, un aspect plăcut. Dar toți cei care au avut încredere în aspectul ei au avut necazuri, fiindcă Sabrina nu este ceea ce pare, ci e o escroacă.

Piero Di Giorgi (55 de ani), din Comune di Uta (Cagliari, Italia), pensionar, copleșit de singurătate, s-a hotărât să-și găsească o parteneră, pentru ca zilele lui și în special nopțile să-i treacă mai ușor. Astfel, a completat un talon de la o revistă care avea rubrică "Matrimoniale", scriind: "Caut o femeie pentru prietenie".

Cererea a fost explicită: tot atât de explicită ca răspunsul care i-a venit prin telefon. Vocea feminină care, după cum s-a stabilit ulterior, îi aparținea Sabrinei Tedde, i-a cerut o întâlnire în casa lui. "Dar nu voi veni singură, ci cu o prietenă", i-a

spus ea: "Vei vedea că în trei ne vom distra mai bine".

Cu o punctualitate de invidiat, Sabrina și prietena ei, identificată ulterior ca fiind Daniela Cossu (32 de ani), o brunetă înaltă, s-au prezentat în casa lui Piero Di Giorgi. Observând nerăbdarea bărbatului de a transforma în acțiune concretă promisiunea ei de a se distra în trei, Sabrina s-a arătat a fi disponibilă. "Ar trebui ca mai întâi să ne arăți cât de primitor ești și să ne oferi ceva de băut, o bere, un vin sau măcar o limonadă, pentru a încălzi atmosfera".

În ciuda faptului că pensionarul nu simțea nevoia de "combustibil", s-a grăbit să aducă de băut. Copleșit de atențiile pe care i le acorda Sabrina, nu și-a dat seama că prietena ei i-a turnat un praf în pahar. După ce au ciocnit, Sabrina i-a spus că trebuie să bea tot paharul, dacă vrea ca noaptea ce va urma să fie de neuitat. Două minute mai târziu însă, Piero Di Giorgi s-a întins pe pat și a căzut într-un somn adânc, din care s-a trezit abia peste câteva ore. Cele două tinere nu mai erau de mult timp în casă. Plecaseră cu toți banii și cu cele mai valoroase obiecte din locuința lui. Dar acesta nu este decât unul din multele jafuri comise de Sabrina Tedde, de Daniela Cossu și de Roberta Ortu, o altă complice, în vârstă de 32 de ani. Încă nu se știe cu exactitate numărul victimelor celor trei escroace. Cert este că una dintre victime este un bărbat în vârstă de 88 de ani. La fel ca Piero, el le-a deschis Sabrinei și uneia dintre complice, cuprins de nostalgia zilelor "glorioase" de odinioară. Și el a luat câteva înghițituri din pahar, a adormit, iar când s-a trezit, și-a dat seama că cele două fiice ale lui nu vor mai avea prea multe lucruri de moștenit la moartea lui.

"Îmi pare rău în special după un lănțișor de aur de care atârna un medalion cu chipul Fecioarei Maria, pe care l-am primit de la mama și nu mi l-am scos de la gât niciodată. Voiam să i-l dau nepoatei mele peste câteva luni, când se va mărita".

Sabrina, Daniela și Roberta au fost arestate. După

interogatoriile preliminare, președintele instanței a hotărât că pot fi judecate în stare de libertate.

Câteva zile mai târziu însă, Sabrina nu a rezistat tentației și, făcând autostopul pe autostrada 131 care duce către Sassari, i-a promis unui șofer de TIR că-i va plăti drumul în natură. I-a oferit o bere, dar când să o bea, șoferul și-a adus aminte că o văzuse cu câteva seri în urmă, în timpul telejurnalului și a dus-o la o secție de poliție. Această slăbiciune a ei îi va mări pedeapsa.

UN MILIONAR A FURAT 330 DE DOLARI

Robert Smith (30 de ani), din Everett, Washington (SUA), a jefuit o băcănie din oraș, plecând cu 330 de dolari. Concomitent, la televiziune și la radio se transmitea numele câștigătorului loteriei de un milion de dolari: acesta era chiar Robert Smith ! Abia la poliție tânărul a aflat că a devenit milionar !

Robert Smith a pătruns într-o băcănie și l-a amenințat pe vânzător cu un pistol, cerându-i toți banii. Acesta a încercat să fugă, dar Smith a tras două focuri în aer și a răcnit: "Dacă nu ești cuminte, al treilea foc o să-ți găurească mutra !" Vânzătorul a fost obligat să-i dea banii încasați în acea zi, dar nu erau decât 330 de dolari. "Nu-i nimic, sunt buni și ăștia", a spus Smith, care era șomer de câteva luni.

A fugit cu banii înainte ca vânzătorul să apuce să anunțe poliția. Peste câteva ore, Smith a fost însă arestat. Când și-a spus numele, la postul de poliție, toți au rămas cu gura căscată: hoțul din fața lor era câștigătorul loteriei de un milion de dolari ! Numele lui fusese anunțat în mass-media cu doar o jumătate de oră înaintea jafului. Polițiștii l-au felicitat pe Smith, care a fost atât de șocat, încât la proces n-a mai putut scoate o vorbă.

A fost condamnat la trei ani de închisoare pentru jaf cu

mână armată, fără posibilitatea de a fi eliberat pe cauțiune.

"Tot ceea ce-mi reproșez e că am fost atât de grăbit să jefuiesc băcănia ! Ce bine era dacă mai aveam răbdarea măcar o jumătate de oră, cât să aflu că am câștigat milionul !" a declarat Smith, la proces.

A JEFUIT O PROSTITUATĂ

Ottaviano Papale (24 de ani), șomer din Catania (Italia), a jefuit o prostituată care se afla la volanul mașinii sale, în compania unui client. Amenințând-o cu un pistol, Papale a obligat-o să-i dea toți banii și bijuteriile, după care a plecat cu automobilul ei.

Ottaviano Papale a fost mecanic, dar, din cauza deselor lui beții, și-a pierdut slujba. Astfel, el s-a gândit un timp cum să facă mai repede rost de bani. S-a înarmat cu un pistol și s-a îndreptat spre șoseaua care leagă Catania și Gela, într-o zonă frecventată de prostituate. Tânărul a observat o mașină parcată în care se afla o prostituată și clientul ei. "Scoateți tot ce aveți de valoare !" a strigat el, amenințându-i cu pistolul. Cum bărbatul îi dăduse prostituatei toți banii săi, 15.000 de lire, el n-a rămas în pierdere. Andra Cosimo, însă, a avut de pierdut toți banii pe care îi câștigase în ziua aceea, 200.000 de lire și bijuteriile din aur pe care le purta. Ottaviano Papale i-a dat jos din mașină și a părăsit zona la volanul automobilului prostituatei.

Spre norocul Andrei Cosimo, după câteva minute, și-a făcut apariția un echipaj al poliției. Femeia a reclamat jaful și l-a descris cu precizie pe autor. Ottaviano Papale a fost prins la câțiva kilometri de la locul faptei.

A FURAT DE LA FIRMA LA CARE LUCRA

În urma unei sesizări făcute de angajații unei agenții de publicitate din St. Catherines (Canada), referitoare la Lucy Magda (45 de ani), directoarea administrativă a firmei, poliția a descoperit că aceasta se făcea vinovată de delapidarea a peste 20 de milioane de dolari din fondurile agenției.

Primele cercetări au scos la iveală faptul că Lucy Magda a sustras bani sistematic, de-a lungul a 20 de ani, de când lucra în cadrul agenției de publicitate. Deși s-a dovedit că primele sume pe care le delapidase fuseseră destul de mici, o dată cu promovarea ei într-o funcție de conducere, Lucy Magda a început să sustragă din ce în ce mai mulți bani, la adăpostul poziției pe care o ocupa. "Imediat după ce am intrat în posesia documentelor care-i dovedeau vinovăția, am obținut un mandat de percheziție a locuinței sale și, fără întârziere, am făcut o descindere la domiciliul ei", a declarat șeful poliției din St. Catherines. "Cu toată experiența pe care o am, ceea ce am văzut în casa lui Lucy a avut darul să mă lase mut de uimire. Locuința ei era un adevărat depozit de bijuterii și de haine scumpe, fiindcă toate camerele erau tic-site cu astfel de articole. Mai interesant rămâne faptul că nimic din lucrurile valoroase pe care le-am descoperit în casa lui Lucy nu fusese purtat, ea mulțumindu-se să păstreze bijuteriile în casete frumos ordonate pe etajere și hainele bine ambalate și puse la păstrare în dulapuri!"

Cercetările ulterioare ale poliției au demonstrat faptul că Lucy Magda investea banii delapidați în bijuterii și îmbrăcăminte de lux. "Lucy e întruchiparea cea mai fidelă a maniei de a cumpăra lucruri exorbitant de scumpe, cărora, de

fapt, nu le găsea nici o utilitate. Așa se explică faptul că ea era posesoarea a peste 600 de perechi de pantofi, nici una mai ieftină de 200 de dolari. De asemenea, colecția rochiilor ei de seară număra mai mult de 700 de exemplare, prețul fiecăreia depășind 500 de dolari. În ceea ce privește bijuteriile găsite în locuința ei, numărul lor ar fi îndreptățit pe oricine să creadă că a descoperit comoara lui Aladin și n-ar fi fost prea departe de adevăr", a mai spus șeful poliției locale.

În timpul investigațiilor poliției, Lucy Magda a mărturisit că o mulțime de alte obiecte cumpărate din banii sustrași se află depozitate în mai multe apartamente pe care le închiriase. În plus, Stan, Magda, soțul lui Lucy, a fost și el arestat sub acuzația de complicitate la furt și riscă, la rândul lui, o pedeapsă de până la 12 ani de închisoare.

AURUL CARE PROSTEȘTE

Ruy Tuxiera era funcționară la trezoreria statului Alabama. Avea sarcina să supravegheze stanțarea monedelor divizionare și a unor bilete de valoare. Activitatea ei începea la ora 8.30, urmând ca, în jurul orei 14.00, să predea ștafeta unei colege din schimbul doi - Ema Luppo. Amândouă se bucurau de reputația de a fi foarte corecte și exigente, semnalând șefului ierarhic orice abatere de la rigurosul program de muncă. Șeful, Johnny De Rita, era obligat să intervină chiar și în situații în care prezența sa nu era necesară, măsurile de "corecție" putând fi luate de către cele două tinere "supradisciplinate". De fapt, Ruy T. și Ema L. îșI "intoxicau" șeful cu manifestări de "ultrasensibilitate și debordantă onestitate", după cum au formulat membrii comisiei de anchetă însărcinați să dibuiască mecanismul unui "furt spectaculos". R. Tuxiera și E. Luppo, seduse de strălucirea "șraifurilor" de aur rămase după decuparea unor monede de teza-

ur, reușiseră să le depoziteze într-o "trusă de prim-ajutor medical", casetă care, o dată pe săptămână, era scoasă și reîmprospătată cu pansamente și dezinfectante. Bineînțeles, resturile de aur luau o altă destinație...

"Abnegația" și devoțiunea lor pentru trezorerie, căci așa erau caracterizate cele două tinere ("Ruy și Ema sunt modele de cinste!"), s-au manifestat de-a lungul a doi ani... Arestate, la percheziția domiciliară s-au mai găsit doar... șapte kilograme de aur, restul de 14 fiind valorificate.

Pentru contribuția lor la "onestitatea colectivă", cele două virtuoase au fost condamnate la zece ani de închisoare fiecare.

A JEFUIT PENTRU A-ȘI PLĂTI DATORIILE

Angelique Fernande (37 de ani) din Toulon (Franța) a avut o viață nefericită. S-a căsătorit de la 18 ani și, după multe deziluzii și neîmpliniri, a divorțat, deși adusese pe lume doi copii. Ea gestiona un magazin cu produse alimentare. O vreme, afacerile au prosperat, apoi au început să se ivească tot felul de probleme și Angelique, care între timp făcuse un împrumut de 1,5 milioane de franci, s-a găsit în imposibilitatea de face față situației.

La un moment dat, societatea care a creditat-o a chemat-o în fața instanței, pentru a-și recupera banii. Într-o primă fază, ea a reușit să obțină posibilitatea de a restitui împrumutul în trei rate. Cu prețul unor imense sacrificii, a plătit o rată. Pentru a doua, n-a mai putut face rost de bani și deja se apropia scadența celei de-a treia rate.

Angelique era disperată. S-a gândit și s-a răzgândit. Pentru o femeie obișnuită să trăiască cinstit, era greu să se

transforme brusc într-o hoață. Două zile consecutiv, ea s-a dus la Banca Agricolă din Toulon, și de fiecare dată a făcut cale întoarsă, incapabilă să înfăptuiască jaful. Dar a treia zi a trecut la fapte. A parcat mașina în fața băncii și timp de o oră a urmărit oamenii care intrau și ieșeau, pentru a alege un moment potrivit sau pentru a prinde curaj. "Acum ori niciodată!" și-a spus ea. A intrat și, cu un pistol în mână, s-a dus direct către un casier, repetând cuvintele pe care le-a auzit în atâtea filme: "Dă-mi toți banii pe care îi ai, altfel vor muri mulți oameni!" Vocea îi era uscată din cauza emoției, mâna îi tremura, însă casierul era prea înfricoșat pentru a-și da seama de acest lucru, așa încât s-a supus ordinelor primite.

Angelique a luat banii, a ieșit și s-a urcat în mașină, demarând în trombă. S-a oprit numai la biroul avocatului, pentru a-și plăti datoria.

Dar cineva a reținut numărul mașinii ei și, nu după multă vreme, polițiștii au venit la ușa femeii. "Eu am fost cea care a jefuit banca", a recunoscut ea. "Eram disperată. Nu aveam cum să-mi plătesc datoria. Eram disperată", a repetat ea.

Apoi, când polițiștii i-au pus cătușele, a spus: "Bieții mei copii! Din cauza mea, vor petrece cel mai trist Crăciun din viața lor!" După interogatoriile preliminare, în așteptarea procesului, ea a beneficiat de libertate condiționată. "Sunt recunoscătoare pentru această hotărâre. Știu că voi plăti pentru fapta mea, dar mă bucur câteva zile de libertate, alături de copiii mei!"

JAF TELECOMANDAT

Un infractor libanez a găsit o metodă originală de a scoate castanele din foc cu mâna altuia, răpind o persoană pe care a înfășurat-o cu dinamită și a trimis-o, sub ame-ninţarea că va acționa dispozitivul de la distanță; să-și retragă dintr-o bancă toate economiile. Victima, Hanna Younan, în vârstă de 60 de ani, l-a convins pe răufăcător, care voia 100.000 de dolari, să se mulțumească doar cu economiile sale, aproximativ 30.000 de dolari. Înfășurată cu o centură cu dinamită, aceasta s-a dus să scoată răscumpărarea dintr-o bancă din Beirut, sub privirile atente ale răpitorului. Acesta din urmă și-a luat banii, a eliberat victima și i-a ordonat să rămână în mașina personală timp de un sfert de oră, după care a dispărut.

POLIȚIA SPANIOLĂ CONTRA JEFUITORI ROMÂNI

Nu mai puțin de 25 de români, presupuși membri ai unor bande de jefuitori, au fost arestați de Garda civilă spaniolă. Românii noștri, majoritatea cu piele tuciurie, făceau parte din patru bande, temute în provincia spaniolă Jaan.

În seama românilor sunt puse jafuri de bani (în valoare de 65.000 de dolari) și de bijuterii (valoarea nu a putut fi stabilită cu exactitate). Zece asemenea jafuri au fost raportate în ultimele luni. Se presupune că românii erau organizați în bande de câte șapte-opt, iar maniera de acțiune era similară: în timp ce unii membri ai grupului de infractori îi țineau de vorbă pe proprietari, alții operau. Banditii se foloseau de trei minori, cu vârste cuprinse între șase luni și doi ani.

FURT DE BIJUTERII LA NUNTA REGINEI

Un atelier de bijuterii al firmei Cartier din Londra a fost ținta unui hold-up. Furtul de bijuterii, comis de doi gangsteri mascați, este deosebit. La o primă privire, s-ar părea că ar fi vorba de mai multe milioane de lire sterline.

Nici poliția, nici firma Cartier nu au putut să confirme care este valoarea furtului comis în acest atelier de bijuterii din New Bond Street. Potrivit unor informații ale presei britanice, prada - pietre prețioase și aur - ar putea valora câteva zeci de milioane de lire și ar reprezenta cel mai important furt de bijuterii din istorie. Furtul a fost comis de doi gangsteri înarmați, care i-au legat pe cei câțiva membri ai personalului care se mai aflau în atelier. Poliția a declarat că cei doi au lucrat "curat", în sensul că nici unul dintre lucrători nu a fost rănit în timpul hold-up-ului. Furtul secolului în materie de bijuterii a fost comis chiar în ziua în care regina Elisabeta a II-a își serba nunta de aur.

BANII S-AU FURAT PE SCARĂ

Un comando alcătuit din cinci persoane s-a făcut nevăzut după ce a pus mâna pe patru milioane de franci francezi, luați dintr-un avion Airbus, pe aeroportul din orașul francez Perpignan.

Totul s-a petrecut cu iuțeala fulgerului, în ceva mai puțin de trei minute. Alertată, brigada jandarmeriei din oraș s-a năpustit spre aeroport. Pe drum, polițiștii s-au întâlnit cu mașina în care se aflau bandiții, însă nimănui i-a trecut prin cap s-o oprească.

Avionul fusese oprit undeva la capătul pistei, adică la 1,8 kilometri de aerogară, atunci când trebuia să întoarcă pentru a intra în linie dreaptă, ca să-și ia zborul. În el se aflau 167 de pasageri și șase membri ai echipajului. Cu cagule pe cap, înarmați cu pistoale-mitralieră, bandiții au ordonat oprirea, au tras câteva focuri în aer, au pus o scară, au pătruns în compartimentul de bagaje și au luat banii.

"Parcă eram spectator la un film!" declară un pasager.

COMANDO CA-N FILME

Între șase și opt indivizi cu cagule pe cap și arme de foc, aparent bine informați, au atacat gara de mărfuri din Strasbourg-Cronenberg (Franța). Supraveghetorii au fost legați fedeleș și câinii aduși la tăcere. Răufăcătorii au pus stăpânire pe un camion încărcat cu calculatoare. Valoarea acestora nu a fost dată publicității. Cazul este anchetat de Serviciul regional al poliției judiciare din Strasbourg.

UN PREOT A FURAT UN MILION DE DOLARI DIN DONAȚII

John C. Weber, care a fost șeful contabil al diocezei romano-catolice din Wilmington, Delaware (SUA) a furat un milion de dolari din banii donați de enoriași.

"Salariul lui John Weber era de 50.000 de dolari pe an, dar el trăia ca un milionar. Avea deja o casă spațioasă, dar și-a mai cumpărat una, pe plajă; conducea câteva mașini și călătorea prin cele mai exotice locuri", a declarat unul dintre vecinii lui. "Ne-a spus că mama lui a murit și i-a lăsat o

avere !" a afirmat unul dintre colegii lui John Weber. Dar oficialitățile bisericești au devenit suspicioase. Astfel, s-a demarat o anchetă, în urma căreia contabilul a fost găsit vinovat de sustragerea a un milion de dolari.

John C. Weber și-a recunoscut vina și a promis că va restitui toți banii. Episcopul Donald Trautman a încercat să nu creeze prea multă vâlvă în jurul cazului, dar a mărturisit că este îngrijorat fiindcă există asemenea oameni printre preoți.

A JEFUIT PENTRU A-ȘI ÎNTREȚINE AMANTA

În luna ianuarie 1985 a fost scos din apele Tamisei, în Londra, un bărbat în vârstă de 53 de ani. Arthur Stevens a vrut să se sinucidă. Amanta lui, în vârstă de 29 de ani, îl părăsise în ajunul Anului Nou, pentru că el nu avusese bani să-i cumpere un cadou frumos și să rezerve două locuri la un restaurant de lux. Pentru Arthur, viața nu mai avea nici un sens, așa că s-a aruncat în apă, după ce și-a tăiat venele. Dar a fost văzut de un trecător, care nu a ezitat să se arunce în apele reci ale râului, pentru a-l salva. După trei săptămâni de tratament, medicul psihiatru l-a convins că, totuși, viața merită trăită.

La câteva zile după ce a fost externat, Arthur Stevens a întâlnit-o pe Katherine Willows, în vârstă de 25 de ani, de la care s-a îndrăgostit de la prima vedere. Pentru a nu repeta experiența tristă avută de curând, bărbatul s-a hotărât să lase impresia că este bogat, deși trăia doar din pensie. "Într-un fel sau altul, trebuia să găsesc banii necesari pentru a ieși cu ea", s-a justificat Arthur după arestare. "Această fată pe care o cunoscusem de curând devenise totul pentru mine, iar ideea că m-ar putea părăsi mă înnebunea !" Cu instinctul ca-

racteristic femeilor, Katherine și-a dat seama de slăbiciunea lui și profita de ea, amenințându-l: "Dacă nu îmi cumperi acea brățară, mă voi întoarce la fostul meu prieten, pe care l-am părăsit pentru tine !"

Inițial, Arthur Stevens a încercat să facă rost de bani, făcând trafic de stupefiante, luând legătura cu mai vechii lui prieteni. Apoi s-a gândit să se "reprofileze" pe jaf. Din februarie până la începutul lunii mai, el a jefuit 18 magazine, făcând o pagubă de câteva mii de lire. De fiecare dată, planul era același: ajungea în fața magazinului aproape de ora închiderii, la volanul unei mașini furate. Intra fără să se mascheze și îi amenința pe cei prezenți cu un pistol. Arma era de fapt o jucărie foarte bine realizată, însă toți vânzătorii erau prea speriați pentru a mai remarca acest amănunt. După fiecare jaf, Arthur îi cumpăra Katherinei un cadou costisitor, apoi mergeau împreună la restaurant, după care ajungeau la el acasă.

Ultima lui "lovitură" a avut loc luni, 5 mai 1987, în jurul orei 19.45, într-o brutărie. În acel moment, în magazin nu se afla decât nevasta patronului, Margaret Dotson. "M-au supus ordinelor banditului și i-am dat toți banii încasați în ziua respectivă și pe care îi aveau în casierie", a declarat ea. "Eram atât de terorizată, încât nici n-am reținut numărul de înmatriculare a mașinii cu care a fugit ! Am avut noroc cu unul dintre clienții noștri obișnuiți, care a urmărit prin vitrină toată întâmplarea și a anunțat poliția".

O patrulă de poliție a remarcat mașina și a reușit să-l captureze pe hoț. "N-aveți decât să mă împușcați !" a spus Arthur Stevens, în timp ce cobora, supus, din mașină. "Astfel, toate problemele mele se vor rezolva mai ușor. Merit să fiu închis, dar aș prefera să mor. Sunt convins că, în timp ce eu îmi voi executa pedeapsa, Katherine își va găsi un alt amant care să-i satisfacă toate capriciile. Iar eu, eu cum voi mai putea trăi fără dragostea ei ? !"

ÎNLOCUIA BIJUTERIILE CU FALSURI

"Tehnica individului este simplă, afirmă un agent de asigurări de la Lloyd's. Gangsterul își găsește viitoarele victime răsfoind revistele mondene; apoi își angajează complicele în posturi de cameriste sau de fete bune la toate". Restul e un joc de copii: cameristele poartă la plecare bijuteriile originale, în timp ce naivele doamne își închid bine în cufere sau poartă asupra lor falsurile, habar neavând că au fost jefuite!

Pe lista victimelor se află femei foarte bogate, originare din Orientul Apropiat și Asia musulmană; de regulă, ele observă după multă vreme că bijuteriile lor sunt falsuri. Printre victime se găsesc: sora sultanului din Brunei, prințesa Firyal, ex-cumnata regelui Hussein al Iordaniei etc.

A FURAT DOUĂ GARNITURI DE METROU

Un tânăr infractor german, de fapt un vagabond isteț în vârstă de 22 de ani, a reușit o "performanță" ieșită din comun: a furat pentru a doua oară, în numai două luni, la München, o garnitură de metrou plină cu pasageri, prefăcându-se că este... conductorul trenului! Deturnarea s-a produs în luna noiembrie, tânărul instalându-se la pupitrul de comandă al unei garnituri de metrou aleasă la întâmplare (conform declarațiilor sale ulterioare), care avea nu mai puțin de două sute de pasageri la bord, și a plecat din stație nestingherit de nimeni. Se pare că personalul metroului cam dormea la acea oră... Pretinsul mecanic a executat toate

manevrele ca la carte, cu un profesionalism de invidiat chiar pentru un conductor adevărat! El a fost dat de gol în momentul în care dispeceratul i-a trimis câteva comenzi prin radio: nu a vrut să răspundă și, mai mult, a închis aparatul. Coordonatorii traficului au pus semafoarele pe roșu (altă soluție nu aveau) - o idee foarte bună, căci, conștiincios ca orice german care se respectă, tânărul a oprit, dar a părăsit totuși trenul, bănuind ceva. Trenul a rămas în tunel timp de 50 de minute cu ușile închise! Tânărul nu era la prima ispravă de acest gen: în luna august mai furase o garnitură de tren! Administrația metroului din marea metropolă germană ar trebui să fie mai vigilentă decât până acum...

FURT DE ȘAMPANIE LA BUCKINGHAM

Patru membri ai personalului de serviciu al Palatului Buckingham au fost concediați pe motiv că au fost prinși în momentul în care încărcau câteva lăzi cu șampanie în portbagajul autoturismului unui alt coleg.

Băutura rămăsese neconsumată de la petrecerea oferită de Regina Elisabeta a II-a cu prilejul aniversării majoratului prințului William, dar și în onoarea prințeselor Margareta și Anne, a prințului Andrew și a reginei-mamă.

Purtătorul de cuvânt al Casei Regale a declarat că poliția nu este implicată în rezolvarea cazului, cei patru făcând obiectul unei anchete "interne"...

Interesant este faptul că, de la Palatul St. James, reședința prințului Charles, mai dispăruseră și alte sticle de șampanie, ceea ce arăta că, dacă nu se luau măsurile cuvenite, furturile riscau să devină o adevărată afacere .

A FURAT O MIE DE VIORI!

Când poliția a făcut o descindere în casa parizianului Philippe Hurel (58 de ani), s-au descoperit 1027 de viori, în valoare de câteva milioane de dolari. Între acestea erau câteva zeci de exemplare "Stradivarius" și "Amato"

Când Philippe Hurel a ordonat grupului său de hoți să-i aducă toate viorile pe care le găsesc, în scurt timp, a putut spune că are cea mai mare colecție din lume de astfel de instrumente. La descinderea poliției, s-a constatat că fiecare perete al casei sale era ticsit de viori. Întâmplarea a făcut să se descopere un perete fals, care masca un tunel lung de cinci metri, care ducea într-o încăpere în care s-au mai găsit alte 254 de viori. "Cu această descoperire, i-ați făcut fericiți pe mulți instrumentiști", a constatat Hurel, care a fost arestat la sfârșitul lunii ianuarie 1995.

HOAȚELE AVEAU 70 DE ANI

Scotland Yard se poate mândri că a dat o lovitură. Poliția Majestății Sale a pus mâna pe cele mai căutate pensionare din Marea Britanie. După o îndelungată și strălucită carieră, Winifried Bristow și Joan Paynne, două hoațe de 70 de ani, se află astăzi dincolo de gratii. În sfârșit, englezii pot și ei să doarmă liniștiți, cel puțin bătrânelele nu le vor mai jefui apartamentele.

CUPRINS

TÂLHARI LA DRUMUL MARE,IUBIȚI DE
POPOR ȘI TRANSFORMAȚI ÎN EROI DE LEGENDĂ 5
ATACUL ASUPRA "NATIONAL CITY BANK" DIN LIMA.....9
SFÂRȘITUL FRAȚILOR KELLEY.
ATENȚIE, AȚI INTRAT ÎN ȚINUTUL GROAZEI! 12
PROCESUL SECOLULUI -
RĂPIREA TÂNĂRULUI LINDBERGH.....15
BONNIE ȘI CLYDE.....30
FBI CONTRA LUI DILLINGER.....35
CAZUL WEIDMANN -
ȘASE ASASINATE CU ARME DE FOC.....42
MASACRUL DIN KANSAS CITY.....47
PANTOFI PENTRU...
LUMEA DE DINCOLO.....48
DOUĂ CAZURI REZOLVATE
DE SERVICIUL SECRET AMERICAN.....49
ULTIMUL "HOLP-UP"
AL LUI MOMO-ȚIGANUL.....52
JEFUIREA UNUI CASIER
DE LA CĂILE FERATE GERMANE.....56
HOAȚĂ CE PUTEA DEVENI CELEBRĂ.....59
CEA MAI ÎNDRĂZNEAȚĂ LOVITURĂ
DIN ISTORIA AMERICII.....61
FIICĂ DE MILIARDAR,
O CELEBRĂ TERORISTĂ.....65
ODISEEA MARELUI JAF AL
SECOLULUI, LA FINAL.....67
RĂPIREA LUI CHARLES URSCHEL.....72
COMOARA DIN TROIA,
OBIECT DE DISPUTĂ INTERNAȚIONALĂ.....75
INTERMINABILA EPOPEE
A TEZAURULUI ROMÂNESC.....78
ROMÂNUL "WHISKYMAN"
A CUCERIT UNGARIA.....84
ROMÂN ÎMPUȘCAT
ÎNTR-O TENTATIVĂ DE JAF.....90

UN SERIAL TV FACE ŞCOALĂ
ÎN LUMEA CRIMEI....97
AUR NAZIST DIN DINŢII
PRIZONIERILOR EVREI....101
CEI MAI MARI TÂLHARI DIN ULTIMUL
DECENIU AU FOST CAPTURAŢI....108
ŞI-AU UCIS CAMARAZII DUPĂ CE
JEFUISERĂ O BANCĂ DIN CHICAGO....112
"CEI NOUĂ MAGNIFICI"....121
"CU SÂNGE RECE"....125
ŞI REGII POT FI... FURAŢI....128
UN ROMÂN A COMIS
27 DE JAFURI ARMATE ÎN BELGIA....133
PROCESUL CELOR TREI PURCELUŞI....139
MARTORUL CRIMEI
- BROŞA CU AMETISTE 142
DUPĂ CE A EVADAT, UN SUCEVEAN
A PUS PE JAR POLIŢIŞTII GERMANI....144
POVESTEA LUI SMARANDACHE....146
ROMÂNII JEFUIAU CONTOARELE PENTRU
PARCARE DIN PARIS....151
"GENTLEMANUL" CRIMINAL....153
OFICIAL ROMÂN ÎMPUŞCAT DE HOŢI....157
DIAMANTE
ŞI 25 DE MILIOANE DE DOLARI....159
HOLD-UP PRIN TELEFON....161
NUME DE COD "MEDWEB"....162
SECRETUL CELOR DOUĂ PISTOALE
LINCOLN....167
MILIOANE FURATE DINTR-UN CAMION....168
O BANDĂ DE FEMEI-VAMPIR
CRIMINALE A FURAT SÂNGE !....169
"BANDITUL YANKEU",
UN HOŢ DIN LUMEA BUNĂ....172
O AMERICANCĂ A DROGAT ŞI A JEFUIT
114 BĂRBAŢI !....173
JAF LA 2000 METRI ALTITUDINE....175
ÎN AFARA LEGII,
DAR APRECIAŢI DE POLIŢIE....177

AGENT FBI INFILTRAT,
TRANSFORMAT ÎN GANGSTER.....178
"M-AU ADORMIT
ŞI MI-AU FURAT TENDOANELE".....179
RĂPIRE SENZAŢIONALĂ.....182
FINALUL DE CARIERĂ
AL UNUI HOŢ CELEBRU.....184
DOI SPĂRGĂTORI AU FORŢAT CINCI
OAMENI SĂ BEA DETERGENT LICHID!.....185
SCOTLAND YARD A ZĂDĂRNICIT
"FURTUL SECOLULUI".....188
COPIL FURAT DIN PÂNTECELE MAMEI!.....190
TÂLHARI ÎNARMAŢI TERORIZEAZĂ
UN BLOC CU 13 ETAJE.....191
A MURIT
PENTRU NUMAI 400 DE FORINŢI.....192
JAF ARMAT ÎN CORSICA.....194
FBI ŞI MILIŢIA RUSĂ COOPEREAZĂ.....195
UN STUDENT A REZOLVAT
UN CAZ DE RĂPIRE.....196
RĂSCUMPĂRARE PENTRU MORŢI.....198
JAF INEDIT ÎN SUA.....200
141 DE JAFURI ARMATE ÎN 92 DE ZILE.....202
VOCI FURATE.....205
DUPĂ GRATII
PENTRU UN TRECUT TENEBROS.....207
RĂPITORII AU MURIT DE BĂTRÂNEŢE.....209
COMANDOUL CARE SALVEAZĂ
COPII RĂPIŢI.....211
FILIERA "SAMURAILOR.....212
LA ŞAPTE ANI,
SPĂRGĂTOR PROFESIONIST.....213
HOŢUL ERA FUNCŢIONAR LA BANCĂ.....216
UN POMPIER ŞI UN AFACERIST
AU DAT 78 DE SPARGERI.....218
SPARGI CASA ŞI TE-MPUŞTI!.....219
VETERANĂ A REZISTENŢEI
FRANCEZE JEFUITĂ ŞI UCISĂ.....220
TERORISTUL DORMEA
CU DINAMITA LA BRÂU.....222

CEL MAI MARE FURT DE AUR.....224
BANCOMATELE FRANCEZE
SUNT JEFUITE.....225
HOAȚA CU O MIE DE FEȚE.....226
CELE MAI SPECTACULOASE JAFURI
DIN ISTORIE.....228
CU MITRALIERA LA GÂT.....230
MAFIOȚII UCRAINENI I-AU FURAT
RINICHIUL DREPT UNUI ROMÂN.....231
HOȚUL DE COPII.....234
UN HOȚ BRĂILEAN
A SPERIAT ISLANDA.....236
POLIȚIST ÎN MAFIA HOȚILOR DE MAȘINI.....238
BĂGAT ÎN PUȘCĂRIE
PENTRU A I SE FURA NEVASTA!.....239
VITTEL - "HOLD-UP" CA-N FILME.....241
UN HANDICAPAT A JEFUIT O BANCĂ.....243
PROFANATORII AU FOST AFUMAȚI.....245
SEX PENTRU FURAT IDEI.....247
AU JEFUIT O AGENȚIE DE ASIGURĂRI
INSPIRÂNDU-SE DINTR-UN FILM!.....249
AU PLECAT CU 15 MILIOANE DE LIRE!.....251
JAF LA PALATUL BUCKINGHAM.....252
RACKEȚII BASARABENI
IAU TAXĂ DE NUNTĂ.....254
BONNIE ȘI CLYDE ÎN STIL ITALIAN.....257
TERORIȘTII UZBECI AU JEFUIT
AMBASADA ROMÂNIEI.....258
HOȚUL DE CADAVRE, UCIGAȘ PLĂTIT.....261
ÎN 20 DE ANI,
A DAT PESTE 100 DE SPARGERI!.....263
PRESA - BUCURIA SPĂRGĂTORILOR
DE BĂNCI.....265
SPAIMA BAVARIEI,
ILARIE GUȚĂ DIN DOROHOI.....267
ESTE PAȘAPORTUL ADN O SOLUȚIE?.....269
URIAȘUL CU PICIOARE DE LUT.....270
PIRAȚII PĂGUBESC ABONAȚII.....272
"VIPERĂ" PĂGUBITĂ
LA CEAS DE AMOR.....273

MAI CEVA CA-N FILME....275
LOVITURA CEA MARE....277
DE LA SINAGOGĂ, LA PUŞCĂRIE....282
BUNICUL HACKERILOR, ARESTAT....283
PEŞTELE CU... DIAMANTE....285
MAFIOŢI RUŞI
DEVALIZEAZĂ BĂNCI ÎN SUA....286
RĂPIRE COMANDATĂ PRIN COMPUTER....288
FURT DE 100 DE MILIOANE,
ÎN ZECE MINUTE....290
SCANDAL DUPĂ SCANDAL LA FBI....291
OBIECTE FURATE,
SCOASE LA LICITAŢIE PE INTERNET....293
SUPERPIRATERIE ÎN CALIFORNIA....295
TREI AMERICANI AU FOLOSIT 30.000 DE
NUME SĂ ACCESEZE CONTURI BANCARE....297
MOŞ CRĂCIUN A ORGANIZAT
O REŢEA DE HOŢI DE BUZUNARE!....298
ŞI ROMÂNIA A AVUT... PIRAŢII EI!....300
SFINŢII FURAŢI....301
IMPERIUL PIRAŢILOR DE ASTĂZI....302
JEFUITORII DE BISERICI....313
CRIMINALITATEA INFORMATICĂ....314
A FURAT PE INTERNET CU DINŢII....318
CRIMĂ ORIBILĂ....319
PIRAŢII ATACĂ ÎN GOLFUL PERSIC....320
TRAFIC CU MUMII!....322
SUPER-BANDĂ PE ŞOSELELE ITALIENE....323
FRAUDĂ PRIN COMPUTER....326
OPERAŢIUNEA "FLANDES"....331
BISERICILE, ŢINTĂ A HOŢILOR....332
COPIII AU FURAT RACHETE SOL-AER....335
RĂPITĂ ŞI SECHESTRATĂ....337
TUNEL SUBTERAN DE 70 M!....339
MOARTEA A APĂRUT DIN PISCINĂ!....341
COMORI FURATE....344
CEA MAI MARE CAPTURĂ
DE BIJUTERII FURATE....346
ÎŞI ADORMEA AMANŢII, APOI ÎI JEFUIA!....347
PIERROT NEBUNUL....350

ARESTAT DUPĂ 22 DE ANI!.....356
MAMA ÎȘI RĂPEȘTE GEMENELE
PENTRU A LE REVINDE!.....359
JAF LA COMANDĂ.....360
HOȚUL ERA SURD ȘI ANALFABET.....362
HENRY MORGAN,
CORSARUL DE TEMUT.....363
PIRAȚII CHINEZI JEFUIESC
UN FERRY-BOAT.....365
ÎN LUMEA PIRAȚILOR DIN FILIPINE.....366
CEL MAI VESTIT PIRAT CIBERNETIC.....369
ÎN TIMPUL ATACURILOR,
RECITA VERSURI!.....372
AU ASASINAT 62 DE TURIȘTI.....375
JEFUIT, UCIS ȘI INCINERAT.....376
BANDIT DIN PLICTISEALĂ.....378
PIRAȚII SÂRBI AU JEFUIT
UN CONVOI ROMÂNESC.....379
FURTUL UNEI CAPODOPERE.....380
F.B.I. RECUPEREAZĂ "COMOARA"
LUI MARILYN MONROE.....382
FURT ÎN VILA MILIARDARULUI.....383
TABLOURI RECUPERATE.....384
FURT FILMAT!.....384
FURT LA ERMITAJ.....385
BISERICĂ PRĂDATĂ.....385
COWBOYS ROMÂNI ȘI RUȘI
JEFUIESC AUTOBUZELE AMERICANE.....386
JAF LA DRUMUL MARE.....387
ANGAJAȚII BĂNCII AU ASISTAT
LA DEVALIZAREA ACESTEIA.....387
FALS POLIȚIST JEFUIEȘTE
UN OFICIU POȘTAL.....388
JAF ARMAT ÎN OSAKA.....390
CU SÂNII LA JEFUIT.....391
SURPRIZA DIN HANGAR.....392
ÎNARMATĂ CU O... PĂPUȘĂ, O TÂNĂRĂ
ATACĂ BANCA.....392
ZIUA JUDECĂȚII.....394

FURT DE MILIARDE
ÎN PLIN CENTRUL ORAŞULUI....394
JAF PE AEROPORTUL DIN ZÜRICH....395
BĂNCI JEFUITE DE BANDA SIDA....395
PERSEVERENȚĂ....396
FURA MAŞINI, ÎN CARE JEFUIA
ŞI VIOLA PROSTITUATE!....396
VERSACE ARE SUCCES ŞI LA HOȚI....398
A FURAT DIN HOTEL
INCLUSIV PATUL ŞI DULAPUL!....399
AU FURAT TREI TONE DE BANI!....400
AU UCIS UN BĂTRÂN
PENTRU CĂ NU LE-A DAT BANII!....400
L-AU JEFUIT PE MOŞ CRĂCIUN!....401
CASĂ FURATĂ....402
AU FURAT AURUL
DE SUB NASUL PROPRIETAREI....403
NAŞUL MAFIEI ROMÂNEŞTI....404
CUM SE JEFUIESC
BĂNCILE AMERICANE?....405
CĂLUGĂR UCIGAŞ ŞI JEFUITOR....406
JAF SPECTACULOS....406
HOȚUL ÎŞI BATE JOC
DE POLIȚIŞTI ŞI DE MINIŞTRI....408
PAŞAPOARTE FURATE DIN BELGIA,
LA FRONTIERA ROMÂNEASCĂ....409
PUŞTOAICE HOTĂRÂTE SĂ
JEFUIASCĂ TRENUL....410
CÂINI DE PAZĂ... DROGAȚI....410
10 000 DE PILULE VIAGRA
FURATE ÎN UNGARIA....412
VALIZA "UITATĂ"....412
ŞTIAȚI CĂ....413
FURTUL DE FILME....413
FURTURI ÎN TIMP-RECORD....414
JAF ARMAT LA VIAGRA....414
ÎNCHIS PENTRU DELAPIDARE....415
S-A FURAT... UN DRUM!....415
O SITUAȚIE ÎNGRIJORĂTOARE....416

S-AU FURAT
SCRISORILE LUI EINSTEIN....417
SENZAȚIONALA "RĂRIRE"
DINTR-UN SPITAL LYONEZ....418
LÂNGĂ ZIDURILE CAPITOLIULUI....419
O SPARGERE, ACUM 172 DE ANI....420
GANGSTERII JEFUIESC
PENTRU POLIȚIȘTI....421
PASIUNE PERICULOASĂ....422
POLIȚIȘTI JEFUITORI....423
S-A FURAT O STRADĂ!....423
MISTERUL SPARGERILOR DIN CANADA....424
UN "CAL TROIAN"?....425
FURT DE AUR....426
HOȚII AU FURAT UN TIR CU VIAGRA....426
CAPTURĂ DE AUR... RECORD....427
VIAGRA, "FURATĂ"
INDIENILOR AMAZONIENI....428
CEL MAI MARE JAF
DIN ISTORIA IRLANDEI....428
FURTURI DE GAZ METAN....429
MÂNA LUNGĂ A MAFIEI....429
HOȚII DE... ACOPERIȘURI....430
DEȚINUTUL 06721160....431
COSTUM DE COSMONAUT FURAT....432
"ATENTAT" CU PRAF DE BUDINCĂ....432
ASASINUL DESCOPERIT
DATORITĂ UNEI SINUCIGAȘE....433
COLECȚIE DE VINURI RARE
FURATĂ DIN BULGARIA....434
ÎN SPANIA SE FURĂ MACARALELE....434
DUPĂ NOUĂ LUNI,
O ITALIANCĂ RĂPITĂ ESTE ELIBERATĂ....435
JAF RATAT DIN CAUZA
PARCĂRII NEREGULAMENTARE....436
INGE RĂPEȘTE BĂRBAȚI....436
ÎN RUSIA ȘI PĂRUL SE FURĂ!....437
FOST POLIȚIST CONDAMNAT
PENTRU PARTICIPARE LA JAF....437
MINISTRULUI RUS DE INTERNE

I S-A FURAT MAŞINA....438
ATAC ARMAT LÂNGĂ LOS ANGELES....438
PISICA NEAGRĂ....439
ASASINI ŞI TÂLHARI ODIOŞI....440
UN BANDIT MEXICAN A LUAT
OSTATIC BEBELUŞUL....441
FURT RADIOACTIVE....442
FRUMOASA LUCIANA,
BANDIT ŞI MANECHIN....443
FURT ÎNTR-UN MUZEU ELVEŢIAN....444
HOLD-UP... CU AUTOMOBILUL....444
PATRU BĂTRÂNE
AU JEFUIT CINCI BĂNCI!....445
MILIOANE FURATE DE LA BANCOMATE....446
L-A INVITAT LA MASĂ, PENTRU A-I
JEFUI LOCUINŢA!....447
SPARGERE LA MONETĂRIA STATULUI....448
UN ROMÂN A SPERIAT PARISUL....449
DOI FRAŢI SUSTRĂGEAU
CAPACE DE CANAL....450
MEXICANUL SÂNGEROS....451
CRIMINALII DIN TORONTO....451
JAF, URMĂRIRE ŞI CAPTURĂ
LA SUPERLATIVE....452
CONTAINERUL CU BIJUTERII....453
AU JEFUIT O BANCĂ FOLOSINDU-SE
DE COPILUL DE OPT LUNI!....454
ŞI-A JEFUIT AMANTUL
DE CINCI MILIOANE DE DOLARI!....455
A DISPĂRUT
CU 2,5 MILIOANE DE MĂRCI!....457
AU FURAT LEGEA GRAVITAŢIEI!....458
SPĂRGĂTORII CARE AU
ÎNSPĂIMÂNTAT GERMANIA....458
HOŢI DE ROCI LUNARE....459
ROMÂNII JEFUIESC LA ROMA....460
HOŢUL DE PENISURI....460
DEŢINEAU URANIU ÎMBOGĂŢIT....461
A FURAT 329 DE PIESE
DE LENJERIE FEMININE....462

CADAVRU JEFUIT
LA MORGA DIN ATENA!.....462
CLAUDIA JIMENEZ,
JEFUITĂ DE TÂLHARI ÎNARMAȚI.....463
SARDINIA ȘI BANDELE DE RĂPITORI.....464
CRIME LA "STEINECKER BANK".....465
AU FURAT MAȘINILE
CU TOT CU GARAJE.....466
PEȘTII LUI NELSON MANDELA
AU FOST FURAȚI.....466
ROMÂNI CONDAMNAȚI LA PARIS.....467
CARABINIERI-HOȚI.....467
A FURAT MONEDA
PE CARE O EXTRĂSESE DIN STOMAC!.....468
AU FOST JEFUIȚI DE NEVESTE
ÎN NOAPTEA NUNȚII.....468
A SUSTRAS DIN CONTUL PATRONULUI
OPT MILIOANE DE DOLARI.....470
AGENT DE CIRCULAȚIE,
JEFUITOR DE CADAVRE.....471
A JEFUIT 13 MAGAZINE ÎNTR-O LUNĂ.....473
ȘEFUL ARMATEI
FURĂ DIN MAGAZINE.....474
SPĂRGĂTORII DE BĂNCI.....475
FURA PENTRU A PROCURA DROGURI.....476
INFIRM DE AMBELE PICIOARE,
A JEFUIT O BANCĂ.....478
A JEFUIT O BANCĂ DE DOUĂ ORI
ÎN ACEEAȘI ZI!.....480
ÎȘI ADORMEA CLIENȚII
ȘI LE FURA BANII.....481
UN MILIONAR A FURAT 330 DE DOLARI.....483
A JEFUIT O PROSTITUATĂ.....484
A FURAT
DE LA FIRMA LA CARE LUCRA.....485
AURUL CARE PROSTEȘTE.....486
A JEFUIT
PENTRU A-ȘI PLĂTI DATORIILE.....487
JAF TELECOMANDAT.....489

POLIȚIA SPANIOLĂ
CONTRA JEFUITORI ROMÂNI.....489
FURT DE BIJUTERII
LA NUNTA REGINEI.....490
BANII S-AU FURAT PE SCARĂ.....490
COMANDO CA-N FILME.....491
UN PREOT A FURAT
UN MILION DE DOLARI DIN DONAȚII.....491
A JEFUIT
PENTRU A-ȘI ÎNTREȚINE AMANTA.....492
ÎNLOCUIA BIJUTERIILE CU FALSURI.....494
A FURAT
DOUĂ GARNITURI DE METROU.....494
FURT DE ȘAMPANIE
LA BUCKINGHAM.....495
A FURAT O MIE DE VIORI!.....496
HOAȚELE AVEAU 70 DE ANI.....496

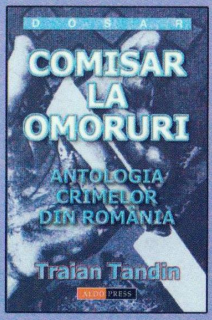

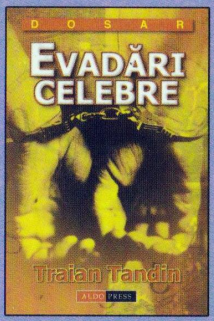

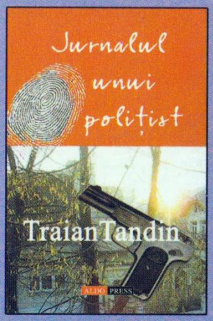

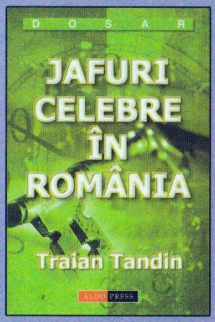

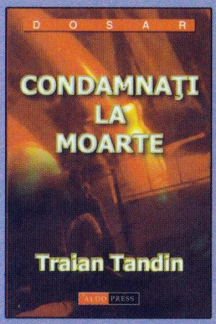

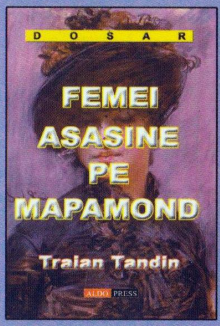

ISBN 973-701-003-5
9 789737 010032

Coperta:
Violeta-Nicoleta Cerghezan